DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

MERYEM NART

#VARMISIN

EPHESUS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

#VARMISIN

MERYEM NART

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

#VARMISIN

Yazarı: Meryem Nart

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Nurdan Başalan
Düzelti: Elif Evin Musluoğlu

1. Baskı: Ekim 2020
2. Baskı: Şubat 2021

ISBN: 978-625-7077-19-4

Yayınevi Sertifika No: 40169

© Meryem Nart, 2020

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı: Yağmur Promosyon Ürünleri San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sok. 12/122
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 612 01 74
Matbaa Sertifika No: 47812

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2/1
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454
www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

#VARMISIN

MERYEM NART

EPHESUS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birini seven herkese...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GİRİŞ

Bu kitap, her gencin başına gelebilecek olaylarla doludur. Ha, eğer nerenin zengini olduğunu kestiremediğiniz; lüks spor arabası, yazın bile çıkarmadığı deri ceketi ve dillere destan baklavaları olan biri ile kötü davrandığı hâlde peşinden koşan saf bir kızın hikâyesini arıyorsanız, yanlış yerdeniz. Lütfen sayfayı sakince kapatın ve en yakındaki kitapçıya gidin.

Bu kitapta Akın öyle bir yerin zengini değil, yumrukları ile para kazanan ve vazgeçemediği gri şapkasını takan, sıradan kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü, tipik bir Türk erkeğidir. Sevdiğine değer veren ve canı gibi seven biri.

Okyanus ise tıpkı adı gibi... Okyanus kadar güzel gözleri olan, sürekli konuşarak baş ağrıtan, laf ebeliği ile insanı çıldırtan ama bir o kadar da tatlı bir kızdır.

Bu iki deli, her gencin ömrünün yarısını geçirdiği metrobüste karşılaşarak birbirlerini çıldırtmayı becerirler. Ve hayat onlara akılalmaz bir oyun oynar. Eğer bu oyunu merak ediyorsanız, kitapçıya gitmenize gerek yok. Sadece bir sonraki sayfaya geçebilirsiniz.

Bu hikâye, aşkın çilek görünümlü bir acı biber oluşunun hikâyesidir. Peki, sen bu acı biber tadındaki çilekten tatmaya var mısın?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1. BÖLÜM

BELA GELİYORUM DEMEZ!

Gerçekten, "*Sabah alarmın sesiyle uyandım,*" diye klasik bir lafla başlamayı o kadar çok isterdim ki! Ama maalesef gerçekte işler öyle değildi. Ben şu an tıka basa dolu olan bir metrobüsteyim. Bence okula giden herkese *Metrobüste Nasıl Hayatta Kalınır?* dersleri verilmeliydi. Sonuçta bir öğrencinin ömrünün yarısı burada geçiyordu. Bence hayat okulunun bir sınıfı da metrobüstü. Haberlerde hep görüyoruz. *Şoför, telefonla konuşarak yolcuların hayatını hiçe saydı.* Bu da demek oluyor ki bize metrobüste hayatta kalabilmemiz için ders vermeleri gerekiyor. Şu hayatta hangi ders öğretildi ki bu öğretilsin! El mahkûm, düşe kalka kendimiz öğreneceğiz. Bu yüzden kendimi korumak adına omuz çantamı arkama doğru attım, önüme de dizüstü bilgisayarımın çantasını aldım.

Sıkışık metrobüste sıkıntıyla beklerken yanımda duran adamın telefonu çaldı. Başımı direğe yaslayıp telefonu açan adama baktım.

"Alo!" diyen adamın sesini metrobüsteki herkes duymuştur.

"Evet, ben Doçent Doktor Mehmet Doğan! Evet, evet benim." Aha! Metrobüste namı ile hava atmak isteyen başka bir insan daha. Göz devirerek başımı çevirdim. Bir sürü unvanı olan bu adam yüksek sesle yaptıklarını anlatıp, kendini överken adamı izlemeye başladım. Kahkaha atıyor, kendine övgüler yağdırıyordu.

"Evet, evet. Yeğenim olur. Tabii, dört dil biliyor, iki üniversite bitirdi. Amerika'da yaşıyor benim yeğenim. Evet." Tüm metrobüs durmuş, adamın yeğeninin neler yaptığını dinliyorduk. Ah ah, şu metrobüste biri de olmuyor ki şöyle sohbet edelim, kaynaşalım! Anca telefon konuşmalarından benim yeğenim şöyle, benim yeğenim böyle laflarını duyuyorduk.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adama bir bakış atıp önüme döndüğüm sırada, şoför bey amca ani bir fren yaptı ve beni, önümdeki çocuğun üstüne fırlattı. Çocuk gökten üstüne düşen bana bakakaldı. Başımı kaldırıp, zoraki gülümseyerek oradan kaçtım. Nefessiz kaldığım zamanlardaki gibi metrobüsün orta kısmının boş olduğunu hatırladım ve oraya doğru ilerledim. Allah'ım, ter kokusu olmayan bir yer!

Derin derin nefes alarak kısıtlı olan bu havayı içime çektim ve kendime bir kurban seçmeye karar verdim. Eğer biraz daha ayakta kalırsam fenalık geçirebilirdim.

Etrafımı keskin gözlerle âdeta bir ajan gibi izledim.

Aha!

Saat iki yönünde takım elbiseli bir adam vardı. Küçük adımlarla ona doğru yaklaştım ve onunla göz teması kurdum. Adam beni gördü.

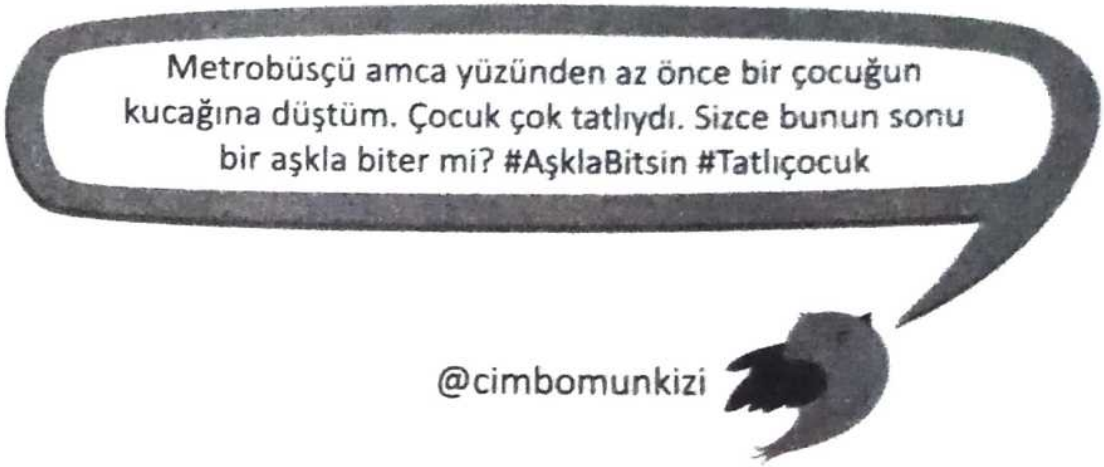
Güzel.

Etrafıma korkarak baktım ve tutunduğum direğe daha çok yapıştım. Adamla tekrar göz göze gelirken onun vicdanını rahatsız ettiğimi hissettim. Evden çıkmadan önce ayna karşısında bu bakışın provasını yapıyordum. Bir de yaşımdan küçük göstermem, kurbanımın vicdanını daha da sızlatıyordu. Elimden henüz kurtulan olmadı.

Bu adam başta beni görmezden gelse de sonunda dayanamadı ve yerinden kalktı.

Oldukça kibar bir sesle, "Siz böyle gelin isterseniz," dedi. Oh, en azından kibar birine denk geldik. Geçen gün bir adamı radarıma taktığımda, "Ne öyle bakıp duruyorsun? İyi, hadi geç. Geç, otur da rahatla," diyerek beni tüm yolculara önünde rezil etmişti. Ha, kibarlığından da kalkmamıştı. İneceği yere gelmiş, o yüzden kalkmıştı. Neyse ki bu seferki kurbanım kibar bir beyefendiydi. Ona kocaman gülümseyip, teşekkür ederken kalktığı yere oturdum. Saatlerimi alan bu metrobüs yolculuğunu geçirmenin en iyi yolu sosyal medyada gezinmekti. Öyle de yaptım.

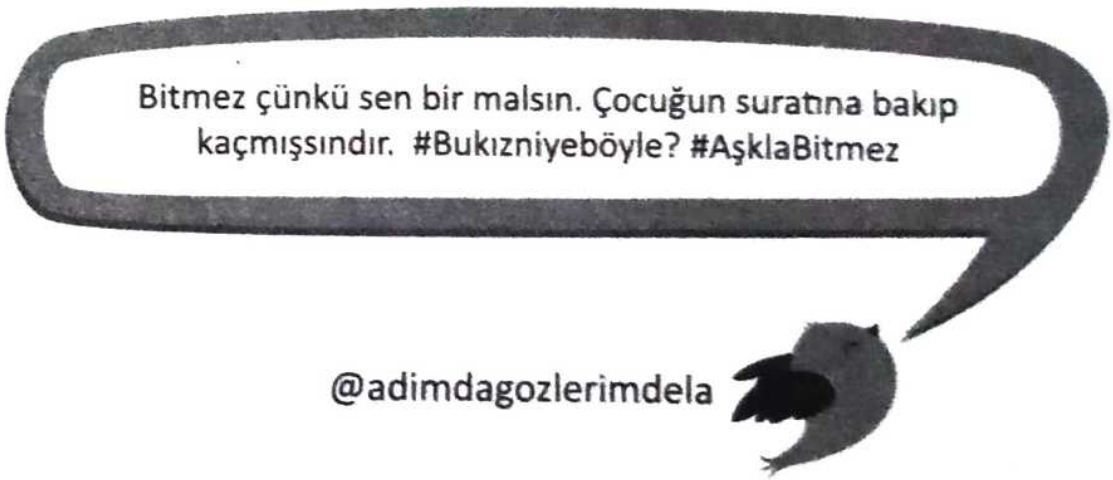
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yorumuma gülümseyerek bakarken telefonuma anında bir cevap bildirimi geldi.

Kesin yine metrobüse beraber binmemize rağmen kalabalık yüzünden ayrı yerlerde yolculuk etmek zorunda kaldığım, ikizim dediğim Ela'dan gelmiştir.

Yine beni bin takipçili hesabımda nasıl aşağılayacağını diye merak ederek bildirimi açtım.

Göz devirerek yorumu okudum. Ela'nın yorumunun altına bir sürü random[1] gelirken, oflayarak telefonu kapattım. Bir sosyal medya sevdamız vardı, o da gitti be arkadaş! Şeytan diyor ki oturduğunu Ela'ya söyleme, yolu tek başına oturarak git. Ama Ela benim oturduğumu öğrenirse vallahi beni çok fena yapar. Ela'dan korktuğum için oflayarak telefonumu tekrar elime aldım ve mesaj yazdım.

[1] Sosyal medyadaki yazışmalarda harfleri rastgele sıralayarak gülme efekti verme.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elocan, az önce sosyal medyada beni aşağılamanı görmezden gelerek oturduğumu söylüyorum.

Bak normalde söylemem çünkü beni yine ve yine aşağıladın ama ben acıdım sana. Malum, çok yufka yürekliyim.

Okyanus

Git, o yufka yüreğinle börek yap.

Ela

Ela'nın o iğrenç esprisi karşısında kusar gibi yaptım. Bu da yanımda oturan kadının tiksinmesine ve kendini geri çekmesine sebep oldu. Aklıma gelen hain planla sırıttım. Dizüstü bilgisayarımın çantasını bacaklarımın arasına koyup arkama rahatça yaslandım. Okulla evimizin arası kırk beş dakikaydı. Ve biz muhakkak bir oyun oynayarak oturacak yer bulmaya çalışırdık. Kaç dakika kaldıysa hesaplar, sırayla otururduk. Ama bu sefer, sanırım ikimiz de oturacaktık.

Neredesin? Yufka yüreğinle börek açmaya mı başladın?

Ela

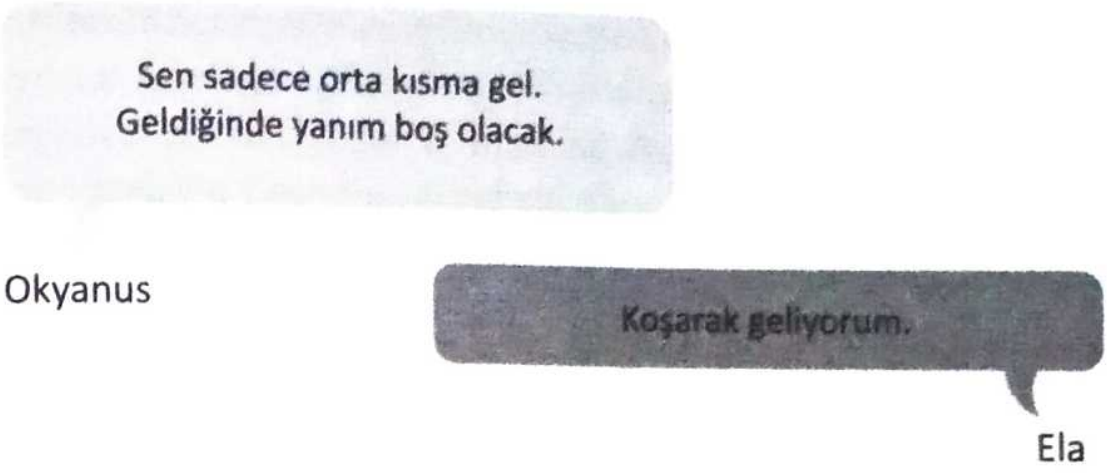
Bak yine vicdanlı davranıp sana hain planımdan bahsedeceğim. Yaptığın o iğrenç, pis, öğğk espriye rağmen hem de.

Okyanus

Motorun ısındıysa konuş artık.

Ela

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ela'nın mesajıyla kıkırdamaya başladım.

Aslında Ela ile hikâyemiz de çok değişik. İkimiz de aynı gün doğmuşuz. Babalarımız hastanede tanışmışlar. Benim babam daha kuralcı ve katı bir adamken Ela'nın babası daha rahat bir insan. Buna rağmen birlikte vakit geçirmeyi seviyorlar. Doğduğumuzda Ela'nın gözleri elaymış. Benimki de okyanusları kıskandıracak kadar mavi. Babalarımız da bu yüzden bize Ela ve Okyanus isimlerini vermiş. Ela'yı bebekliğimden beri tanıdığım için babam onun ailesine çok güvenir ve bu yüzden istediğim zaman onlarda kalabilirim. Evlerimiz de oldukça yakın. Aramızda sadece birkaç sokak var.

Telefonuma boş boş bakarken bizim sarışın afeti gördüm. Uzun boyu ve sarı saçları sayesinde onu uzaktan bile tanırdım. Adı gibi ela gözleri, herkesin dönüp tekrar ona bakmasını sağlıyordu. Bana doğru yaklaşırken, numaradan öğürür gibi yapıp elimle ağzımı kapattım. Önümde duranlar bile yavaş yavaş kaçmaya başlamıştı. Yanımdaki kadın kendini olabildiğince kenara çekiyordu. Daha sesli öğürerek, abartılı hareketler yaparken kadın yanımdan koşarcasına kalktı. Kahkahamı zor tutarken kadının boşattığı yer Ela tarafından doldurudu. Etrafımızdakiler bana iğrenerek bakıyorlardı.

"Ay, ne var be! İlk defa mı öğüren insan görüyorsunuz?" Ela azarlarcasına konuşunca herkesin başı döndü. Gülerek, başımı kaldırıp Ela'ya baktım. Poposunu zor örten şortuyla bacak bacak üstüne atmış, elindeki telefona dalmıştı. Bir ona baktım, bir de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kendime. Benim üstümde iki beden bol gelen pantolonum varken Ela'da daha ne kadar dar ve kısa olabilir diye düşündürecek cinsten bir şort vardı. Ailelerimiz çok farklıydı. Ela'nın ailesi benim aileme göre biraz daha serbest olsa da biz birbirimize çok benziyorduk. İkimiz de aslında biraz deliydik. Gerçi milletin demesine göre ben daha çok deliydim. İnsanlar benim çok konuşmamdan rahatsız olsalar da ben konuşmadan duramazdım. Bir keresinde Ela'ya küsmüş ve tam üç gün boyunca konuşmamıştım. Gerçi sonra barışınca o üç günün hıncını çok fena çıkarmıştım. Milleti çenemle susturabiliyordum. *Yeter ki sus, tamam!* derlerdi hep bana. E, bu devirde böyle olmak lazımdı.

Ela kahkahalarla gülmeye başlarken, anlamayan bakışlarımı ona çevirdim.

"Kız senin gönderinin altı yine randomlarla dolmuş."

"Niye acaba?" dedim uyuz uyuz. Ela gülerek, yorumları gösterirken telefonunun dibine girdim. Yorum atanları bir de biz yorumlayarak gülüştük. Elbette yine konuşmaya dalarak durağı kaçırdık. Sonraki durakta inip karşıya geçerek metrobüs bekledik.

"Okyanus, hep senin yüzünden!"

"Ne! Nedenmiş o?" Kıyamet kopsa Ela benden bilirdi, yemin ederim! Yüzünde sivilce çıksa bile beni suçlardı.

"Kızım sen hep konuşuyorsun. Ben de durağa bakmayı unutuyorum."

"Allah Allah! Aramızda sıra yaptık, değil mi? Durağa bakma sırası sendeydi." Evet, ikimiz de çok fazla konuştuğumuz için aramızda böyle bir sıra yapmıştık. O benim ütülü gömleğimi kırıştırmaya kalkışınca, durağın ortasında çığlık atıp saçlarını çektim. Öküz! Sanki bugün pimpirikli hocanın dersi olduğunu bilmiyor. Kızın boyu da çok uzun. Saçını çekebilmem için zıplamam gerekiyor. Yani Allah ona bir boy vermiş, gerisini bana vermiş. Bir altmış boyumla bacak boyu bir metre olan kızın saçını çekmeye devam ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ah! Okyanus!" Bayağı sert çekmiş olacağım ki sesi, tüm durağı inletti. Allah'tan metrobüs geldi de bana bir şey yapmadan içeri bodoslama daldık. Metrobüsteki bir direği on beş kişi paylaşırken Ela ile birbirimizin bacağına vurduk.

Kaçırdığımız için iki durak geri geldik ve beraber okula kadar yürüdük.

Ben Psikoloji okumayı seçmiş ve yanlış yola girmiş bir kızdım. O ise Okul Öncesi Öğretmenliğini seçmiş bir zırdeliydi. Bu kız, çocuklardan nefret ederdi. Ve ben geleceğin psikoloğu olarak ona, "Korkunun üzerine git ve onu hallet," demiş ve tercihlerine el atmıştım. Sonunda ise ikimiz de bölümünü pek sevmeyen ama dört yıl okuduğu için bırakamayan garibanlar topluluğuna katıldık.

"N'aber Oki!" Allah'ım, Dolunay! Ela ile bakışıp göz devirdik. Bizim çakma Amerikalımız! Elinde çakma olduğu bariz olan ama yine de, "O, orji bir kere taam mı!" diyerek bizi öldüren çantasıyla, sarışın olacağım diye yakıp berbat ettiği saçlarıyla salına salına bize doğru geldi. Ela ondan nefret ettiğini açıkça belli ederek baktı.

"İyilik Doki," dedim yanımıza gelince.

"Doki mi?" dedi aksanlı konuşmaya çalışarak. Çünkü onun sülalesi Amerikan göçmeniymiş ve o, yazlarını orada geçirip ortaokul çağına kadar orada yaşamış. Yani *-mış*. Delil falan yok. Bu tıpkı "*I'm at Mado!*" diyen ama mahallesinde çekirdek çitleyen kız gibiydi.

Çakma Amerikalım bana açıklama bekler gibi bakınca gülümsemeye çalıştım. "Sen şimdi Okyanus yerine Oki dedin ya. Ben de Dolunay yerine Doki dedim işte."

"Ama ben Okyanus'un Ok'unu alıp yanına 'i' koydum. Sen Dolunay'ın Do'sunu alıp yanına 'ki' koydun." Ve ben vefat. Ben iptal. Oh, my Goodness! Ela tam kıza saldırmaya hazırlanırken kolundan tuttum.

"Kafede görüşürüz," dedim zorla ve onu, sürekli takındığı ördek suratıyla baş başa bıraktım. Biraz daha kalsaydık, Ela ona kesin dalardı. Ne yapalım, biz de onu böyle sevdik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Mal lan bu! Katıksız mal. Nasıl devlet üniversitesini kazandı, anlamıyorum."

"Bazı kızlar bilerek aptal taklidi yaparlar," dedim psikolog edasıyla.

"Neden? Bu bile mal olduğunu gösteriyor." Çok doğal bir şey söylemiş gibi baktı bana. Bazen Ela'nın bu kadar bildiğini okumasından nefret ediyordum.

"Hayır. Bu, *dikkat çekmeye ihtiyacım var*, demek oluyor." Ela sinirle inleyip kapıyı açtı. Beraber okula girdiğimizde derslerimizin başlamasına on dakika kaldığını fark ettik. Amfide boş boş oturmak yerine kantine gittik. Birer sandalye çekip, oturacakken yanımıza bir kız geldi. "Kavga var. Kavga!" diyerek geldiği gibi hızla geri gitti. Daha oturamadan Ela ile bakıştık. Bu bakışlar çok iyi anlaşıyordu. Burada on dakika boyunca mal gibi oturmak mı yoksa bir kavga izlemek mi?

Kavgayı izlemeye gittik.

İki kız yine saç baş birbirine girmişti. Alt katta olan kavganın seyircisi üst katlara kadar çıkmıştı. Biz de hemen bir üst katta durup, korkuluklardan sarkarak kavgayı izlemeye başladık. Her gün okulumuzda olan bir ritüeldi bu. Araya iki erkek girip onları ayırana kadar öylece izledik. Birazdan hocalar burada olurdu. Herkes kavga bittiği için dağıldı. Biz de sonuna yetiştiğimiz kavgaya üzülerek oradan ayrıldık.

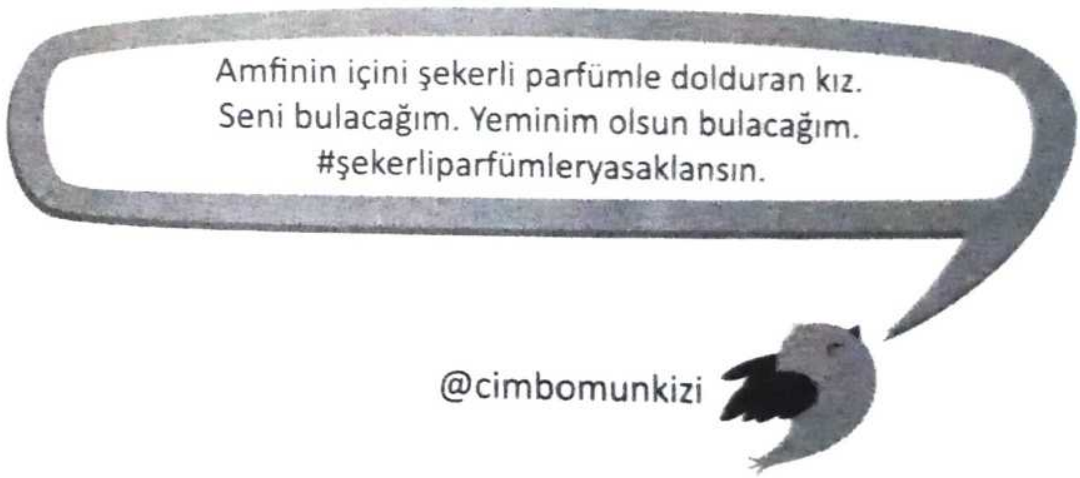
"Ben derse gidiyorum," dedi zalim arkadaşım. Hocamız Bay Pimpirikli'nin dersine girmekten başka çarem kalmayınca, tüm dualarımı okuyarak dersliğe girdim.

Sınıfın yarısından fazlası dolmuştu. Davranış Bilimleri dersinde koca sınıfta tek bir erkek vardı. O da Dağhan. Diğer herkes kızdı. Dağhan henüz gelmemişti ve kızlar çoktan sınıfı kız yurduna çevirmişti. Cam kenarındaki birkaç kız, birbirlerine aldıkları yeni makyaj malzemelerini gösteriyordu. Ortalarda bir grup iç çamaşırları hakkında konuşurken, biri tişörtünü kaldırıp sütyenini gösterince inledim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Manyak mısın kızım sen? Okulda yapılacak şey mi bu?"

"Okulda o sütyenin tamamen çıktığı zamanlar da oluyor," dedi aralarından biri ve çok komik bir şey söylemiş gibi kıkırdadılar. Üniversitenin Elli Tonu hikâyesini hiç ama hiç merak etmiyordum. Onlara baygın bir bakış atıp bir yere oturdum. Çantalarımı yere bıraktım. Üzerimdeki gömleği düzeltip dağılan saçlarımı derli toplu durması için atkuyruğu yaptım. Sırf Bay Pimpirikli'nin dersi olduğu için babet bile giymiştim. Sınıf yavaş yavaş dolmaya başlayınca kapıdan Dağhan girdi. Kızlar dört bir köşeden zavallıma seslenmeye başlamışlardı bile. Parfümler dibine kadar sıkılmıştı. Hele biri var ki durmadan o çok bilinen şekerli parfümü sıkıp duruyordu! Bir küçük velet gelse, "Burada benden habersiz şeker mi yendi?" diyerek ağlardı be. O derece şekerliydi kokusu. O kızı bulacaktım, başka çaresi yoktu.

İçimdekileri kusup, şeker kokulu parfümü olan kızı bulma planları kurarken Dağhan başını eğip hemen yanımdaki sıraya oturmuştu bile.

"Selam Okyanus," dedi. Garibime acıdım ya!

"Yazık değil mi sana?" dedim bir anne edasıyla. "Ela gözlerin, buğday rengi gibi saçların varken ne diye kendini erkenden kızlardan soğutmaya çalışıyorsun? Yakışıklısın bir de. Kırk üç kızın arasında olmaktan bıkmadın mı? Ben ve Bay Pimpirikli, bıktık vallahi. Her sabah şu sınıfa girdiğimde vücuduma nüfuz eden o şekerli parfüm kokusundan bıktım. Yanık saç kokusundan, etrafta

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dolaşan saç kıllarından bıktım. Sırf senin dikkatini çekmek için kurulan aptalca cümleler..."

"Okyanus, Allah rızası için sus." Elini dudaklarımda tuttuğu müddetçe mecbur susacaktım. O güzel ela gözler, bu derse ilk geldiğinde parlarken şimdi sönmüş bir yıldız gibiydi. Fakat şu an bıkkınlıkla doluydu. Elini dudaklarımın üstünden çektim.

"Tamam, konuşmayacağım. Ama yani..." dedim ve devam etmek istedim. Dağhan başını yana yatırıp, yalvarırcasına bakınca başımı sallayıp önüme döndüm.

=@=

Üniversitenin tuhaf ama güzel yanı günlük ders programının farklı olmasıydı. Yani lise gibi dokuzdan üçe kadar her gün birden fazla dersi görmek zorunda değildik. Mesela benim ders programım çok rahattı. Pazartesi, salı ve cuma günleri sadece üç saatlik dersim vardı. İki günüm beleşten rahat. Üniversitenin kötü yanı ise kırk beş dakikalık teneffüslerin olmamasıydı. Aslında bu, hocadan hocaya değişen bir durum. Bizim Bay Pimpirikli üç saat dibine kadar ders işlerdi. Aralarda sadece beş dakika molalar olurdu. Üç saat boyunca o adamı çekeceğime, liseye dönmeyi tercih ederdim!

"Okyanus!" Çok sevgili arkadaşım Ela'nın bugün katılması gereken bir denetim saati vardı. Buradan çıkıp bir de anaokulunda üç saatlik denetleme yapacaktı. Tek bir sözümle geleceğini belirleyen biricik kankama baktım.

"Ne yapıyorsun kanki?"

"Birazdan on beş tane üç yaşındaki çocuğun arasına girecek olmak dışında mı? Hiçbir şey yapmıyorum." Kıkır kıkır gülerek ilerledim. Ölümcül bakışlım yanımda yürürken okuldan çıktık. Onunla metrobüs yolculuğu yapmayı çok istesem de maalesef o, anaokuluna otobüsle gidecekti. Bana ağlayan gözlerle bakıp otobüs duraklarına ilerledi.

Ela yoktu ve bu yüzden ben bir başıma o metrobüse binecektim. Ama artık telefonumdan kitap okuduğum için biraz rahat-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tım. Zaten ben ya kitap okur ya da müzik dinleyip kendimi bambaşka dünyalarda hayal ederdim. Yaşamak istediğim hayatı müzik ile kafamda yaşardım. Her zamanki gibi yine **Kalp Ne İsterse O Olur**[2] kitabını okuyordum. Tabii, biz ona kısaca KNİOO diyorduk. Bu kitaba, özellikle de Yağız'a âşığım zaten. Yeniden en baştan okumaya başladığım için şu an kitabın ortalarındayım. Şeyda, Yağız'ın pis sırrını öğrendi.

Arkamda bir nefes hissedince döndüm ve bir gövde ile karşılaştım. Kafamı kaldırdığımda ise *onu* gördüm. Önleri hafif uzun, arkası kısa olan kumral saçları ile iki kaşı havaya kalkmış şekilde bana bakıyordu. Tamam, sakin olmam lazım! Ben böyle çocukları çok gördüm.

Tabii ki kitaplarda! Tamam, bir de bizim okulda vardı bu tiplerden. Hele bir tane çocuk vardı ki... Dört yıldır bizim kampüste ama kimseyle konuşmuşluğu yok. Bazen onun bir CIA ajanı olduğunu düşünüyoruz. Yaz kış demeden deri ceket giyip siyahlara bürünüyor ve gözlerini kısarak etrafını izliyor. Çocuğun sesi nasıl, onu bilen henüz yoktu. Hocalar da bu tipten korktukları için onu görmezden geliyordu.

Ama gel gelelim, şimdi gördüğüm çocuk bizim CIA ajanı olabilme potansiyeline sahip çocuk gibi değildi.

Ona kısa bir bakış atıp önüme döndüm ve kitabımı okumaya devam ettim. Ama arkamdaki nefes gerçekten beni çok rahatsız ediyordu. Bu yüzden biraz kapıya doğru yaklaşıp ondan kaçtım ama o da arkamdan gelip yine aynı şekilde durdu. Rahatsız olduğumu belli edercesine öksürdüm ve kendimi öne ittim ama o da öne doğru geldi. Bu sefer sinirlendim ve ona doğru döndüm. Tek kaşımı kaldırarak hesap sorar gibi baktım. O da tek kaşını kaldırarak bana öylece baktı. Bıkkınlıkla nefesimi üfleyerek önüme döndüm. Bu herifin arkamda ne işi var? Bugün şansıma metrobüs çok dolu da değil. Gitsin, boş bir yerde beklesin. Herif resmen dibime giriyordu ve bu, beni artık çok sinirlendirmeye başladı. Ona döndüm.

[2] Meryem Nart'a ait *Wattpad*'de yayımlanan kurgu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne yapıyorsun ya!" dedim cazgırlığımı konuşturarak.

"Ne yapıyormuşum?"

"Biraz uzaklaşır mısın? Dibime giriyorsun resmen," diye sinirle soludum ama o çok sakindi. Beni uyuz edecek bir şekilde gülümsedi.

"Uzaklaşamam."

"Nedenmiş?" dedim ve tek kaşımı kaldırdım.

"Çünkü kitap okuyorum."

"Ha?" diyerek ne dediğini anlamadığımı belirttim. Benim bu hâlime güldü. Metrobüste kavgalara çok denk gelmiştim ama bir gün o kavgalardan birini edenin ben olacağımı asla tahmin etmezdim.

"Sen nasıl okuyorsan ben de öyle okuyorum," dedi.

"Ben telefondan okuyorum, senin elinde hiçbir şey göremiyorum."

"E ben de senin telefonundan okuyorum işte." Ne kadar manyak bir çocuktu bu böyle ya! Baştan aşağıya süzdüm çocuğu. Kıyafetleri falan çok eski ve pisti. Ellerinde ve parmak boğumlarında bir sürü yara vardı.

"Eee, süzmen bitti mi? Nasıl, beğendin mi beni?" diyerek, ellerini kendini gösterircesine baştan aşağıya doğru indirdi. Yüzünde ise hâlâ o gülümseme vardı.

"Ne alakası var canım ya! Hem onu geçtim, sen nasıl benden kitap okursun? İzin aldın mı?" Asigörl32 sahalardaydı! Kaşlarımı çatarak Bay Kendini Beğenmiş'e baktım. Sakin sakin bana bakıyordu.

"Almam mı gerekiyordu?" diye sordu.

"Benim telefonum ise evet, alman gerekiyor," diye, sinirle söylenip telefonuma sarıldım.

"Aman, yemedim telefonunu," diyerek yüzünü çevirdi. Bu çocukta gerçekten değişik bir tip vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kitabıma döndüm. ir süre okumaya devam ettim ama kendimi kitaba veremiyordum. Gözüm sürekli o çocuğa kayıyordu. O da bana bakıp bakıp duruyordu, hem de hiç çekinmeden.

Kendi durağıma gelince hemen indim ve çıkışa doğru yürümeye başladım. Kulaklıklarımı taktım ve kendimi başkarakterin yerine koyarak hayallere daldım. Acaba o kızın yerinde ben olsaydım ne yapardım? Onun gibi davranabilir miydim? Hep bunları düşündüm. Kulaklıklarımın bir anda çekildiğini hissedince olduğum yerde zıpladım. "Bismillah!" Geberdim sandım.

Kafamı çevirince yanımdakinin otobüsteki çocuk olduğunu gördüm. "Manyak mısın! Ödümü kopardın." Elim kalbime gitti. Korkudan hızlı atıyordu. Durağın ortasında yapılacak şey miydi bu? Derin derin nefes alıp kendime gelmeye çalıştım. Nasıl korkmuştum!

"Sen hep böyle korkar mısın?" diyerek gülmez mi bir de! Gözlerini oymak istercesine baktım ona.

"Ne istiyorsun, sapık mısın?"

"Yok değilim," dedi sanki çok gizli bir şey söylüyormuş gibi.

"O zaman ne istiyorsun?" diye bastıra bastıra sordum.

"Ya kitabın devamını merak ettim. Kız, çocuğun sırrını öğreniyordu ama ne olduğunu okuyamadım. Kızı korkutan sır ne?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2. BÖLÜM

ADIN NE ACAYİP ÇOCUK?

Şaka bu, değil mi? MTV Punk'd[3], Türkiye'ye gelmişti ve ilk kurban olarak beni seçmişti. Kesin iş birlikçileri Ela ve Bay Pimpirikli'ydi. Etrafıma bakınıp gizli kamera falan aradım ama bulamadım. Tekrar önüme dönüp onu şöyle bir süzdüm ama hiç de şaka gibi durmuyordu. Bana ciddi ciddi Yağız'ın sırrı ne? diye soruyordu. Alnım kırışırken ağzım açık ona baktım. O ise kaşlarını kaldırmış, benden cevap beklercesine bakıyordu. Alnımı düzeltip bu sefer de kaşlarımı çattım.

"Şaka mısın! Kaç para verdiler sana? Beni kandırabileceğini mi sandın?" Tepkim karşısında şaşırmışa benziyordu. Ya Bay Pimpirikli ile Ela paraya kıyıp iyi bir şaka hazırlamışlardı ya da çocuk doğruyu söylüyordu.

"Ne alaka?" dedi gözlerini yuvarlayarak. Yol boyu telefonumdan kitabı okuması ayrı, karşıma geçip hesap sorduğum için gözlerini yuvarlaması çok ayrı bir olaydı. Benim hayatımda neden hep deliler oluyordu yahu? Yok muydu şöyle düzgün, olgun ve ciddi olan biri?

Hep manyak, hep manyak!

"Bak, ilk defa kitap okudum ve gerçekten merak ediyorum. Hadi söyle, sırrı ne çocuğun?" Yüzüme çok ciddi bakıyordu ve gerçekten de merak ediyordu. Bu nasıl bir şeydi böyle? Onu sanki ilk kez görmüşüm gibi bir kez daha süzdüm.

"Hayatında hiç mi kitap okumadın?" diyerek kaşlarımı kaldırdım. O ise bana göz devirdi. Ellerini cebine soktu. Etrafıma

[3] *Punk'd*, ABD'de MTV'de yayımlanan gizli kamera şaka programı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bakınmadan edemedim. Millet yanımızdan geçerken ortada durmuş, konuşuyorduk.

"Ben ne diyorum, sen ne diyorsun," dedi. Kendimi toparlayamadım ama sonra boğazımı temizledim ve konuşmaya başladım. Şu an içinde bulunduğumuz durum çok garipti.

"Hayır, söyleyemem. O zaman büyüsü kaçar," dedim ve bir şey demesine izin vermeden yürümeye başladım. Eve geç kalacaktım! Zaten yapılacak bir sürü ödevim vardı. Bir de elin delisi ile uğraşamazdım. Nefes verip iki omzumda duran çantalarımı düzelttim. Adını bilmediğim çocuk da yanımda yürümeye başladı. BBundan rahatsız oldum ve açıkçası biraz da korktum. Çünkü hiç de düzgün birine benzemiyordu. Elleriyle saçlarını karıştırırken, ona bakmadan edemedim. Fakat bana bakınca hızla gözlerimi çevirdim. Önümdeki yürüyen merdivenlerde oluşan kuyruğa baktım. Sabredemeyeceğimi anlayınca normal merdivenlere yöneldim.

"Ne demek büyüsü kaçar, söyleyemem? Zaten kız her şeyi söyledi, çocuğun eşyalarını karıştırdı. Tam ne olduğunu görecektim. Harbi diyorum, o kutuda ne buldu?" deyince durdum. Merdivenlerin ortasında durduğum için millet bana sinirle bakıp etrafımdan dolaştı. Fakat şu an onları kendime dert edemezdim zira bu herif resmen telefonumu taciz etmişti. Bunun bir cezası olmalıydı.

"Sen ne kadardır benim kitabımı okuyorsun?" diye sinirle söylendim. Özelimiz de kalmamıştı arkadaş! Sinirle kollarımı göğsümde kavuştururken kollarımdaki çantalar omuzlarımdan düştü. Adını bilmediğim çocuk gülerek, düşen çantalarımı tutup omzuma taktı. Ama bu çocuk gülümserken çok tatlı oluyordu.

Kendine gel, kızım! Toparlan, Okyanus.

Ben ona bakarken o da konuşmaya devam etti. "Okumaya başladığın ilk dakikadan beri okuyordum," diyerek omuz silkti. Ağzım şaşkınlıkla açıldı ama sonra kapattım ve yürümeye devam ettim. Zaten önümde uzun bir merdiven maratonu vardı. Ona son kez sinirli bir bakış atarak merdivenleri tırmandım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sayın Belediye Başkanımız, neden bu merdivenleri bu kadar dik yaparsınız ki?

Sonra neden herkes yürüyen merdivenleri kullanıyor, derler. Arkadaş, ben zaten bu merdivenleri çıkarak ömrümün yarısını veriyordum!

Ben merdiven maratonu içerisindeyken yanımdaki çocuk Yağız ve Şeyda hakkında sorular sorup duruyordu. En sevdiğim ve konuşmaktan hoşlandığım konu olduğu için sıkılmadan sorularına cevap veriyordum. Yol boyunca ona kitabı, Yağız'ı Şeyda'yı, olayları anlatıp durdum. Bazı yerlere kızdı, bazılarında sinirlendi, kimi yerlerinde espri yapıp beni güldürdü. Derken evimin sokağına girmiştik. Sokağımıza onunla gidemeyeceğimi anladım çünkü insanlar laf edebilir, daha kötüsü babam bizi görürdü. Yanımda bir erkek olduğu için bağırır, kızar; yanımdaki serseri tipli bir erkek olduğu için daha da çok sinirlenirdi. Bunu istiyor muydum? Hayır. O zaman çözümü çok basitti: Çocuğu defet!

"Neyse, hoşça kal," deyip elimle selam verdim ve yürümeye başladım. Bizim sokağa girerken, "Bari adını söyleseydin!" diye arkamdan bağırdığını duydum. İlk defa bir erkekle maç dışında bir konuda konuşuyordum ve bu, nedense bana tuhaf hissettirdi. Hiç böyle duygular yaşamadığım için bir ilkti. Ben genelde erkeklerle biraz daha kanka gibiydim. Onlarla geçen konuşmaların içeriği genelde maçlar, spor ya da espri olurdu. Ortama ayak uyduran bir kızdım. Çenemle herkesi çekiyordum.

Karşımdaki çocuk benden cevap beklerken ona doğru döndüm. "Okyanus," dediğimde gülümsedi.

"Çok yaratıcı bir isimmiş," dedi tebessümü sırıtmaya dönüşürken.

"Neden?"

"Eminim, bu ismi gözlerin okyanuslar kadar mavi olduğu için vermişlerdir," dedi. İltifatı karşısında kızarmadan edemedim. Ne yapacağımı bilemeden etrafıma bakınmaya başladım. Sanki saçım bozulmuş gibi saçlarımı düzeltmeye koyuldum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şey, teşekkür ederim," dedim utanarak. Sonra kafamı kaldırıp gözlerine baktım. Sıradan biri gibiydi. Koyu kahverengi saçları ve kahverengi gözleri vardı. Saçlarının arkası biraz kısaydı, önlerini hafif uzun tutmuştu. Sakalları yoktu. Oldukça yapılı bir vücudu vardı. Benden bayağı uzundu, resmen onun gövdesine geliyordum. Kıyafetleri çok eskiydi ve yıpranmıştı. Eskimiş bir kot ile eskimiş bir tişört giymişti. Elinde de gri bir şapka vardı. Acaba evsiz mi? diye düşünmeden edemedim. Onun da beni incelediğine bahse girerim. Benim hakkımda ne düşünüyordu acaba? Ben Ela'nın dediği gibi yine şaşırıp kalmıştım. Bu yüzden derslerde öğrendiğim gibi derin derin nefes alıp kendime gelmeye çalıştım.

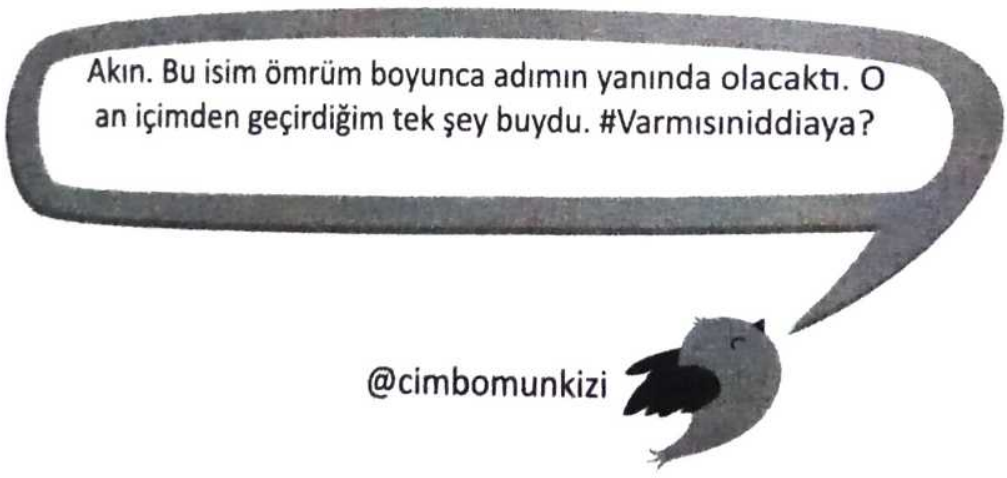
"Peki, senin adın ne acayip çocuk?" dedim hafiften gülümseyip, başımı yana yatırarak. Sol omzumdaki bilgisayar çantası neredeyse omzumu çiğnemişti. Ben de omzumdan alıp elimde taşımaya başladım. Bu vücutla bu kadar ağır bir çantayı taşımak benim için günlük bir spordu.

"Acayip çocuk mu?" diyerek gülmeye başladı.

"Evet."

"Benim adım Akın," dedi. Bir şey demeden ona baktım. Gülümsedi.

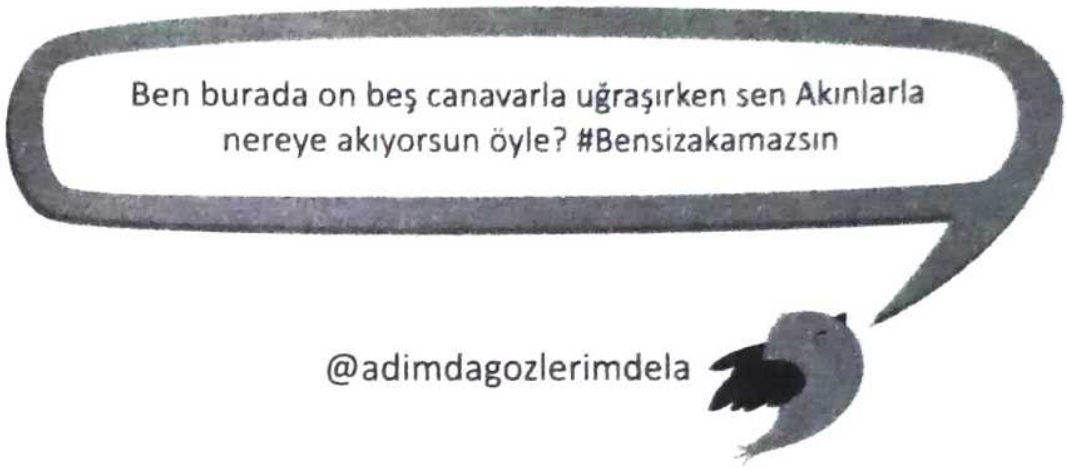
"Hoşça kal, mavi göz," dedi. Mavi göz lafı ile orada öylece kaldım. Bir şey diyemeden, arkasını dönüp uzaklaştı. Kalbim neden böyle sıcacık olmuştu? Hele yüzümdeki bu aptal gülümseme! Başımı inanamıyormuşçasına salladım. Bu anı unutmadan hemen kelimelere dökmem lazımdı. Bu yüzden hemen telefonumu elime aldım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kıkırdayarak apartmanımıza doğru giderken bildirim sesiyle telefonumu tekrar elime aldım. Kimden gelebilirdi ki bu bildirim?

Evet, doğru bildiniz! Ela'dan. Oflayarak verdiği yanıta baktım.

Altına da çocuklarla olan bir videosunu koymuş. Videoya tıkladığımda etrafa çocuk şarkısının sesi yayıldı. Kahkahamı serbest bıraktım. Çocuklar şarkıyla dans edip bizim Ela'nın etrafında dönüyordu.

#@#

"Anne, ben geldim!" Bilgisayar çantasını kenara koydum. Mutfaktan Nur Yerlitaş'ın sesi geliyordu. "Kuş öldü beybisi," diyordu. Annem yine babamdan gizli gizli *İşte Benim Stilim*[4]'in tekrarını izliyor olmalıydı. Haince sırıtıp, sırt çantamı da kenara bırakarak mutfağa ilerledim. Mutfağın kapısını ses çıkarmadan yavaşça açtım ve annemi eli belinde, ocaktaki çorbayı karıştırırken buldum. Bir taraftan da gözleri televizyondaydı. Kötü kadın kahkahası attım. Tamam, benimki daha çok Maşa ile Koca Ayı[5]'daki Maşa'nın hainlik yaparken attığı o tuhaf kahkahaya benziyordu ama olsun.

Kapıyı tamamen açtım ve erkek gibi sert bir şekilde öksürdüm. Annem bağırıp televizyonu kapatmaya çalıştı ama garibim, korkudan kumandayı düşürüp pilleri etrafa saçtı.

"Hoş geldin, Ahmet Bey. Vallahi televizyonu şimdi açtım. Bir baktım ki bu kanal açık. Kesin Okyanus izliyordu."

---

[4] İlk bölümü 15 Eylül 2014'te yayımlanan Türk moda programı.

[5] Çizgi film.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kadın, gelenin kim olduğuna bakmadan beni iftiralar defterine yazmıştı. "Vay, vay! Demek suçlarını benim üzerime yıkıyorsun!" Annem gülen sesim karşısında pilleri aramaktan vazgeçip doğruldu. Kahkaha atmamak için kendimi tutuyordum.

"Eşek seni!" diye bağırıp eli terliğine gidince, mutfaktan kaçıp kapıyı çektim. Terlik kapıyla buluştuğu an kafamı uzattım. "Hem suçlu hem güçlü! Başka hangi günahlarını bana yükledin Ayşe Sultan?" Biricik annem gözlerini kısarak bana baktı ve mutfağın kapısına yönelince temkinli adımlarla geriye gittim.

"Gel, sana kendi günahlarını göstereyim küçük hanım. Babanın duyunca kemiklerini kırabileceği türden günahlar!" Sıçtık! Annem yine odamı toparlama bahanesiyle araştırma yapmıştı. Bu sefer ne bulmuştu? Hep öküz Ela yüzünden! Hanımefendinin canı sigara çeker ve içer ama cezasını biz çekeriz. Ojelerini bizde unutur, suçlu biz oluruz. Bu sefer neyini bıraktı, kim bilir?

Annemin arkasından suçlu gibi ilerledim. Arada bir arkasına dönüp kafasını sallamayı ihmal etmiyordu ve bu şekilde odama doğru ilerledik. Küçük ama sevimli odamın ortasına geldiğimizde pembe örtülü yatağıma oturdum. Annem dolabımı açıp içini karıştırmaya başladı. Bacaklarımı karnıma çekip, kendime sarılarak bu sefer ne bulduğunu merak ederek onu dikizledim.

"Aha!" diyen güzel annem aramıza kısacık bir şort koydu. İki parmağıyla tuttuğu şortla, "Bu ne? Bu ne?" diye iki defa sordu. Bu sefer harbi sıçmıştık.

"Anne valla o Ela'nın."

"Ela ne zamandan beri otuz altı beden giyiyor kızım? O, otuz dört beden olsa bile cümle âleme duyurur." Ela iyiydi, hoştu da çok zayıftı be kardeşim! Bir insan canlısı yirmi bir yaşında kırk dört kilo olabilir mi? O insan canlısının adı Ela ise olur.

"Anne benim değil," diye yalanımı sürdürdüm.

"Baban bunu görürse o göstermeye çalıştığın bacaklarını tek tek kırar. Bunu nerede giyeceksin Allah aşkına? Götünü bile ka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

patmaz bu." Annemin o güzel yorumu ile başımı eğdim. Evet, babam bu konularda çok katıydı. Şort gibi kısa kollu tişört gibi şeylere karşıydı. Mini eteğe değinmiyorum bile. Etek boyum dizimden yukarıda olamaz. Bazen giydiğim pantolon dar olduğunda bile kızardı. E, hâliyle makyaj yaptığım zaman da kızardı. Her seferinde, "Kendini boyamayı bu kadar seviyorsan seni bir sirke gönderseydik kızım," derdi.

"Annelerin gülü, vallahi Ela'nındı o şort. Kız bende unutmuş." Beni tanıyan annem, bana inanmadığını belli eden bakışları fırlattı. "Bu şort Ela'nın olsaydı Fatoş teyzen bu şortu alır, tüm sokakları 'Kızım artık otuz altı beden, ey komşular!' diye bağırarak gezerdi. Sen kimi kandırıyorsun bakayım?" Kim doğurmuş beni! Kadını kandıramadık vallahi. Boynumu büküp ona öylece baktım.

"Ama çok güzeldi. Evde giymek için almıştım."

"Ela'nın evinde saklasaydın o zaman. Baban görseydi ne olacaktı?"

"E, anne sen az önce Fatoş teyze bu şortu görseydi ne olacağını bir kâhin gibi dile getirmedin mi? Babam senin kâhinlik yaptığını duysa yemin billah olsun seni kapı dışarı ederdi. Nah, buraya yazıyorum." Parmağımı ıslatıp, yatağıma yazar gibi yapınca annemden koluma sağlam bir şaplak yedim. Yerimden kalkıp ona sarıldım. Annem kızına dayanamazdı ve derin bir nefes vererek bana sarıldı.

"Hadi, baban gelecek, yemeği hazırlayalım." Eğer şimdi olumsuz bir şeyler söylersem ciğerimi sökeceğini bildiğimden, uslu bir çocuk olup başımı salladım. Beraber mutfağa girdik.

"Önce şu bulaşıkları makineye yerleştir." İşte, benim için Çin işkencesine denk eylemlerden biri: Makineye bulaşık yerleştirmek. Diğeri ise cam silmek. Yemek yapmaya ya da yerleri elle silmeye razıyım ama o makineye dokunmayayım arkadaş!

"Ne olursun makinenin boş olduğunu söyle. Kulun köpeğim olayım, bana makine boş, de!" Dizlerimin üzerine çöküp ona yalvarsam da sevgili anneciğim şeytani bir gülümseme ile "Dolu," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır!" diye inledim. Bay Pimpirikli ile bir gün geçirmeye bile razı olurdum. Ama bana makinenin dolu olduğunu söylemeyin. Ağlama numarası yapıp annemin ayaklarına kapandım. "Kurbanın olayım başka bir iş ver bana anne."

"Kızım saçmalama! Yarın öbür gün evlendiğinde makine kendiliğinden mi boşalacak?"

"Kocama boşalttırırım. Anne, yapma bana bunu." İlerlemeye çalıştıkça bacaklarını sıkıca tuttum. Bacağını kurtarmaya çalıştıkça daha çok asıldım. İçine Mike Tyson kaçan annem bacağı ile beraber beni de öylece yerde gezdirdi.

"Okyanus, almayayım şimdi seni ayağımın altına!"

"Zaten ayağının altındayım." Bir şeyler homurdanıp eğilince gözlerimi ona çevirdim. Elindeki terliği görmemle koca bir çığlık atıp süründüğüm yerden kalktım. Mutfak kapısından çıkarken popomun ortasına bir terlik yemekten maalesef kurtulamadım.

#@#

"Ne var Ela?" Acıyan popomu ovarak odama girdim. Annemin attığı terliğin acısı saatler geçmesine rağmen hâlâ bedenimdeydi. Ne elmiş arkadaş!

"Bok var Okyanus, ister misin?"

"Yok kanki. Yeni yemek yedim, sana afiyet olsun."

"Sus biraz be. Size geliyorum."

Yatağıma hızla oturdum. "Gel kız, anlatacaklarım var benim de. Bugün metrobüste bir manyağa denk geldim. Ama yakışıklı manyaklardandı. Ben yine telefonumdan kitap okuyordum, sonra bir baktım bu salak arkamda! Ne oluyor falan filan derken bir baktım, biz yolun ortasında Yağız hakkında konuşuyoruz. Kız kanka! Yağız demişken, ben onu çok özledim. Yazarın lügatında yeni bölüm yazmıyor vallahi. Ha, senin attığın yorumu da gördüm kanka. Evet, çocuğun adı Akın'dı. Ama biz akamadık be kanki." Nefesimi verip, kamburumu çıkararak oturdum. Ela göz hasretim gün yüzüne çıkmıştı yine. Şuracıkta Babam duymayacak olsa şuracıkta bir türkü açıp ahlanıp vahlanabilirdim. Ama bir dakika, ben sustuğum hâlde neden Ela'dan ses gelmiyordu?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kaşlarım çatıldı. "Elocan. Ela, duyuyor musun beni?" Diğer taraftan ses gelmeyince tam kapatacaktım ki "Bitti mi konuşman?" diyen Ela'nın beni yine sessize aldığını anladım. Pislik.

"Okyanus, ben size geliyorum ama gelmiyorum."

"Ne diyorsun be yine?" dedim yüzümü buruşturarak.

"Yiğit ile Ayı'ya gideceğiz. Annemlere sizde kaldığımı söyledim. Şimdi evin önündeyim kanka, gelince anlatırım." Telefon suratıma kapandığı gibi evimizin zili çaldı. Telefonu yatağıma atıp, üfleyerek yerimden kalktım.

"Ela gece bizde kalacaktı! O gelmiş!" diye koridordan seslendim ve kapıyı açtım. Ela gözleri kocaman açılmış olan arkadaşım beni içeri sokup, koştura koştura odama ilerledi. Arkasından içeri girdiğimde onu, üzerindeki kot pantolonu çıkarırken buldum.

"Bana bak. Sakın içkinin dozunu kaçırayım deme, yemin ediyorum bu sefer seni annemle babamın ortasına koyarım. Babam seni öyle görünce Halit amcaya söyler, sen de geriye kalan ömrünü Mekke'de hocalık yaparak geçirirsin!" Gözlerini devirip çantasından çıkardığı şortunu giydi. Fatoş teyze normalde böyle yerlere gitmesine izin veriyordu ama bizim kızımız dozunu ayarlamayı beceremeyenlerdendi. Bir keresinde sabah namazı vaktinde kör kütük sarhoş olarak geldiği için Halit amca on ikide evde olma kuralını koymuştu. Benim babam akşam ezanından evvel evde olmamı söylerken Ela'nın babası, onun bir Külkedisi olduğunu ve on ikide evde olma kuralını koymuştu evde olması gerektiğini söylüyordu resmen.

"Sen şimdi bu seksi arkadaşına kıyacak mısın?" Başını eğdi, güzel sarı saçlarını kabartıp doğruldu. Gözlerine gölgeli bir makyaj yapıp daha çekici görünmeyi başardı.

"Beni beni, Ela'nı! Elocan'ını!" Üfleyerek kafasına bir tane vurdum.

"Ciddiyim. Eğer zerre kadar içki kokusu alırsam annene ispiyonlarım."

"Tamam. Zaten Yiğit ile gideceğim." Sıkı sıkı sarılarak beni yine kandırmayı başardı. Evimizin birinci katta olmasından isti-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

fade ederek odamın balkonundan aşağıya inmeye çalıştı. Çakma Romeo Yiğit kollarını açıp onu kucakladığı gibi öpüşmeye başladılar. İnleyerek başımı geri çektim.

"Bitti mi tükürük paylaşımınız?"

"Kıskanç." Ona bakmadan orta parmağımı gösterdim.

"Yiğit on ikide o kız burada olacak. Ve içki içmemiş bir hâlde!"

"Peki, kötü kalpli anne." Ela'nın uyuz sesiyle başımı balkondan sarkıttım. Yoldan geçen arabaların farları arada bir birbirine sıkıca sarılmış çiftimizi aydınlatıyordu. Umuyordum ki benim öfkeli bakışlarımı da aydınlatıyordur.

"Lan kalleşler! Benim sayemde böyle geziyorsunuz! Ne kötü kalpli annesi?" Bana aldırış etmeden Yiğit'in arabasına doğru ilerlediler. Bana da sadece arkalarından öylece bakmak kaldı. Benim hayatım böyleydi işte. Hiç sevgilisi olmamış, aşk nedir bilmeyen ve aşkı, kitaplarda aramaya çalışan bir kızdım; en yakın arkadaşının aşklarını izleyerek kafasında bir şeyler uydurmaya çalışan bir kız. Ama bugün ilk defa bir çocukla farklı bir şekilde konuşmuştum. Kalbim, bir sıcaklık hissi ile dolmuştu.

Akın...

Adının, adımın yanında her daim olmasını istediğim adamdı.

Balkondan odama geçerken gözlerimin önünde onun silüeti belirdi. Hani hep filmlerde olurdu ya. Kız ile çocuk karşılaşır ve sonra birbirlerini tekrar görürler. Bunun bir işaret olup olmadığını düşünüp destansı bir aşk yaşarlar. Benim aptal kalbim de o an bu hayale kapılmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3. BÖLÜM

ELA, FİLM ÇOK DUYGUSALDI BE!

1 AY SONRA...

Bir masal daha sona erer. Sanırım biz kızlara çok fazla kitap okutmamaları gerekiyor. Kitaptan kastım, şu romantik şeylerle dolu olanlar. Sonra kendimizi Kitapların Harikalar Diyarı'nda buluyorduk. Tabii, diyardan çıktığımızda ise afallıyorduk.

Bir kazazede olarak her metrobüse binişimde etrafımda onu aradım. Belki tekrar aynı sahneyi yaşarız diye kitabın aynı sahnesini bin kere okuyup durdum. Her seferinde eli boş döndüm

"Selam." Dağhan'ın sesini duyunca sahte bir öfkeyle ona baktım. Ela gözleri ve güzel sarı saçlarıyla benim çakma Yağız'ım gibiydi.

"Selam," dedim sadece. Kafamı masaya koyup, bize verilen beş dakikalık arayı uyuyarak geçirmeyi planladım. Parmaklarımla masada ritim tutarken, başımı koluma yaslayıp gözlerimi kapattım.

"Ne oldu sana?"

"Yok bir şey," dedim boğuk bir sesle. Çocuk haftanın bir gününü kırktan fazla kızla dolu derslikte geçirmekten usanmıyor, gelmiş yanımda oturuyordu. Başımı hızla kaldırdığımda saçlarım önüme döküldü. Üfleyerek arkaya atma çabalarım boşa çıkınca sinirle onları geriye ittim.

"Sen neden gidip erkeklerle takılmıyorsun? Zaten gününün çoğu kızlarla geçiyor."

"Beş dakika sonra derse gireceğiz. Şimdi onlarla takılırsam dersi kaçırırım," deyip omuz silkti. Ona aldırış etmeden tekrar kafamı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

masaya koyacaktım ki biri alnımı tuttu. İnleyerek elin sahibine baktım ve Burak'ı gördüm. Mavi gözleri kocaman açılmış, bana bakıyordu. Burak, aile dostumuz sayılırdı. Babamın evimize girmesine izin verdiği tek erkek! Aynı mahallede oturduğumuz için onunla çocukluktan beri arkadaştık. Kömür gibi kara saçları her zamanki gibi düzenli ve şekilliydi.

"N'aber Buri?" deyip, elini çekerek başımı masaya koydum. Dağhan ile selamlaştıklarını duydum. Ardından boşta kalan sandalyeyi çekildi.

"Neyin var senin kaç gündür?" Neyim olsun? Bir aydır Kitapların Harikalar Diyarı'nda sahte bir gezintiye çıkarken, içmemem gereken gerçeklik şurubunu içerek dünyaya tekrar merhaba demiştim. Şimdi onun acısını çekiyordum.

"Sana diyorum Okyanus."

"Burak, yok bir şeyim," dedim bıkkın bir şekilde.

"Selam size renkli gözlü erkek tayfası!" Of Ela! Kesin canıma okuyacak şimdi. Çocuklar gibi mızmızlanarak masaya koyduğum başımı daha da kollarıma gömdüm.

"Geri zekâlı, hâlâ bıraktığım gibi misin?" Buradaki geri zekâlı ben oluyordum tabii ki! Ne güzel bir arkadaşım var böyle! Bana etmediği hakaret kalmamıştı. Ben ona Elocan derim ya da kanki derim ama o bana mal der, salak der, geri zekâlı der. Her türlü küfrü eder. Bu nasıl bir dostluktur?

Bu tuhaf dostluğumuzdan aldığı kuvvetle Ela, saçlarımı çekiştirerek başımı masadan kaldırdı. Bağırarak elinden kurtulmaya çalıştım. Burak ile Dağhan onu tutup, saçlarımdan ayırırken Ela'nın elinde kalan altın kumral saçlarıma ağlayarak baktım.

"Hayvan köpek! Saçlarımı kopardın."

"E sen harikalar diyarından tam çıkamamışsın." Gözlerini oymak istediğimi belli ederek cani dostuma baktım. Bana aldırış etmeden, elinde kalan saç tellerini yere atıp arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çıktın mı şimdi?" diye sordu.

"Neler oluyor yine? Okyanus, hangi hayal dünyasına kapıldın bu sefer?" Burak'ın o sıkıntılı sesine karşı Dağhan, garibim, üçümüz arasında neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Ben ve benim hayalperestliğimi bilmeyen Çakma Yağız'ım.

"Bu aptal, metrobüste bir serseriye denk gelmiş. Yine şu bağımlısı olduğu kitabı okuyormuş. Çocuk da kitapla ilgili sorular sorunca aptallaştı. Ha, bu olay bir ay önce yaşandı bir de." Üçü de boş bakışlarını bana çevirdi. *Fangirl*lük içime işlemiş! Elin serserisine bile fangirllük yapabilirdim ben. Uyuz uyuz bakıp yerimden kalkacağım sırada Ela koluma yapışıp tekrar oturttu. Bana yine aynı nutukları çekecekti.

O hayallerini bir de kelimelere dök Okyanus. Yani neden bencil bir insan olup kendine saklıyorsun ki? Bizimle de paylaş. Aptal olmaya bir son ver Okyanus! Psikolog olayım derken şizofren olup hastaneye yatırılacaksın Okyanus.

Bu sansürlü hâli tabii. Aslında her Okyanus'tan önce bir küfür vardı.

Gözlerimle onu uyardım. Görmezden gelince, "Ela hayır," dedim.

"Ne? Yine ne oldu?" diye sordu Dağhan. Ela ağzını açıp, açıklama yapacakken bizim sınıftan biri hocanın dersliğe girdiğini söyledi ve Dağhan ile beraber kalktık.

"Seninle akşam hesaplaşacağız," dedim Ela'ya. Sahte sırıtmasıyla bana el salladı. Bu öz güveninden bazen nefret ediyordum.

#@#

Okul çıkışı Ela ile macerasız bir metrobüs yolculuğu yaparak sokağımıza vardık. Florya'nın Galeriler Caddesi'nin bir arka sokağında ben, bizim birkaç arka sokağımızda da Elalar otururdu. Ela'dan ayrılıp bizim sokağa girerken Ela'nın sesiyle durdum.

"Okyanus, yarın cumartesi. Sinemaya gidelim mi?" Ruh hâli parçalı bulutlu olan kankisi için yapıyordu bunu. Yoksa ölür de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

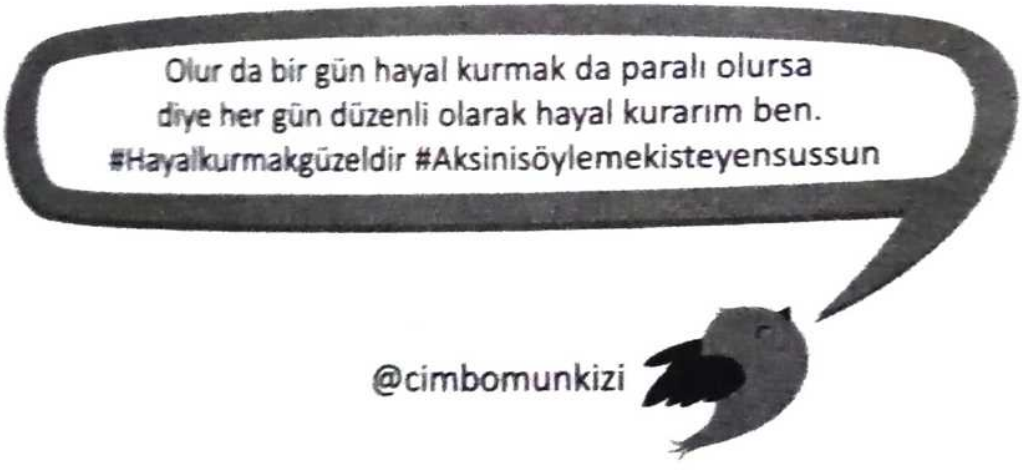
hafta sonunu Yiğit'ten ayrı geçirmezdi. Bizim evde genelde hafta sonu aile gezmeleri olurdu. Babam pek arkadaşlarla dışarı çıkmama izin veren biri değildi. Sadece Ela ile çıkabilirdim. Şu kara bulutları dağıtmak için güzel bir fırsat olduğundan başımla onu onayladım. Gülümseyerek el salladı ve ilerledi.

Eve geldiğimde kapının kilitli olduğunu görmemle evde tek başıma olduğumu anladım. İşime de geldi. Annem durmadan "Neyin var senin?" cümlesini çekimli hâliyle önüme sürüp tekrar tekrar liseli olduğum dönemleri hatırlatıp duruyordu. İnsanlar sürekli gülümseyen birine alışık olunca, onları surat asarken gördükleri zaman tuhaf karşılıyorlardı. Bazen bizim de surat asıp öylece durma isteğimiz oluyordu. Bugün de o günlerden biriydi işte.

Odama girdiğimde çantalarımı kenara atıp, büyük bir of çekerek yatağa uzandım. Boş boş tavanı izlemeye daldım. Hayat sana limon verirse limonata yap, derlerdi. Ben de bu sözü uygulayarak yaşasam da zamane gençleri bir fena olup çıktılar. Verilen limonu iyi bir fiyata pazarlıyor, kazandıkları parayla daha fazla limon alıp işi ticarete döküyorlardı. Limonu sıkıp, ellerini batırmadan para kazanıyorlardı. Biz ise hâlâ biraz limon suyu çıkarmak için didinip duruyorduk. Onlar ise kısa yoldan hayatı kazanmanın sevincini yaşıyordu.

"Okyanus, kızım. Yine iç sesinin desibelini artırmışsın," dedim kendime ve sesleri susturmak için kulaklığımı takıp müzik dinledim. En azından hayal kurmak bedavaydı.

#@#

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Okito, hadi hazırlanalım!" Ela, babamın evde olmamasını fırsat bilip evde yüksek sesle konuşuyor, neredeyse yarı çıplak vaziyette geziniyordu. Odama daldı. Onun bu hâline göz devirip yeniden dolabıma yöneldim. Hava sıcaktı ve ben uzun kollu bir bluz giymek istemiyordum. Ela ayna karşısında şortunu ve belini açıkta bırakan yırtık tişörtünü düzeltip, dudağına kırmızı ruj sürerken ona öylece baktım.

"Beni dikizlemeyi kes, hazırlan!"

"Biliyor musun, kitaplardaki kızlar da hep senin gibi giyiniyor. Kanka, Türkiye ile kitaplarda yazılan Türkiye hiç mi hiç aynı değil ha!" Gerçekten de öyle. Yani bazı hikâyeler vardı ve insanın ağzını açık bırakıyordu. Cidden Türkiye'nin bir yerinde böyle insanlar var mı, diye soruyordu insan kendine. Fakat benim çokbilmişim, ikizim kafama bir tane vurup baygın gözlerle baktı.

"Mal," dedi o bir türlü vazgeçemediği seslenme biçimiyle. "Adı üstünde, kitap. Orası bir insanın iç dünyasıdır. Orada tabular yıkılır ve yazar, kendi hayal dünyasından yeni bir ülke uydurur. Şu anki hâliyle aynı olacaksa yazmanın ne manası var?" Tek kaşını kaldırıp bana bilmiş bir bakış attı. Karşılığında benden boş bakışlar aldığındaysa göz devirip yeniden aynaya döndü. "Şahsen ben kitapları sırf şu gerçek dünyanın çirkinliğinden kaçmak için okurum. Kitabın sonu mutlu bitince mutlu olurum. Bir yerlerde hâlâ mutlu son var diye sevinirim," diyerek beni şaşırttı. Ela aslında çok akıllı bir kızdı. O kadar akıllıydı ki nerede aptal numarası yapmalı, nerede aklını göstermeli bilirdi. Bu hayat sahnesinde güzel bir rolü vardı. Ben ise hayal ile hayat arasında sıkışmış, zavallı bir kızdım.

"Ayrıca yeni bir şehri sen de kurabilirsin," diyen arkadaşım işaret parmağı ile şakağıma vurdu. "Burada büyük bir cevher yatıyor. Onu dışarı çıkar ve hayallerini bizimle paylaş."

"Benim hayallerim fazla saçma. Okunmaya değmez," diyerek, geçiştirip yerimden kalktım. Bu melankoli nereden bulaşmıştı bana?

"Aptal olmayı kes, Okyanus. Sen hayal gücü yüksek bir kızsın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bazen bana anlattığın şeyleri dinlemekten zevk alıyorum. Onları kelimelere dök. Benim gibi olan binlerce kişi tanıyacaksın." Onu duymazlıktan gelip dolabımı karıştırdım. Giyecek bir şeyim vardı ama aynı zamanda da yoktu. Sinirle inleyip ayağımı yere vurdum.

"Ela, ne giyeceğim ben ya?" Çocuk gibi somurtup gerisin geriye yatağa oturdum. "Ne güzel, sen bir şort bir tişört diyerek işini hallediverdin. Ben? Kanka üzerindekileri ben giysem herhâlde bu evdeki son saniyelerim olurdu."

"Ahmet amca haklı seni böyle sıkmakta."

"Yok ya!" diye cırladım. "Nedenmiş o?" Hain kankama sinirli bir şekilde bakarken, o dolabıma dalıp içinden siyah pantolon ile kot gömleğimi çıkardı ve yatağın üstüne attı. Sonra kolumdan tutup beni önüne alarak aynanın karşısına geçirdi. Aynada kendimi görünce bir an garipsedim. Pek aynada vakit öldüren kızlardan değildim.

"Çünkü sen çok güzelsin." Dünyanın en saçma şeyini duymuş gibi güldüm. Ahım şahım bir güzelliğim olmadığını biliyordum.

"Dalga geçmeyi kes, Okyanus! Gerçekten çok güzelsin. Kızım o mavi gözlerin tek başına yeter bir kere. Upuzun altın kumral renginde saçların var. Harika bir fiziğin var. Sen benim gibi giyinip makyaj yapsaydın şimdiye kapıda bir sürü erkek dizilirdi. Ama sen hep bir kişi olsun istersin, değil mi?" Ela ile böyle ciddi konuştuğumuz anlar bir elin parmağını geçmezdi. Onunla ciddi olmak tuhaf hissettiriyordu. Bu histen kurtulmak için Çakma Amerikalı Dolunay'ın taklidini yaparak, "Diyosun," dedim. Harfleri yumuşatarak konuştuğumu duyan kankam yüzünü buruşturup benden ayrıldı. Kıkırdayarak yatağa attığı kıyafetlerimi aldım.

"Diyoruum," dedi tıpkı Dolunay gibi. Onun bu hâline gülmeden edemedim.

"Harika teselli veriyorsun Elocan," dedim. Omuz silkti. "Ben de senin gibi olsaydım babam da bana karışırdı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Neyse ne. Hadi, giyineyim de çıkalım," diyerek elimle onu geçiştirdim. Ben hazırlanırken Ela da planlarımızdan bahsetti. Önce Cevahir'e gidilecek, film izlenecek ve oradan Beşiktaş sahilinde gezilecekti. Tipik Okyanus ve Ela planıydı bu.

#@#

Her şey çok güzel gidiyordu. Sonunda beklediğimiz film vizyona girmişti. Filmi izlemiş, ardından da Beşiktaş'ta eğlenmiştik. Hatta hiç üşenmeden Beşiktaş'tan Ortaköy'e kadar yürüyerek ayaklarımıza kara sular inmesine sebep olmuştuk. Eve gelince isyan edip birbirimize suç atıp dursak da bir sonraki sefer yine aynı şeyleri yapacaktık. Ben deliydim ama Ela benden de beterdi. Kızım, insan der ki *yahu bu kız manyak! Ben akıllı olayım da onu yola getireyim.* Ama yok, anam yok!

Beşiktaş'ta bulduğum ve ayağımla iterek ta Ortaköy'e kadar getirdiğim taşı biraz daha ileri attım. Ela her zamanki gibi Yiğit'le konuşarak ilişkimize reklam arası vermişti. Buraya gelirken bile benimle film izledikten sonra onunla buluşma programı olduğunu bilecek kadar tanıyordum onu.

Uzun süren reklamlardan nefret eden ben, bu reklamı bitirmeye karar verdim. "Ay Ela film çok duygusaldı be!" Sesimi yükselterek söylerken bana çok kısa bir an baktı ve tekrar telefonuna döndü.

"Evet, öyleydi," diye mırıldandı Monako Prensesi. Kendisi şu an Buriney Sultanı ile konuştuğu için beni takmadı. Ben de Mardin ağasının kızı olarak yanında takılmaya devam ettim.

"Ben de öyle bir aşk yaşayacak mıyım sence?" dedim dalgın bir sesle. Dalgınlığımı fark etmiş olacak ki prenseslikten çıkıp sıradan üniversite öğrencisi Ela oluverdi.

"Umarım yaşarsın ama yaşayamazsan da yaşatabilirsin."

"Nasıl?"

"Yazarak tabii ki. Yapmak isteyip de yapamadığın şeyleri hayal olarak bırakma, Okyanus. Onları kelimelere dök ve o şekilde ya-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şat." Yine aynı konuya gelmiştik. Güzel Ortaköy havasının içine etmişti. Ben de yazmak istiyordum ama bazı korkularım vardı. Benimle reklam arası ilişkisi yaşayan kankama korkularımı dile getirmeye karar verdim. Önüne bakmadan yürüdüğü için düşer korkusu ile koluna girdim.

"Ela, korkuyorum ben. Yani hayatımda hiç aşk yaşamadım. Erkeğin duygularını ve kızın nasıl davranacağını kestiremem ki," diyerek çocuk gibi omuz silktim.

"Yapabilirsin, inan bana. Hem kitap insanın hayal gücüdür, Okyanus. Bunun için aşkı yaşamana gerek yok. Yapacağın tek şey hayal kurmak, o kadar. Sence aşk nasıl bir şey olmalıydı, bunu yaz. Kendi düşüncelerinle ve hayallerinle. İnsanların hayallerinin bile kısıtlanması doğru değil bence." Vay canına! Ela'nın uzun ve anlamlı bir konuşmasına denk geldim. *Sevgili yerde bizimle beraber seyahat eden taş. Çok şanslısın ki sen de bu ana tanıklık ettin.* Bu sarı kafa her zaman böyle anlamlı ve uzun cümleler kurmaz. Arkadaşı olarak gururlandım ve ona dönüp, "Bilmiyorum ama deneyebilirim sanırım," deyip gülümsedim.

"Ay yavrum benim ya," dedi ve bana sarıldı. Yolun ortasında sarılan çifte kumrular gibiydik.

"Allah'ım! Sen ne deli bir kızsın ama seviyorum seni be," dedim gülerek.

"Ben de seni,"

"Eee, sen ne zaman gidiyorsun?"

"Nereye Okyanus?" Ama sen rol yapmayı bile beceremiyorsun Elocan. Arkadaşımın sarı saçlarını okşayıp ona aptal olduğunu ima eden bir bakış attım.

"Hadi ama! Yiğit ile buluşmak istediğini ve Yiğit'in senden haber beklediğini biliyorum."

"Nasıl biliyorsun?" deyip alt dudağını dişledi.

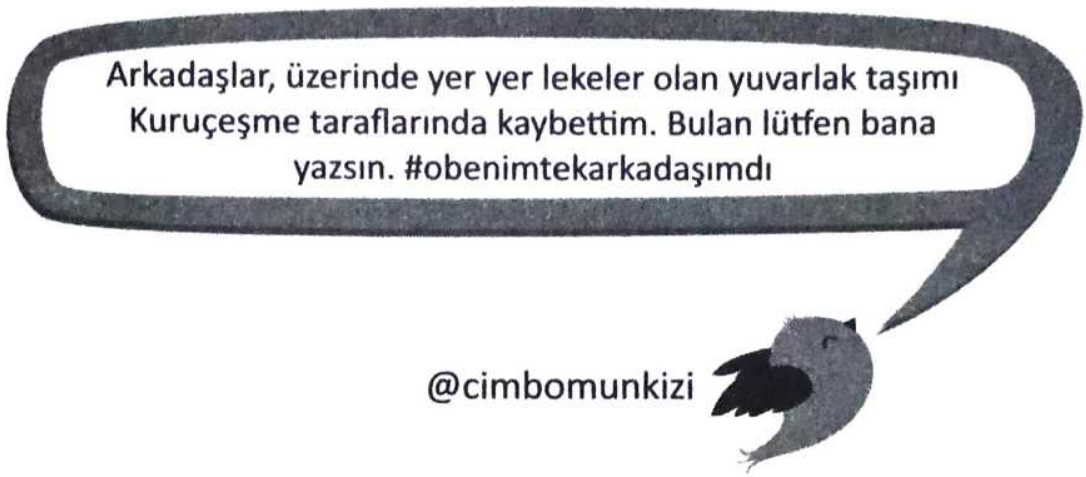
"Kızım sabahtan beri telefon elinden düşmedi. Hadi git, işin bitince ara, buluşup eve gidelim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Seni çok seviyorum," deyip yanaklarımdan öptü ve gitti.

"Hadi bakalım Okyanus Hanım, tek arkadaşın da gitti. Ne yapacağız tüm gece?" Ayağım takılınca yerde sürüklediğim taşa baktım.

"Ah, pardon taş kardeş! Seni unutmadım. Evet, bugün yol arkadaşım sensin. Hadi seninle Kuruçeşme taraflarına tekrar gidelim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4. BÖLÜM

BANA NE YAPABİLİRSİN Kİ?

Saat dokuzu geçmiş, ben hâlâ yanımda sürüklediğim taş ile o kaldırım senin bu kaldırım benim geziyordum. Hayır, gezmek bir şey değildi de eve gidince babasından azar yiyen zavallı çocuk ben olacaktım. Annem durmadan nerede kaldığımı soran mesajlar atıp dururken ben, *Ela ne zaman gelir ve bizim eve varmamız kaç saat sürer,* sorularıyla kendimi yeniden matematik dersinde buluyordum. Beşiktaş'tan Florya'ya gitmek nereden baksan bir saati bulurdu. Onca hesaplamadan çıkarabildiğim tek şey buydu. Ela'ya son kez uzun bir mesaj atıp yoluma döndüm. Derken arabanın birinden inen kişileri görmemle yerimde donup kaldım. Aslında rüya mı değil mi diye dikkatlice baktım ama oydu işte. Kalbim çok hızlı atmaya başladı. Hemen üstümü başımı düzeltmeye başladım. Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilmiyordum. Onun beni gördüğü yoktu. Yanında iki tane iri yarı kadın, üzerlerinde giymese de olurdu denebilecek kadar kısa elbiseler vardı. Akın onlara sarılmıştı, gülüp duruyorlardı. Onlara bir şey anlatıyor, kızlar da hayran hayran onu izliyordu. Önlerine bir başka araba geldi ve kızları o arabaya bindirip benim olduğum tarafa doğru yürümeye başladı. Bana doğru gelince elim ayağıma dolaştı. Boğazımı temizleyip titreyen bacaklarımla sanki onu hiç görmemişim gibi davranıp yürümeye başladım. Ellerini cebine koymuş, ıslık çalarak yürüyordu. Kafasını kaldırıp bana baktı ve tekrar yoluna devam etti.

Ne bekliyordum ki!

Aa, Okyanus nasılsın? demesini mi? Yanındaki hatunları görmedim mi sanki? Moralim bozuk bir şekilde yürümeye devam ettim. Hıncımı Ela'dan çıkarmak için tekrar telefonuma yöneleceğim sırada onun sesini duydum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tabii ya, Okyanus. O gözler nasıl unutulur." Duyduğum ses üzerine arkamı döndüm. Bana doğru koşar adım geliyordu.

"Ah merhaba, görmemişim seni." Tam da Oscarlık bir performans! Tabii, kesin görmedin Okyanus. Elimdeki telefonu çevirip durdum. Önümde durduğunda saçlarını geriye itti.

"Nasılsın?" diye sordu.

"İyi, sen?" diye cevap verdim.

"Ben de iyiyim," dedi. Bir süre sessizlik oluştu. Başka ne yapabilirdim ki? Çocuğa ne diyecektim yani? Onu tanımıyordum bile. Ben de yüzüne bakıp tebessüm ettim sadece.

"Eee, kitap nasıl? Yağız ne yapıyor?" diye sorunca gülmeye başladım. Her şey bir yana, kitap karakteri olan Yağız'ı hatırlaması bir yanaydı.

"Ne yapsın, Şeyda ile uğraşıyor," dedim. Bir şey demeden gülümsedim ve orada öylece dikildik. Az önce iki kadının yanında gülen o değilmiş gibiydi. Gerçi o kızlarla konuşacak bin bir konusu vardır. Benim de olabilirdi ama nedense tıkandım. Hiçbir şey gelmiyordu aklıma. Karşılıklı öylece bakışırken sonunda sessizliği o bozdu ve "Seni gördüğüme sevindim," deyip kafasını salladı. Ben cevap vermeye fırsat bulamadan, "Neyse, şey, o zaman görüşürüz," dedi ve yürümeye başladı. Ya tabii, kesin görüşürüz. BİR AY SONRA!

"Of Okyanus, bir haltı beceremiyorsun ya!" diye kendi kendime söylendim. Yol arkadaşım olan taştan sinirimi çıkarıp, onu bir kenara fırlatarak yürümeye başladım. Arkamdan koşma sesi gelince merakıma yenik düşerek döndüm ve bana doğru koşan Akın ile karşılaştım. Daha ne olduğunu anlayamadan kendimi onun kollarında, duvarın dibinde buldum.

"Ne oluyoruz be!" dedim ani hareketlerinden dolayı. Söylediğimi duymazdan gelerek, arkasına bakıp durdu. Sert ve hızlı nefes alıp vermesi beni tedirgin ederken kollarının arasından çıkmaya çalıştım. Hareketimle bana döndü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Lütfen, sakin ol. Bana yardım etmelisin."

"Nedenmiş o?" Daha az önce çocukla birkaç dakika daha geçirmek için çırpınan ben değilmişim gibi çocuğun kollarından kurtulmaya çalışıyordum. "Başım belada. Lütfen. Sadece beni öpüyormuş gibi yap."

"Oldu canım. Başka bir isteğin var mıydı? Bir peçeteye yazıp bana gönder de yerine getireyim." Onunla dalga geçtiğimin farkındadır umarım. Her gün bir kıza bunu dermiş gibi bir hâli vardı. Beni hiç umursamadan, arkasına bakıp duruyordu. Gördüğü manzara hoşuna gitmemiş olacak ki bu sefer kesin bir şekilde bana döndü.

"Hayatım tehlikede, diyorum. Ölürsem ne yapacaksın?"

"Kan görmeye dayanamam ben," dedim yüzümü buruşturarak. Tüm olaylar arasında takıldığım tek konu buydu, evet. Bu duruma Akın da şaşırmış olacak ki arkasına bakmayı bırakmış, beni çözmeye çalışır gibi bir tavır takınmıştı. Bana daha fazla böyle bakmasına dayanamadım.

"Bak, senin eski kız arkadaş problemlerin pek umurumda değil. Sahte de olsa bunu yapacak değilim. Kendine başka bir oyun arkadaşı bul, canım. Bir kızı kıskandırmak için ötekini kullanma." Kollarından kurtulup yanından geçmeye çalıştım. Omuzlarımdan tutup beni duvara yasladığı gibi burun buruna geldik. Nefesimi istemsiz bir şekilde tutmuştum. Koca kahverengi gözleri tam dibimdeydi ve bana bakıyordu. Eğer başını biraz hareket ettirirse sahte dediği şey gerçek olabilirdi. Kitaplardaki gibi bir aşk yaşayayım derken bu gidişle haberlere konu olacaktım.

"Ne yapıyorsun?" diye korkuyla fısıldadım.

"Amacım seni korkutmak değil. Başım gerçekten belada." Bu sefer sözlerine inandım. İnanmak zorundaydım. Her şeyden önce tedirgindim ve başıma bir şey gelmesini istemediğim için yavaşça başımı salladım. Gözlerini kapatıp tekrar açtı ve omuzlarımda duran ellerinden birini duvara yasladı. Başını eğerek bana biraz daha yaklaştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Öyle durmasana," dedi sessizce. Paşamıza yardım ediyorduk, bir de üzerine azar işitiyorduk. Kaşlarımı çattım.

"Ne yapmamı bekliyorsun?" dedim fısıltıyla.

"Şu kollarını oynat istersen. Sap gibi duruyorsun." Oldu canım, başka? Ona iki kaşımı kaldırarak baktım. Benim tavrım karşısında bir şeyler homurdandı.

"Hayati bir mesele! Keyiften istemiyoruz. Kan görmekten korktuğunu söylemiştin." Sessizce kızıp çikolata gözlerini bana sabitledi. Onca lafın arasında bile bana laf atmayı becermişti.

İkilemde kaldığımı hissettim. Cidden adamlar yakalarsa ona bir şey yapar mıydı? Öldürürler miydi? Döverler miydi? Gerçekten kan görmeye dayanamam ben. Aklım bulanırken onun sabırla vereceğim tepkiyi beklediğini fark ettim. Durmadan, arkasına bakıp geliyorlar mı diye kontrol ediyordu. Benden hayır gelmeyince bıkkınlıkla nefes verip sadece bir elini gelişigüzel yanağıma koydu. Aslında şu anki durumumuza kahkahalarla gülesim vardı ama Akın'ın vereceği tepkiden korkmuyor değildim. Bana yaklaşmaya çalıştıkça ona engel olarak buna izin vermedim. İlla öpüşüyor gibi durmak zorunda mıyız? Çocuk dikkat çekmemeye çalışıyordu sadece. Şu an tek derdim canımı kurtarmaktı.

Bir müddet sonra ayak sesleri duydum. Akın'ın vücudunun gerildiğini hissettim. Birkaç adam kendi arasında konuşuyordu.

"Nereye gitti bu herif lan?"

"Ağabey, tam karşımdaydı. Sana haber vermek için arkamı döndüğümde yok oldu." Adamın sesi korku doluydu. Sanırım diğerinden korkuyordu.

"Ulan bir işi de becerin be!" diye bağırmaya başladı. Gözlerimi hafif açmış, onları izliyordum. Yakalanmak istemedim. Karşımdaki bu çocuğu tanımasam da başına bir şey gelmesini istemedim. Beni kan tutardı.

"Gittiler mi?" diye fısıldadı.

"Hayır, henüz buradalar," dedim. Adamlardan biri bu tarafa baktı ama sonra tekrar devam etti. Tam gittikleri için rahat bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nefes alacaktım ki biri tekrar bizim olduğumuz yere doğru gelince ne yapacağımı şaşırdım. Vücudum gerildi. Akın da bunu hissetmiş olmalıydı ki bana, "Ne oldu?" diye sordu. Adam buraya doğru yaklaşınca Akın'a baktım ve onu biraz yakınıma çektim. Dışarıdan bakıldığında iki çiftin kendi aralarında konuştuğu sanılabilirdi.

Öyle bir hâldeydik.

Ama bu adam böyle sessiz olmamızdan şüphelenmiş olmalı ki bize doğru bayağı yaklaştı. Bir şeyler yapmam gerektiğini hissettim. Böyle durumlarda insanlar ne yapardı?

Ya da dur!

Kitaplarda ne olurdu acaba? Hadi Okyanus, hatırla kızım!

"Seni seviyorum," dedim adamın da duyacağı şekilde. Akın fal taşı gibi açılmış gözlerle bana bakıyordu. *Ne be! Sanki gerçekten de ilanıaşk ediyormuşum gibi bakma öyle!*

"Seni seviyorum. İlk gördüğüm andan beri âşığım sana" diye sesli bir şekilde bir kez daha konuştum.

"Ne yapıyorsun?" diye kızdı. "İlk kez, bir kız bu kadar kısa sürede ilanıaşk etti. Tebrikler." Iy, gıcık! Elimi hafif yumruk yaparak kafasına vurdum.

"Aptal mısın? Adamlar buraya doğru geliyor, çakıyorlar galiba," dediğim sırada "Sıçtık," dedi ve dudaklarını yalayıp elini saçlarından geçirdi. Heh! Sol bacağı da titrediğine göre herif cidden tırsıyordu.

Adama baktığımda gözleri benimle buluştu. Akın'ı arkasından gördüğü için onu karanlıkta tam seçemiyordu. Beni hafifçe süzüp başını çevirdi. Sanırım karşımdaki kahverengi saçlı çocuğun benim gibi bir kızla işi olamayacağını düşündü. Akın ya en yakınında ben olduğum için beni kenara çekmişti ya da o da adamla aynı fikirdeydi. Gerçi benim gibi birinin onunla yan yana gelemeyeceğini beş yaşındaki çocuk da anlayabilirdi.

Bir müddet bekledim ancak Akın benden uzaklaşmak yerine bana daha da yakınlaştı ve ne olduğunu anlayamadan yanağıma

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir öpücük kondurdu. Gözlerim fal taşı gibi açılırken, onu tamamen itip kendime yol açtım. Gerçi kabahat bendeydi! Önüme gelene yardım edersem sonum kim bilir, hangi çöplükte bitecekti? Millete el uzatıyorsun, kolundan tutuyorlar. Yahu kardeşim, ben sana el verdim. El! Neden kolumu öküz gibi çekiştiriyorsun? Daha önceden tanıyorum diye hayatımda asla yapmam dediğim bir şey yaptım ama bizimki kesin beğenmedi. Ona sinirle baktım. Eminim, şu an boğadan bir farkım yoktur. Az önce korkan çocuktan eser kalmamıştı. Tekrar kızların yanındaki gibi gülümseyen suratıyla karşımdaydı.

"Hazır itirafını gerçekleştirmişken gerçek bir ilk öpücük fena olmazdı hani." *Seni bir güzel dövsem fena olmazdı hani!*

"Eve gidince yanağımı çamaşır suyuyla yıkayıp ağzıma biber süreceğim!" diye bağırdım. Bu hâlime gülmesi beni daha çok sinirlendiriyordu. Öfkemden kuduruyordum. Saçlarını yolup bağırmak istiyordum. Derin derin nefes alıp yoluma devam ettim. Ela'nın canı cehenneme! Babamdan daha az azar işitmek için şimdi otobüse binersem saat on olmadan evde olurdum.

"Hey, itirafının gerçek olduğunu düşünüyorum! Bak, öpücük teklifim hâlâ geçerli!" Hâlâ arkamdan nasıl bağırabiliyor bu manyak? Bir aydır ben bu çocuk için mi hayaller kuruyordum? Hayallerimin üzerine buz kütleleri yağmış gibi hissediyorum.

Sinirle ona döndüm. "Yürü git, tamam mı! Sana yardım edende kabahat zaten," dedim

"Yardım mı? Yapma ama! Senin de bu işten zevk aldığına eminim. İlk aşk, ha?" deyince yüzümün kıpkırmızı kesildiğine eminim.

"Sakın benim hakkımda böyle konuşma, tanımıyorsun bile beni," dedim bastırarak.

"Ne fark eder ki?" deyip omuz silkti.

"Çok şey fark eder!" diye bağırdım. Serseri, gülüyordu.

"Ne var? Ne yapacaksın? En fazla tokat atarsın, o da bu boyla acıtmaz," deyip gülmeye başladı. O kadar çok sinirlenmiştim ki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

başımdan dumanlar çıkmış olabilirdi. Ben bu pisliğe yardım edeyim, onun dediğine bak hele! Seri adımlarla yanına yürüdüm ama gülmeye devam ediyordu. Ayağımı kaldırıp, bacak arasına tekme atınca biraz eğilmek zorunda kaldı ve böylece benim boyuma geldi. Tokat atmak yerine yumruğumu gözüne geçirdim. O gülen suratından eser kalmamıştı. Neye uğradığını şaşırmış bir şekilde bana bakıyordu ve inliyordu. Kendini toparlamaya çalıştığı sırada bir yandan da konuşuyordu.

"Sen bittin kızım. Duydun mu, öldün sen!" Bu cümlelerden sonra hemen koşmaya başladım. Allah'tan durak yakındı. Hemen durağa doğru koştum. O sırada otobüsün geldiğini görünce, sevinç çığlığı atıp otobüse atladım.

"Sür amcam. Sür, sür, durma!" diye şoföre bağırdım.

"Kızım, taksi mi bu ya! Ne diyorsun, tövbe tövbe," dedi ve uyuşuk hareketlerle otobüsü duraktan çekti. Akın'a baktım, biz giderken durağa yetişmişti. Zafer dolu bir şekilde gülümsedim ama o bana öldürücü bakışlar atıyor, boğazını kesermiş gibi yapıp ölüm fermanımı belli ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5. BÖLÜM

AZRAİL GELDİ ÇÖKTÜ YANIMA!

"Anne, puding yapar mısın?" Ben anneme yalvarırken, annem beni umursamak yerine televizyondaki stil yarışmasının tuhaf kızlarını izlemekle meşguldü. Yani, şu kızlar bile benden daha dikkat çekiciydi. İnsanların dikkatini çekmek için çocuksu davranıp dudak mı bükmek gerekiyordu? Eh doğru. Ne de olsa ağlamayan bebeğe mama vermezler.

"Anne!" diye cırladım fakat karşılığında ağza giden meyve hareketi aldım. Somurtarak yerimden kalktım. Hafta sonu Ela'yı bir başına Beşiktaş'ta bıraktığım için gönül alma sırası bendeydi. Allah'tan onun gönlünü almak kolaydı. Yap bir tane muzlu puding, işte bu kadar! Aslında gidip sokağın başındaki Ertürk Bakkaldan alabilirdim ama Ela Hanım, sadece el yapımı pudingle affedilme talebimi kabul ediyordu. Yani onu orada bıraktıysam ne olmuş ki? Sanki babasından azar işitti. Tamam, aslında işitti ama Halit amcanın kızması nedir ki Allah aşkına? Yiğit onu eve bırakmıştır ve Halit amca, olmayan sinirli bakışları ile "Bir daha tekrarlanmasın gençler," demiştir. İkisi de kafa sallamıştır ancak bu olay her defasında tekrarlanırdı işte. Ela onu yarı yolda bıraktığım için kızgındı bana.

Annem de Ela'nın gönlünü almak için hazırlayacağı pudingi yapmak yerine meyve eşliğinde diğer kızlarını izlemeyi seçti ve iş başa düştü. Ama gel gelelim, çok üşeniyordum. Yani o mutfağa girip, tencereye sütü koyup, pudingi ekleyip kaynayana kadar karıştırmak beni öldürüyordu. Bir de yiyebileceğim bir şey olsaydı bari. Muzlu puding nedir ya? Çilekli olsa neyse diyeceğim.

"Tepemde dikilme, Okyanus. Enerjimi yiyorsun." Anneme ağzım açık bakakaldım. Kadın enerjisini yediğimi söyledi ya!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ha, şu kızlar enerjini yemiyor da ben mi yiyorum?" Önüne geçip izlemesini engelledim. O ise başını sola kaydırıp ekrana bakmaya devam etti. Âdeta dalmış bir vaziyette, "Evet," dedi.

"Kuş öldü beybisi," Nurella'nın sesi oturma odamızda yankılanırken annem kahkahalarla güldü. "Aferin kız, Nurella! O kıyafete anca kuş ölürdü zaten." Beni umursamayan anneme karşı aklıma gelen sinsi fikirle şeytani bir şekilde sırıttım. Pantolonumun cebinden telefonumu çıkarıp kamerayı açtım ve annemi videoya almaya başladım.

"İşte, baba! Sen akşamları gel Kabe'yi canlı yayından izle. Senin biricik eşin bak ne yapıyor? Elinde meyveler, kuş öldü beybisiler!" Annem, sanki babam oturma odasına ışınlamış gibi korkudan elindeki meyve tabağını yere fırlatırken gülerek geri çekildim.

"Allah cezanı vermesin, Okyanus! Kapat onu çabuk!" Eli terliğine doğru giderken, videoyu kapattığım gibi koşarak oturma odasından kaçtım. Çok şükür ki bugün popom terlik yemedi.

"Çabuk gel, bu koltuğu sil!"

"Sen döktün, niye ben siliyorum ya!"

"Anneye *ya* denmez. Çabuk gel, sil yoksa hafta sonu akşam nerelerde gezdiğini babana söylerim. O videoyu da sil çabuk!" Şu devirde annenin bile eline koz vermeyeceksin arkadaş! Hemen satıveriyor. Oflayarak, ayaklarımı yere vura vura bez almaya gittim. Yani, bu işten kârlı çıkmak yerine zararlı çıktım. Somurtan suratımla oturma odasına girdiğimde annem, koltuğun kuru tarafına oturmuş, televizyon izlemeye devam ediyordu. Beni hiç umursamadı bile. Ben ise bir zavallı külkedisi olarak koltuk sildim.

#@#

Koltuğu sildikten sonra üzerime bir yorgunluk çöktü. Bu yorgunlukla puding yapamayacağımı biliyordum, bu yüzden elime iki tane kâse alıp Ertürk Bakkalın yolunu tuttum.

"Ertürk ağabey, nasılsın?" diye sordum içeri girerken. Gazeteden bakışlarını dahi çekmeden, "İyidir Okyanus. Sen?" dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yuvarlanıyoruz işte," dedim ve pudinglere doğru yöneldim. Kâselerin içine puding kutularını koyup kasaya geldiğimde, hâlimi gören Ertürk ağabey gazete okumayı bıraktı.

"Ne yapıyorsun, Okyanus?" diye sordu.

"Sorma Ertürk ağabey," dedim pudingleri açmaya başlarken. "Ela'nın gönlünü almam lazım, hanımefendi hazır puding yemediği için evde yapmam gerek ama ben çok yorgun olduğum için evde yapmış gibi gösterip ona hazır puding yedireceğim." Ertürk ağabey bana sadece bakmakla yetindi ve beni anlamış gibi başını sallayıp, *deliyi kendi hâline bırak,* lafı eşliğinde gazetesine geri döndü. Köşedeki plastik kaşıklardan bir tane alıp, pudingleri iyice sıyırarak iki kâseyi güzelce doldurdum. Kâseleri elime alırken, "Hesaba yazarsın Ertürk ağabey," dedim ve Elaların evine doğru yol aldım. Çok şükür ki bir arka sokağımızda oturuyorlardı.

Çok geçmeden evlerine vardım, kapıyı çalmamla Fatoş teyzenin açması bir oldu.

"Ben de diyorum, bu Okyanus nerede kaldı?"

Gülümsedim. "Geldim, geldim. Nerede bizim sarı cadı?"

Başıyla içeriyi işaret ederken girdim. Ela'nın küçük kardeşi Efe'yi gözlerim arasa da onun okulda olduğunu hatırladım. Tabii, bizim derslerimiz haftanın beş günü sabah dokuzdan öğlen üçe kadar olmadığı için kafam karışmıştı. Fatoş teyzem mutfağa yönelince ben de Ela'nın odasına yöneldim. Bangır bangır müzik sesi geliyordu. İki kâseyi tek elime alıp kapıyı sonuna kadar açtım. Yüzü kapıya dönük olan Ela beni görünce, somurtup arkasına döndü.

"Ama sana muzlu puding yaptım!" diye neşe ile bağırıp el yapımı olduğuna inandırmaya çalıştığım muzlu pudinglerimi gösterdim. Başını çevirip, elimdekilere bakarken gözlerini kıstı. "Hani onların kaşıkları?"

"Kanka git onları da sen al Allah aşkına! Geberdim be burada." Sanki ne yaptım?

Ne mi yaptım? Yahu ben, onun yüzünden koltuk sildim. Kalksın o getirsin kaşıkları. Kâseleri masaya bırakıp kendimi Ela'nın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tek kişilik yatağına bıraktım. Oflayıp poflasa da pudinglere dayanamadı ve mutfağa gidip, kaşıkları alarak geri geldi. Kâseleri de yatağa getirdi ve ben de yatağın üzerinde doğruldum.

"Sağ ol kanki," dedim gülerek.

"Hâlâ sana sinirliyim," dedi ilk lokmasını ağzına atarken. Acaba anlar mı, diye düşündüm ama çok şükür anlamadı ve ikinci lokmayı da hüpledi canım kardeşim.

"Ama sen benim başıma neler geldi bilmiyorsun ki!"

"Ne yaptın Allah aşkına? Yani başına ne gelmiş olabilir ki?" Anlamaz bakışlar atmasına gıcık oldum. Pudinge henüz batırmadığım kaşığımın tersiyle kafasına vurdum. "Neler geldi neler!"

"Ne geldi?" dedi başını ovarken.

"Akın geldi kızım," dedim gözlerimi kocaman açıp.

"Oha! Sen çocuğu bir ay görme, sonra gel benim Yiğit ile buluştuğum gün gör."

"Aynen."

"Nasıl karşılaştınız peki?" diye sorunca ona olan biteni anlattım. Her şeyi heyecanla dinledi, bir kâse pudingi bitirmekle kalmayıp benimkini de mideye indirdi. Zaten muzlu puding sevmediğim için sıkıntı yoktu. Çilekli olsaydı asla Ela'ya bırakmadım.

"Kızım, manyak mısın sen!" diye bağırdı en sonunda. Ben Ela'nın vereceği tepkinin gülme krizi olmasını beklerken o bana kızıyordu. Şaşkın şaşkın Ela'ya baktım.

"Ne alakası var be?" diye sordum.

"Ne demek ne alakası var? Resmen çocuğun bacak arasına vurduğunu ve yumruk attığını söylüyorsun?" diye tısladı.

"Ya ne yapsaydım? Hakaretleri yutup yürümeye devam mı etseydim? Yok ya!" dedim ve kaşığı boş kâsenin içine koydum.

"Ya Okyanus, sen kendin dedin bu herifin üstünün eski püsküve ellerinin yaralı olduğunu. Yani kimsesiz, serseri gibi biri. Ya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

başına bela alırsan? Çocuğu birileri kovalıyormuş. Ya seni oyuna getirip kaçırsalardı?" Sesinde endişe vardı. Benim için endişeleniyordu. Ela endişe ile bana bakarken onu rahatlatmak için güven verici bir şekilde gülümsedim. Tamam, o an ben de aynı şeyleri düşünüyordum. İçten içten korkudan geberiyordum. Ama şimdi endişelerimi sunarsam Ela daha çok üstüme gelip beni korkuturdu. O yüzden korkularımı ona göstermedim.

"Ya saçmalama be! Herifi bir ay sonra ancak görebildim. BKim bilir, bir daha ne zaman görürüm," diyerek elimi salladım.

"Okyanus bak, sakın şu aptal romanlardaki gibi ilk görüşte aşk olayı olmasın," diye tehdit edercesine konuştu. Kaşlarını da çatıp vücut dilini ortaya sermek adına parmağını da bana doğru salladı.

"Saçmalama be! Benimki sadece basit bir hoşlanma işte. Hem onu görmen lazım. O kadar çekici ve yakışıklı ki inan bana bakmaz bile." Onun gibi biri bana bakmazdı. Benim gibi çocuksu duran birini istemezdi. Hem benim öyle kur yapma gibi bir özelliğim de yoktu ki. Öyle tatlı tatlı, nazlı nazlı konuşan, göz kırpıştıran bir kız değildim. Umudum daha başında sönmüştü.

"Hadi dediğin gibi olsun," dedi. Ben daha bir şey diyemeden yerinden kalkıp boş kâseleri aldı.

Kapıdan çıkarken, "O pudingleri Ertürk ağabeyden aldığını biliyorum!" diye bağırıp kapıyı suratıma kapattı.

#@#

Saat öğlen üçü geçtiğinde biz Ela'nın odasında pinekliyorduk. Gerçi o, sanki Yiğit'le yeni görüşmemiş gibi durmadan mesajlaşıyor, ben ise olduğum yerde tepiniyordum. Biricik arkadaşımı tekrar kazanmak için aklıma gelen dedikoduyu kullanmaya karar verdim.

"Elocan, geçen ne oldu, biliyor musun?" Hem onu yeniden Okyanus diyarına çekmeliydim hem de okuldaki dedikoduyu ona yetiştirmeliydim. Yoksa merakımdan şuracıkta geberirdim. Yerimden doğrulup telefonuyla uğraşan Elocan'ı dürttüm.

"Hı," dedi öküz. Bu dedikodu kaçar mı be!

"Şu Sena ne yaptı, biliyor musun?"

"Hangi Sena be?" diye sorarken bile telefonu elinden bırakmıyordu. Aramızda radyasyon varken bu ilişki yürümezdi. Bir an önce onu geri kazanmalıydım.

Hızlıca, "Hani çirkef olan," diye hatırlattım. Gözlerini bana çevirdi. "Bahçeşehir çocuğu ile sevgili olan mı?" dediğinde parmağımı bildiğini belli ederek kaldırdım, "Ta kendisi," dedim. Uyuz bir şekilde bakıp tekrar telefonuna döndü.

"Ne yapmış yine orospu?" Baygın bakışlarımın odağı Elocan oldu. Hayır yani neden küfür ediyordu ki şimdi? İnsan küfürsüz anlaşamaz mı?

"Kanki neden küfrediyorsun ya?"

"Kanka," dedi baygın bir şekilde bakarak. "Orospuları boş ver, bana dedikoyu ver," diyerek elini sallayıp Yiğit'in mesajına cevap yazdı.

Ela ile baş edilemeyeceğini bildiğimden başımı iki yana salladım. Hem dedikodu istiyor hem de yanımda Yiğit ile mesajlaşıyordu.

"Elocan, bu dedikodu küçük enişteden daha mükemmel," dedim sırıtarak. Anında başı bana döndü. Ne kadar âşık olursan ol, dedikodu karşısında erkeğini unutursun.

"Ne kadar mükemmel?" Muzır bir şekilde bakınıp, ona doğru yaklaşınca anlayarak gülümsedi ve yaklaştı.

Çirkef Sena bizim okulumuzdaki bir numaralı Brezilya dizisi kahramanıydı. Her ders arasında onu izlerdik. Bizim okuldaki Bahçeşehirli Murat'ın ondan ayrılmayan sevgilisiydi. E, devlet okulunda zengin erkekler sayılı olunca gözde oluyorlardı. Bahçeşehirli Murat da yakışıklı olarak gözdeler sınıfının da gözdesi oluyordu. Bu Çirkef Sena ise çocuğu küçük kız kıkırtıları ve masum bakışları ile kandırdı. Bunlar beş gün birlikte üç gün ayrı olacak şekilde yaşayıp gittiler. E, kız kendini sağlama almak için çocuk-

tan ayrılmıyor. Bahçeşehirli Murat bir kıza selam verse o kız birkaç saat sonra Çirkef Sena'nın gazabına uğrardı. Bizim Muro'muz buna dayanamıyordu ve ondan ayrılıyordu. Çirkef Sena ise her seferinde okulun göz önünde olan bir yerinde, "Ay bana bir şeyler oluyor!" diyerek Bülent Ersoy'a rakip olacak derece bayılıp, "Murat, Murat," diye sayıklayıp zavallımı dibine çekiyor. Bizim Murat'ımız çok merhametli. Hemen barışıyor. Biz neredeyse her hafta bu olayları çekirdek eşliğinde Brezilya dizisinin yeni bölümünü izler gibi izlerdik. Ve bu hafta...

"Ela!" dedim koluna vurarak. İyice kocakarılara bağlamıştım. "Bu Çirkef Sena var ya. Gitmiş bizim Murat'ımızın üzerine dinleme cihazı yerleştirmiş."

"Hii! Deme!"

Hızla başımı salladım.

"Ve sen ona orospu dedim diye kızıyorsun!" Üfleyerek koluna vurdum. Bu dedikodu daha da önemliydi.

"Bir dinle!" diye bağırdım. "Bu çocuğun evini dinlemiş. Babası Murat'ı bu sene de mezun olamazsa okuldan alıp önüne ilk gelen kızla evlendireceğini söylemiş. Çirkef Sena durur mu?"

"Durmaz!" diye bağırdı kankam. Kaşlarını çatmış, Çirkef Sena tam karşısında olsa saçını başını yolacak duruma gelmişti.

"Çocuğu almış, bir yerlere götürmüş. Sınav takvimini yanlış söylemiş. Bizimki kalacakmış." Ela ellerini birbirine vurup, ahlanıp vahlandı.

"Bak, görüyor musun? Zavallı Murat!" Öyleydi valla. Kız Bahçeşehirli olmaya öyle kafayı takmıştı ki casusluk yapmakla kalmayıp bir hayatı karartmıştı. Ha, yani sen zengin kocaya gidince ne olacak? Eline ne geçecek? Birkaç pahalı eşya alacaksın diye ne bu çile be? Hem o paranın daimi olacağı ne malum? Sen evlendin, sonra pat diye adam iflas etti. Ne yiyeceksin o vakit? Aldığın çantaları mı yiyeceksin? Yani kızın maşallahı var. Son dört yıldır büyük bir azimle çocuğun dibinden ayrılmıyordu. Öyle kafayı takmıştı.

"Ya bir şey diyeceğim," dedim aklıma takılan bir konu ile.

"Şimdi biz erkeklere mantıklı bir şey söylemediğinde bacak arası ile düşündü yine diyoruz ya. E, bu kızın yaptığı da tam öyle bir durum! Biz kızlar aklımız dışında neremizle düşünüyoruz?" Ela bana aptal çocuk muamelesi yaparak saçlarımı okşadı. "Kıçımızla yavrum. Kıçımızla," dedi. Cevap veremeden yerinden kalktı. Odasından çıkınca, yatağa uzanıp sevgili beyaz tavan filmini izledim. Etrafımda olup biten onca olay aklımı doldurdu. Üniversite nasıl bir şeydi böyle? Ben lise tuhaf derken üniversite daha bir tuhaf çıkmıştı. Hepimiz sıraya dizilmiş yarış atları gibiydik. İleride birkaç tane ödül vardı. *Akıllı ve hızlı olan kazanır,* dediler. E, ikisine sahip olmayanlar atlarına doping yapıp hile ile yarışı kazandılar. Geride kalanları kimse düşünmedi. Her yarışma böyleydi. Herkes büyük bir sevinçle kazananı kutlarken o kaybeden mazlum öylece kalıyordu. Bir el sıkıp gönderiyor ve kazananın yanında oluyorlardı. Hayatın her bir saniyesi yarıştı ve ben ne hile yapmasını biliyor ne de aklımla düşünüp hızlı hareket edebiliyordum.

"Kay kenara." Ela bacağı ile beni dürtünce kenara kaydım. Elinde koca bir kâse mısır tuttuğunu fark etmemle ne yarış kaldı aklımda ne de başka bir şey. Yerimde doğrulup avucumu daldırdım.

"Özel üniversiteler için sıkıntılı derler. Asıl devlet üniversitelerini bir görseler," dedi Ela ağzı mısırla dolu iken. Ağzıma attığım birkaç mısırla kankime tuhaf bakışlar attım.

"İyi de bizim okuldaki olaylar da hep zengin çocuklar yüzünden çıkıyor. Ne farkı var ki?" diye sordum. Tuzlu mısır o kadar güzeldi ki dayanamayıp avucumu daldırdım.

"Zengin olmak da zor he. Acıdım Bahçeşehirli Murat'a," dedi Ela ağzına yeni bir mısır mayını atarken.

Gözlerimi devirip kafasına vurdum. "Mal, kendine de acı."

"Neyim var benim be?"

"Bize de Florya semti çocuğu diyorlar! Aynen öyleyiz."

Yumruğunun üzerine elini vurup, "Nah!" dedi. Gözlerimi yapmacık olarak kocaman açtım. "Hii! Seni annene söyleyeceğim. Hareket çektin." Parmağımı tehdit edercesine sallamama karşı bacaklarıyla beni itti.

"Git, selamı mı da söyle." Beni umursamadan mısırdan yemeye devam etti. Ona mükemmel bir şeyi hatırlatıp aslında ne demek istediğimi belli edecektim.

"Hatırlasana geçen seneyi. Hani bizden büyük olan Hayran'ı." İkimiz de o kızı anımsayarak titredik. Yani Hayran nasıl bir isim arkadaş! Ailesi kimsede olmayan isim koyacağız diye işin bokunu çıkarmış. Bu Hayran, adından belli olacağı gibi tuhaf ve herkesin ona hayran olmasını isteyen bir kız. Geçen sene göğüslerine silikon yaptırmak için para topladı. Bize de "Siz Florya semti çocuğusunuz. Çok verin. Size komşu olduğum zaman daha fazlasını veririm," diyerek zorla para istedi. Vermeyince Hayran'dan Hayri'ye dönüşüp üzerimize çullanacakken bizi Çirkef Sena kurtarmıştı. E, o da Florya semti çocuğuyuz diye bize yalakalık yapıyordu. Çünkü Burak bizim kankamız, Murat da Burak'ın kankası. Kız işini biliyor.

"Olsun," dedi Ela bir avuç mısırı ağzına atarken. "Biz Bahçeşehirli değiliz. Onların gezmek için fıstık gibi göletleri var. Her yerde harika kafeleri var ve ortam süper. Kanka biz gezmek için Cennet Mahallesi'ne gidiyoruz be."

"Atma lan!" Mısırları bu sefer ben ağzına tıktım. Yalancı kız. Ömründe toplasan dört kere Cennet'e belki geçmiş, belki geçmemiş. Ben zorla götürdüğümde, "Dünya cennetini ben ne yapayım, gerçek cennete layık değilken," derdi. Özellikle babam bizi o tarafa göndermek istediğinde bu cümlesi çok işe yarardı.

"Sen bir kere Galeriler Caddesi'nden başka bir yere adım atmazsın." Florya Kahvecisi'ni mesken tutan arkadaşım, Mamma Mia'da yemek yemeden duramazdı. Cennet Mahallesi'ni sevmediğinden değil. Benim kankam yapmaz öyle şeyler. O sadece oraya her gittiğimizde bir saldırıyı izlemek zorunda kaldı. Ben o tarafı çok severim. Uzun yürüyüş yolu geceleri çok güzel olurdu.

"Kızım, Gloria Jeans Kafe, Galeriler Caddesi'nde değil!" Büyük bir şeymiş gibi başını sallayıp küçük burnunu havaya dikti. Evet, orası E-5 üzerinde bir yerdeydi ama oraya da sırf ücretsiz internet bağlantısı için gidiyordu. Ve tabii, üniversiteli gençlerin çoğu orada vakit geçirdiği için. Hep projelerini yaptıracak birini bulurdu. Ela akıllı kızdı. "Ben insanların kahrını çekeceğime deli ve aptal gibi davranayım ve onlar benim kahrımı çeksin." derdi. Yemek yapmayı bilir ama annesi yaptırmasın diye her zaman bilerek yemekleri yakardı. Çok titiz kızdır. Odası mis gibi kokar ve düzgündür ama ne zamanki evde temizlik olur, yavaş yavaş temizlik yapar ve bilerek tam temizlemez ve ondan da azat edilir. Okulda hocalara aptalca sorular sorup durur. Sınav zamanı sıradan cevaplar yazınca hocalar "Buna da şükür!" der ve iyi not verir. Şimdi düşündüm de hayat resmen Ela'ya güzel be!

"Ah ah!" diyerek iç geçirdim. Geçirmemle de annem aradığında çalan müziğin sesini duymam bir oldu. Popomun altında ezilen telefonu alıp aramayı cevapladım.

"Buyur, kötü kalpli üvey anne. Koltuklar mı silinecek?"

"Yok, alışverişe gidilecek. Kaldır kıçını gel, çabuk."

Acıyla inledim. "Neden ben gidiyorum ya?"

"Kalk gel, çabuk." Ve telefon suratıma kapandı. Oflayarak yerimden doğruldum.

"Ne oldu?"

"Annem. Alışverişe gidilmesi gerekiyormuş." Ela kötü kadın gülüşü atıp, yatağında uzanarak bacakları ile beni itti. "Çalış köle!"

"Sen de vur Elocan." Yerimden kalkıp odasından çıktım. Fatoş teyzeye el sallayıp, evlerinden ayrıldım ve kendi evimize doğru ilerledim.

Kapının önüne geldiğimde bir erkek ayakkabısı ile topuklu ayakkabı gördüm. Bu topuklular... Bu erkek ayakkabısı... Yoksa...

"Allah'ım hayır!" Kapı açıldığında karşımda, bana doğru sırıtan tek kuzenim Güliz'i ve onun biricik nişanlısını gördüm. Burada bir ağıt yakıp *Allah'ım Neydi Günahım* şarkısını söylemek istiyordum.

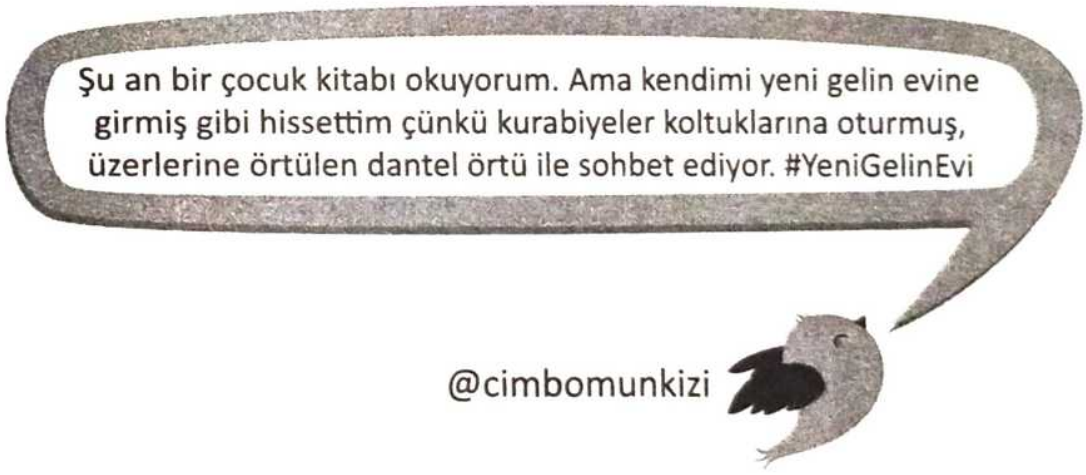
"Hoş geldin kuzen." Ah, Allah'ım bu ses! N'ayır, N'olamaz! Bunun ne işi var burada? Tüm sevincim kursağımda kaldı! Birileri beni güncellesin. Üst sürüme taşısınlar beni. Bu eski sürüm Güliz'i kaldıramaz.

"Sen de hoş geldin Güliz, hayırdır?" dedim ama arkasından çıkan nişanlısı ile kimlerle alışverişe gitmem gerektiğini anladım.

"Ya canım, aslında seni de alıp alışverişe gidecektik." Sanırım ben de annemin yolundan ilerleyip bir kâhin oluyorum. Ve, evet, bu sözden sonra şu güncelleme işini ciddi anlamda düşünmeye başladım.

"Neden?"

"Annem tek gitmemize izin vermiyor. Herkesin de bir işi var. Senin işin olmaz diye düşündüm. Beraber gideriz, olur mu?" deyip gülümsedi. Anneme kaş göz işareti yaptım ama beni umursamadı. Yani demek oluyor ki istediğin kadar diren, oraya gidilecek. İstemeyerek de olsa olumlu anlamda kafamı salladım. Yalnız Güliz arada bana laf atmayı unutmadı. Kıza bak, ne dedi hele! *Herkesin bir işi vardır. Senin işin yoktur.* Bunun acısını çıkarmam lazım. Ben, Güliz ve sevgili nişanlısı ayakkabılarımızı giydik. Bindik bakalım bir alamete...

6. BÖLÜM

OHA! DÖVÜŞÇÜ MÜYMÜŞ?

Kaç saattir buradayız, bilmiyorum. O Güliz cadısı, nişanlısı ile baş başa gezmek için beni postaladı. Bir de peşlerine takılmış beş yaşında çocukmuşum gibi elime para tutuşturdular. Ben de utanmadan çatır çatır harcadım hepsini. Önüne gelen sevgilisiyle buluşabilmek için kullanıyordu beni. Ama artık sabrım taşmıştı. Tam Güliz'i arayıp, onu tehdit edecekken ondan giriş kata gelmem için bir mesaj alınca rahat bir nefes aldım.

Merdivenlerden indim ve giriş kata, Güliz'in yanına gittim. Nişanlısı Murat enişte bir adamla konuşup gülüşüyorlardı. Yanlarına gittim ve Güliz'e seslendim.

"Geldim. Hadi gidelim."

"Tamam, bir dakika," dedi ve o sırada Murat eništenin kiminle konuştuğuna baktım ve kalakaldım. Gözlerim korku ile açıldı. Akın değil miydi bu? Ne işi var burada? Ben bu çocuğu bir daha görmem diye kafamda boş yer edinmemesi için silerken o resmen "Beni asla silemezsin!" diyerek birkaç gün sonra karşıma çıkıyordu. O da beni görmeyi beklemediğinden önce şaşırdı, sonra gülerek yanıma geldi.

"Vay Okyanus! Seni gökte ararken yerde buldum," dedi ima ile. Aha, bu herif beni kesin öldürecek! O gün de eliyle boğazını kesme işareti yapmıştı. Bari benim cesedimi evime bıraksaydı. Annem güzel bir helva yapardı. Ölmeden önce telefonumun notlar bölümüne her şeyi yazayım. Beni öldürenin o olduğunu da yazarım hem.

"A, siz tanışıyor musunuz?" diye sordu Güliz. Onun sorusu ile kendime geldim. Tüh! Daha nereye gömülmek istediğimi düşünememiştim.

"Tabii ki tanışıyoruz. Değil mi, Okyanus?" Seni de sesindeki o imayı da! Ellerini cebine koymuş, pis pis sırıtıyordu. Yanındaki Murat enişte şaşkınlıkla ikimize baktı.

"Ya, evet tanışıyoruz," diyerek gıcık bir şekilde kafamı salladım.

"Neyse. Okyanus, hadi gitmemiz lazım. Geç kaldık." Hay ağzını öpeyim senin ya! Ne de güzel söyledin öyle enişte!

"Geç kaldık, değil mi? Evet, hadi gidelim," diye, heyecanla konuşup yürümeye başladım.

"Ya bir dakika. Bir selamlaşalım, değil mi? Siz gidin. Okyanus hemen geliyor," diyerek beni durdurdu. *Hödük!*

"Yok, selamlaşmaya gerek yok. Ben gideyim. Hadi kal sağlıcakla," deyip elim ile selam verdim ve devam ettim.

"Yok, olmaz," dedi ve kolumdan tutup beni durdurdu.

"Abicim görüşürüz, arayı açmayalım. Okyanus'u iki dakikaya göndereceğim," dedi ve Güliz ile nişanlısı gitti. Gitmeyin! Ben emanet değil miyim? Resmen zavallı, zayıf koyunu bu pis kurda teslim ediyorsunuz. Siz nasıl çobansınız!

Yalnız başına kalan koyun olarak silkelenip kendime geldim. Kolumu çekip sinirle yüzüne baktım. Acilen çemkiren kız moduna girmem lazımdı. İç kontrolümü sağlayıp, burnumu havaya dikerek ona baktım.

"Ne var? Ne istiyorsun?"

"İntikam istiyorum," diye tısladı. Korkmadım değil hani. Bu çocuk beni öldürür müydü? Kesin yapardı. Kesin! Şu bakışlara bak hele. Gri şapkasının altından fışkıran lüle saçları bile beni öldüreceğini söylüyor gibiydi. Korkumu içimde tutup ondan iki adım uzaklaştım. Öfkeyle moraran gözünü gösterdi.

"Bak, bunu görüyor musun? Bunun intikamını istiyorum."

"Ama sana mor far çok yakışmış. Acemi bir makyöze denk gelmişsin. Yani tek göze sürülür mü o? Bir dahakine iki gözüne sürmeli." İçten içe tırsan ama umursamaz görünen bir varlık tanıdınız mı? Cevabınız hayır mı? O zaman tanışalım.

Merhaba, ben Okyanus Aydın. 1 Mart 1994 doğumluyum ve görünen o ki 2015 ölüm tarihim olacak.

"Bana bak kızım, dalga geçme benimle! Ne diye vurdun gözüme?" Sözleriyle iç hesaplaşmamı bitirip dış hesaplaşmayla karşı karşıya kaldım.

"Ya ne yapsaydım? Sözlerini yutup yoluma devam mı etseydim?" Sertçe yüzüne bakıp gözlerimi ona diktim. Kendimi bu herife ezdirmeyecektim.

"Evet, aferin, ne yapacağını biliyormuşsun. Ne diye uygulamadın?" deyip kaşını kaldırdı. Ya sen ne gıcık bir herifmişsin böyle ya! İnsanın evirip çevirip dövesi geliyordu. Ama silkelenip kendime gelmem lazımdı. Bu sözlü yarışı ben kazanmalıyım! Sınavlarda çakabilirim ama sözlüler benden sorulur.

"Ya, oldu canım," dedim alaylı bir tonla. "Seni alt tarafı iki defa gördüm. Bana böyle davranamazsın. Ne sanıyordun? Sen kötü çocuksun, ben iyi kızım. Sonra iyi kız âşık oluyor. Adam, kızdan etkilenip peşinde dolanıyor filan. Böyle mi olacak sanıyordun? Olmaz canım çünkü bunlar sadece romanlarda olur. Gerçek hayatta iyi kız, kötü çocuğa âşık olmaz."

"Fazla kitap okuyorsun sen. Hadi ama! Eminim şu söylediklerinin gerçekleşmesini istiyordun ama maalesef olmadı. Sinirin de bu yüzden değil mi?" diyerek gülümsemeye başladı. Bu herif sinirlerime dokunuyordu. İçimdeki çirkef kız uyanmak istiyordu ama onu zor uyutuyordum. Resmen gel, diğer gözümü de mora boya, diyordu. Gel, ne olursan ol yine de gel, diyordu. Bir gelecektim, pir gelecektim. Ama bu sefer tek göz ile gelmeyecektim.

"Kendini çok yüce görüyorsun. Alakası bile yok, tamam mı?" dedim. Karşımda kıs kıs gülüyordu.

"Ah, küçük kız, dikkat et de bana âşık olma."

"Seni bir daha görmeyeceğim için sorun yok."

"Ha, görsen âşık olacaksın yani," deyince ağzım açık kaldı. Cevap vermek istiyordum ama sesimi bir türlü bulamıyordum.

Sinirle arkamı döndüm ve çıkışa gittim. Arkamdan güldüğünü duyabiliyordum.

"Manda boku, ne olacak!" diye sinirle söylendim. Çıkıştan çıkıp dışarıda beni bekleyen arabaya sinirle bindim ve kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Okyanus, Akın senin sevgilin falan mı?" diye sordu enişte. Tükürüğümde boğulmama az kalmıştı.

"Ne! Yok canım, ne alakası var enişte," diye kuyruğuma basılmış gibi cırladım.

"İyi. Yani ondan sevgili olmaz. Baban ona vermez zaten seni."

"Sen tanıyor musun onu?" diyerek kafamı öne uzattım. Bak, merak ettim şimdi. Bir iki kere de olsa gördük çocuğu. Nedir, ne değildir, bilmek gerek.

"Evet, tanıyorum," dedi enişte.

"Nereden?" diye sordum merakla.

"Liseyi beraber okuduk. Arada bir görüşürüz. Dövüşçüdür kendisi. Liseden beri dövüşür."

"Demek vücudu o yüzden öyle fit," dedi Güliz ama nişanlısı ona bakış atınca, "Aşkım ondan değil, dikkat çekiyor," dedi ve başladı vıcık vıcık konuşmaya. Göz devirdim ve geri çekilip camdan dışarı baktım. Demek dövüşçüydü. O yüzden elleri yara bere içinde, kıyafetleri eski püsküydü. Belki de dövüşten çok para kazanamıyordu. Fakat gözleri çok güzeldi. Yüzündeki yara bereye rağmen gözleri inanılmaz güzel ve çikolatayı bile kıskandıracak kadar mükemmeldi. Of, ne diyorum ben ya! Kendine gel, Okyanus! Hem cidden babam ona vermezdi beni. *Ha siz sevgili oldunuz da evlenmesi kaldı!* Oyuncu değişikliği yapıyorum ve hayalperest Okyanus'u sahalardan alıp gerçekçi Okyanus'u sahalara sürüyorum.

#@#

Ertesi gün okula giderken metrobüs durağında beni bekleyen Ela'yı gördüm. Yanına gidip tam dün olanları anlatacakken biri,

"Okyanus!" diye bağırınca turnikelere döndük ve mahallemizin biricik erkeği Burak'ı yani bizim Buri'mizi gördük.

"Buri!" deyip, el sallayarak yanımıza çağırdım. Burak'a bakmak bana hep çocukluğumu hatırlatıyor. Onunla beraber oynadığımız futbol maçlarını hatırlıyorum. Beni hep kaleci yapardı. O zamanlar kızsam da şimdi onun sayesinde harika bir top tutucu oldum. "Selam kızlar!" dedi yanımıza gelirken. Kömür karası saçlarını karıştırıp gülümsedi. Mavi gözlerimiz birleşince ona gülümsedim.

"Bugün senin okulun var mıydı?"

"Yok, okula gitmiyorum. Başka bir yere gideceğim de. Sana bir şey söyleyecektim, o yüzden görünce seslendim." Ela bacağıyla beni dürtünce ben de onu dürttüm. Yine ne hainlikler düşünüyordu acaba?

"Hayırdır Buri?" diye sordum.

"Seninle maçlardan konuşurken stattaki atmosferden konu açılmıştı, hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum," dedim ve ona baktım. Bizim zaten tek ortak konumuz maç ve Galatasaray'dı. Cebinden iki bilet çıkardı.

"Ve hiç maça gitmediğini, bu yüzden atmosferini bilmediğini ama hep gitmek istediğini söylerdin."

"Evet?" Şu an atan kalp bana mı aitti? Elindeki bilet ne biletiydi?

"Elimde fazladan bilet var, gitmek ister misin?" diye sorunca çığlığı bastım. Bu hâlime gülüp kulaklarını kapattı. Elimdeki kitapları etrafa atmamak için büyük çaba sarf ettim. Ela şu an büyük ihtimalle bir maç biletine sevindiğim için küfürler yağdırıyordur ama bu, benim için büyük bir olaydı. Çığlığım bitince konuşmaya başladım.

"Allah derim! Allah! Sonunda Muslera'yı göreceğim," deyip bağırmaya devam ettim. Olduğum yerde aptal aptal dans etmemek için kendimi zor tuttum. Ela kolumu çimdiklemeseydi yapardım da hani.

"Tamam, sakin ol. Maç bu pazar beşte, alırım seni," dedi. Maviş gözleri gözüme daha bir güzel göründü sanki.

"Tamam, çok teşekkür ederim," deyip hızımı alamadan ona sarıldım. Gülen sesiyle bana sarılıp dengesini kurmaya çalıştı.

"Pazar görüşürüz o zaman," dedi ondan ayrılırken. Başımı hevesle aşağı yukarı salladım. Ela'ya da selam verip gelen metrobüse bindi. Ben de kimseyi umursamadan olduğum yerde dans etmeye başladım.

"Salak salak hareketler yapmayı kes. Hadi, diğer metrobüse binelim." Onu takmadan dansıma devam ederken metrobüse binmemle normal insan moduna girdim.

"Bir maç biletine bu kadar sevinebildiğine şaşırıyorum. Gören moda haftasına kabul biletini aldın sanacak."

"Yani biri bana moda haftasına kabul bileti verseydi bu kadar sevinmezdim Elocan," dedim köşede gözüme kestirdiğim boş yere doğru ilerlerken.

"Evet, bilmez miyim," dedi yanıma gelip. Her metrobüse bindiğimizde takındığı *bu hayattan nefret ediyorum* ifadesine büründü. Onun bu hâlini çözecek acayip güzel bir haber vardı bende.

"Dün ne oldu, biliyor musun?" dedim ona sırnaşarak. Başta gözlerini devirip, "Markete gittin. Ne olabilir başka?" dedi. Sinirle koluna bir tane vurdum.

"Başka bir şey oldu!" diye bağırdım. Kızın gözünde bile hayatım çok sıradandı. Ela başta yine umursamaz gibi dursa da sonunda dayanamayıp, "İyi, ne oldu söyle bakalım?" dedi.

Akın'ın metrobüste olma ihtimaline karşı etrafımı iyice kolaçan edip Ela'nın dibine girdim. Koluyla beni kendinden uzaklaştırmaya çalışsa da daha da dibine girdim.

"Kızım! Ben o gün onu gördüm ama ne görmek," diyerek olayları ballandıra ballandıra anlatıp Ela'yı kocaman açılmış gözlerle bıraktım. Anlattığım onca şey arasında bana dediği ilk cümle, "Oha kızım, dövüşçü müymüş?» oldu. Onun bir sürü sevgilisi ol-

muştu. Bir barda gitar çalandan tutun camide namaz kılana kadar. Tuhaf bir zevki vardı bu kızın. O an hangi duygular içindeyse ona göre biri ile takılırdı. Bazen babamın nasihatleri onu çok etkiler ve namazında niyazında, düzgün biri ile konuşurdu. Sonra biraz takılırdı ve bambaşka biri olurdu. Öyle daldan dala atlardı.

"Ay!" Eli ağır olan Ela Hanım koluma bir tane vurunca kendime geldim. Nedir bu milletin benim kolumdan istediği!

"Kızım tepki ver. O kadar bağırdım o*ha dövüşçü müymüş!*" diye. Gözlerimi kısarak ona baktım ve acıyan kolumu öptüm.

"Evet, hem de liseden beri!" diye sinirle bağırmayı ihmal etmedim. Verdiğim bilgi ile derin düşüncelere dalarken kolumu okşamaya devam ettim.

"Bir dakika, Güliz'in nişanlısı ile aynı yaşta o zaman Akın. Sonuçta ne dedi, liseden arkadaşım."

"Evet öyle."

"Kaç yaşında enişten?" Düşündüm biraz. Bilmiyordum be! Benden büyüktü ama ne kadar büyük olduğunu bilmiyordum. Bilmediğimi belli ederek başımı salladım ve göz devirdi.

"Sonuç olarak senden büyük." Bu doğruydu. O yüzden başımı sallayıp, "Ee?" dedim.

"Ne eesi! Yaş önemli."

"He önemli, Allah'ım ya," deyip göz devirdim. Ben ne derdindeyim, o ne derdinde.

"Ne be, önemli." Hemen de kendini savunur zaten sarışın bomba.

"İyi, tamam, önemli. Onu bırak da yarın maça gidiyorum," deyip sessiz çığlık attım.

"Ay açma şu konuyu Allah rızası için. Hatırladıkça sinirleniyorum." O sarı saçlarını suratıma savurup kafasını diğer tarafa çevirdi. Pislik. Ben de diğer tarafıma dönsem de konuşmadan duramıyordum ve yol boyunca öyle müzik dinleyemezdim. Eğer tek

kalsam el mahkûm derdim ama yanımda biri varken olmuyordu. Bir şeyler söylemem gerekiyordu. Bu hâlimi çekecek olan kişi de Elocan oluverdi. Haince sırıtıp ona yanaştım. "Ay yoksa sen Burak sadece beni davet etti diye mi sinir oldun? Ama kuşum, o senin gelmeyeceğini bildiğinden öyle dedi. Hem Yiğit duysa Burak'ı topa tutardı valla." Ben daha söylenirdim de Ela bir hışımla bana dönüp saçımı çekince çığlığımla kaldım.

"Elocan, otobüsteyiz ama ya."

"Bana bak mavi cadı. Beni kışkırtmaya çalıştığını biliyorum. Canın sıkıldı, sataşacak adam arıyorsun." Nasıl da tanıyor beni. Gülümseyerek, elini saçımdan çektim.

"Oy kuşum, olur mu hiç," deyip yanaklarını sıkmaya başladım.

"Üf Okyanus, yapma şunu," dedi ama ben durmadım, yanaklarını mıncıklamaya devam ettim.

#@#

Okula geldiğimizde Ela'ya izlediğim komik videolardan birini anlatarak gülüyordum. O ise videodan daha çok benim surat ifademe gülmekle meşguldü. Derken karşıdan Bahçeşehirli Murat geldi.

"Ah benim bahtsız evladım," dedi Ela hemen. Çocuğa artık acıyor gibiydi. Zavallımın başına gelenleri duyduktan sonra Ela onu koruması altına bile alabilirdi. Nedense erkeklere acıyordu. Yani ona göre biz kızlar çok fenaydık ve erkekleri hep parmağımızda oynatıyorduk. Yani daha doğrusu kendisi parmağında birçok erkeği oynattığı için onlara karşı bir üzüntü duyuyordu.

"Dur, şu yavruma selam vereyim," dedi ve hemen, "Murat!" diye seslenerek el salladı. Murat bizi görünce yanımıza doğru geldi. Bir yanım Çirkef Sena'dan tırssa da diğer yanım arkamda kapı gibi kankam Ela olduğu için rahattı.

"Selam kızlar! Nasılsınız?" dedi Murat yanımıza gelince.

"İyidir kuzum, sen nasılsın? Var mı bir sıkıntın?" deyip Murat'ın omuzunu okşadı. Yiğit inşallah yakınlarda değildir. Yoksa ne

olur, bilemem. Benim gibi Murat da tırstı. Gerçi zavallım kimden korkacağını da bilemedi. Yani Sena'dan mı korksun yoksa Yiğit'ten mi? İkisinin korkusu birleşince bizimkini fazla germiş olmalı ki birkaç adım geri gitti.

"Yok, sağ ol Ela. Her şey yolunda. Neyse, benim dersim başlıyor şimdi. Görüşürüz," dediği gibi kaçtı.

"Niye kaçtı bu salak şimdi?" Kolumu Ela'nın omzuna atttım.

"Sence?" diye sordum. Gözlerini kısarak bana baktı, üfleyerek kolumu çekti ve okula ilerledi.

7. BÖLÜM

ULAN OKYANUS!

Bugün heyecandan yerimde duramıyordum. Maça gidecektim! Maça! Hem de Cimbom'un maçına! Bu gözler sonunda Cimbom tayfasını görecekti!

Üzerime Cimbom'un parçalı formasını ve altıma siyah pantolonumu giydim. Ela'nın bana eskiden aldığı ama hâlâ taktığım Galatasaraylı şapkayı da takıp aynada kendime baktım.

"Hazırım!" diye şakıdım. Yatağında oturan Ela dergisinden kafasını bile kaldırmadan göz devirdi.

"Bari Burak için bir heyecan olsaydı. Bir erkek için değil, bir top peşinde koşan erkekler için heyecan yapıyorsun. Ahmet amca duymasın, valla kemiklerini kırar senin." Bacağını çimdikleyerek bağırmasını sağladım.

"Sus be!" diye azarlayarak masadaki telefonumu aldım. Kaç saattir burada durmuş Burak'ı bekliyordum. Evi uzak olsa tamam derim de çocukla aynı mahallede oturuyorduk. Kız olan bendim ama bekletilen yine bendim.

"Nerede kaldı bu ya? Arayacağım ben."

"Bu kaçıncı arayışın? Çocuk her seferinde sana ne diyor? Yeğenimin okuldan çıkmasını bekliyorum, diyor. Aramayı kes!" Bazen Ela'nın konuşma tarzına gıcık oluyordum.

"Kızım, sen git Yiğit ile uğraş ya. Ne diye bana sardın ki? Bir git ya!" Elimle tavuk kışlar gibi kışladım onu. Taktı mı? Hayır. Hıhlayıp dergisine döndü. Burak'ın adına basacakken ekranda onun adı belirdi. Korkuyla elim kalbime gitti. Telefonu cevaplayıp kulağıma götürdüm.

"Aşağıdayım, bekliyorum."

"Tamam," deyip telefonu kapattım.

"Aşağıdaymış! Ay çok heyecanlıyım." Olduğum yerde zıplayıp Ela'ya baktım. Sonunda yerinden kalktı.

Gören de seni Burak için heyecanlandın zanneder. Oysaki şu heyecan bir maç için! Yemin ediyorum inanılmaz bir kızsın Okyanus," " deyince alnına şaplak attım.

"Deme öyle, çarpılırsın vallahi! Cimbom bu, çarpar yemin ediyorum." Göz devirdi ve beni âdeta kovarcasına odadan dışarı attı.

"Amma da meraklıymışsın beni atmaya be," dedim ama kapanan kapının sessizliğinden başka bir şey yoktu.

Heyecanla evden çıkıp seke seke merdivenleri indim. Kapının önünde parçalı formasını giymiş vaziyette beni bekleyen Burak'ın yanına gittim. Onu şöyle bir süzdüm de harbi yakışıklı çocuktu Burak. Beyaz teninde siyah saçlar ve mavi gözler acayip güzel duruyordu. Uzun boylu ve yapılıydı da. Fiziksel özelliklerini geçtim, karakter olarak on numara çocuktur. Burak'ı alan yaşadı yani, öyle bir çocuktur. Ama gel gelelim ki benim ona karşı duygusal olarak hissedebileceğim tek şey dostluktu! Bir ara kendimi öyle zorladım ki Burak'a karşı ama yok, olmadı ya. Burak ile ne zaman bir araya gelsek kendimi futbol yorumcularını yorumlarken buluyordum. Yani o benim gözümde Ela'dan farkı olmayan biriydi. Aşk zorlamaya gelmezdi. Kalpten gelir, sinsice tüm vücuduna sızarak seni içten içten yok ederdi. Elinden zehir olsa yerim terimi gerçekten var olurdu. Canını çok acıtırdı ama yine de ondan kopamazdın.

En azından aşk benim için böyle bir şeydi.

Burak ile göz göze geldiğimde aşkımı süpürüp ona odaklandım. "N'aber kankaların bir tanesi. Benim biricik Buri'm!" dedim. Eh, yağlamaya şimdiden başlamam gerekiyordu. Çocuk benim hayallerimden birini gerçekleştiriyordu.

"Buri deme bana Okyanus. Valla gıcık oluyorum. Okuldaki tiki kızları hatırlıyorum." Yalvarırcasına başını eğse de bir şey de-

meden ilerledim. O şoför koltuğuna geçerken ben de yan koltuğa geçtim. Kalbim daha burada böyle atıyorsa o atmosfere girince ne olacağını bilmiyordum.

Gülerek, "Ay çok heyecanlandım!" dedim. Bu hâlime o da güldü.

"İlk maçımda ben de senin gibiydim. Sonra insan alışıyor ama bir Şampiyonlar Ligi maçı var Okyanus. Of, yeme de yanında yat yani!" Böyle ballandıra ballandıra anlatır da insanın canı çekmez mi! Sinirle omzuna vurdum.

"Ya deme öyle! Sonra canım çekiyor. Zaten zor izin aldım. Ha, yani bir de sanki ben sürekli maçlara gidebilecek kapasiteye sahip bir kızmışım gibi bir hevesle anlatıyorsun, sonra gidemeyeceğim ve geceleri yılanlarım rüyana girecek. Tamam, ben belki mavi gözlü ve kumral saçlı bir kız olabilirim ama benim yılanlarım kapkara olur. Sonra korkacak..."

"Okyanus, anladım ben seni. Tövbe bir daha anlatırsam." Bunu bilerek yapmıştım ve haince sırıttım. O da bunu anlayınca gözlerini kısarak baktı bana. Çocuklukluğumuzdan beri hep yapardım. O yaptıklarını hevesle anlatıp, beni sinir edince ben de olayı çeneme vururdum.

Şansımıza yollar açık olduğu için stadyuma çabuk varmıştık. Burak, "İşte geldik," diyerek arabayı park etti. Taraftarın bağırış seslerini duyuyordum ve bu, benim içimin kıpır kıpır etmesini sağlıyordu. Heyecanla arabadan inerek Burak ile kontrol yerine doğru ilerledik. Kontrolden sonra oyalanmadan direkt içeriye girdik. Maçın başlamasına az bir zaman vardı. O tribünlere ilk adımımı attığım an kalbim durmuş, tekrar atmaya başlamış gibiydi. Çığlıklar, bağırışlar ve çalan güzel marşlar derken ben kendimde değildim. Burak kolumdan tutup yürütmeseydi yere yapışabilirdim.

Koltuklarımız en ön sıralardaydı. Yerlerimize otururken, "Belki yakından görmek istersin diye düşündüm. Sonuçta televizyonda hep uzaktan görüyorsundur," dedi.

"Evet, iyi düşünmüşsün. Sakıncası yok," diyerek yerime oturdum. Fakat herkes ayaktaydı ve bayrak şovu yapılıyordu. Başta

ayağa kalktım ama önümdeki koca adamlardan hiçbir şey göremedim. Boyumun kısa olmasından nefret ediyorum! Tamam, lise döneminde filan aralarına girip öne geçebilme şansı elde ediyordum ama lise biteli çok oldu. Burak'tan destek alarak oturağın üstüne çıktım ve *MUSLERA* yazısı görünecek şekilde bayrağımı kaldırdım. Hep beraber marşları söylerken Burak da yanıma çıktı. Hep bunu istemiştim. Kocam da Cimbomlu olacaktı ve biz maçlara gidip, bağırarak stres atacaktık.

Maç başlamadan önce takımları sahaya çağırdığımızda, her futbolcunun adını bağırarak söyledim. İstiklal Marşı'nın ardından oldukça çekişmeli bir maç bizi bekliyor olacaktı. Buna emindim. Maçı canlı izlediğim ilk an, televizyonda izlemenin yapaylıktan başka bir şey olmadığını anladım. Gerçeğini yaşamak gerekiyormuş.

Bulunduğumuz alandaki tek kız bendim. Zaten kızlar azınlıktaydı.

#@#

Maç heyecanla ilerliyordu. Ve ben yerimde duramıyordum. Burada benim gibi olan binlercesi vardı.

"Burak, bak gol olacak şimdi!" Önümüzdeki göbekli amca bağırınca heyecanla kafamı öne uzattım. Burak kafasını öne doğru uzatıp, göbekli amca ile topun nasıl gideceği hakkında strateji yaparken gözüm bir onlarda bir de sahadaki toptaydı. Burak bulunduğumuz alandaki herkesi tanıyordu. Başta buna çok şaşırsam da işin aslı sonradan ortaya çıkmıştı. Burak ve kuzeninin bu bölümde kombine biletleri varmış. Kuzeni maça gelemeyince beni davet etmişti. E, neredeyse her hafta sonu bir araya gelen bu insanlar, artık birbirini iyice tanımış, bu yüzden burası stadyumdan ziyade kahvehane gibi bir yer oluvermişti. Hatta bir amca çekirdek getirmişti ve hepimize dağıtıyordu. Bir yandan çekirdek çitleyip bir yandan da maç izliyorduk. Herkes birbirini tanıdığı için de önüne gelen saydırıyor, küfrediyordu. Cidden çok yaratıcı insanlardı. Bir sürü değişik küfür öğrendim. İlk duyduğumda ağzım açık kalmıştı ama sanırım sonra kulağım alıştı.

"Yürüsene Selçuk! Selçuuukk! Oğlum yürü!" Adamın öyle bir ismi vardı ki ağzımdaki tüm çekirdekler öndeki kel amcanın kafasına uçtu. Hemen susup oradan gözlerimi çektim.

"Kızı da kendimize benzettik." Diğer yanımda konuşan adama bakış atıp tekrar önüme döndüm. Kel amca beni fark etmeyince yerimden tekrar kalktım ve bir türlü asist yapamayan Selçuk'a döndüm.

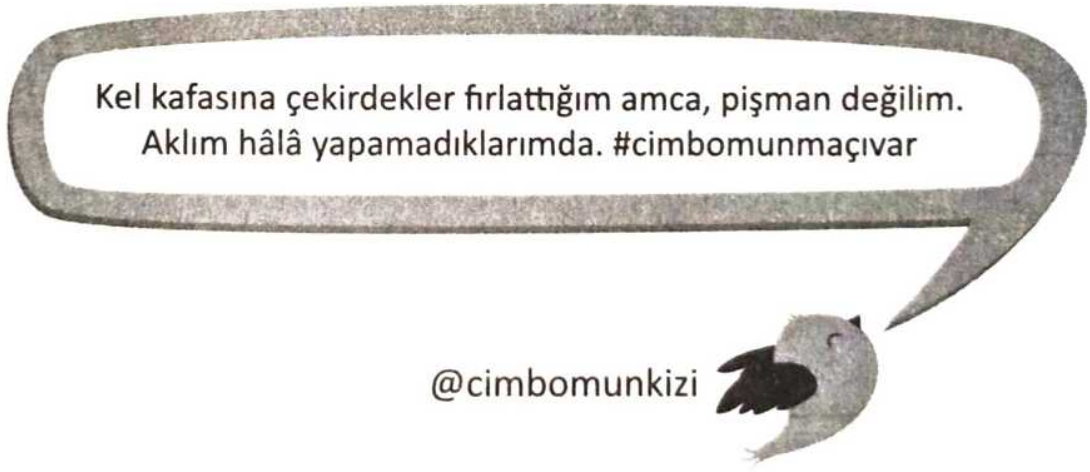
"Lan Selçuk! Aldığın paranın hakkını ver! Selçuuk!" Aha baktı! Vallahi baktı. Ona *buraya gel* işareti yaparken geldi. Harbi geldi! Oha, beni duydu ve buraya doğru geldi! Gözlerim yerinden çıkacak gibiydi. Ben elimi ona doğru uzatırken o yere eğildi.

Herif taç kullanmaya gelmiş.

Tam yine bağıracakken Burak beni tuttu. "Okyanus sus! Duydu seni Selçuk, tamam."

"Ne ya! O kadar para alıyor. Bu maçı kazanmayı bize borçlular," diyerek hemen kendimi savundum.

"Tamam. İn hadi." Burak zorla kolumdan tutunca inmek zorunda kaldım. Çok mu bağırdım, anlamadım ki. Etrafımdakiler tuhaf tuhaf baktıklarına göre biraz kızlıktan çıkmışım. Utanarak yerime oturdum ve elimdeki çekirdeklerimi usluca çitledim.

AKIN

Ellerime sargı bezini sararken aklımda yine o okyanus gözler vardı. Gözüme yumruk attığı gün aklıma gelince kendimi tutamayarak yine gülmeye başladım. Küçücük boyuyla nasıl da kafa tutuyordu bana. Gülüşüm kahkahalara dönüşürken başımı salladım. Ah o kitapta Yağız denen herifin sözlerini okurken gözlerindeki hayranlık ve aşk yok mu? Beni gülmekten öldürüyordu. Resmen kitap kahramanına âşık olmuş bir kızdı.

Başta Murat'ı gördüğüme sevinmesem de Okyanus ile akraba olduklarını öğrendiğimde bu değişmişti. Geçmişimin ayyuka çıkmasını istemem ama o geçmiş bana Okyanus kızı getirecekse sıkıntı yoktu.

Okyanus.

Mavi gözleri kocaman olan Okyanus. Küçük bir kız gibi olan Okyanus. Uzun zamandır onun gibisini görmemiştim. Kendimi tekrar o eski Akın gibi hissettim. Hayatı batmamış, mutlu Akın. Gülmek için nedenim var gibiydi. Kızın varlığını hatırlamak bile beni mutlu ediyordu.

"Akın, sıra sana geliyor." Anıl'ın sesini duyduğumda başımı olumlu anlamda salladım ve ayağa kalkıp kendimi silkeledim. Şimdi bu düşüncelerden kurtulmam lazımdı. Bu maçı kazanıp güzel bir gece geçirmem gerekiyordu. Boynumu esnetip olduğum yerde zıplamaya başladım.

"İşte, beklenen vakit geldi. Karşınızda Akın!" İnsanların çığlıklarını duyuyordum. Demir kapıyı açıp içeri girdiğimde kulaklarıma çığlıklar daha çok gelmeye başladı. Kimseye bakmadan ilerleyip yerime geçtim ve hakemin kuralları söylemesini bekledim. Artık çömez olduğum dönemler geride kalmıştı.

"Anlaşıldı mı?" diye sorunca hakem, başımızı olumlu anlamda salladık ve ben sakince beklemeye başladım. Karşımda bir acemi vardı. Ona bakınca kendi çömezlik dönemlerimi hatırladım. Eminim, o da tıpkı benim gibi maddi sebeplerden dolayı öfkeli biri

olmuş ve kendini burada bulmuştu. Çünkü ben de aynı sebepten dolayı isyankârdım ve kendimden büyüklere kafa tutuyordum. Dövüş sanatlarına uygun hareket etmek yerine öfkeyle kalkıyor, zarar ile oturuyordum. Zararım ise hastanelik olmaktı. İşte, bu çocuk tam olarak öyleydi. Etrafa yumruklarını sallayıp duruyordu. Onun bu hâline gülümsedim. Canını acıtmadan nakavt etmenin yollarını aradım. Sakin hareketlerle yaklaşıp yüzüne yumruğumu geçirdim. Hafif sendelese de yılmadı.

"Aferin küçük, düşmedin," diyerek dalgaya aldım.

"İsmini çok duydum, Akın Efendi. Bir tanışalım dedim."

"Gel, tanışalım," dedim ve *gel* işareti yaptım. Üzerime doğru yürüyünce bekledim. Geldiğinde yumruğumu gözüne geçireyim derken ters köşe oldum ve onun yumruğu yüzümde patladı. şte, şimdi çok sinirlenmiştim. *Acımak yok artık Akın.*

"Tanıştığımıza memnun oldum, Akın Efendi."

"Dur, ben daha tanışmadım," dedim ve üzerine doğru yürüdüm. Yere yatırıp yumruklamaya başladım. Hem kendini korumaya hem de beni üstünden atmaya çalışıyordu. Çok kısa bir an kafamı kaldırınca Okyanus'u görür gibi oldum ve bu konsantrasyonumu kaybetmeme neden oldu. Kendimi bir anda rakibimin altında buldum. Çocuk hıncını alırcasına vurmaya başladı. Zor da olsa elinden kurtuldum ve ona vurmaya başladım. Çok kısa bir an aynı yere baktım ama orada yoktu. Bu beni daha çok sinirlendirdi.

"Ulan Okyanus! Burada olmasan da dikkatimi dağıtabiliyorsun!" dedim ve yumruk attım.

"Ulan seni iki üç kere gördüm zaten," dedim ve bir yumruk daha... Altımdaki çocuğu umursayacak durumda bile değildim.

"Ulan neden kafamdan çıkmıyorsun onu da anlamıyorum." Bir yumruk daha. Zaten çocuk benimle tanışmak istememiş miydi? Al işte, tanışıyor.

"Lan sorun bende mi?" Ve yumruk.

"Sende mi?" Yumruk.

"Ulan Okyanus, adın gibi gözlerin de çok güzel." Ve bir yumruk daha derken çocuk nakavt oldu.

"İşte, şimdi tanıştığımıza memnun oldum," diyerek ayağa kalktım. Veletti ama eli ağırdı. Yüzümde ve karnımda izler bırakmıştı. Selamımı verip içeri girdim ve kanı temizleme gereksinimi duymadan üzerime tişört geçirip dışarı çıktım. Serin hava vücuduma temas ettiğinde irkildim.

#@#

Amaçsızca sokaklarda yürüyordum. Bir maç sonrası evimde oturup dinlenmek varken kendimi sokaklara vurduğuma inanamıyorum. Dövüşten yeni çıkmıştım. Rakibim bulduğu her fırsatta karın boşluğuma vurarak o kısmın daha çok ağrımasına neden olmuştu.

"İt herif!" diye kendi kendime homurdandım. Mekânın metrobüse yakın olmasını hep sevmişimdir. Ama bana bakılmasını hiç sevmedim. Sanırım yüzümdeki kanı temizlemem gerekiyordu yoksa birileri polisi bile arayabilirdi. Yüzümü yıkayacak bir yer ararken ara sokaklarda dolanan keş takımını görmemle sinirlerim altüst oldu. Şimdi gel bir de bunlarla uğraş! Gecenin bu saatinde sırf bu heriflerle uğraşmamak için dışarı çıkmak istemiyordum.

"Bir bu eksikti şimdi." Amacım sakince yanlarından yürümekti ama bunlar rahat durmayan cinstendi. Gece dövüşlerinden sonra bunlara denk gelmekten nefret ediyordum. Mekânın yerinden nefret ediyordum. Şöyle adam gibi bir yerde olamaz mıydı? Neden böyle her pisliğin bulunduğu bir sokak arasındaydı ki?

İçlerinden biri önüme dikildi. "Para ver bana," dedi. Tabii, millet bu hâllerinden korktuğu için hemen parayı veriyor, onlar da bu duruma alışıyordu. Okyanus olsaydı kesin o çenesi ile adamları bıktırırdı. Hatta bunları düzeltirdi.

Yine aklıma o kız geldi!

Sinirimi de çocuktan çıkartırcasına, "Bak işine!" dedim omuz atarak ve yoluma devam ettim ama içlerinden biri kolumu tutarak beni durdurdu.

"Sert çocuk, paranı istiyorum." Kelimeleri ağzında yuvarlayarak konuşuyordu. Seçkin ağabeye şu mekânın etrafını temizlemesi gerektiğini söylemeyi aklıma not ettim. Ara sokaklarda olması umurumda değildi. Mekânın etrafı temiz olmalıydı.

"Uğraştırma beni. Dövüşten yeni çıktım. Defol!" dedim ama daha önüme dönmeden karın boşluğuma vurdu. Normalde acıtmazdı ama oraya bugün çok darbe aldığım için acımıştı. İki büklüm oldum ve acıyla inledim.

"İşte şimdi çok sinirlendim!" diye bağırdım. Acıya rağmen dik bir şekilde durup üzerlerine yürüdüm. Zaten kendilerinde olmadıkları için iki yumrukta nakavt oldular. İnleyerek yere uzanan iki çocuğa son kez bakıp yürümeye devam ettim. Metrobüse vardığımda ise herkesin gözü üzerimdeydi ve benden adım adım uzaklaşıyorlardı. Sanırım az önce dövdüğüm çocuklardan biri gibi olmuştum. Gelen metrobüse bakmadan daldım. Suratımı görenler kaçmaya başlamışlardı. Hiçbirini takmadan, direğe tutunup başımı yasladım.

#@#

Anons eden kadının sesi bir sonraki durağın Florya olduğunu söylediğinde kapıya yaklaştım. Metrobüsten inip çıkışa ilerledim. Ayaklarım benden istemsiz olarak beni Okyanus'un evine yakın bir yere götürmüştü. Topkapı'dan buraya gelmek de ne demekti?

"Ne işim var benim burada ya!" diye kendime sitem ettim. Buraya neden geldiğimi bile bilmiyordum. Ağrıya daha fazla dayanamadım ve kendimi kaldırıma bıraktım.

8. BÖLÜM

YOK KETÇAP

Burak, "Allah'ım o nasıl bir goldü, Okyanus!" dedi heyecanla.

"Değil mi! Yemin ediyorum, durmadan dua ettim bir gol atalım diye." Ondaki heyecan bana da geçmişti. Yerimde duramıyordum.

"Ya ne bir golü! Resmen üç gol ardı ardına geldi," dedi. Bakıştık. Önce gülümsedik ve sonra birden gülmeye başladık.

Maç çok güzel geçmişti. Başlarda iki sıfır yeniliyorduk ve ben çok üzülüyordum çünkü ilk defa maç izlemeye gelmiştim ve onda da yeniliyorduk. Burak bile artık ümidini kesmiş, sırf benim için bekliyor ve telefonuyla uğraşıyordu. Durmadan içimden dua ettim.

Sonunda Burak Yılmaz geldi ve kaleye çaktı. Herkes *gol* diye bağırınca, bizim Burak kafasını kaldırıp sahaya baktı. Daha sevincini yaşayamadan Burak Yılmaz ikinci golü de atınca taraftar artık çıldırdı. Daha da coşup bağırmaya başladılar. Son dakikada Selçuk üçüncü golü atarak bizi uçurmuştu. Durmadan bağırıyor, tüm marşları söylüyorduk. O kadar bağırmanın sonucunu da kısılan sesimle almış oldum. Başına çekirdeklerimi, fırlattığım kel amca bile çekirdek çöplerini otoparkta fark etti. Tabii o esip gürlerken, ben hemen koşarak arabaya binmiştim.

"Yalnız yemin ediyorum, yıllardır maça gidiyorum ama ben böyle maç görmedim ya."

"Gerçekten mi?" dedim heyecanla. Fakat sonra beni çocuk kandırır gibi kandırdığını düşünüp gözlerimi kıstım. "Beni kandırmıyorsun, değil mi?" diye sordum. Gözlerini kısa bir an yoldan çekip bana döndü.

"Saçmalama ya. Ne diye kandıracağım." Rahatlayarak arkama yaslandım.

"Uğurlu geldiğime sevindim," dedim şımarık kızlar gibi saçlarımı geriye doğru atarak.

Bu hâlime gülüp, "Evet çok uğurlu geldin, benden söylemesi," deyince gülümsedim. Ela'nın evine yaklaştığımızda kemerimi çözdüm ve inmek için hazırda bekledim.

"Mahalleye girme. Yoluna devam et buradan."

"Önemli değil," dese de izin vermedim. Çocuk dümdüz ilerlese hemen evine varacaktı. O varana kadar ben Elaların evine çoktan varırdım. Benimle baş edemeyeceğini bilen tatlı Buri pes edip başını salladı.

"Her şey için teşekkür ederim. Çok güzel bir akşamdı," dedim memnuniyet dolu bir sesle. Zira Buri bana hayatımın en güzel zamanlarını yaşatmıştı. Maçtaki sesler kulaklarımda yankılanırken yine kocaman gülümsedim.

"İnan bana, benim için de öyleydi. Çok eğlendim," dedi. Ona gülümseyip arabadan indim. Arabanın içinden son kez selam verip hızla ilerledi.

Tek kaldığım sokakta eve doğru yürürken sessizce Cimbom'un marşlarını söylemeye başladım. "Senin için ölmek nedir? Senin için yaşamak var ya..."

"Karga sesini dinlemek zorunda mıyım?" Karanlığın ortasından gelen sesle istemsiz bir şekilde ağzımdan bir çığlık döküldü. Sesin geldiği yöne dönünce Akın'ı görmemle daha da şaşırdım. Bir ayın hıncını çıkarır gibi gün aşırı onu görmek zorunda mıydım? Hadi onu geçtim, bu çocuğun gecenin bir vakti burada ne işi vardı Allah aşkına?

"Senin ne işin var burada? Ayrıca sesim hiç de çirkin değil," diye savunmaya geçtim. Kollarımı göğsümde bağlayıp ağırlığımı tek ayağıma verdim. Ona baktığımda kendini kaldırıma bırakmıştı, yüzünde acı çeker gibi bir ifade vardı.

Endişelendim. "Sen iyi misin?" diye sordum. Ne diye endişeleniyorsam? Bana ne ya!

"Sence," diye tersleyince yüzüm asıldı. İşte! Elin dövüşçüsü için endişelenmemeliydim. Hemen tersledi.

"Kızmana gerek yoktu. Kibarca sorduk." Yüzünün yumuşadığını hissettim. Bundan güç alarak ona biraz daha yaklaştığımda, sokak lambasında parlayan yüzüne ve vücuduna baktım. Gördüğüm şeyle tekrar çığlık attım.

"Allah'ım, üzerindekiler kan mı?" diye dehşetle sordum.

"Yok, ketçap," diye benimle bir o kadar dalga geçti. Gözlerimi devirmeden edemedim.

"Neden dalga geçiyorsun? Endişelendik, değil mi?" diye trip attım. Eğdiği kafasını kaldırıp bana yeni bir cisimmişim gibi baktı. Kıstığı gözlerini üzerime dikince olduğum yerde kıpırdamadan edemedim.

"Sen? Benim için?" Sesi, inanmakta güçlük çektiğini gösterir gibiydi.

"Evet, ne var bunda?" Tekrar kollarımı bağlayıp başımı hafiften çevirdim ama o gülmeye başladı. Bir yandan da karnını tutuyordu.

"Tam senden beklenilecek bir davranış," dedi gülerken.

"Ne alakası var ya?" diye tersledim onu.

"Beni tanımıyorsun ama benim için endişeleniyorsun," deyince bir şey demedim. Evet, tanımıyordum ama endişeleniyordum. Yok ya! Ben onu tanıyordum. Bizim Murat enişte'nin liseden arkadaşıydı. Tanıdık kısmına giriyor işte. Ama onu tanıdık kısmına soktuğumu söylemeyecektim. Onun yerine, "Sana özgü değil, merak etme. İnsanlık ölmedi herhâlde, yaralısın belli," deyince gözlerime baktı sadece.

Hep hayalini kurardım. Yağız Kahraman gibi biriyle tanışacak ve buradan oldukça uzak bir yerde yaşayacaktım. Mesela Londra? Evet, evet, Londra! Ama karşımdaki çocuğun Yağız Kahraman ile

hiçbir benzer yanı yoktu. Tipik kahverengi saçları ve gözleri olan biriydi ve serseri dövüşçünün tekiydi. Fakat bakışları yumuşaktı. Saklamaya çalışsa da kendini belli ediyordu. Sanki dövüşçü kimliği, gerçek kimliğini saklamak için meydana getirilmiş gibiydi. Yüzündeki yara bereler olmasa onun dövüşçü olduğuna kimse inanmazdı. Yani Mike Tyson'a bakın! Adamın dövüşçü olduğu ne kadar belli.

"Ah!" diye inleyip, karnını tutunca darbe aldığını anladım. Ona doğru eğildim.

"Ciddi olarak soruyorum. İyi misin?" diye endişeyle sordum.

"Evet, iyiyim," dedi ama hiç de öyle durmuyordu.

"Peki, burada ne işin var, öğrenebilir miyim?" Sorum karşısında sustu. Ben ise kollarımı tekrar bağlamış, ondan cevap bekler bir vaziyetteydim.

"Bilmiyorum. Ayaklarım beni buraya getirmiş ama merak etme, gidiyorum," deyip ayaklandı. Bir iki adım atınca tekrar inleyerek karnını tuttu. Koşarak yanına gittim ve destek oldum. Omzuna bile zor geliyordum. Yanında ufacık, tıfıl kalıyordum. O kadar büyüktü ki. Benden iki tane çıkardı.

"Bak, bu böyle olmaz. Baksana yürüyemiyorsun bile."

"Ne yapmamı bekliyorsun, Okyanus? Daha iyi bir fikrin var mı?" Aslında bir fikrim vardı ama doğru mu olur, emin değildim. Buna rağmen tereddüt ederek sordum. "Şey, evin nerede?"

"Efendim, anlamadım?" diye şaşkınca sordu.

"Vay, efendim demeler falan, kibarlık biliyormuşuz," dedim şaka mahiyetinde ama ciddi yüzüyle gülmem soldu hemen.

"Ya bakma öyle. Durumun kötü. Tek başına gidemezsin eve falan. Hadi," deyip koluna tekrar girdim. İtiraz etmeden yürümeye başladı.

"Evin nerede demiştin?"

"Evimin nerede olduğunu söylememiştim." Tepeden bana bakış atarken boyumun kısa olmasına bir kez daha lanet ettim. Şimdi o üstün duruyordu benden.

"Lafın gelişi canım. Öyle derler ya." Sözlerim karşısında tuhaf bir ses çıkarıp göz devirdi.

"Çok göz deviriyorsun. Şaşı olacaksın," dediğimde yine göz devirdi. Üfleyip başımı salladım. İnadına göz devirdiği çok belliydi.

"Sana laf yetiştiremem. Hadi, evin nerede söyle," deyip elimle ileriyi gösterdim ama o durup bana hayretler içerisinde baktı. Kocaman açılmış ağzı gözlerine eşlik ederken *bu şimdi niye böyle bakıyor* diye düşünmeye başlamıştım.

"Sen," deyip beni işaret etti. "Bana laf yetiştiremeyeceksin," diye cümlesini bitirerek güldü. "Yürü git işine kızım. Sen bu çene ile var ya karakollarda bile çalışırsın. Karakollarda.»

"Karakol ne alaka?" diye sordum kafam karışmış bir hâlde. Ben daha normal bir cümleyi bile anlamakta zorluk çekerken bu çocuk karşıma geçmiş tuhaf tuhaf konuşuyordu. Acıdan inliyor ama laf atmaktan geri kalmıyordu.

"Kızım, sokarlar seni sorgu odasına, yemin ediyorum adam iki dakikada suçunu itiraf eder." Ay ben de ne diyecek diye heyecanla bekliyordum burada ya! Bu muydu? Şöyle elimde silahla asi kız hayalleri kurarken o direkt sorgu odasına sokmuştu beni. Hayal kırıklığıyla ona bakıp, "Ha-ha gülmekten öldüm," diyerek yüzümü buruşturdum.

"Yüzünü buruşturma, yaşlanınca çirkin olursun," deyince yine buruşturdum. Bu sefer o da gıcıklığına göz devirdi.

"Tamam, söyle hadi, evin nerede?" Yoksa biz burada sabah kadar göz devirip yüz buruşturacaktık. Sabah ise birimiz şaşı olacaktı, diğerimiz erkenden yaşlanacaktı. Ki sanırım erkenden yaşlanan ben olacaktım.

"Kemerburgaz'da," dedi çok sakin bir şekilde. Benim ise bir an gözlerim yerinden çıkacak sandım. Kemerburgaz nedir arkadaş ya?

"Yuh deve!" diye bağırınca bana anlamayan gözlerle baktı.

"Burası Florya be! Taa Kemerburgaz diyorsun!" dedim dehşetle açılan gözlerimle. "Sen oradan buraya mı geldin?" Ben şuradan şuraya gitmeye üşenirken çocuk kalkmış Kemerburgaz'dan buraya kadar gelmiş.

Âşık mı?

"Saçmalama. Topkapı'dan geldim." İçimden daha çok konuşurdum da onun cümlesi ile gerçek dünyaya döndüm çünkü bu cümle benim kafamı daha çok karıştırmıştı.

"Ne alaka şimdi Topkapı? Coğrafya dersin mi kötüydü? Yani aslında benimki de kötüydü ama bu kadar olamaz. Ben yaşadığımız yeri biliyorum. Tamam, aslında Florya'yı bazen karış..." Dudaklarımın üzerine konulan parmakla gözlerim kocaman açıldı. Akın yüzünü yüzümün hizasına getirip, "Sus, Allah rızası için," dedi. "Bak Allah'ın adını verdim." Parmağını dudağımın üzerinden çektim.

"Sen şimdi Topkapı'dan buraya kadar geldiğini mi söylüyorsun? Ve ayakların seni buraya getirdi?" dedim doğru anladığımdan emin olmak isteyen bir bakış atarak.

"Evet, ne var bunda?" deyince gözlerim ayaklarına kaydı.

"Dost başa düşman ayağa bakar, derler. Hey düşman," deyip parmağı ile alnımı itti. "Neden ayağıma bakıyorsun?" Alnımı ovalayıp ona sinirle döndüm.

"Yani bunlar yüce ayaklar, Akın. Tabii ki de bakacağım," dedim iki adım geri çekilerek.

"Neden yüceymiş?" Ona kafasında telleri varmış gibi baktım.

"Taa Kemerburgaz'dan buraya kadar geldiğini söylüyorsun. Ah, pardon," deyip elimi salladım. "Topkapı diyecektim. Orası da sanki Beşyol ya da Yeşilköy gibi yakın ya!" Yine göz devirdi.

"İlkokul beş misin sen? Mecaz nedir, bilmez misin?" Benimle öyle dalga geçmesine karşı ellerimi hızla belime koydum. "Peki,

ya sen? En azından ben okuyorum. İlkokul beşteyim. İlkokul terk misin sen? Cümle kurmayı bilmiyor musun?"

Yine göz devirip nefesini dışarı verdi. "Cümleyi bilmem ama seninle uğraşamayacağımı çok iyi biliyorum." Ben de karşılık olarak yüzümü buruşturdum, o da yine göz devirdi.

"Çocuk gibisin aynı. Yürü hadi!" dediğinde ona destek oldum ve yürüdüm.

Caddeye çıktığımızda Akın'a şöyle bir baktım. Bu hâlde otobüs çekemezdi. Bu yüzden korkarak taksi çevirdim. Dövüşçü serserinin tekiydi. Parası olacağını da pek sanmıyordum. Benim de yanımda çok para yoktu. Hepsini stadın orada harcamıştım. Ah, o son golde heyecanıma yenik düşüp, "Tüm çekirdekler benden!" dememeliydim. Tüm param çekirdeklere gitmişti.

Allah yardımcımız olsun.

Duraktaki taksiye bindiğimizdevAkın kendini koltuğa bırakıp adresi söyledi ve uyumaya başladı. O çok sakince uyuyordu ama ben cebimde kalan az paradan dolayı korkuyordum. Nereden bilebilirdim ki böyle bir şey olacağını? Tedirginlikle yola baktım. Kemerburgaz'a gittim diyelim, ben nasıl geri dönecektim? Kafamda deli sorular vardı ama laf ağızdan bir kere çıktı diye sesimi çıkaramıyordum. Onu evine bırakmayı neden teklif ettim ki? Salak mıyım ben? Bazen salaklığım tutuyor gerçekten. Bir gün öyle bir hâlde bulacaktım ki kendimi, millet *"Bak falancanın kızının başına gelenlere! Gör, gör de aynısı yapma!"* diyecek diye çok korkuyordum.

Böyle durumlarda Ela'nın bana hakaret etmesine hak veriyordum. Ciddi ciddi aptalca şeyler yapıyordum. Sırf çocuk tanıdık diye kendimi Florya'dan Kemerburgaz'a giden yolda buldum.

Acaba Ela'yı arasam da Yiğit ile gelip beni alsalar mı? Evet, harika bir fikir!

Yanımda başını cama yaslamış, uyuyan Akın'a baktım. Rahat duruyordu. Çantamdan telefonumu çıkarıp Ela'ya mesaj attım.

Her gece çevrim içi olan kızımız bu gece olmadığına göre Yiğit ile mesajlaşmayı es geçip direkt telefonda konuşuyordu. Mesajlarıma cevap vermeyeceğini bildiğimden aradım.

Ve telefonu çaldı!

Olamaz! Telefonla da konuşmuyorlarsa bunlar kesin buluştular. Lütfen Ayı'ya gitmemiş olsunlar. Allah'ım lütfen!

Olduğum yerde çişi gelen insan gibi sallanıp durarak telefonuma cevap vermesini bekledim. Çalan telefon kapanınca tekrar aradım ama açmadı. Köpek, kesin sessize aldı. Umutsuzca balon misali söndüm. Yapacak bir şey olmadığından, başımı cama yaslayıp yolu izledim.

#@#

"Abla geldik," diyen şoför amcanın sesiyle şaşırdım.

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Yol açıktı abla." Başımı sallayıp cüzdanımı açtım ve cebimde kalan son yüz lirayı Akın Efendi için harcadık.

"Amca, bende sadece yüz lira var. Arkadaşım da hasta. Sen bana durağın adını söyle, ben sonra kalan parayı getireyim, olur mu?" Dikiz aynasından amca bize baktı. Gözleri Akın'ın üzerinde uzun süre kaldı. Kim bilir, kafasından neler geçmiştir. Ne hâllere düştün kızım sen? Adam kesin gece gece başıma iş almayayım diye düşünüyordur.

Nefes verip, başını sallayınca elimdeki son parayı amcaya verdim. "Çok sağ olun," deyip gülümsedim ve arkama yaslandım. Yüzümü Akın'a dönüp onu incelemeye başladım. Aslında güzel bir yüzü vardı. Fakat morluklar bu güzelliği kapatıyordu. Çok dövüşüyor olmalıydı. Neden onun için bunları yaptığıma dair bir fikrim de yoktu. Sadece yapıyordum. Sanırım onda beni çeken bir şey vardı. Yüzünün arkasında gizlediği bir şeyler olduğunu hissediyordum. Kapalı gözlerinde uzun kirpikleri çok hoş duruyordu. Yanımda olması beni sıcacık hissettirmişti. Küçük bir gülümseme oluştu dudaklarımda. Onunla Beşiktaş'ta karşılaşmamız aklıma gelince o gülümseme aynı hızla söndü.

Akın'ı birkaç kez dürttüm.

"Hadi geldik," dememle etrafına bakındı ve çıktı. Bu çocuk uyumuş numarası mı yaptı yoksa? Taksiden çıkan Akın'a gözlerimi kısarak baktım. Şoför amcanın sahte öksürüğü ile zorlukla gülümseyip arabadan çıktım.

Tek katlı bir evdi. Kemerburgaz'ın biraz çıkışında kalıyordu. Akın'ın yanına gidip ona destek oldum. Kapıyı açtı ve beraber içeri girdik. Ne diye içeriye giriyorsam?

"Ben artık gideyim," deyip tekrar döndüğümde, bileğimden tutup durdurdu beni.

"Bu saatte nereye?" Ona, bana dünyanın en saçma şeyini söylemiş gibi baktım.

"Bu saatte buraya geldiğime göre geri de dönebilirim." Bileğimi kurtarıp çantama yöneldim. Kalleş Ela'nın telefonumu açması lazımdı. Kapıdan hızla çıkıp bomboş yola baktım. Bir şekilde eve gitmem gerekiyordu.

Arkadan Akın'ın acıyla inlemesini duyduğumda yüzümü ekşittim. "Hadi ama! Canı acıyan çocuk numarası mı yapacaksın?" diye sordum. Kitaplardaki çok klişe anlardan biriydi bu! Fakat o bir kez daha acıyla inleyince arkamı döndüm. Kapının girişindeki merdivenlere oturmuş karnını tutuyordu.

"Sen gerçekten acı çekiyorsun, değil mi?"

"Yok, prova yapıyorum. Gerçek acıyı içeride göstereceğim." Ama bu hâliyle bile laf atmaktan geri kalmıyordu. İkilemde kalan ben, yenik düşerek ona yaklaştım. Koluna girip, "Hadi, odana götüreyim seni," deyince hemen itaat etti ve içeri girip odasına gittik.

Çok sade bir evdi. Gereksiz eşyalar yoktu. Odasında bile bir yatak ve dolaptan başka bir şey yoktu. Diğer yerler boştu. Onu yatağa oturttum. Fakat aklımdan tek bir şey geçiyordu: Ben gerçekten de bir numaralı geri zekâlıydım.

Şu an kulağımda Firdevs Yöreoğlu "Aptalsın, aptal!" diye bağırıyor. #aptal
@cimbomunkizi

9. BÖLÜM

OKYANUS GİBİ

Yavaş yavaş korkmaya başlamıştım çünkü çok da tanımadığım bir çocuğun evine gece vakti gelmiştim. Okuduğum kitaplardaki kızların hazin sonu aklıma geldikçe içimdeki ödlek kız kulağıma bin bir türlü senaryo fısıldayarak beni daha da beter bir hâle soktu.

Aslında salaklık bende. Çocuk dövüşçü. Üstü hep eski püskü ve ben ona güvenip Kemerburgaz'a kadar geldim. Kalbim uzun zamandan sonra ilk defa korkuyla tekledi. En son beşinci sınıfta etüde giderken yolumu karıştırıp kendimi bilmediğim bir mahallede bulduğumda böyle korkmuştum. O gün o mahalledeki kadınlardan birinin beni kaçırıp, dilenci olarak çalıştıracağını düşünmüştüm.

"Ben gideyim artık," dedim ve oturduğum yerden ayaklandım.

"Nasıl gideceksin? Kal burada işte." Yok canım ya. Bu gerçek hayat, başımıza ne gelir, Allah bilir. Başımı olumsuz anlamda salladım ve odasından çıktım. Ardımdan onun da çıktığını duydum. Bir şey demeden dış kapıya doğru ilerlerken eve nasıl döneceğimi düşündüm. Elimdeki son parayı ona harcamıştım ve bu saatte otobüs olmazdı. Aptallığıma ağlamaya başladım. Bazen düşünmeden hareket ediyor olmaktan nefret ediyordum. Bir gün girdiğim yolun sonu bok çukuru olacak diye korkuyorum.

"Okyanus." Sesinin ardından kendisi göründü ve tam önümde bitti. Ağlayan suratımı görmesiyle önce şaşırdı ama sonra, "Tanrım, gözlerin şimdi gerçekten de bir okyanus gibi oldu," dedi. Sözleri karşısında kalakaldım fakat kendimi toparlayıp çantamdan telefonumu çıkardım.

"Ne oldu? Ne diye ağlıyorsun? Korktun mu?" Çocuk mu yatıştırıyordu? Bu nasıl konuşma böyle?

"Hayır," diyerek burnumu çektim ve Ela'yı aramaya başladım. Yanımda öylece duruyordu ki bu bile beni korkutmaya yetiyordu. Sanırım bunda, evinin ıssız bir yerde olmasının da payı vardı.

Eğer Ela'ya ulaşamazsam Yiğit'i arayacaktım. O olmazsa son çare Burak'ı arayacaktım. Hatta Çirkef Sena'yı bile arayabilirdim.

"Okyanus, bu saatte otobüs falan olmaz burada. Kal bu gece burada. Yarın sabah eve gidersin." Ona bir uzaylı görmüşüm gibi tuhaf baktım. "Kurduğun bu cümlede kaç tane yanlış vardı, farkında mısın?" deyip Ela'yı tekrar aradım ama açmadı. Açmazdı da. Bu sefer Yiğit'i aradım. Çalan telefon sonunda açılınca rahat bir nefes verdim. Sokağın ortasında öylece kalmıştım.

"Oki?" Duyduğum sesle kalakaldım. Bu Dolunay'dı.

"Doki?" dedim anlamsız bir sesle. "Yiğit'in telefonunun sende ne işi var?" diye sorarken arkadan gelen müzik sesleriyle Ayı'da olduklarını anladım. Kahretsin! Ben bittim. Elimi alnıma vurdum. "Ayı'dasınız, değil mi?" diye sordum.

"Ne? Seni duymuyorum. Oki, çok şey kaçırıyorsuunn!" Son harfi uzatarak söylerken pek bir şey kaçırmadığımı hissettim.

"Yiğit'e ya da Ela'ya ver telefonu!" diye bağırdım. Karşılığında ise kahkahalar aldım. Telefon Dolunay'ın eline geçmiş ise durum cidden çok vahim demektir. Burada yalnız başıma kalmıştım. Dolunay kahkahalar atarak, bir şeyler daha söylerken telefon suratıma kapandı. Gıcık Akın'ın kalkan kaşlarına karşılık somurtarak arkamı döndüm. Çirkef Sena'yı aramayı düşünsem de o ve Murat'ın şu an Ayı'ya giden tayfanın içinde olduğuna yemin edebilirdim. Hatta bizim Dağhan ve Hayran bile orada olabilirdi. Ben ise burada düşlerimin şerefsizi ile baş başaydım.

"İnat etme işte," dedi fakat elimde hâlâ Burak kozu vardı. Onu duymazdan gelip Burak'ı aradım. Saniyesinde açtı.

"Okyanus," diyen sesiyle gözlerim rahatlama ile kapandı.

"Burak, beni almaya gelir misin?" diyerek lafa bodoslama daldım. Lafa, otobüse, bir işe, ben her şeye böyle bodoslama dalardım işte.

Burak'tan önce ses çıkmadı fakat sonra, "Sen neredesin ki?" diye sordu.

Mırıldanarak, "Kemerburgaz," dediğimde çocuğun kalpten gittiğini hissettim. "Senin orada ne işin var? Bir saat önce Elaların sokağına bırakmıştım seni."

"Sana adresi atsam, beni alsan ve sorularını yolda cevaplasam olur mu?" diye sordum.

"Hemen geliyorum," diyerek telefonu kapattı. Ona hızlıca adresi atıp kapının önünde beklemeye başladım.

"Burak kim?" Arkadan gelen sesle yerimde zıpladım. Onun varlığını unutmuştum bile.

"Sana ne! İçeri girsene sen," diye tersledim onu.

"Sen ne cins bir manyaksın? Daha bir saat önce, gel seni evine bırakayım, derken şimdi sapık muamelesi yapıyorsun." Tamam, sözlerinde haklıydı. Tutarsız bir insandım ve bu ttamamıyla yükselen burcumun Terazi olmasından kaynaklanıyordu. O an öyleydim, şimdiyse böyleyim. O an iyi yanım ağır basmıştı, şimdiyse ödlek yanım ağır basıyordu.

"Kaldırım köşelerinde inleyip duruyordun. İçeri geç," dedim.

"Bari arkadaşın gelene kadar içeride bekle," dedi. Ama ses etmedim.

"Korkma, yemem seni," diyerek güldü. Ona doğru döndüm. Yorgun duran hâliyle bana bakıyordu. Burak yoldaydı ve eminim kısa sürede burada olurdu.

"Okyanus, inat etme. Gel içeri." Bıkkın sesiyle nefes verdi. Yerimden kalkıp içeri doğru ilerledim.

Oturma odasında oturup, Burak'ın gelmesini beklerken sosyal medyaya girdim. Bizimkiler çoktan fotoğraf paylaşmışlardı. Kadro tamdı. Bir yerde Ela ve Yiğit'in yanında Bahçeşehirli Murat ile Çirkef Sena'nın da olduğu poz vardı. Yiğit ise Murat ve Dağhan ile olan fotoğrafını paylaşmıştı. Bir an Ela'nın da hesabına Dolunay ve Hayran ile fotoğraf atacağını sanarak korktum.

Ayı bizimkilerin vazgeçilmez yeriydi ve ben oraya belki iki, bilemedin üç kere ya gitmiş ya gitmemişimdir. Çünkü Ayı, gündüzleri normal bir kafe iken gece on ikiden sonra genç bara dönüyordu. İçki satılmayan bir bar oluyordu. Bu yüzden özellikle lise dönemindeyken bizimkilerin en uğrak yeriydi. Gerçi hâlâ daha liselilerin geldiği yer olsa da bizimkiler oradan kopamadı.

"Burak kim?" sorusuyla telefondan başımı kaldırıp ona baktım.

"Arkadaşım," dedim kısaca ve "Sen gidip yatsana!" diye ekledim.

"Arkadaşın gelsin, ondan sonra yatarım," dedi kuru bir sesle.

"O ayaklarına söyle, bir daha Florya'ya gelmesinler," dedim ayaklarını işaret ederek. Cümlem ile gülüp başını yana çevirdi. İçin için neden Florya'ya geldiğini sormak istiyordum ama cesaret edemiyordum. Her şeyden öte o yeri hâlâ hatırlamasına da şaşırıyordum. Kalbim bir an yumuşacık olurken, boğazımı temizleyip kendime gelmeye çalıştım. Şu an tek istediğim Burak'ın gelip beni almasıydı.

Derken telefonum çaldı ve korku ile sıçradım. Hızla telefonumu açtım. Daha bir şey diyemeden telefondan, "Burada tek katlı bir ev var. İçeride misin?" cümlesi yankılandı.

"Geliyorum," diyerek telefonu kapattım ve oturduğum yerden kalktım. Akın da benimle birlikte ayaklanırken, "Sen gelme," dedim.

Sırıttı. "Neden? Arkadaşının beni görmesini istemiyor musun?" diye sordu. Bir şey demeden, onu omuzlarından tutup tekrar oturttum. "Sen gelmiyorsun," dedim net bir şekilde fakat oturduğu yerden tekrar kalktı ve bana bakmadan odasına girdi. Kocaman cüssesinin yanında küçücük kalmıştım. Sabırla beklemeye devam ettim. Sonunda odadan çıkıp yanıma geldi. Elimi tutup, içine yüz lira bırakınca şaşkınca ona baktım.

"Bu ne?"

"Para?" Yemin et. Harbiden mi? Ben de bu mavi renkteki kâğıt parçası ne diye düşünüyordum. Paraymış meğer!

"Neden veriyorsun?" dedim tane tane konuşarak.

"Taksinin parasını ödedin çünkü." Aha! Parası olmadığı için takside uyumuş numarası yapmıştı. Biliyordum. Yoksa yüz lira verdiğimi nereden bilsin ki?

"Evet, bu normal bir şey. Adam bizi sevabına getirmedi. Karşılığını vermem gerekiyordu." Gözlerini devirip geri dönerken elimde para ile kaldım.

"Akın, al bu parayı!" Eminim onun benden daha çok ihtiyacı vardır bu paraya. Bu evi gördükten sonra... Sanırım onun daha çok ihtiyacı var. Parayı tekrar onun avucun içine bırakıp, oturma odasından çıkarken peşimden geldi ve önüme geçti. Ne olduğunu anlayamadan, avucumu açıp parayı bıraktı.

"Okyanus, al bu parayı. Yaptığın her şey için teşekkür ederim."

"Bunu para karşılığında yaptığımı mı sandın?" Anlaşılan sinirlenme sırası bendeydi.

"Allah'ım, hayır! Seni birkaç kere görsem de böyle bir şey yapmayacağını biliyorum. Sadece ödediğin taksi parasını vermek istiyorum."

"Buna gerek yok Akın."

"Hayır. Tekrar teşekkür ederim," dedi ve elimde parayla beni bırakıp içeri girdi. Arkasından bakakaldım öylece. Burak'ı daha fazla bekletmeden evden çıktım. Arabaya bindiğim an Burak şaşkın ve korkmuş gözlerle bana baktı.

"Gecenin bir vakti böyle ıssız bir yerde ne işin var?" diye sordu.

"Bir arkadaşımın yardıma ihtiyacı vardı. Ona yardımcı oldum," dedim. Çok inanmadığı gözlerinden okunuyordu ama yapacak bir şey yoktu.

"Nereye gideceksin bu saatte? Elalara mı?" diye sordu. Evet, bu güzel bir soruydu. Ela şu an Ayı'da olduğuna göre bence en mantıklısı oraya gitmekti.

"Yiğit ile beraber Ayı'dalar. Beni Ayı'ya bıraksan yeterli." Burak nefes verip başını salladı. İçten içe sinirlendiği çok belliydi ama bana bir şey demiyordu. Fakat bu gece, bu kadar macera bana yeterdi.

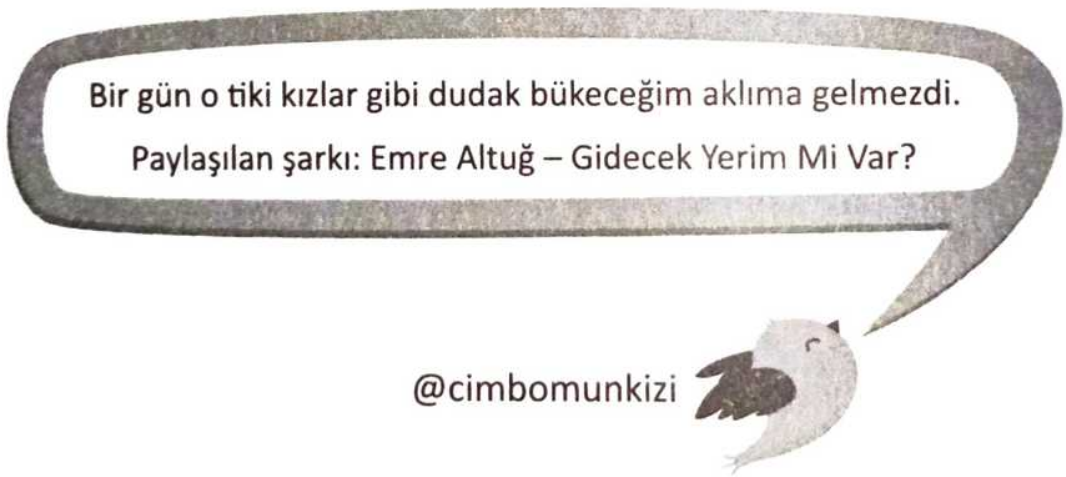
"Ayı'ya gitmek istediğine emin misin? Orası şu an tanıdık kaynıyor." Emin miydim? Of, değildim! Ama başka çarem de yoktu. Kafamda Emre Altuğ'un *Gidecek yerim mi var? Diyecek sözüm mü var?* sözleri dönerken başımı cama yasladım. Aklıma gelen fikirle kafamı hızla kaldırdım.

"Sen de gelsene!" dedim heyecanla. Yola bakan gözleri kısacık bir an benimle buluştu ve tekrar yola döndü.

"Okyanus, Ayı'yı sevmediğimi biliyorsun. Olmaz." Evet, sevmezdi. Arkadaşları gittiği zaman da onlara kızardı öyle yerlere gittikleri için. Burak daha çok sakin bir hayat yaşamayı severdi. Evden okula, okuldan eve, arada bir arkadaşlarla kafede buluşma tarzında. Ancak çevremizdekiler pek öyle değildi. Birine falanca yerde parti var desek anında oraya giderdi. Eh, Ayı bu görevi çok güzel üstleniyordu.

"Ya ama seninle gidersem herkes maçtan sonra geldiğimizi anlar. O zaman sorun olmaz," dedim. İkna olmamış gibi bakınca, ellerimi birleştirerek yalvarma moduna geçtim.

"Lütfen, lütfen!" dedim yalvarırcasına. Dudaklarımı da büzerek o benzemek istemediğim kızlara benzedim. Sonunda nefesini bırakıp başını olumlu anlamda salladı. Burak bugün beni defalarca kez kurtarmıştı.

10. BÖLÜM

YAT ZIBAR OKYANUS!

Ayı'ya geldiğimizde herkes kendinden geçmiş bir hâldeydi. Yani şimdi tutup Ela'ya, "Gel, eve gidelim," desem beni oracıkta vurabilirdi. Yiğit, Ela, Murat ve Çirkef Sena dörtlü olarak ortada dans ediyor ve pisti asla terk etmiyorlardı.

Ancak şükür ki en akıllıları olan Yiğit, yarın dersi olduğunu söyleyerek herkesi eve gitmeye ikna etmişti. Benim biricik korumam Burak, beni ve Ela'yı eve bırakacağını söyleyerek aralarından çekip almış ve eve bırakmıştı.

Sanki tüm gece dans eden Ela değilmiş gibi kapının önüne geldiğinde ciddiyetini takınıp, sessizliğe bürünerek kapıyı açmış ve odasına damlamıştık. Odasına girer girmez de hemen kısık sesle gülüp olduğu yerde zıpladı.

"Seni hiç çekemeyeceğim Ela! Yarın sabah dersim var," diyerek onu takmadan yatak örtüsünü yere fırlattım. Ela ise yere otururak, dizine vura vura sessiz sessiz gülüyordu. Yatağına kurulup, başımı yastığa koyarak uyumaya çalıştım.

Ancak tüm gece bir sağa bir sola dönmekten başka bir şey yapamadım çünkü kafamda Akın dönüp duruyordu. Bakışları, konuşması ve diğer her şeyi etrafımı sarıp sarmaladı. İlk maça gidiş heyecanım, yanında sönük kalmıştı resmen. Oflayarak yerimden kalktım. Saat zaten yedi olmuştu. Yarım saat sonra alarm ötecekti.

Yanımda horul horul uyuyan Ela'yı dürterek uyandırmaya çalıştım. Karşılığı ise mırıldanmalar oldu.

"Kızım kalksana! Okula gideceğiz!" diye bağırdım yataktan çıkarken. O ise, "Ya bugün öğlenden sonra derslerimiz. Yat zıbar işte!" deyip bana poposunu döndü. Derslerimizi birbirimizin

programına uyumlu olarak seçmiştik ama ben yine de şüpheye düştüm. O yüzden günün programına bakmak için telefonumu elime aldım. Öğlenden sonra sadece iki ders olduğunu görünce rahatladım. Dün gece geldiğimde korkudan direkt formalarla yattığım için rahat değildim. Bu yüzden Ela'nın dolabından kendime eşofman takımı alıp tekrar yatağa girdim.

Pislik, bütün yorganı kendine sarmış! Üzerinden çekip biraz da kendime aldım ama uykulu hâliyle yine tüm yorganı üzerine çekti. Yerimden oflayarak kalkıp yedek battaniye aldım. Beni ısıtmayan ince battaniye ile dona dona uyumaya çalıştım.

#@#

Yüzümde tüylü bir şeyler hissettim. Huylanınca elimi sinek kovalar gibi etrafa salladım. Ardından kıkırdamalar duydum ve yine tüylü bir şey hissettim. Yerimde homurdanarak diğer tarafıma döndüm. Bu sefer kahkahalar duyunca açılan uykum havada toz bulutu oldu. Zaten tüm gece hiç uyuyamamıştım, üstüne uğraşılmak uykumu daha çok kaçırmıştı.

Yerimden doğrularak etrafa bakındığımda iki kardeşi yerlerde kahkahalarla gülerken buldum. Ela ve küçük erkek kardeşi Efe. Küçük yaramaz da elinde kocaman tüyle benim yüzümü gıdıklıyormuş.

"Annenize söyleyeyim de size bir kardeş daha yapsın," dedim uykulu sesimle. Kuş yuvasına dönen saçlarımı kaşıyıp uykumun açılmasını bekledim.

"Niyeymiş?" diye sordu Ela uzandığı yerden rahatça.

"E çete olabilmeniz için üç kişi olmanız gerek. Şu an iki kişisiniz. Bir kişiye ihtiyaç var yani," deyip, altımdaki yastıkları onlara atıp yerimden kalktım. Kaşınan saçlarımı tekrar kaşırken artık banyo yapmam gerektiğinin farkındaydım. Dün gece statta geçirdiğim saatlerin üzerine Akın ve Ayı olayı derken vücudum farklı şeyler salgılayarak kirlenmişti resmen. Gözlerimdeki çapakları silip iki sarı deliye baktım.

"Abla, Okyanus abla haklı valla. Hemen anneme söyleyelim, bir kardeş yapsın bize," dedi Efe kocaman ela gözlerini açarak. Bu ikisi birbirine o kadar çok benziyordu ki yüz metre öteden gören biri bile kardeş olduklarını anlardı.

Ela uzandığı yerden kardeşinin kafasına şakadan vurup, "Git işine be! Seninle zor uğraşıyorum, senden bir taneyi daha çekemem," dedi. Efe ablasını hiç takmadı.

"Ya deme öyle, hem adımızı da buldum bak," dedi hevesle. Yavrum ya! Kardeşim yok ama Efe kardeşim gibi olmuştu. Çocuk resmen elimizde büyüdü. Ela'nın küçük erkek versiyonu olan Efe heyecanla ablasına bakarken, abla denilen Ela cadısı onu hiç takmadan rahatça, "Neymiş?" diye sordu. Ah, Efecan benim kardeşim olacaktı var ya etrafında fır dönerdim. Ela Hanım elinin altındakinin kıymetini bilmiyordu.

Efe, "Ruh üçlüsü," deyip elini havada görünmeyen yazılar yazar gibi salladı.

"O ne be?" deyip yüzümü buruşturdum. Bana aptal dercesine balkışlar attı. Tamam, anladık, herkes bir Efe Yılmaz kadar akıllı değil. Ne yapalım?

"Bizim ruhumuz aynı canım benim. Aynı kandan aynı candan aynı vücuttan çıktık biz," deyip ablasına sarıldı. Ela gülerek kendisine sarılan kardeşini kucakladı ve ona sımsıkı sarıldı.

"Seviyorum lan seni sarı," deyip saçlarını karıştırdı. Onlara bakıp tebessüm etmekten başka bir şey yapmadım.

"Gel, gel, kıskanma sana da sarılırım ben," dedi Efe. Ablasından ayrılıp bana sarıldı. Pardon bacaklarıma sarıldı. Kıkırdayarak eğildim ve ona sıkıca sarıldım.

"Sarı, büyü artık be!"

"Bekle beni Okyanus abla. Biraz daha büyüyeyim, evleneceğim seninle, merak etme," deyip sırtımı sıvazladı. Ben ve Ela kahkahalarla gülerken o çok ciddi duruyordu. Son kez onu öpüp banyoya koştum.

"Banyo benimdir!" diye bağırıp kapıyı kilitledim. Arkamdan Ela'nın çığlık attığını duydum ama pek de önemsemedim.

"Allah belanı vermesin, Okyanus! Şurada iki dakika duygusallık yaşadık, bundan faydalanıp resmen banyoyu işgal ettin," deyip kapıya vurmaya başladı.

"Vur canım, vur. İşimi hâllederken arkada çok güzel fon müziği oluyor," deyip kahkaha atınca bir şey demedi ve gitti. İşlerimi hallettikten sonra banyodan çıkıp Ela'nın odasına gittim. Ellerini göğsünde bağlamış, sinirle ayağını yere vurarak bana bakıyordu.

"Banyo senindir," deyip gülümsedim ve ütüyü fişe taktım. Ela'nın yastıklarından birini alıp, yere koyarak ütü masasını açma derdinden kendimi kurtardım. O ise hiçbir şey demeden yerinden kalktı, saçlarını savurarak, "Hıh," dedi ve gitti. Ona gülümseyip gömleğimi ütüledim. Allah'tan yedek kıyafet bırakmıştım da okula forma ile gitmek zorunda kalmayacaktım. Siyah çan eteğimi giyip üstüne salaş beyaz ipek gömleğimi geçirdim. Gömleğimi eteğimin içine bol olacak şekilde soktum. Üzerime kısa ceketimi ayarladım. Ela hâlâ gelmeyince gönlünü almak adına yatağın üstüne bıraktığı kıyafetleri alıp ütüledim. Sonunda hanımefendi teşrif edince bana yan bir bakış attı ama ütülü kıyafetlerini görünce yüzü bir anda parıldadı ve gülmeye başladı.

"Ay canım arkadaşım. Canım, canım," diyerek, yağ çekmeye başladı. Ela ütü yapmaktan nefret ederdi. Annesi de kendi işlerini kendisinin yapması gerektiğini söylediği için el mahkûm yapardı.

"Tamam, hadi yağcılık yapma, giyin de çıkalım," deyip poposuna şaplak attım. Sonunda o da gri pantolon üzerine koyu yeşil ince kazağını giyip, asker desenli ceketini de üstüne geçirerek saçlarını salık bıraktı. Ayna karşısında makyaj yaparken ona aynadan bakıyordum. Makyaj yapmadığım için her seferinde bu süreçte uzunca bekliyordum. O gözlerine far sürerken ben de saçlarımı sıradan bir atkuyruğu yaptım. Gözlerim uykusuzluktan dolayı çökmüştü.

Tam ona dönüp bağıracağım sırada son işi olan rujunu sürdüğünü gördüm. Her zaman ruj en son sürülürmüş. Ela öyle diyor.

Bana dönüp pembe rujlu dudaklarını yukarı kıvırınca, "Ne?" dedim yüzümü buruşturarak. Nedense yüzümü buruşturunca aklıma Akın geldi. O da bana inat gözlerini deviriyordu. Onu hatırlayınca yüzümde istemsiz bir şekilde gülümseme oluştu. Koluma yediğim çimdikle kendime geldim.

"Acıdı ama pislik," diyerek kıstığım gözlerimi Ela'ya çevirdim. O da aynı şekilde bana gözlerini kısarak baktı.

"Bana bak, dün gece neden geç geldiniz? Ve şu yüzünden silinmeyen gülümsemenin sebebi kim?" deyip kollarını göğsünde birleştirdi.

"Asıl seni sormalı!" deyip koluna vurdum. "Yiğit'in telefonunu Doki denilen kız açacak kadar ne halt olmuş olabilir?" Gözlerini devirip, rujunu kapatarak yerinden kalktı.

"Allah aşkına Ayı'da alkol verilmiyor. Sadece eğlendik ve telefonlarımız masadaydı. Dolunay salağı da masada oturuyordu. Hem sen de geldin, kendin gördün. Ne halt yiyorduk, Okyanus?" Bizim tayfanın bitmek bilmeyen eğlencesi işte. Eğer işin ucunda gırgır şamata varsa kimin katıldığı önemli değildi de keşke bunları biraz da okulda yapsalar. Yani hepimiz farklı semtlerde otursak bile olay eğlenceye gelince herkes bir arada ama okula gelince herkes göz devirmecelerde. Olan ise bana oluyor. Onları anca paylaştıkları fotoğraf ve videolardan görebiliyordum.

"Şşt, alo!" Koluma vurup, tekrar dikkatimi çekince başımı salladım.

"Sana her şeyi anlatacağım ama önce şu evden çıkalım," deyip, kolundan tutarak dışarı sürükledim. Ayakkabılarımızı giyip evden çıktığımız gibi kendimizi apartmandan dışarı attık. Mahalleyi de aşarak metrobüs durağına doğru yürümeye başladık. Durağa varınca turnikelerden geçip gelen metrobüse bodoslama daldık. Sıkışarak, ilerleyip boş olan orta alana geçtik. Metrobüse binince yine aklıma Akın geldi. Onunla ilk kez burada karşılaşmıştık.

Ela, "Ya ama beni meraktan öldürüyorsun!" diye cırladı. Oturan birkaç kişi ince sesli arkadaşıma bakıp tekrar önlerine döndüler. Ben ise hâlâ hülyalı bir hâlde dikiliyordum. Buna sinir olan biricik kankam, "Hülyalı hülyalı bakma öyle. Anlat, ne oldu?" diye dişlerinin arasından tısladı.

"Tamam, önce kızmayacağına dair söz ver," dediğimde *ne bok yedin Okyanus* bakışı attı. Bu bakışı bana sürekli atardı. Yani ben Ela gibi akıllı ve pek mantıklı hareket edebilen bir kız değildim! Bazen duygularımın esiri olabiliyordum. Hayır, biz bu kızla aynı gün aynı saatte doğmuşuz. Nasıl oluyor da birbirimizden bu kadar farklı olabiliyoruz? Birazcık Ela'ya benzeseydim ne olurdu sanki?

Ben kendi kafamda isyanları yaşarken Ela aynı ifadeyle bakmaya devam ediyordu. Kolunu tutup, "Söz ver," diye direttim.

"Of, iyi be! Söz," dedi. Ben de dün gece olanları ona anlattım. Beni haşlayacağını biliyordum. İlişkilerde uzman olan oydu ve ben onun gözünde yeni açmış bir çiçek gibiydim. İlk gelen arıya bal olmamalıydım. Tabii, ben olanları anlattıkça Ela şekilden şekle girdi. Kolumu tutuşu daha da sertleşirken eğer metrobüste olmasaydık beni gebertebilirdi.

Anlatmam bitince, sesli bir şekilde nefes verip Ela'ya döndüm. Bana yeni bir şey keşfetmiş gibi tuhaf bakıyordu.

"Niye öyle bakıyorsun?" demekten kendimi alamadım ama demez olaydım.

"Niye mi? Şu an karşımda harbiden tescillenmiş bir salak var da ondan," dedi kafasını abartılı bir şekilde sallayarak.

"Ne alaka ya! Ben salak değilim!" Sanırım çok yüksek sesle konuşuyordum çünkü birkaç kişi dönüp bize baktı. Onlara "Ne bakıyorsunuz!" diye bağırmamak için dilimi ısırıp hâlâ bana yeni bir keşif gibi bakmaya devam eden Ela'ya döndüm. Omuz silkerken sorumu da "Nah değilsin," diye cevapladı.

"Ela, metrobüsteyiz, küfretme," deyip ayıpladığım bakışlarımı gönderdim.

"Ya kızım, sen bu adamı tanımıyorsun. Gittin, yardım ettin, tamam. İnsanlık vazifesi dedik. E Murat eniştenin tanıdığı, dedin. Ona okey de," dedi ve devamında çok feci cümlelerin geleceğini habercisi olan bir bakış fırlattı.

"Evine gittin, *mallığını* belli ettin. Gitmekle kalmayıp ona yardım edip, onunla kalarak *salaklığını* belli ettin," deyip göz devirdi. Tamam, şimdi onun ağzından duyunca bayağı kötü geliyor, kabul ama sonra hemen Burak'ı aradım. Hem onları da aramıştım ama açmamışlardı. Bunu yüzüne vurmaya karar verdim.

"Eğer siz telefonunuzu açsaydınız ya da Çakma Amerikalı Dolunay'a bırakmasaydınız bu durum olmayacaktı!"

Sinirle bana dönüp, "Mal!" diye bağırınca resmen herkes bize baktı. İnsanların içinde azarlanmak pek hoş değildi.

"Düzgün konuş ya," dedim sessizce. Beni dinlemedi.

"Geri zekâlı!" dedi bu sefer de. "Kapıyı açıp çıkacaktın o evden. Ne diye durdun?" Anlamıyor muydu yoksa bilerek anlamazlıktan mı geliyordu? Derin bir nefes alıp Ela'ya baktım.

"Ya kzım param yoktu diyorum. Son parayı taksiye verdim."

"O pislikten isteyecektin parayı," diyerek başını salladı. Metrobüs durakta aniden durunca, arkamdaki direğe tutunup dengemi sağladım. Ela ise çocukken bale yapmanın verdiği yetkiye dayanarak rahatça ayakta durdu. Metrobüsün tekrar hareket etmesiyle Ela'ya dönüm.

"Kızım, ben daha babamdan bile para isteyemiyorum. Anneme söylüyorum. Sen kalkmış Akın'dan iste diyorsun," diye kendimi açıkladım fakat nafile. Ela cümlemi duymazlıktan geldi. Oflayarak başımı çevirdim. Madem beni takmayacaktı, ben de onu takmayabilirdim. Kollarımı göğsümde bağlayıp, onu görmezden gelmeye çalışarak şu metrobüs yolculuğunu atlatmaya çalıştım.

Fakat Ela durmadan bana tip tip bakıp, dudaklarını oynatarak, "Salak," deyip duruyordu. Yol boyunca somurtup durdum.

Sonunda durakta inip, yan yana birbirimize bakmadan yürüdük. Gözlerimin dolduğunu hissettim. Tamam, salakça ama so-

nuçta bana bir şey olmadı. Ayrıca ne bileyim ya! Bir şey olmaz diye düşündüm. Yani kendimi koruyabileceğimi biliyordum. Güveniyordum. Ben kendimi böyle biri gibi görürken Ela'nın bana durmadan salak demesi de beni incitiyordu. Bu yüzden dayanamadım ve ağlamaya başladım.

Ne yapayım, hassas bir kızım ben!

Ela'nın böyle davranması koyuyordu bana. Gözyaşlarımı Ela'dan saklamaya çalıştım ama burnumu çekince ağladığımı anladı ve durup önüme geçti. Yüzümü görmemesi için başımı eğdim, o ise çenemden tutup kaldırdı.

"Bak bana Okyanus," dediğinde itaat edip kafamı kaldırdım. Bıkkınlıkla nefesini dışarı üfleyip sabır diler gibi kafasını kaldırarak salladı.

"Kızım, ben senin iyiliğini düşünüyorum. Sonuçta erkek milleti! Çocuk seni saf görüp kandırabilirdi."

"Ya öyle biri değil o." Neden sesim çocuk gibi çıktı ki? Ela beni böyle ciddiye almıyordu. Almadığını belli edercesine de suratıma bakıyordu.

"Nereden biliyorsun?" dedi kaşlarını çatarak.

"Hissediyorum," diye fısıldadım.

"Sıçayım senin hislerine be," deyip bana sarıldı. Bir süre sırtımı sıvazladı. Onun yakınlığını hissetmek bana iyi gelmişti.

Benden ayrılıp, "Neyse, yapacak bir şey yok. Hadi yürü," diyerek koluma girdi ve yolumuza devam ettik. Kankamdı, canımdı, her şeyimdi o benim. Hep birbirimize destek olurduk. Birbirimize sımsıkı sarılarak yürümeye devam ettik. Okula giden yolda Ela bana Yiğit ile yaptıklarını anlatırken eskiye döndüğümüz için mutluydum. Ona gülümseyerek arada bir yine fazla aşk dolu olan anlarına komik yorumlar yaptım. Bizim olayımız buydu. Kızardık ama dakikası dolmadan tekrar sarılır ve gülmeye başlardık. Her insanın hayatında böyle biri olmalıydı.

Hislerime o kadar çok güveniyorum ki bir gün sonum hacı değil de falcı olarak bitecek diye çok korkuyorum. #falcılıkkazanacak
@cimbomunkizi

11. BÖLÜM

İSTEDİĞİM SORUDAN BAŞLAYABİLİR MİYİM?

"Elocan, ben şu heriften harbi tırsıyorum."

"Kimden be?" diyen arkadaşıma yine okulun duvarına yaslanmış, sigarasını içen çocuğu gösterdim. Olayı daha dramatize etmek için Ela'nın arkasına saklandım.

"Çocuk her gün orada öylece duruyor. Yaz kış deri ceket giyip soğuk bir şekilde etrafına bakınıyor. Kesin MİT ajanı bu."

"Hee, MİT ajanı. Bizim mal Okyanus neler yapıyor acaba, diye merak etmişler. Seni de ajan yapacaklar. Malum gençlerin istihdamı önemli." O, istihdam mı dedi? Ela bu kelimeyi kullandı mı? Kankama neler oluyor böyle? Şaşkınlıkla arkasından çıkıp önüne geçtim ve kollarını tuttum. Arkadaşımın gözlerinin içine baktım.

Yok, bir şey içmemiş.

"Ela sen istihdam ne demek, biliyor musun?" Üfleyerek koluma vurdu.

"Herhâlde. Yiğit işletme okuyor, tabii ki bileceğim." Havalı bir şekilde saçlarını savurunca boş boş suratına baktım. Sevgilisinin arabası ile hava atan kız tipinin okul versiyonuydu işte.

"Hadi, derse geç kalacağım ben. Gidelim," diyerek kolumdan tutup okula doğru yönlendirdi. Elimden itaat etmekten başka bir şey gelmeyince ilerledim.

#@#

Öğle arasında Ela ile kafede karşılaştım. Yüzünden düşen bin parça, yanıma doğru gelirken ben, bana sarılacağını sanıp kollarımı

açarak bekledim. O tam dibimde duran sandalyeye kendini bırakıp yine sandalyeye sarıldı. Yani bir sandalye kadar değerimiz yoktu arkadaş! Onunla laf dalaşına girmemek için yanına oturdum.

"Ne oldu?" diye sordum. Gözleri uyuz bir şekilde bana döndüğü an nedenini anladım. Yine derse gıcık olmuş ve günah keçisi olan beni seçmişti. E, ne de olsa ona anaokulu öğretmeni olması gerektiğini ben söylemiştim.

Ağzını açıp, çığıracağı an yerimden kalkıp kolundan tuttum.

"Kanki hadi gel, dışarı çıkalım. Kendine gelirsin." Bir şey demesine izin vermeden, kolundan çekiştirince tuhaf sesler çıkararak ilerledi. Bahçeye adım attığımız an kolunu bıraktım. Dağılan üstünü düzeltirken, etrafıma bakınarak kaçış yolu aradığımda gözlerim olmayacak birine takıldı. Koluma yediğim çimdik ciyaklamama sebep oldu.

"Beni duymazlıktan gelme sakın, Okyanus Hanım." Onu harbiden duymazlıktan gelip, kolumu ovarak gördüğüm kişiye tekrar baktım. Ela da işin ciddiyetine girmiş olmalı ki, "Ne oldu?" diye sordu.

"Burada," diye korku ve heyecanla fısıldadım. Gözlerimi ondan alamıyordum. O beni hâlâ görmemişti.

"Kim?" diye sordu Ela merakla. Kocaman açılan gözlerimle ona döndüm ve "Akın," dedim. Ela'nın da gözleri kocaman açılmıştı. Elimle ilerideki ağaca yaslanmış olan Akın'ı işaret ettim.

"Kızım çocuk adının hakkını veriyor. Resmen akıyor." Akıyor derken tiki kızlar gibi konuşunca yüzümü buruşturdum. Elimi çenesine götürüp çenesini siliyor gibi yaptım.

"Senin de salyaların akıyor. Temizle." Elime vurarak, beni bertaraf edip akan çocuğa baktı.

Akın...

Onun burada, benim okulumda ne işi vardı? Bir ağacın gövdesine yaslanmış, tek ayağını da ağaca yaslamış, elleri cebinde etrafına bakınıyordu. Saçları yine dağınık ve hoştu. Üzerinde bu

sefer grimsi bir tişört ve altında siyah, hafif bol gelen bir pantolon vardı. Ayaklarında ise kısa botları vardı. Oldukça hoştu ve Allah için yakışıklı görünüyodu. Çocuğa bakarken akmadan duramadım şimdi.

"Kız, bu çocuk okulunu nereden biliyor? Onu geçtim de dur, ben bu şerefsize haddini bildireyim. Kankamı ağlatmak ne demekmiş göstereyim." Ela'nın peş peşe sıraladığı sorularla Akın'ı dikizlemekten vazgeçtim. Ona doğru gideceği sırada kolundan tuttum.

"Kanki, bir dur," dedim. "Okulumu nereden biliyor, bilmiyorum ama öğrenebiliriz, değil mi?" diyerek Akın'a doğru yürümeye başladım. Ela kolumdan tutarak beni durdurdu.

"Manyak mısın sen?" Az önce ona doğru giden kendisi değilmiş gibi beni tuttu.

"Ne alakası var? Bak, buraya kadar gelmiş, belki teşekkür edecek. Bırak, bir sorayım," deyip kolumu kurtardım. Tam bir şey diyecekti ki Yiğit'in gelmesi ile susup sevgilisine sarıldı. Onları orada bırakarak Akın'a doğru yürüdüm. Okula giren kızlar ona bakıp yanındakini dürtüyorlardı. Bir an onlara dönüp bağırasım geldi. Yıllarca yatılı kız yurdunda kalmışlar da sonunda erkek görmüş gibi kudurmuş bir hâlleri vardı. Hâlbuki okulda da bir sürü erkek vardı. Bizim Çirkef Sena bile yanındaki Murat'ı takmadan onu dikizliyordu. Murat'ın bakışları ise bir an kıskançlıkla doluyor, sonra toparlanıp ddua eder gibi bir ifadeye bürünüyordu. Duası da *Allah'ım bu kız buna* âşık *olsun da kurtulayım* diyen cinstendi. Ama yanlış kişiye kakalıyordu. Bu yüzden, "Sena!" diye bağırdım. "Kanka, şu kapıdaki kız Murat'ı mı kesiyor?" Âşık Sena tekrar Çirkef Sena'ya dönerken Murat bana ölümcül bakışlar fırlattı. Omuz silkerek önüme döndüm. Zavallı Murat'ım.

Akın bağırmamla bana döndü ve beni görünce, olduğu yerde doğrulup ellerini cebinden çıkararak saçlarını karıştırdı. Tam karşısında durup kollarımı göğsümde bağladım. O güne göre daha dinç ve sağlıklı görünüyordu. Eh, en azından suratında kan yoktu.

"Selam," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Selam, nasılsın?"

"Okulumu nasıl buldun?" diye direkt lafa girince, başını yana eğip hafif bir kahkaha attı.

"Cici kız, annen edep kurallarını öğretmedi mi? Selam verdik, hesap sordun!"

"Annem yabancılarla konuşmamamı da söyledi ama gördüğün gibi kuralları oldukça çiğnedik," deyince tebessüm etti.

"Haklısın, çiğnedik." Gözlerimiz bir an buluştu. İkimiz de sessizliğe gömüldüğümüz anda kalbim yine olmayacak bir ritimde atmaya başlayınca buna son vermek adına konuştum.

"Evet, neden geldin ve nasıl buldun?" diye sordum. Ne olduğunu anlayamadan olduğu yerde hazır ola geçti ve başparmağını havaya kaldırarak, "İstediğim sorudan başlayabilir miyim?" diye sordu. Gülmemek için dişlerimi birbirine bastırdım. Ya bu çocuk dövüşçü olamaz. Bu öyle tatlı ve şeker ki! Yiyesim geliyor resmen. Hiç de Yağız ya da diğerleri gibi asi, umursamaz ve gizemli değil. Bildiğin şeker kavanozuna düşmüş!

"Evet, başlayabilirsin," dedim bir öğretmen edası ile. E, sonuçta kankam öğretmenlik okuyordu. Havamı atabilirdim, değil mi? Gerçi ben de sevgilisinin arabasıyla hava atan kızın farklı versiyonuna dönüştüm ama olsun.

"Hım, o zaman okulunu Murat'tan öğrendim," dedi başını sallayarak.

"Enişte," diyerek dişlerimin arasından tısladım.

"Sonra buraya seninle kahve içmek için geldim," deyip omuz silkti. Sanki yaşanılan şeyler çok normalmiş, sıradanmış gibi karşıma geçip, *kahve içelim,* diyebiliyordu ya. Helal olsun çocuğa. Ha yani bir de onunla içeceğime kendini çok inandırmış olmalı ki buraya kadar gelebiliyordu.

"Sağ ol, ben içtim," deyip ilerlemeye başladım ama kolumdan tutarak durdurdu beni.

"Hadi ama! Evime kadar geldin. Korkmuyorsun benden, değil mi?"

"Ne münasebet canım!" diye kuyruğuna basılan kedi misali cırladım. Kolumu da ondan kurtardım.

"O zaman alt tarafı bir kahve," deyip tek kaşını kaldırdı. Bana resmen meydan okuyordu. Ben ki benimle iddialaşan biri yüzünden yapamadığı şey kalmayan bir kızdım.

Ve yine aynı olay yaşanıyordu. Yine saçma bir karar vereceğim ama çare yok. Bu çocukta beni çeken bir şey var. Belki de çikolata hastası olan ben, onun çikolata gibi olan gözlerinden etkileniyordum. Oysaki hep ela gözlü biri ile evleneceğime dair hayaller kurardım. Ama Akın'ı tanıdıktan sonra hayal kurduğum zaman kafamda canlanan resim değişmişti. Bir kitap okurken her erkek karakterini farklı kişilere benzetirdim. Oysaki Akın hayatıma girdiğinden beri tüm kitaplarımın başkahramanı olmuştu. Bu çocuk hayatıma adı gibi bir anda akın etti ve beni de darmadağın etti.

Bana hâlâ bakarken, konuşmam gerektiğini fark edince boğazımı temizleyip saçımı düzeltiyormuş gibi yaptım.

"Kabul ama okulun kantininde," deyip işaret parmağımı ona salladım.

"Kabul," deyip yanımda yürümeye başladı. Ela bize bakıyor mu diye bahçeye döndüğümde ilerideki bankta Yiğit ile oturduğunu gördüm. Yiğit ona bir şey anlatıyorken onun gözleri benim üzerimdeydi. Gözlerimiz birleşince eliyle beni öldüreceğini belli etti. Bir Azrail'den kurtulurken diğerine tosluyordum.

Meraklı bir kız olarak onu çok merak ediyordum. Hayatı nasıldır, ne yapar, ne sever, nasıl biridir? Sırf bu yüzden bile kahve içmeyi kabul etmiş olabilirdim.

Ellerim, yanlarımda ne yapacağını bilemez bir şekilde sallanıp duruyordu. Durmadan, dudaklarımı emip duruyordum. Akın oldukça rahat bir vaziyette yanımda yürüyordu. Okuldaki bazı kızların onu hâlâ süzdüğünü fark ettim ve bu, beni ona yakınlaşma

isteği ile doldurunca ona biraz yaklaştım. Bana bakıp tebessüm etti. Bunu görmezden geldim. Okula girip, direkt olarak kantine geçtim. İki kahve söyledikten sonra çantamdan cüzdanımı çıkarıp, ödeme yapacakken Akın ellerimi tuttu.

O kadar sıcaktı ki elleri!

Titrek bir nefes alıp, zorla yutkunarak ona baktım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. Kaşlarını çatarak bana bakıyordu.

"Şey, kahvelerin parasını ödeyecektim."

"Saçmalama, ben varken sen mi ödeyeceksin?" Bu çocuğun para ile derdi neydi? Hangi zenginin torunu da bir şeyleri o ödüyor? Ayrıca çok şükür durumumuz iyiydi ve bir kahve parası verebilirdim. Fakat bizim dövüşçü, bu işe pek de hoş bakmıyordu.

"Niye? Ne olacak ki?" diye sorunca Akın yine göz devirdi ve cüzdanımı kapatıp çantama attı.

"Senin parayla derdin ne?" diye sormadan edemedim. O ise beni takmayıp, cebinden cüzdanını çıkararak ödemeyi yaptı. "Parayla derdim yok. Sadece benim olduğum yerde kızlara hesap ödetmekten hoşlanmam," dedi ve tepsiyi eline alıp masalara doğru ilerledi.

Aman! Bay Maço. Ne var yani bir kız kahve ısmarlasa? Sonunda sevmediğim bir özelliği ortaya çıkmıştı.

Ben burada kendi kendimi yerken, o beni takmadan ilerledi. Ve beni takmayan Dövüşçü Bey yüzünden arkasından yavru ördek gibi paytak adımlarla onu takip etmek zorunda kaldım.

Sonunda boş bir masa bulup karşılıklı oturduk. Sıcak olan kahvemden bir yudum alıp etrafıma bakındım. Mümkün oldukça ona bakmamaya çalışıyordum çünkü çikolata gibi olan kahve gözleri benim gibi bir çikolata manyağı için zararlıydı. İleride Burak ile arkadaşlarını maç hakkında konuşurken gördüm. Gözlerimiz kesişince bana doğru bakarak konuştu.

"Maçın yıldızı da buradaymış!" deyip bana doğru gelmeye başladılar.

"Okyanus kız, üfürükçü mü oldun sen?" diye sordu Dağhan. Onun bu konuşma tarzıyla büyük bir hüsrana uğradım. Sen ki benim gözümde bir Çakma Yağız Kahraman iken şimdi ne oldun? Hiç Yağız'ın ağzından *kız* kelimesini duyabilir miydik? O sadece bir kere Şeyda'yı güldürmek için doğulu ağzıyla konuşmuş biriydi.

Hüsran dolu gözlerimi gören Dağhan'ın bakışları değişirken kendimi toparladım. O sadece dışı Çakma Yağız olan biriydi. Nokta.

"Ne alakası var?" deyip kafamı salladım sorusuna cevap olarak.

"İki sıfır yenik durumda olduğunuz maçı üç iki kazandınız. Burak da senin duaların sayesinde diyor," deyince hafif kızardım. Erkek muhabbetinin konusu olduğumu duymak tuhaf hissettirmişti.

"Yok ya, ilk defa maça gidiyordum. Gönlüm yenilmemize el vermedi. Ben de biraz Burak Yılmaz'a bağırarak psikolojik baskı yapmış olabilirim," deyince güldüler. Ah, maç gününü tekrar hatırlamak içimdeki heyecanı ortaya çıkarmıştı. Hâlâ o ıslık seslerine karışan marşlar kulaklarımdaydı. Önümüzde oturan kel kafalı amcanın başındaki çekirdekler, yanımdaki şişko amcadan öğrendiğim küfürler, bize çekirdek verip mahalledeki teyzelere dönmemize sebep olan zayıf amca... Hepsini ailem bellemiştim. Özledim bizim tayfayı.

Murat, "Haftaya bizim maçlara da oku ya da baskı yap be," deyince bu sefer hepimiz güldük. "Bak, az önce yaptığın pisliği de unuturum," diyerek gözlerini kısınca, gülerken boğulacaktım. Bunu söylemeseydi ona bir kıyak geçerdim ama maalesef Bahçeşehirli Murat'ımız kaybetti.

"Valla Galatasaray haricindekilere gol yemeleri için okuyorum. Hâlâ istiyorsan sana bir kıyak geçerim." Ellerimi kaldırıp kafamı yana eğdiğimde, Murat gülerek omzuma vurdu. Fakat sonra korkuyla Sena var mı diye kantine göz attı. Bu hâlini anlamayan Akın hariç hepimiz güldük.

"Kızım, parası neyse veririz." Gözlerimi devirerek Murat'a baktım. Bu erkeklerin para ile derdi neydi be?

"Para ile çalışmıyorum. Gönüller için çalışıyorum." Ellerimi iki yana açıp şakadan ağır ağabeyler gibi omuz silkince gülüştük. Gülerken bir an önüme döndüğümde Akın ile göz göze geldim. Arkasına yaslanmış, kollarını bağlamış ve kaşları havaya kalkık bir şekilde bana bakıyordu.

"Sonra konuşalım mı?" diye sorduğumda yanımızdan ayrıldılar. Hafif kızardığımı hissedip, boğazımı temizleyerek başımı öne eğdim. Bir süre sonra kafamı kaldırdığımda Akın'ın aynı pozisyonda bana baktığını gördüm.

"Ne bakıyorsun?" deyip kafamı salladım.

"Seni çözmeye çalışıyorum," dedi kararlı bir sesle.

"Çok bilinmeyenli denklem miyim ben? Ben benim, açık bir kitap gibiyim." Karşımda sanki bilim insanı oturuyor gibi hissettim. Gözlerini kısmış, çenesini kaşıyarak bana bakıyordu. Kendimi denekler gibi hissetmeme sebep oldu.

"Neyse ne! Benden ne istiyorsun?" diye sordum şu garip ortamı değiştirmek için.

"Aslında hem teşekkür etmek istiyordum hem de ilgimi çekiyorsun."

"Pardon, ne?" İlgisini mi çekiyordum? Ha ha, ne kadar da komik bir erkek! Komedyen olsana. Hatta Cem Yılmaz'ın yanında stajyer ol. *Para yok ama çalışma çok,* kuralını senin üzerinde de uygulasınlar.

Sıkıyorsa ona da söylesene bunları, Okyanus!

Bazen bu iç sesimin benden fazla konuşması beni yoruyordu. Evet, yine aynısını yaptı. İçimdeki ben dışımdaki benle kavgaya girerken, Allah'tan Akın konuşarak beni bu beladan kurtardı.

"Sadece ilgimi çekiyorsun. O gün taksinin parasını ödemek zorunda kaldığın için kendimi kötü hissediyordum. Yani bu olay

daha önce de başıma gelmişti ve böyle bir karşılık görmemiştim." Zor durumda olan bir insana yardımcı olmak kadar doğal bir şey olması gerekmiyor mu bu hayatta? Benim çevremdeki insanlar benim yerimde olsaydı aynı şekilde yardımcı olurlardı. Amerikan çakması Doki bile.

"Kimlerle takılıyorsun sen Allah aşkına?" dedim moron bir bakış atarak. Göz kırpıp, "Bilmek istemezsin," dedi. Gerçekten de bilmek istemiyordum. Arkama yaslanıp ona baktım.

Nefes verip kollarını çözdü. "Ve ayrıca bana koşulsuz bir şekilde yardım ettiğin için kendimi sana biraz borçlu hissediyorum."

"Borcun falan yok. O gün de dediğim gibi sadece insanlık göreviydi. Ha, sen insan gibi karşılık vermedin ama biz de seni böyle sevdik." Lafımı da koyarım böyle. Gözlerindeki parıltılar çok da hoş değildi. Masanın üzerinden bana doğru uzandı.

"Bir serseriye yardım etmek insanlık görevi değildir. Bunu herkes yapmaz," diye fısıldadı.

Sırf gıcıklığına, "Dedi oldukça ciddi çıkan sesiyle genç adam," deyip gülmeye başladım.

"Dalga geçme."

"Dalga denizde olur."

"Bir de Okyanus'ta," deyip beni gösterdi. Ona ciddi mi diye baktım ama yaptığı esprinin çok komik olduğuna emin bir şekilde sırıtıyordu. Tamam, bundan komedyen olmaz, bunu anladık. Valla stajyer falan dinlemezler, kapı önüne koyarlar çocuğu. Acaba şizofren falan mıyım ben? İçimden başka bir konu tartışırken dışımdan apayrı bir şey konuşuyorduk. Yüzümü sıvazlayıp kendime gelmeye çalıştım. Gözlerimi ovalarken beni sabırla bekleyen Akın'a, "Gerçekten bir şeye ihtiyacım yok ki," dedim. Bu gözlerim yüzümden sürekli nazara geliyordum ve gözlerim iltihaplanıyordu. Akın bugün gözlerime çok bakmıştı. Nazarı değmez inşallah.

"Hiç mi?" Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Bana ne konuda yardımcı olabilirsin ki?" deyip omuzlarımı kaldırdım. Bana cevap verme tenezzülünde bulunmadan önün-

de duran kahvesini yudumladı. O kahve soğudu canım. Soğudu! Daha neyine içiyorsun! Sanki ne sorduk! Sonunda paşazademiz kahvesini bitirip arkasına yaslandı.

"Bilmem, bir şeye ihtiyacın yok mu?" deyip kaşlarını kaldırdı.

Neye ihtiyacım olabilirdi ki? Ah, keşke olsa! Bu çocuğu etrafımda görmek istiyorum. Ama ne?

Ah, dur tabii ya!

Yüzümde oluşan sinsi gülümseme ile Akın gözlerini kısarak bana baktı. "Ne istiyorsun?" diye tedbirli bir şekilde sordu.

"Aşk olsun Akın, beni tanımadın mı artık?" diye numaradan ayıpladım.

"Konuşmanın ardında ne tilkiler döndüğü bilecek kadar tanıdım."

"Bana borcunu ödemek istiyor musun istemiyor musun?" deyip kaşlarımı kaldırdım.

Nefesini sıkıntıyla dışarı verdi. "İyi, tamam, söyle bakalım Okyanus kız," dedi. Kafam *Okyanus kız* kelimesinde takılı kaldı. Çok sıradan bir şey söyler gibiydi ama bende olan etkisi farklıydı. Kendimi tuhaf hissetmeme neden oldu.

Boğazımı temizleyerek bu tuhaf hissi gidermeye çalıştım. "Zor değil aslında, sadece kitap yazmama yardımcı olmanı istiyorum," deyip masumca baktım ona.

"Ne içtin yine, Okyanus?"

"Beraber kahve içtik," diye anlamazlığa vurdum. Bunun üzerine gözlerini devirince gıcıklığına yüzümü buruşturdum.

"Hadi, lütfen." Yalvarma seansları başlıyordu sanırım.

"Saçmalama, ben ne anlarım kitaptan, yazmaktan. Hayatımda ilk ve son olarak kitap okuduğum tek gün seninle olduğum gündü."

"İyi işte, senin için süper bir fırsat," diye direttim. Ancak nafile. Kaşlarını havaya kaldırarak, "Hayır," dedi. Zavallım, benimle zıt-

laşılmaması gerektiğini daha bilmiyordu ama öğrenmek üzereydi. Saf rolüne devam ederek, "Ne hayır?" diye sordum.

"Cevabım hayır."

"Neye cevabın?"

"Önerine."

"Önerim neydi ki?"

"Benimle kitap yazar mısın?"

"Ah, sen istedikten sonra neden olmasın."

"Okyanus! Kızım sen harbiden karakolda çalışmalısın! Bak yemin ediyorum, ben kefilim. Gel sen, gidelim karakola," deyip yerinden kalkar gibi yaptı. Taktı karakola ya! Ne oluyor? Karakola çok fazla düşüyor da orada bir tanıdığım olsun diyerek beni sokmaya falan mı çalışıyor bu çocuk?

Ben bir şeye inat ettiysem vazgeçmezdim. Akın teklifimi kabul ederse bir taşla iki kuş olurdu. Hem sonunda kitap yazmaya başlardım hem de Akın'ı çok daha yakından tanıma fırsatım olurdu. Bu yüzden oflayarak ellerimi masaya vurdum.

"Of Akın, saçmalama. Bana teşekkür etmek istedin. Al sana teşekkür etme fırsatı!" dedim iki elimi yana açarak.

"Yalnız güzelim, ben bu dili bilmiyorum."

"Öğretirim ben sana," deyip kafamı salladım. Ofladı, pufladı, etrafına bakındı. Ben de masum masum kirpiklerimi kırpıştırarak ona baktım.

"Of! Tamam mavi göz. Tamam." Çığlık atarak sandalyemde zıpladım. Kantindekilerin yeniden bana bakmasına neden oldum. İnsanlar bu ses nereden geliyor diye merak edip sesin kaynağı olan bana bakınca, "He Okyanus'muş," diyerek tekrar muhabbetlerine dönüyorlardı.

"Çok teşekkür ederim," dedim "o" harfini olabildiğince uzatarak.

"Bakalım bu sevincin aynı şekilde devam edecek mi?" diyerek yerinden kalktı. Sevincim aynı şekilde devam edecekti. Buna emindim. Ona sırıtarak bakarken, o bana gülümseyerek bakıyordu. En sonunda boğazını temizleyip, "Neyse görüşürüz," diyerek yürümeye başladı. Nasıl görüşmeyi bekliyordu bu çocuk? Yok, bence dövüşlerde kafasına fazla darbe aldı bu kesin!

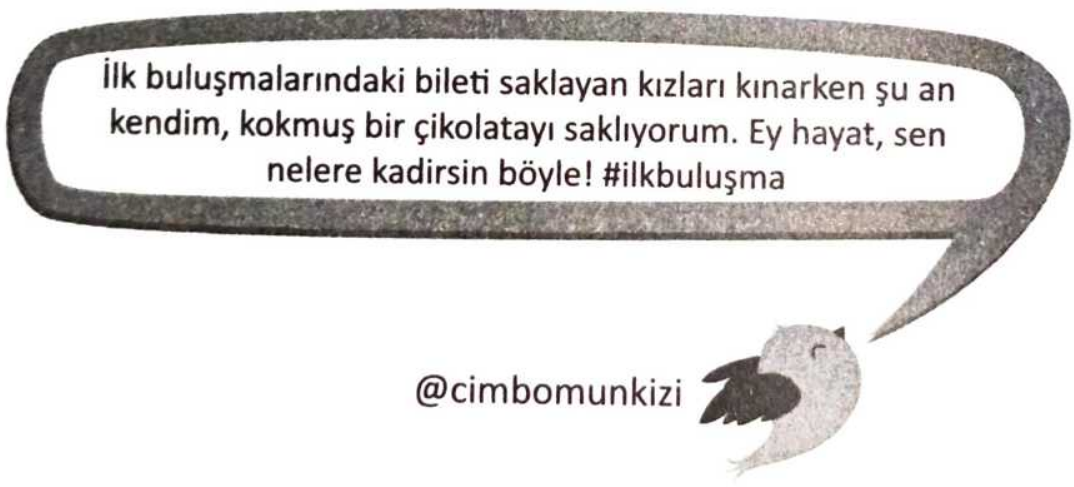
"Nasıl görüşeceğiz? Duman yoluyla mı haber göndereceksin?" Tek ayağı havada durdu ve aynı pozisyonda bana doğru dönüp ilerledi. Önümde durup çikolata gözleri ile bana baktı. Yapma ama dostum! Şu an regl dönemimdeyim ve canım çikolata istiyor!

"Ne düşünüyorsun?"

"Canım çok pis çikolata çekti," deyip dudaklarımı yaladım. Dişlerini göstererek kahkaha atmaya başladı. Bana beklememi söyleyip büfeye doğru ilerledi. Elindeki kalemle bir şeyler yazdı, etti ve sonra gülerek bana geldi. Önüme bir adet çikolata bıraktı.

"Görüşürüz, yaramaz kız," dedi burnumu sıkarken. O burnumu sıkınca yüzümü buruşturdum, o da gıcıklığına göz devirdi ve gitti. Çikolata paketine baktığımda telefon numarası yazıyordu. Altına da "*Çikolata Canavarı*" yazmıştı. Gülmeden edemedim. Çok tatlı ve komikti. Arkasından bakıp gülümsedim.

Resmen bir hayalimi gerçekleştirmek için yola çıkıyordum.

12. BÖLÜM

AKIN, PEPİTOM

Ela ile okulun girişine yaklaşırken bugün Akın ile buluşacağımızı hatırladım. Sırf bu yüzden bilgisayar çantamı sevgiyle taşıyordum çünkü bir işe yarayacaktı.

"Okyanus, biraz kafede oturalım. Dersin var mı?" diye sordu biricik kankam.

"Yok kanki. Gidelim," diyerek koluna girdim. Beraber kafeye doğru ilerledik.

Boş masalardan birine otururken Dolunay, balık suratı ile karşımıza oturup, "Selam Oki," dedi.

"Selam, Doki," dediğimde yine gözlerini kırpıştırsa da gülümsedi. Ela yanımda sessizce hırlayınca saçını okşadım. "Kızım," dedim köpek sever gibi. "Sakin ol kızım." Sinirle hırlayıp elimi itti. Bu hâline kıkırdadım.

Ela, "Ben kahve alacağım, istiyor musun?" diye sordu. Gülümseyerek başımı olumlu anlamda salladım. Ela sandalyeden kalktığı an Dolunay, "Ela bana *Espresso Macchiato,* lütfen. Kreması çok olmasın. Ve lütfen, *Blended Beverage* olmasına dikkat et." Ela ile ben öylece durup ona baktık. Blended neydi, ne işe yarardı bilmiyorduk. Bizim hayatımız elli kuruşluk hazır kahvelerle geçmişti.

Ela, "Yumruğumu ağzına geçirdiğim gibi..." diyerek yumruğunu kaldırınca kahkahamı püskürtmemek için elimle ağzımı kapattım. Çakma Amerikalım başını koruyarak inledi.

"Tamam, istemiyorum," dedi korkarak.

"Doğru düzgün bir kahve ismi söyle, getireyim sana! Barista mıyım ben? Ayı mı sandın burayı kızım?" Dolunay korkusundan

başını kaldıramayınca gülmemi durdurmaya çalıştım. Dolunay tuhaf kızdı ama komikti. İnsanın hep etrafında tutmak istediği bir enerjisi vardı.

"Kanka sen ona da bizim elli kuruşluk kahvelerimizden getir," dedim. Ela ağzının içinde bir şeyler söyleyerek ilerlerken kafeye Çirkef Sena girdi.

"Aha sıçtık," diye mırıldandım. Çirkef Sena etrafına bakınırken, bizi görünce gülümseyerek yanımıza geldi.

"Selam kızlar!" diye parmaklarını sallayıp bir sandalye çekti. Starbucks'tan aldığı kahveyi göstere göstere çantasını masanın üzerine bıraktı.

"O bir Versace mi?" diye sordu Dolunay hızla. Sena'nın neden masaya çantasını koyduğunu anlamış oldum. Göstermesi lazımdı çünkü. Eğer sandalyenin arkasına koyarsa çanta gözükmezdi. Benim arkamda ezilip büzülen zavallı bez çantama baktım.

"Evet, Murat'ım aldı," diyerek, çantasını okşarken Ela masamıza döndü. Sena'yı da görünce göz devirdi.

"Selam Sena," demeyi eksik etmedi.

"N'aber Eloş?" Sena bugün çok fazla Murat'ın yanında kalmış olacak ki âşık modundan çıkamamış. Eh, günün sonunda pahalı bir çanta hediye edilince çıkmak daha zor olmuştur. Fakat karşısındakinin Ela olduğunu unutmuştu.

"Eğer bana Eloş demeye devam edersen o dilini kopartırım, artık Murat'a çocuk gibi konuşan kız taklidi yapamazsın." Kankamı seviyordum ya. Çirkef Sena bile ondan korkuyordu. Hemen geri çekildi. Ela daha okulun ilk zamanında ne olduğunu göstermişti. Sivri dili hiç değişmedi ve dediğini de yapan biriydi. Tabii, böyle korkulmasının bir diğer sebebi de Ela'nın sevgili geçmişiydi. Her türlü insanla çıktığı için millet dediğini yapacağına kanaat getiriyordu. Bazen ben bile korkmuyor değildim yani.

"A, Hayran değil mi o?" Hayda! Bu kızın ne işi var burada? Sena'nın baktığı yere dönünce harbiden Hayran'ı gördüm.

"Hayran!" diye seslendi Sena. Ona da kısaca Hayri demek istese de Hayran'ın Hayri'ye dönüşmesinden korktuğu için diyemiyordu. Ama gerçi o derdi ya. Hayran mı Sena mı desem Sena kazanırdı ve zamanında kazanmıştı da. Meşhur ortak alanımızda edilen kavgalardan biri Sena ve Hayran'a aitti. Eh, şu an Murat ile sevgili olan Sena olduğuna göre zamanında kazanan da o olmuştu.

Hayran yeni yapılmış burnu ile bize doğru gelirken ona gülümsedim. Masamızda bittiği an, "Selam Hayran. Bakakaldım burnuna hayran hayran," dedim. Masada tuhaf bir sessizlik oluşurken Hayran, gözlerini devirip saçlarını savurdu.

"Yani Okyanus, hadi benim burnum ameliyatla düzeliyor. Senin bu beynini ne yapacağız peki güzelim?" Mors oldum. Olduğum yerde kalakaldım. Kocaman açılan gözlerim yerinden fırlayacaktı.

"Kanka eğ kafanı, fena çaktı." Ela beni koruması gereken yerde kahkahalara boğulmuştu. Surat asarak kahkahalara boğulan masaya baktım.

"Ben derse gidiyorum," diyerek sandalyemi geri çekince gülme krizine giren Ela kolumu tuttu.

"Kanki şaka yaptı ya. Nereye?"

"Evet, şaka yaptım," diyen Hayran'a zorla gülümsedim.

"Yok, cidden dersim başlayacak. Bay Pimpirikli'nin dersi var." Hayran eski hocasını anımsayarak titreyince, gülümseyip onlara el salladım ve sınıfa doğru ilerledim.

#@#

Sınıf yine yanık saç kokarken, oflayarak boş bir yere geçtim. Çok geçmeden Dağhan yanımdaki sıraya oturdu ve ona başımla selam verdim. Kızların hepsi sıralarını ite ite etrafımızı sarınca yanık kokusu dibimde bitmişti.

"Yerlerinize çocuklar!" Bay Pimpirikli'nin bize çocuk demesine gıcık oluyordum. Herkes sırasını uzaklaştırırken, oflayarak arkama yaslandım. Yine nasıl bir işkence çekeceğimizi bilmiyordum. Bay

Pimpirikli, Türkçeyi es geçip İngilizce konuşmaya başlayınca bir kez daha oflayarak başımı kaldırdım. Bu dersin çekilmeyen diğer yanı buydu işte. Türkçe bile konuşamıyorduk.

Hoca davranış üzerine drama yapacağımızı söyleyince başımı sıraya yasladım. Hoca herkesi eşleştirirken beni Dağhan ile eşleştirdi. O düne kadar güzel Yağız'ım iken şimdi sadece dış görünüşü Yağız'a benzeyen bir çocuktu.

Hocanın, "Sıralarınızı birbirine yaklaştırın," diyen sesiyle sıralarımızı yaklaştırdık.

"Biraz daha." E yuh yani! Çocuğun dibindeydim zaten. Biz yakınlaştıkça hocamız daha da yakınlaşmamızı söyledi. Sonunda Dağhan ile diz dize, ağız ağıza kalmıştık. Ela gözleri daha yakınımdaydı.

Hoca bu pozisyona neden geldiğimizi anlatırken, inleyerek başımı kaldırdım. Hoca benim sırama karşı bakış atarken, "Hocam neden bu hâldeyiz?" diye sordum.

"Okyanus, lütfen İngilizce konuşalım," dedi.

Savunmaya geçtim hemen. "Güzelim Türkçemiz varken ne diye elin gâvurunun dilini konuşup onu mutlu ediyoruz?" Sınıf inlemeye başlayınca mutlu oldum. Zaten sabah Hayran yüzünden rezil olmuştum. Rahatlamam lazımdı.

"Yani hocam, siz ordinaryüs profesör olacak insansınız. Sizin burada ne işiniz var?" Bay Pimpirikli hocamız kravatını çoktan çekiştirmeye başlamıştı. "Okyanus, kızım, sen de sorgu odasında çalışıp suçluları konuşturacak kızsın. Böyle bir derste ne işin var, anlamış değilim." Sorgu odası demesiyle aklıma Akın şöyle bir uğrayıp geri gitti.

"Onu kimse anlayamıyor hocam. Ben bile. Yani benim burada ne işim var?" deyip sınıfı gösterdim.

"Bu yakışıklı çocukla diz dize, ağız ağıza oturup ne yapıyorum?" deyip Dağhan'ı gösterdim. "Biri kıllığına fotoğrafımı çekip babama gönderse beni Medine'ye gönderir, bir daha da geri ge-

tirtmez. Ben bunu neden kendime yapıyorum hocam? Hadi, psikologlukta profesör olup bununla da yetinmeyen hocam, benim derdimi söyleyin."

"Okyanus, kızım, lütfen Selin ile eşleş sen," deyip Selin'i işaret ederken yanında oturan kız heyecanla yerinde zıpladı. E, o da Dağhan'ın yanında olacaktı.

Diz dize, ağız ağıza hem de!

"Yok hocam!" dedim sesimi yükselterek. "Yok! Ben eşimi değiştirin diye demedim. Vallahi ciddiyim."

"Kızım geç. Çabuk," dese de geçemedim. Dağhan'a acıdım. Yani gerçekten sadece onun için. Yoksa Yağız'a çok benzediği için falan değil.

#@#

"Buldum! Süper ikili!" Akın'ın kocaman açılmış gözleriyle bana bakmasına karşı gözlerimi yuvarladım. Bunu söylemiş olamazdı, değil mi?

"Yok dedemin..." deyip kafamı salladım.

"E, sana da isim beğendiremiyoruz."

"E sen de sanki macera kitabı yazıyoruz gibi nerede anormal ve absürt bir isim var, onu söylüyorsun," dedim vücut diliyle kendimi ifade etmeye çalışarak.

"Yok, gayet düzgün isimlerdi," dedi normal bir şekilde başını sallayarak. Bir an gözlerim yerinden çıkacak sandım.

"He, evet. Bitirim İkili, Aşk Böcekleri, Depresyoncular... Yani neden Depresyoncular? Neden! Aydınlat beni, Akın!" deyip masaya öyle bir yapıştım ki bildiğin masayla siyam ikizine döndük.

"Neden ismimi öyle ıkın der gibi söylüyorsun?" Onca cümle arasından takıldığı konuya bak!

"Ah!" Saçımın bozulmayacağını bilsem şimdiye yolardım bu çocuğu. Biz ne güzel konuşup anlaştık, toplandık ve kitap yazmaya başladık diye sevinirken(!) kitabımıza isim bulmakta tı-

kandık. Sabah Hayran gıcığına toslayıp öğlen Bay Pimripikli'yi çeken ben, akşam yemeğinde Akın'ı çekecek durumda değildim. Yani ilk başlarda güzeldi çünkü kitabın taslağını bile beraber oluşturduk. Ama gel gelelim ki isimde takıldık. Ben ne güzel isim bulmuştum. Adı da *YANIBAŞIMDASIN*'dı. Gel gelelim Akın Efendi *vay anam, bu kitabı beraber yazıyoruz, yok anam, öyle isim mi olurmuş* diyerek bildiğin kız triplerine girdi. Şu son iki saatim Akın'ın tuhaf kitap isimlerini dinlemekle geçti. DEPRESYONCULAR nedir arkadaş ya!

"Akın, pepitom..."

"Ney ney ney!" deyip masanın üzerinden bana doğru kaşını maşını oynatarak yaklaştı.

"Ne?" diye yine anlamazlığa vurdum.

"Senin dediğin şey."

"Ney?" Bilmemezlik numarama kaldığım yerden devam ediyordum. Eğer ona bir daha kendi ağzımdan *pepitom* dersem beni ne hâle sokardı, bilmiyorum.

"O şey," dedi ama boynundaki damarlar bile şişmişti.

"O ne?"

"Pepito ulan! Pepito!" diye bağırınca gülümsememi zor sakladım. Çocuğun suratı resmen kıpkırmızı olmuştu.

"Pepito ne?" dediğimde kızgın bir şekilde bağırıp saçlarını yoldu ve arkasına yaslandı. Bana bakmadığını fark edince bıyık altından gülümsedim. Yani aklıma Petito'nun şarkısı gelmişti. Hani şu çocuklar dans ediyor, arkadan da biri *Ooo Petito! Eğlence başlıyor!* diyor. Çok severdim o şarkıyı. Aslında o an *Petito* diyecekken dilim sürçüp *pepito* oldu ama daha güzel oldu. Bunu Akın'a hayatta açıklayamazdım çünkü beni keserdi. Zaten şu an sinirden geberiyordu. Onu geçtim...

Sinirlenince çok tatlı oluyor yahu!

İşte, o beni gıcık ederse ben de onu böyle gıcık ederim. Onun yüzünden iki saatim boşuna geçmişti. Sırf kitap yazacağız diye

bilgisayarımı getirdim. Omzumda taşıdım. Çektiğim onca acıya değmesi lazımdı. Ben de hıncımı böyle alırdım.

"Tamam, yaramaz kız, sen kazandın. Kitabın ismi *YANI BAŞIMDASIN*. Bak, dikkat et. Ayrı yazacaksın. Birleşik değil."

"Ya hayır!" diyerek mızmızlandım. "Yanı başımdasın diyor ama yazarken bile ayrılar. Bunlar nasıl kavuşacaklar?"

"Hayır." Bu sefer kararlı duruyordu. Ben şimdi ona itiraz cümlelerini sıralamaya devam edersem beni kesebilirdi. Zira ciddi ciddi gözlerini bana dikmişti. İki elimi kaldırıp pes ettiğimi gösterdim.

"İyi, tamam," dedim. Programı açıp kitabımızın ismini de girdik.

"Evet, gazamız mübarek olsun," deyip, ellerimi birbirine sürterek kitabın ismine baktım. Güzel duruyordu.

"Savaşa gidiyormuşuz gibi konuşma," deyip göz devirdi. Ona gıcıklığına ben de yüzümü ekşittim.

"Deme öyle! Savaşa gidiyoruz, oğlum."

"*Oğlum* gibi kelimeler ağzına yakışmıyor, Okyanus."

"Neden, kız olduğum için mi? Biz kızlar özgür olamaz mıyız? Konuşmalarımızı da mı kısıtlamak zorundayız? Neden? Hadi, bana bir neden söyle! Ben kanka da derim hacı da derim aga..."

"Sus Okyanus, sus!" Eli ile ağzımı kapatınca, zaten otomatik olarak sustum. Bu yakınlık iyi değil ama! Elleri sıcacık. Ayrıca ben neden hep üşüyorum?

"Tamam mı?" dediğinde kafamı salladım. O da rahat bir nefes alıp elini çekti.

"Ben kız erkek ayrımı yapmam. Sen sadece güzel ve zarif bir kızsın. Sana böyle kelimeler söylemek yakışmıyor." Sesi neden böyle yumuşak ve şiir okur gibi çıkıyordu ki! Gerçekten. Tipine baktığında yüzündeki hafif yaralardan ve kıyafetlerden onun bir serseri olduğu hemen anlaşılırdı. Ama öyle bir konuşuyor ki sanki Nobel Ödülü alan biri gibiydi. Yumuşak ve tane tane. Onun ağzına şiir okumak çok yakışırdı.

"Ne düşünüyorsun?" Tabii, çocuğa mal mal bakarsan sorar.

"Sesinin ne kadar yumuşak ve şiirsel çıktığını." Güldü. Başka ne yapabilirdi ki? Ama gülerken tam bir şeker oluyor ya. Gülmek bu çocuğa yakışıyor.

"Dövüşçü olduğuna emin misin?" deyip kafamı eğdim.

"Servisi kaldırayım mı efendim?" Garsonun seslenmesi üzerine ona dönüp kafamı salladım ve geriye çekildim. Yarısının yarısı yenmiş olan iskender tabağımı kaldırdı. Akın da son lokmasını ağzına atıp geriye çekildi. Onunkini de kaldırdı. Lokmasını yutup ağzını peçeteyle sildi. Parmak boğumlarındaki yaralara gözlerim kaydı. Yaralar kurumuş, orada kendine bir ev yapmış gibiydi. Tüm parmak boğumları öyleydi.

"Dövüşçüyüm ama o benim mesleğim. Dışarıya mümkün oldukça bunu yansıtmam." Sözleri gerçekten de çok samimiydi.

"Annenler bu duruma kızmıyor mu?" diye merakla sordum.

"Ailem yok," diyerek omuz silkti. "Hadi, başlayalım artık. Konu ne?" diyerek lafı geçiştirdi. İçimde ona karşı bir sempati oluştu. Tatlı ve anlayışlıydı. Belki böyle olmasının sebebi aile hayatından dolaydı. Kafam istemsiz bir şekilde okulda öğrendiğimiz derslere giderken karşımdaki çocuğu bir denek olarak görüvermiştim. Onu çözmek istiyordum. Ancak şu an modundayken kitap üzerinde durmalıydım. O yüzden kendimi toparlayıp, "Tamam, bak şimdi, bir kız ile bir erkeğin aşkı," dedim.

"Hadi ya! Ben de Sylvester ve Tweety aşkı sanmıştım."

"Ya gıcık etmek zorunda mısın?" diye mızmızlandım.

"Huyum kurusun," dedi gülümseyerek. Bu kelimeyi söylerken dudaklarının öne doğru ne kadar çok toplandığını biliyor musunuz? Bir de onun bilerek fazla yavaş söylediğini hesaba katmak vardı. Benden ses çıkmayınca gülümsedi.

Kendine gel, Okyanus.

"Tamam, gıcık etmeyeceğim seni," dedi. "Hadi, ne yapacağız şimdi?" deyip sonunda insan gibi konuşabildi.

"Aslında ilk olarak bunlar birbirini tanımıyorlar."

"E yani, bir de tanısalar."

"Akın!" İnadına yapmıştı! Vurmak için uzanacakken, gülerek ellerini aramıza soktu. "Tamam, tamam," dedi. Emin olmak istercesine baktım. Gülmesini tutup öksürdü ve oturduğu yerde doğruldu. Ona olan biteni anlattım. Tabii, yine gıcıklık yaptı ama bu sefer görmezden geldim.

Sonunda az çok kitabın gidişatını ve olay akışını oluşturunca oturduğumuz yerden kalktık. Bu sefer akıllıydım da yemek parasını ödemedim. Yine kızardı vallahi!

Alışveriş merkezinden çıkıp metrobüse doğru yürüdük. Neredeyse birkaç saattir buradaydık. Yemek yiyor ve kitabı tartışıyorduk. Kabataslak hazırdı. Ve ilk geldiğinde çok yorgundu. Gözleri baygın bakıyordu. Sanki duvara anlatıyor gibiydim. Ama en azından kibarlık edip sırf söz verdiği için geldiğinden dolayı ona minnettardım. Fakat sonrasında o da kitap işinden hoşnut olmalıydı ki daha dikkatli dinlemeye, sorularıma özenle cevap vermeye başladı.

Durağa geldiğimizde turnikelerden geçip durakta bekledik. Millet sanki Mecidiyeköy'e kamp kurmuş gibiydi. Bu ne kalabalık?

Gelen metrobüse Akın'ın beni itmesi ile -bildiğin itti- küçük bir çığlık attım ve bindik. Binince göğsüne yumruk attım.

"Öküz müsün, niye itiyorsun?"

"Sen de ne korkaksın," deyip gülmeye başladı. Ben ise ona somurtarak baktım.

"Şaka yaptık. Hadi, somurtma hemen." Bazen o kadar gıcık oluyordu ki! Tahammül edemiyordum. Bugün Hayran yüzünden şaka kotamı doldurmuştum ve Akın ile kotamı aşamazdım. Ona yine de bir şey demedim. O da zaten beni pek umursamayıp önüne döndü. Millet bir bana bir de Akın'a bakıyordu. Eh, oldukça sırıtan bir çifttik. Onların bakışları beni rahatsız edince Akın'a

döndüm. Direği tutmuş, dalgınca dışarıyı izliyordu. Gerçekten de ailesi yok muydu? Ailesi olmayan birine göre fazla neşeli ve güler yüzlüydü. Hayat ondan her şeyi alsa da gülümsemesini alamamış gibiydi. Böyle olması ona karşı sevgi dolu olmamı sağladı. Hayatı kendine zindan etmek yerine sahte bir cennete çeviriyordu. Ya da insanlara öyle gösteriyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Sesimin masum çıkmasına özen gösterdim ki kıyamayıp olumlu cevap versin.

"Sor." Eh, en azından olumlu cevap verdi. Biraz odunvari oldu ama idare edeceğiz. Ayrıca bana bakma inceliğinde de bulundu.

"Şey, hani *ailem yok* demiştin ya. Harbiden yok mu?" Önce bana baktı, sonra gözlerini kaçırıp dışarıyı izlemeye devam etti. Saçlarını karıştırdı.

"Tamam canım, sormadım say," diye mırıldanıp camdan dışarı baktım.

Tabii ki camın yansımasından Akın'a baktım! Düşünceli bir hâli vardı. Anlaşılan güzel bir anı yok.

"Ailem var aslında."

Oooo açıklama yapıyor!

Demek çok isterdim ama sadece bunu söyledi.

"Sanırım özel bir konu. Tamam, sormadım say." Bu taktiği kitaplardan öğrendim. Şimdi bana ne olduğunu anlatacak.

Hof! Bu çocuk beni sinir ediyor! Kafasını olumlu anlamda sallayıp camdan bakmaya devam etti. Oysaki kitaplardaki çocuklar olan biteni hemen anlatıyordu! Hüsranla başımı direğe yasladım.

#@#

Ertesi gün Ela ile vakit geçiriyorken bana Akın'la neler yaptığımızı sordu. Her gün bir anne gibi bunu soracağını ve benim de ona günlük rapor vereceğimi bildirdi. Ne arkadaş ama! Fakat Akın bana bu hafta dövüşleri olacağından dolayı buluşamayacağımıza dair mesaj atmıştı. Ben de bir hafta boyunca Ela ve Yiğit

aşkını dinlemeye maruz kalmıştım. Onların o vıcık vıcık hâllerini çekmekte zorlanıyordum. Hatta bir keresinde isyan bayraklarını çekince Ela, sırf gıcıklığına Akın'la bir dahaki buluşmamıza geleceğini kesin bir dille söylemişti. Gelsin bakalım. El mi yaman, bey mi yaman, görsün.

#@#

Ve işte, o gün gelip çatmıştı! Ela bizimle kitap hakkında konuşmak için buluşmuştu. Bugün diğer günlerden daha da sinir bozucu olmak için elimden geleni yapacağım çünkü Akın, bunu hak etmişti. Hem bir hafta boyunca beni ekmişti hem de en son buluşmamızda isim bulma işinin suyunu çıkarmıştı. İntikam almadan duramam ben.

"Buldum, kızın ismi Şeyda olsun," diyen Akın, dünyanın en zekice şeyini söylemiş gibi bana bakıyordu. Yazık.

"Saçmalama!" diye kızdım. "KNİOO'dan kopya çekmiş, derler sonra," diyerek yan yan baktım.

"KNİOO ne?" diyerek bakışlarını üzerime dikti. Karşılığında ayıplayan bakışlarıma maruz kalmıştı.

"Aşk olsun, Akın. İnsan ömründe ilk kez okuduğu kitabın adını bilmez mi?"

"Ben onu *Kalp Ne İsterse O Olur* diye biliyordum."

"Şimdi, Akıncığım," diyerek, bilgisayarı kenara çekip ona yaklaştım. "Yani yazarcığım çok uzun bir isim bulmuş. Millet söylerken nefessiz kalıyor. Biz ona bu yüzden kısaca KNİOO diyoruz." Ağzını açarken tipi isyan edeceğim diye bağıran cinstendi ki tek kaşımı kaldırarak isyanının karşılığını fazlasıyla alacağını belli ettim. Pes edip ellerini kaldırdı.

"Tamam, sen haklısın," dedi. Evet, son sözü her zaman erkekler söyler ve o cümle her seferinde, "Sen haklısın," olur.

"O zaman isim düşünmeye devam," dedim ve aklıma gelen isimle, "Yasmin olsun," dedim. "Ben o ismi severim."

"Saçmalama mavi göz ya!" diye isyan etti. "Şeyda olmuyorsa Kelebek olsun, o daha güzel. Hem kız kitabın başında da kelebek-

le ilgili olay yaşamıyordu muydu? Çocuk da buna kelebeğim der, her şeyim der," diyerek kafasını öne doğru uzattı.

"Bak bak, neler de biliyormuşuz," diyerek onunla dalga geçtiğimde hemen sinirlendi.

"Tamam ya, şaka yaptım, kızma hemen," diyerek tatlı -bana göre- gülümsememi takındım. Bu tatlı gülümsememden henüz kurtulan olmamıştı. Ancak o bana boş bakışlar atarken ne kadar zor bir çocuk olduğunu tekrar fark ettim. Oflayarak başımı eğdim.

"Tamam, onu sonra düşünürüz. Ama erkeğin ismi Ali olsun. Bayılırım Ali ismine," dedim hızla.

"Hayır, Doğu olsun," deyip elini masaya koydu.

"Niye ya!" diye mızmızlandım. Harbi mızmızlandım. Olduğum yerde zıpladım. Ellerimi masaya vurdum. Akın ise göz devirdi.

"Kızım sen demedin mi bu çocuk kendini bilmiyor, yönünü arıyor diye! Tamam, yönünü bulmasına yardımcı olmak için yön ismi verelim ve Doğu olsun."

Harbi mi diyor, şaka mı yapıyor, gerçekten anlamadım! Bu bir espri mi yoksa değil mi? Ona baktığımda ciddi duruyordu. Benim ona uzaylı görmüş gibi bakışımdan rahatsız oldu.

Bu yüzden, "Ne!" diye bağırdı.

"Birincisi sen ciddisin. İkincisi espri kabiliyetin sıfır be Akın."

"Sana da bir şey beğendiremiyoruz." Şimdi de trip atan kızlar gibi kollarını göğsünde bağlayıp arkasına yaslandı. Akın okula geldiği gün beni çözmeye çalıştığını söylemişti ancak onu çözmeye çalışan bendim. Zira o, beni geçirdiğimiz ilk saatte çoktan çözmüştü.

"Ali ile Yasmin güzel," dedim bilgisayara isimleri yazarken ama muhalefet adamı hemen itiraz etti.

"Doğu ile Kelebek daha da güzel," dedi. Tam ağzımı açıp cevap verecekken saatlerdir yanımızda oturan Ela isyan bayrağını sonunda çekti.

"Ah! Susun be! Mahalle teyzeleri gibi ağız kavgası yapmayın. İkisi de olsun işte." Oh be! Ben de bu kız ne zaman çıldıracak

diye bekliyordum. Sonunda istediğim tepkiyi verdi. Biraz daha onu sinir edersek bizimle buluşmak istediği an gözünün önüne bu sahneler gelecek ve anında olumsuzlaşacak.

"Arkadaşın da sana çekmiş," dedi Akın kafasıyla Ela'yı işaret ederken.

"Arkadaşıma laf söyleme!" diye arkadaşlık kuralı olan savunmayı yaptım hemen. "Yani Elocan, anlamadım kuşum. Aynı anda ikisi nasıl olacak?" diyerek çılgın, sarışın afet Ela'ya döndüm.

"Ya Okyanus, gerçek isimleri Ali ile Yasmin olur ama onlar birbirlerine kendilerini Doğu ve Kelebek diye tanıtır." E, şimdi arkadaşlık da bir yere kadar ama! Ben nasıl savunayım onu şimdi?

Akın ve ben, karşımızda NASA'dan bilgiler veren bir bilim insanı oturuyor gibi Ela'ya baktık. Ona olan bakışımızı gören Ela arkasına yaslandı ve ikimizi işaret ederek, "Siz ikiniz de *aptalsınız.* Tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuş." diye bilmiş bir eda ile konuştu. Akın'ın sinirlendiğini anlamamak için harbi *aptal* olmak lazımdı. Tabii, yine ben arkadaşlık kuralına uyup ortamı yumuşatmaya çalıştım.

"Yok canım, biz *aptal* değiliz de tam olarak ne demek istediğini anlamadık," diye karşımda dört yaşında bir çocuk varmış gibi konuştum.

"Of! Yani demek istediğim, bunlar tanışırken bazı olaylar olsun ve kendi isimleri yerine başka isimler söylesinler," diye üstüne basa basa konuştu. Bu kız nasıl anaokulu öğretmeni olacaktı? Kırk yılın başı sözümü dinleyip öğretmenliği seçmişti ama onda da bir cacık olmadı ya!

"Mesela?" diyen Akın, imalı konuşmuştu. Eğer şimdi duruma el atmazsam bunlar birbirini yiyecekti.

"Mesela!" Ela bildiğin ellerini masaya vurdu. Yerimden hoplarken Akın çok rahattı. Birkaç kişinin gözü bizdeyken tekrar çılgın Ela'ya döndüm.

"Ali Yasmin'e ismini sorarken bir başkası ona Kelebek diye seslensin!"

"Neden, o *başkası* mal mı? Kızın ismini bilmiyor mu?" Akın da Ela gibi bastıra bastıra konuşmuştu. Feci kavga var burada. Ela da Akın da geri vitese asla takmazlar. Olan yine bana olacaktı ya. Arada kaynayan zavallı ben olacaktım. Gelin ile kaynana birbirine girdiğinde damat, ara bulucu olacağım derken öteki tarafı boylayacaktı.

"Lakap diye bir şey var!" diyen Ela'nın Akın'a olan bakışları, bana attığı bakışlarla aynıydı. Olaya el koymazsam burası yanacaktı. İkisinin arasına kafamı soktum.

"Bak, Ela haklı," dedim sevecen bir sesle. "Senin de lakabın *Pepito* değil mi?"

"Okyanus!" Yemin ediyorum sandalyeme sığındım, kayboldum.

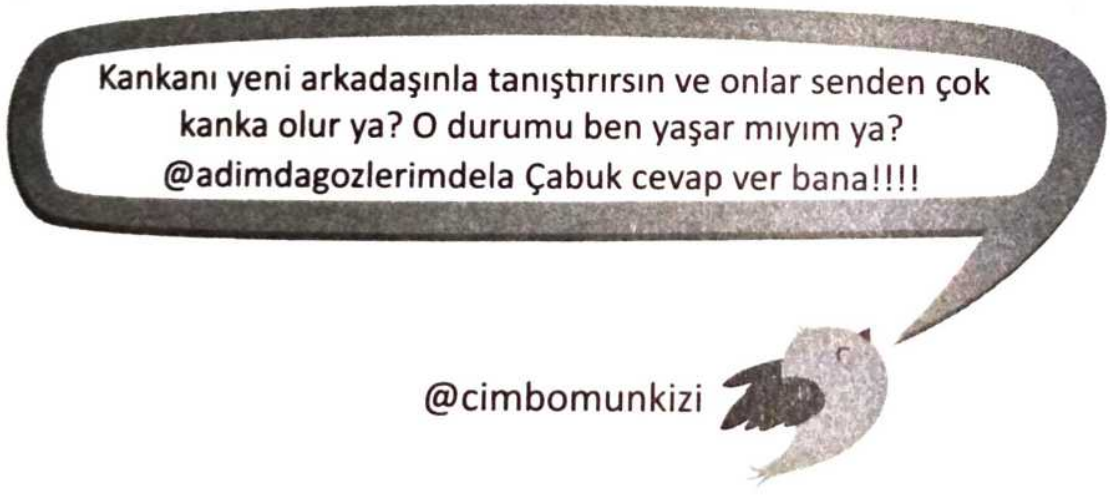
Çocuğun tersi fenaydı.

"Tamam canım," diye ince bir sesle konuştum.

"Ona bağıramazsın!" Ah işte dost budur, sayın seyirciler! Ama eğer böyle devam ederse dostumdan eser kalmayabilirdi.

"Tamam, tamam. Ben anladım. Kavga yok," diyerek araya tekrar girdim.

"No fighting! Ştt dövüşçü, kendine gel," diyerek toparlandım ve ona işaret parmağımı salladım. Önümdeki bilgisayardan programı açıp hemen olayın bir kaba bir taslağını daha hazırladım. Eğer yapmasaydım başımıza ne gelirdi, bilemiyordum.

13. BÖLÜM

KARGA SESLİ ELA

Taslak bitince hep beraber ayağa kalktık. Çantalarımı omzuma asıp onlara baktım. Birbirlerine hâlâ öldürücü bakışlar atıyorlardı.

"Hepimiz! Kardeşiz!" diyerek türküye başlayınca ikisi de aynı anda göz devirdi. Bak, ikisi de aynı anda göz devirdi. İsteseler anlaşabilirler yani. Zaten birbirlerine çok benzedikleri için birbirlerine tahammül edemiyorlardı. Ama eğer biraz daha bir arada kalırlarsa başka bir savaş çıkacağını bilecek kadar ikisini de tanıyordum. O yüzden Akın'a dönüp, "Neyse, görüşürüz," diyerek el salladım. Ela iki parmağını önce kendi gözlerine sonra onun gözlerine tutarak tehditvari bir bakış atarken ne kadar komik durduğundan habersizdi. Akın onu tınlamadan yanımızdan geçip gitti. Onun ardından biz de kafeden çıkarken Ela'yı alttan alttan çimdikledim.

"Ne alıp veremediğin var çocukla ya?"

"Gıcık oldum bir kere. Sürekli laf yetiştiriyor." Tabii, o kendisine laf yetiştirilmesine alışık olmadığı için bu durum normaldi. Ha, bir de sevgilisi Yiğit vardı. Tüm erkeklerin bir numaralı düşmanı olacak kıvamda olan Yiğit! Çocuk aşkın kitabını öyle bir yazıyordu ki yüzyıllar geçse de okunmaya devam ederdi. Ferhatlar, Mecnunlar, Romeolar yanında sönük kalırdı. Zaten Ela'nın ona bu kadar bağlı olmasının başka bir sebebi olamazdı. Her yönden şanslı olan kankamı bir kez daha kıskandım. Bu kıskançlıkla nefes verdim.

"Herkes Yiğit değil ki Ela," deyip başımı salladım. Bizim küçük enişte, Ela'ya çok değer veriyordu ki Ela da bunun farkındaydı. Yiğit'in adını duyar duymaz ifadesi yumuşadı ve gülümsedi.

"Evet, benimki yontulmuş ve güzel bir kıvama gelmiş." Sözlerine gülerken metrobüs durağına doğru yürüdük. Bence devlet bize en çok toplu taşıma kullanan kişiler madalyası falan vermeliydi. Yani ömrümün yarısını burada harcıyordum. Bunun bir karşılığının olması lazımdı. Metrobüste hayatta kalmak öyle kolay değildi.

Düşüncelerimden kopup, başımı sallayarak kendime geldim ve karşıya geçmek için Ela'nın koluna girdim. "Ama odun olması daha iyi Ela," deyip, yola bakarak araba gelmediğinden emin olunca karşıya geçtim.

"Neden ki?"

"Kızım, o hazır, düz bir odun. İstediğim gibi yontarım. Ama seninki zaten yontulmuş. Ona şekil veremezsin. Olduğu gibi kabullenmelisin." Konuşurken elim kolum rahat durmazdı. Ses desibelim biraz yüksek olduğu için konuştuklarımızı etrafımızdaki insanların duyma olasılığı, Akın'ın bana âşık olmayacağı kadar yüksekti. Of, konuyu nasıl buna bağladım ya! Evet, tamam, biliyorum. O, bana asla âşık olmaz. Zaten kitabı da benim laf ebeliğim yüzünden kabul etmişti. Belki biraz da hâlime üzüldüğü için. Ya da beni küçük kız kardeşi gibi görüyordu. Aşk hariç her türlü ihtimal vardı yani. Ela, dediklerimi başıyla onaylayarak ilerledi.

"Akşam bize gel." Ela'ya bakıp sadece başımı salladım ve turnikelerden geçerek savaşa hazırlandım. Her gün sabah akşam tok karınla metrobüs muharebesi yapmadan duramazdım. Boğazımı temizleyip sert bir tavır takınmaya çalışarak Mehter Marşı'nın müziğini söylemeye çalıştım. Ben sessizce söylerken, Ela da gülerek bana katıldı.

"Da raa ram! Dıdda ra ra da raa ra ram!"

"Gazamız mübarek ola!" diye sesimi kalınlaştırarak bağırdım ve yürüyen merdivenleri çıktık.

#@#

Elaların evinin en çok sevdiğim yanı, rahat olmasıydı. Ela'nın babası benim babamla beraber iş çıkışı buluşur, akşama kadar soh-

bet ederdi. Biz ise genelde Ela'nın odasında bir ***kırtıkcık*** kadar olan yatağında şekilden şekle girerek müzik dinler ve telefonla ilgilenirdik. Sakız manyağı olduğum için bir çekmecesi sakız zulasıydı.

"Ela, değiştir."

"Hayır, ben Ebru Gündeş'i seviyorum."

"*Araftayım* deyip duruyor ya! Ölümü hatırlatıyor, değiştir Allah aşkına!" diyerek çıplak omuzuna bir tane şaplak attım. Ofladı, pufladı ama değiştirdi. Sanki yerinden kalktı! Olduğu yerden kumanda ile değiştirdi. İpod Ela'nın olduğu için içinde bütün aşklı meşkli şarkılar var.

Allah'tan değiştir dedim, kalktı bana Oğuzhan Koç'un adını bilmediğim bir şarkısını açtı. Şu klibinde afili bir malikâne olan.

"Her aşk gibi bu da bir gün biter!" diye şarkıya eşlik edince *zavallı kulaklarım,* dışında bir şey demedim. Ela'nın sesi berbat ötesiydi. Senenin başında Yiğit'e doğum gününde sürpriz bir karaoke partisi düzenlemişti ve açılışı Ela yapmıştı. O sesiyle öyle bir şarkı söyledi ki Ayı'daki herkes mekândan çıkmak istedi. Yiğit ise sahnenin en başında yüzünü buruştura buruştura gülümsemek zorunda kalmıştı. Ela ise onun beğendiğini sanıp, hızını alamayarak bir şarkı daha söylemiş; üçüncüsüne başlayacağı sırada Yiğit sahneye atlayıp, onu öperek susturmuştu. Durum çok vahimdi. Çünkü Ela şu an kendini Oğuzhan Koç sanarak şarkı söylüyordu.

"Ah! Ver şunu," deyip elinden kumandayı aldım, müziği değiştirdim.

"Cidden mi? Murat Dalkılıç mı?" deyip uzandığı yerden bana baktı.

"Kızım, bu şarkı *Derine*!" deyip şarkıyı söylemeye başladım. Hızımı alamadım, tarağı alıp yatağın üzerinde şarkıyı söyledim. Hem benim sesim ondan daha güzeldi. Aslında kendileri Murat Dalkılıç'ı çok severlerdi ama ben bu şarkıdan soğutana kadar dinlediğim için Murat'ın M'sini bile duymak istemiyordu.

#@#

"Tasını tarağını topla da git.
Bir daha ismimi anma yeter.
Bu sana nefsi müdafaa kusura bakma!
Yürek kendini seçer![6]"

Oğuzhan Koç'tan girdik Demet Akalın'dan çıktık. Ne üstler değiştirip çıkardık. En son üzerimizde Ela'nın, babasının dolabından arakladığı gömlekleri vardı. Makyaj yapıp saçlarımızı da yaptık. Yatağın üstüne bildiğin abandık. Zavallı yatağın dili olsa kim bilir neler derdi şimdi.

"Okyanus, telefonun çalıyor!"

"Ne?" dedim yatağın üstünde zıplamayı kesip.

"Telefon! Telefon!" diyerek masayı işaret edince, "Ha tamam," diyerek yataktan zıpladım ve telefonumu elime aldım. Gördüğüm isim ile kısa çaplı bir şok geçirdim.

Akın beni arıyordu! Koskoca harflerle orada *Akinito!* Yazıyordu.

Akın...

Dövüşçü Akın beni arıyordu. Dudağımı dişleyerek telefonla bakıştık. Zavallı telefonum da *"Aç lan artık beni!"* der gibi bağırıyordu. Göz ucuyla Ela'ya baktığımda Mustafa Ceceli'nin *Hüsran* şarkısına karga sesiyle eşlik ederek, elindeki sevgilisinin fotoğrafına bakarak başka dünyalara girmişti. Şimdi üzerimi giymeye üşendim. Bu kılıkta balkona da çıkamazdım. Ben de "Bismillah," dedim ve telefonu açtım.

"Efendim?"

"Okyanus?" dedi sorur sorarcasına.

"Evet." Ondan ses gelmesini bekledim ama o konuşmadı. Arkada Ela yine öküz gibi bağırarak şarkı söylüyordu.

"Neredesin sen? Kargalar barında mı?" Bunu ciddi ciddi sormuştu. Gülmemek için dudağımı ısırdım.

[6] Demet Akalın & Gökhan Özen – *Nefsi Müdafaa*

"Öyle bir yer mi var?"

"Yok da sen bulursun kesin." Kesin bulurdum ben. O kapasiteye sahip olduğuma inanıyorum.

"Yok, Ela'nın evindeyim. Kızlar gecesi yaptık," deyip alt dudağımı dişledim. Kızım, onu ilgilendirmezdi ki! Demez mi şimdi *bana ne* diye. Kalırsın öyle dımdızlak.

"Hım, neyse. Bu hafta da buluşacak mıyız?"

"Akın sıra sende!" Arkadan birinin ona seslendiğini duyunca kulak kesilmeye çalıştım fakat Ela artık bildiğin anırıyordu.

"Evet, bir dakika geliyorum," diye seslendiğini duydum.

"Dövüşte misin?"

"Evet."

"Hım," dedim.

"Hım," dedi.

"Şey, ben seni rahatsız etmeyeyim. Mesaj atarım. Bu haftaki ders saatlerine bakmam lazım."

"Lan, korktun mu yoksa? Gelsene artık!" Arkadaki adamın sesi tekrar duyulmuştu ve bu sefer biraz daha alaycı bir şekildeydi.

"Sikerim şimdi seni! Geliyoruz dedik ya!" Onun ağzından ilk defa bir küfür duymuştum. Tamam, bazen kantinde falan otururken yan masalardan gelen küfür nidalarını duyuyordum. Hatta Burak ile gittiğimiz maçta ne küfürler duymuştum ama onun ağzından ilk defa duydum. Gözlerim yerlerinden çıkacak kadar açıldı. Elim dondu. Sesi o kadar gür çıktı ki Ela'nın sesini bile bastırdı. Sopa yutmuş gibi dimdik kalırken hâlâ yatağın üstünde ayakta duran, elinde Yiğit'in fotoğrafı ile anıran Ela'ya baktım. Fakat o beni takmadı.

"Alo! Tamam, ara beni," deyip telefonu kapattı. Ben buna şeker falan diyordum ama şu an bildiğin acı biberdi. Bana sanırım şeker tarafını gösteriyordu. Yani kızım, çocuk dövüşçü! Evini bile gördün, ne bekliyordun! Şaşkınlıkla telefona bakarken gözüm tekrar Ela'ya kaydı. Hâlâ karga sesiyle bağırıyordu. Üst komşu artık şikâ-

yete gelebilirdi. Ya da "Evinizde gizli gizli karga mı besliyorsunuz?" diyebilirdi. Telefonu bırakıp yanına gittim ve saçından çektim.

"Ah!"

"Sus kızım artık! Gören de sevgilinden ayrıldın sanır," dedim sinirle.

"Of, sana ne be!" diyerek saçlarını ovdu.

"Ela," dedim ondan bir şey istediğim zamanki ses tonumu kullanarak.

"Ne istiyorsun?" diye direkt söze atıldı. Nasıl da tanıyor beni kerata!

"Akın aradı."

"Eee?" deyip kollarını bağladı. Yatağın tepesinde durarak bana üstünlük taslıyordu. Başımı yukarıya kaldırmaktan boynuma ağrılar girmişti.

"Bu haftayı soruyor, ne zaman buluşalım diye," mırıldandım. Bana *anne* edasıyla baktı. Yataktan zıplayıp, yanıma gelerek etrafımda döndü. Ben de ona tatlı tatlı gülümsedim.

"İyi, kabul ama yanınızda ben de olacağım." Ama o geçen buluşmamızda bıkmamış mıydı? Nasıl hâlâ gelmeyi düşünebilir, katlanmayı kabul eder?

"Sen bana zor katlanıyorsun, ona nasıl katlanacaksın? Hem daha yeni birbirinizi yiyordunuz. Anlaşamıyorsunuz işte! Sen armutsun, o çilek. Sen kerevizsin, o biber. Olmuyor bu iş."

"Konu kapanmıştır. Zamanım, onun hakkında konuşmaya ayıramayacağım kadar değerli. Ayrıca bana hakaret ettiğinin farkındayım. Sonra ödeteceğim bunu sana" Bir yanım izin verdiği için mutlu, diğer yanım çocuğu aşağıladığı için hüzünlüydü.

Fakat ben Ela'yı tanıyorum. O, insanlara ön yargı ile yaklaşmaz. Sadece benim için endişeleniyor, o kadar. En azından izin verdi. O tekrar şarkılara dönerken, ben de telefonumdan progra-

ma girip derslerime baktım. Uygun gördüğüm günleri ayarlayıp Akın'a mesaj attım. Birazdan dövüşeceğine göre büyük ihtimalle geç görürdü. Belki de hiç görmezdi ya da yarın sabah görürdü. Acaba dövüşten sonra ne yapıyor? Kızlarla takılıp günün stresini mi atıyor? Gözümün önüne bir anda onun bir kızla öpüştüğü gelince telefonu aniden bıraktım. Dur bir dakika! Kalbim neden bu kadar hızlı atıyor? Neden sinirlendim? O çocuk istediğini yapabilir. Evet, evet yapabilir. Hem benim onunla bir geleceğim olamaz ki! Kitap biter, herkes hayatına devam eder. Neden bu düşünce beni üzdü ki şimdi?

"Of, kızım! Kendine gel ya! Olmayacak duaya âmin deme. O dövüşçü herifin teki! Bir anda karşına çıkan ve hayatına akın eden biri." Yüzümü sıvazlayıp kendime gelmeye çalıştım.

"*Seni hastalığımda sağlığımda da...*[7]" Ela şu karga sesiyle iki dakika hüzünlenmeme bile izin vermiyordu.

#@#

"Bakmasana ya!"

"Evet, bakmasana Okyanus'a!"

"Sana ne, Ela," dedi Akın.

Ela, "Ne demek sana ne?" deyip ayıpladığını belli eden bakışlar attı. Akın, dediğim gibi ertesi sabah mesaj atmıştı ve ben de bugün için ders çıkışında okulun yakınındaki kafede buluşabileceğimizi söylemiştim. Fakat yanımızdaki şu *güzel mahlûkat Ela(!)* sanki görücü usulü görüşmeye gelmişiz gibi kollarını bağlamış, tek kaşı kalkık, bacak bacak üstüne atarak bizi izliyordu. Akın ise doğal olarak sinirleniyor ve sadece bakmakla yetiniyordu. Bu bakışın adını biliyordum. Bu, *şu kızı buradan gönder* bakışıydı. Onlar birbirlerini yiyecek gibi bakarken masanın altından Yiğit'e mesaj attım.

İkisinin bakışları bana dönünce sahte sırıtmamı takınarak baktım. Elimdeki telefon titreyince dikkatimi hemen telefonuma verdim.

[7] Mustafa Ceceli'nin *Hastalıkta Sağlıkta* adlı şarkısı.

Gel, al şu SEVGİLİNİ!

Okyanus

E, tanıyor tabii sevgilisini! Kızın vukuatsız bir günü yok ki! Her seferinde onu bir yerlerden topluyorduk.

Yine ne yaptı?

Yiğit

Gelen mesajla rahat bir nefes aldım. İkisine de gülümsedim. Akın'ın yüzüne baktığımda çok olmamakla birlikte yara izleri var-

Görücü usulü görüşmeye gelmişiz gibi anne edasıyla yanımızda OTURUYOR!

Okyanus

Offf, tamam geliyorum.

Yiğit

dı. Aklıma dün geldi. Her gün çalışıyordu sanıyorum ki. Üzerinde genelde aynı kıyafetler vardı. Saçları her zamanki gibi dağınık. Gözleri yine uykulu bakıyordu. Çocuk gece dövüşsün ve sonra o uykusuz hâliyle gelip benimle kitap yazsın. Yani onun için ne kadar değişiktir. Sabahlarını benimle geçirirken gecelerini dövüş kulübünde geçirmek... Birbirinden zıt iki farklı hayat gibiydi.

"E, oturacak mısınız böyle?" Ulan Ela! Seni de, o sallanan bacağını da! Kesin geçen buluşmamızın hıncını alıyordu. Başka bir açıklaması olamaz.

"Hayatım." Ah, Yiğit'in sesini duyduğuma hiç bu kadar sevin-

diğimi hatırlamıyorum! Gözlerim kocaman açıldı. Sanki *hayatım* diye bana seslenmiş gibi bir tepki verdim.

"Yiğit!" Şuna bak! Sesi nasıl da aşk dolu çıktı. Kollarını çözüp ayağını sallamayı kesti.

"Canım, ne işin var burada?" Ela'nın aşk dolu sesine Akın bile şaşırmıştı ve gözlerini kocaman açarak bana bakıyordu. Kızın hep uyuz tarafını gördüğü için âşık tarafı tuhafına gitmişti.

"Dersim erken bitti, senin yanına geleyim dedim," diyerek, yanağından öpüp bir sandalye çekti. Hop hop, Yiğit, ne yapıyorsun? Sevgilini de al, git!

Akın'ın bana olan tuhaf bakışlarından ne demek istediğini anlamadım.

Yiğit, "Selam, ben Yiğit. Ela'nın sevgilisiyim," diyerek elini Akın'a uzattı. Bir Yiğit'e bir de eline baktı. Bir an tersleyecek diye ödüm koptu. "Akın," deyip elini sıktı ya, o da bana yeter. Rahat bir nefes alıp arkama yaslandım.

"Memnun oldum Akın," diyen Yiğit, burada, bizimle takılmaya devam edecek gibiydi. Masanın altından Yiğit'in ayağına bir tane geçirmemle kendine geldi.

"E, aşkım biz başka yere gidelim mi?"

"Neden?" Ela kaşlarını çatarak Yiğit'e baktı. Yiğit ise kankimin yanağını okşayıp, "Seninle yalnız kalmak istiyorum," diyerek çarpık çarpık sırıttı.

Yuh! Vur dedik, öldür demedik! Ela elden gidiyor. Hanımefendi de çapkınca sırıttı ve beraber kalktılar. Ben ve Ela karşılıklı olarak *akşam görüşeceğiz seninle* bakışmamızı yaptık ve onlar gitti. Arkalarından çıkışlarını izledikten sonra Akın'a döndüm. Ona tebessüm edip bilgisayardan programı açtım. Taslak da hazır olduğuna göre artık hikâyemize başlayabilirdik.

"Evet, başlıyoruz," deyip ellerimi birbirine sürttüm ve yazdıklarımızın üzerinden geçerek hazır hâle getirdim. Kafamda hiçbir şey yoktu. Parmaklarım, nereye gideceklerini bilir gibi hareket

ediyordu. Ben de kendimi onlara teslim ettim. Akın'a bakmamaya çalışıyordum çünkü kafamı dağıtabilirdi.

Bir süre sessizce yazmaya devam ederken bir yerde takılınca, "Hım, ne olacak şimdi?" diyerek arkama yaslandım. Erkekler bu durumda ne yaparlar, bilmiyordum ki! Kendi kafamdaki düşünceler de duruma çok tuhaf geliyordu.

"Ne, ne olacak?" Akın'ın sorusuyla ona döndüm. Kahvesini yudumlayarak bana bakıyordu. Ona olanları anlattım. O da bana yorumlarda bulundu. Ancak yazdıkça tıkandığım yerler olmaya devam ediyordu. Sürekli olarak ona yazdıklarımı okumak vakit kaybı olunca sinirlendim ve yerimden kalkarak onun yanına oturdum. Akın kaşları havada bana bakıyordu ama maalesef onu tınlamadan yanına oturdum. "Bakma öyle, sürekli okumaktan sıkıldım. Al, bak," diyerek ekranı gösterdim. Üfleyerek ekrana baktı.

"Bu kız salak mı?"

"Nedenmiş o?" dedim kaşlarımı çatarak. Karakterimi hiç de kötü yapmamıştım bence.

"Çocuk ona bildiğin iğrenç davranıyor. O ise sürekli iyi davranıyor."

"Hayır, sadece çocuğun içindeki iyiliği görüyor," dedim masumca. Ela kafamdaki aşk ile hikâye yazabileceğimi söylemişti. Benim kafamdaki kız, karşısındaki çocuğun içinde bir iyilik olacağına inanıyordu. Ancak Akın'ın kafasındaki aşk çok farklıydı.

"Saçma," diyerek burun kıvırdı.

"Nesi saçma?"

"Yani tanımadan, etmeden içindeki iyiliği görmesi... Tam siz kızlardan beklenecek bir davranış," diyerek gülmeye başladı.

"Ne alakası var ya!" diye beni ve tüm türümü koruma altına aldım.

"Biz erkekler derin düşünmeyiz..."

"Ama Doğu, ince düşünceli biri!" diye hemen lafını kestim.

"Demek sonunda onun Doğu olduğuna karar verdin!" dedi yan bakış atarak gülümserken. Resmen tuzağa düşürülmüştüm. Ama böyle gülümseyince aklıma verebileceğim bir karşılık gelmiyordu. Çocuğun iki yanağında da gamze vardı. El mahkûm, kabullendim.

"Yakıştı canım. Yani sevdim," diye saçmaladım.

"Neyse. Bak, biz erkekler içine bakmayız. Zaman geçer ve tanıdıkça anlarız. Farkındaysan sana ilk zamanlarda hiç de öyle iyi davranmadım."

"Evet, ben aptal gibi sana yardım etmiştim ama sen bana demediğini ve yapmadığını bırakmamıştın," diyerek sinirle ona baktım. İlk karşılaştığımız anlar gözümün önüne gelirken sinirlerime hâkim olmaya çalıştım.

"Tamam, o zamanlar için özür dilerim ama dediğim gibi seni tanımıyordum," diye sakince açıklama yaptı. Ona hak verdim. Gerçekten de ben ilk zamandan beri onu düşündüm ve yardım ettim. O beni başta tanımadı bile! Yardım ettiğim hâlde benimle dalga geçti. Ve daha neler yaptı... Ne pislikmişsin be Akın!

"Neyse ne, geçmişte kaldı ama Doğu öyle biri değil," diye başkahramanımı savundum.

"Ah, saçmalama, bütün erkekler öyledir."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü siz kızlar fazla aşklı böcekli kitap okuyor ve içinde kayboluyorsunuz. Önünüze çıkan herkese *belki ben de kitaptaki gibi bir aşk yaşarım* diyerek yardım ediyorsunuz. Başınıza bir gün bela alacaksınız, haberiniz olsun."

Vay be! Şimdiye kadar yaptığı en uzun konuşmaydı! Anlamlıydı da. Yani çocuk haklıydı. Onu ilk gördüğüm zaman kafamdan tam olarak kurduğu bu cümleler geçmişti.

"Yine ne düşünüyorsun?" diye sabırla sordu.

"Şimdiye kadar yaptığın en uzun konuşma olduğunu," dediğimde gülmek ile gülmemek arasında tuhaf bir ses çıkardı.

"Anladın mı bari?" diye sordu.

"Tamam, tamam, anladık. Siz erkeklere güven olmaz," diyerek birkaç bölüm ilerisine baktık.

"Donuk ela gözler mi?" dedi şaşkınca.

"Ela göze bayılırım." Dudaklarımı yalayarak ona baktım. Gözlerini devirince otomatik olarak yüzümü ekşittim. Yüzünü sıvazlayıp bana döndü. "Bari mavi yap şunu. Neden ela, Allah aşkına? Aklıma az önceki cadı kız gelip duruyor. Ben böyle yazamam arkadaş!" diye resmen postayı koydu. Mal gibi kaldım. Ne meraklıymış kitap yazmaya.

"Tamam be. Değiştiririz," diyerek elayı mavi yaptım.

"O donuğu da değiştir," deyince artık bende ipler koptu.

"Dıdısının dısı yani Akın! Her şeyi değiştiriyorsun. İyice kocakarıya bağladın," diye isyan bayrağını çektim. Sesim fazla gür olduğu için etrafımızdakiler bize bakış atsa da onları takmayı bırakalı çok olmuştu.

"Tamam ama bana donuk gözler nasıl olur, anlat. Aydınlat beni, Okyanus Hanım!" diyerek, kollarını bağlayıp bana yandan yandan baktı. Bu kadar kendinden emin duruşu kendimden şüphe etmeme sebep oluyor, sonra ona laf yetiştiremiyordum.

"Ya nesi var? Ela göz ve boş bakıyor!" diyerek ekranı işaret ettim.

"Birincisi ela değil, mavi. İkisinci aptal mı lan bu adam?" diyerek ekranı işaret etti.

"Ne alakası var ya!" diye yüzüncü kez cırladım.

"Neden boş bakıyor?"

"Duygularını saklıyor!" Yüzüm artık bağırmaktan kıpkırmızı olmuştu. İnsanlar kitap yazarken bu kadar gerginlik yaşıyorlar mıydı yoksa bu, bize mi özeldi?

"Ah Okyanus! Boş boş bakamaz." Saçlarını yolacak kıvama geldi. Yani aslında ortada bir şey bile yokken nasıl bu kıvama geldi, ben de anlamış değilim hani.

"Hayır, bakar, kapa çeneni," deyip parmağımı ona doğru salladım. Tatmin olmasa da ona kızgın bakınca bir şey demedi. Neredeyse iki haftadır beraberdik ve sonunda taslak tamamen hazır olmuş, karakter dosyaları düzenlenmişti ve bazı bölümleri de yazmıştık. Artık ilk bölümü insanlarla buluşturma vakti geldiğine inanıyordum.

"Tamam, şimdilik ilk bölümü yükleyeceğim," deyip hikâyenin birinci bölümünü yükledim.

"Evet, gazamız mübarek olsun," diyerek sırıttım. İki elimi birbirine sürtüp dudaklarımı yaladım.

"Tamamdır. Vakit oldukça buluşur ve yazarız."

"Tamam... Şey, Akın," dedim kalkar gibi olunca. Sandalyesine tekrar oturup, "Hım?" diyerek tamamen bana döndü.

"Ben... Gerçekten çok teşekkür ederim. Yani bunun anlamı benim için çok büyük... Belki sana aptalca gelebilir ama ben hayalperest bir kızım ve kafamda bin bir senaryo var. Bunları kelimelere dökmek inanılmaz bir şey," diyerek yine minnetle ona gülümsedim. Başta şaşırsa da sonra hafiften tebessüm ederek, burnumu sıkıp, "Önemli değil, mavi göz," dedi. Gidip hesabı öderken ben de eşyalarımı topladım. Gelince, beraber kalkıp durağa yürüdük.

"Şey, dün maçın vardı, değil mi?" diye sordum.

"Evet."

"Yüzünde az yara izi var. Sanırım kazandın."

"Çoğunlukla kazanırım," diye mırıldandı.

"Zor olmuyor mu? Yani enişteмin dediğine göre liseden beri dövüşüyormuşsun."

"Yok, dediğin gibi liseden beri dövüşüyorum," deyip kısa bir bakış attı. Karşıdan karşıya geçerek metrobüs durağına ilerleyen ahalinin arasına karıştık.

"Neden dövüş?" diye sordum. "Yani ne bileyim, paraya ihtiyacın varsa neden dövüş?" Bu gerçekten merak ettiğim bir şeydi. Her paraya ihtiyacı olan dövüşmek zorunda değildi. Ne bileyim, garsonluk falan da yapabilirdi.

"Gençlik yıllarım çok da iyi geçmedi." Sesindeki sıkıntı, elle tutulur cinstendi.

"Hey, sen hâlâ gençsin," diyerek omzunu dürttüm ve o sadece gülmekle yetindi.

"Evet ama kendimi biraz yaşlı hissediyorum."

"Yanlış anlama ama eğer istersen... Yani ne zaman istersen, hayat hikâyeni dinlemeye hazırım," diyerek ona yan bir bakış atmak için tabiri caizse boynumu kıracaktım.

"Belki bir gün karşılıklı hikâyelerimizi anlatırız."

"Benim senin gibi heyecanlı bir hikâyem yok ki," diyerek omuz silktim.

"Belli olmaz," dedi ve gülümsedi. Beni metrobüs ahalasinin içinde bir başıma bırakıp otobüs durağındaki otobüse doğru koştu. Arkasından bir süre baktıktan sonra ben de ilerledim.

14. BÖLÜM

SOSYAL MEDYA ÂLEMİ

Yol boyunca sol omzum bilgisayar çantasının ağırlığından dolayı ezilip büzülmüştü. Sonunda eve gelince ilk işim onu kapının önüne atmak oldu. "Anne! Ben geldim!" diye seslendim ama bir dönüş alamadım.

Bu sefer, "Anne!" diye cırladım.

"Ne bağırıyorsun? Anladık, geldin." diyen annem tülbendini arkadan bağladı. Beni hiç takmadan, yanımdan geçip mutfağa girdi. Kesin yine kadın programlarını izlerken yemek yapmayı unuttu. Siniri bu yüzdendir. Şimdi babamın önüne menemen koyarken nasıl bir senaryo yazacağını düşünüyordur.

"Anne, sakın yemeği Okyanus yaptı, deme. Yemin ediyorum şimdi babama gerçekleri anlatan bir mesaj atarım!" Annem elleri belinde mutfaktan çıkarken ona tatlı tatlı gülümsedim.

"Suçunu kendin temizle," dedim.

"Yazıklar olsun," deyip başını salladı. "İnsan anasını satar mı? Ne var yani sen yaptın desem?"

"Ya neden ben?" diyerek isyankâr 007 moduna girdim.

"Sen sunabileceğim en güzel bahanesin çünkü!"

"Ah, güzelliğime iltifat ettiğin için teşekkür ederim," diyerek saçlarımı savurdum. O ise benim bu hâlimi umursamadı bile. "Ben babana Okyanus yemek yapmayı öğreniyor ama yine yaktı yemeği diyecektim. Baban da menemeni kabullenecekti. En azından kızım yemek yapmayı öğrenmeye başlıyor diye sevinecekti."

Gözlerimi kıstım. "Anne, yemin ediyorum senden korkulur he! Kime çektiğim belli oldu." Annem dünyanın en güzel iltifatını

almış gibi sırıtıp, mutfağa dönerken bu akşam yenecek olan menemenin bahanesi olmayı kabullenmiş gibiydim. Bu kabullenişle odama geçtim. Aslında odamı pek kullanmam. Yani tamam, evi kullanmam. Birkaç sokak ötedeki Elaların evinde kalırım. Geceleri babam gelir, beraber eve döneriz. Zaten odamda öyle çok bir şey yoktu. Sarı ve beyaz renklerin hâkim olduğu küçük bir odaydı. Tek kişilik bir yatak, kıyafet dolabı, komodin ve çalışma masası vardı. Babam da kitap okumayı çok sevdiği için evin küçük odasını kütüphane yapmıştı. Annemle az kavga etmediler bu yüzden. Annem o odayı kiler yapma hayalleri kurarken babam bir anda marangoz getirdi ve odayı kütüphaneye çevirdi. Yani açıkçası benim işime geldi! Genelde kitaplarım orada olur.

Üzerimi değiştirmeden telefonuma baktım. Ela'dan hesap sormak ile alakalı mesaj olduğunu görünce hiç uzanmadan kalktım. Ona uzaktan laf anlatamazdım.

"Anne, ben Elalara gidiyorum!"

"Gidemezsin!" diye bağıran annem mutfaktan atlı kovalar gibi çıktı.

"Niye ya?" diyerek mızmızlandım.

"Evde yokken nasıl yemek yapmış olursun? Baban Elalarda olduğunu duyarsa tüm gün orada olduğunu anlar."

"Ya sen ne fena bir kadınsın anne," dedim gözlerimi kısarak.

"Sen de babama Elalarda yemek yaptığımı söyle. Ela da babamın gözüne daha çok girer," dedim. Annem bu fikri kabul edince evden çıkmama izin verdi. Yani bu olayda Ela, parmağını bile oynatmadan yine babamın gözüne girmeyi başarmıştı. *Allah, yürü ya kulum, demiş bu kıza.*

Elaların apartmanına koşarak girdim. Evlerinin bulunduğu kata geldiğimde artık nefes alacak mecalim kalmamıştı. Ben birinci katta oturan bir insan olarak en üst katta oturan Elalara gittiğimde spor yapmış kadar oluyordum. Sonunda gözümün önüne gelen daire kapısıyla derin bir nefes verip zili çaldım. Kapıyı Fatoş teyze açtı.

"Ah, Okyanus, hayatım gir içeri."

"Nasılsın Fatoş teyze?" dedim ayakkabılarımı çıkarırken.

"İyiyim fıstık, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim, teşekkürler."

"Ben de size gideyim bari. Kızlar kızlar ile beyler beyler ile buluşmuş, biz de hanımlar olarak buluşalım," dedi ve hırkasını alarak evden çıktı. Tam merdivenleri inerken, "Fatoş teyze!" diye seslendim.

"Efendim?"

"Ya annem yemek yapmayı unutmuş. Menemen yaparken bahane arıyordu. Sen yaptıysan bize de götürür müsün? Bahanesi yine benim çünkü," dedim. Fatoş teyzenin üzerinde etki eden o tatlı ve masum bakışlarımı atınca, gülümseyerek tekrar merdivenleri tırmandı.

"Ben bu mavi gözlere kıyamam ki," diyerek içeri girdi ve birkaç dakika sonra elinde kaplarla evden ayrıldı. Şeytanca sırıttım. Hem annemin gözüne girdim hem de Ela'nın babamın gözüne daha fazla girmesini engelledim. Kız çok oluyordu. Babamın artık "Bak Ela'ya..." diye başlayan cümlelerini duymaktan gına gelmişti.

Sevinçle Ela'nın odasına gittiğimde sanki sabah Yiğit ile buluşan o değilmiş gibi hâlâ onunla mesajlaşıyorlardı.

"Eh ebenin dıdısı yani, bıkmadınız mı be!" dedim dibinde biterken.

"Sus kız sen!" diyerek çimdiklendim. Onu tınlamayıp uzun saçlarımı özgür bıraktım. Aynadan kendime baktığımda düşünmeden edemedim. Akın beni güzel giyinmiş bir hâlde görseydi beğenir miydi? Bu hâlde beğenmediği kesin de belki daha şık giyinirsem sakladığım güzelliğimi ortaya çıkarırdım. Yani altın kumral saçlarım gerçekten parlak ve uzundu. Mavi gözlerim genelde herkesin iltifat ettiği tarzdaydı. Vücuduma da dikkat eden bir kızım. Belki beğen...

"Ah!" Kafama yediğim yastıkla düşüncemi bile bitiremedim.

"Kızım sapık gibi aynadan kendine ne bakıyorsun?"

"Sana ne be!" diye cırlayıp üzerimi çıkardım ve altıma eşofmanlardan çektim.

"Çekil kenara," deyip Ela'yı totosundan dürttüm. Sinirlenerek yana kaydı ve ben de yanına uzandım.

#@#

"Oha! Bu çocuğun Instagram'ı var! Yuh! Twitter'ı da var." Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Yani dövüşçü dahi olsan sosyal medyadan uzak kalamazsın.

"E, ne var bunda?" Yatağında yüzüstü yatmış, ayaklarını havada çapraz yaparak elindeki telefondan sevgilisi ile konuşan vıcık Ela'dan gelen tepkiydi bu!

"E, ne varmış?" diye taklidini yaptım. "Ne demek ne varmış! Sen bir dövüşçüsün, haddini bil!" diye telefonumdan çıplak gövdesi ile sırıtan Akın'a bağırdım.

Harbi hoş çıkmış ama! Arkadaki manzaradan anladığım kadarıyla antrenman yaparken çekilmişti.

"Sonuçta o da bir insan, bir genç. Sen, insanları dış görünüşleri yüzünden yargılamalarından hoşlanmazsın ama onu dövüşçü diye şu an yargılıyorsun."

Ela'nın bazen böyle anlamlı konuşmasından nefret ediyordum. Hani bazı arkadaşlar vardır, sırf sen üzülme diye tatlı yalanlar söylerler. Ela asla öyle biri değildi. Yeri gelir tatlı çileği ağzına kendi elleri ile koyar, yeri gelir seni acı biber komasına sokar! Yani "Sırf sen üzülme diye" lafını esirgemezdi. Bazen bu huyundan nefret etsem de çoğu zaman bunu seviyordum çünkü ben hayal ile hayat arasında sıkışıp kaldığım için beni oradan en iyi o çıkarabiliyordu.

Yerimden kalkıp yatağa, yanına aynı pozisyonda uzandım.

"Yok be Elocan, ne yargılaması. Şaşırdım be! Sen hiç dövüşçü birini Instagram'da ya da Twitter'da gördün mü?" diye sordum. Bir şey demeden omuz silkti. Ben de onun sosyal medyadaki he-

saplarını karıştırmakla yetindim. Çocuğun takip listesi mübarek Victoria's Secret melekleri ile dolu!

Hadi Adriana'dır, Candice'dir anladık da neden hepsi? Onlar da yetmezmiş gibi mübarek hepsi neredeyse kız! Rihanna, Beyonce, Jessica Alba ve daha adını bilmediğim bayağı takipçisi olan kızlar vardı.

Sinirlerimin altüst olduğunu anlayınca fotoğraflarına girdim. Dövüşürken, gülerken, antrenman yaparken, yanındaki kızlarla *sırıtırken*! Çocuğun sayfası sırf kız yorumları ile doluydu.

@goodgörl: Akın özledik seni.

@iamthebest: Yine harikaydın.

@cumtome: Lütfen takip et beni.

@mabadboy: Seni seviyorum Akınnnn.

Daha bir sürü detay içeren yorumlar vardı da onları okumaya gönlüm el vermedi. Onu geçtim, bu çocuğun hayranı da çokmuş. Takipçisi benim sürekli fangirllük yaptığım hesabımdan daha çoktu.

"Ne çok seveni varmış be arkadaş!" dedim şaşkınca yorumları okumaya devam ederken.

"Ne oldu?" Ela başını telefonundan kaldırıp bana doğru yaklaştı. Kafamı kaldırarak, "Çocuğun sayfası östrojenden geçilmiyor!" dedim.

"Hani bakayım," dediğinde telefonu ortaya koydum. Ela'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bazı yorumlar gerçekten mide bulandırıyordu. Ela telefonuna mesaj gelince yine o vıcık hâline döndü. Şu Yiğit ile sevgili olmalarına bir şey demiyorum ama bazen sap Ela'yı özlüyorum ya! O zaman tamamen bana aitken şimdi kankamı Yiğit ile paylaşmak zorunda kalıyordum. Ben bir başıma garip kalınca Akın'ın hesabına sarmaya karar verdim.

Yorumları okumayıp fotoğrafları tek tek indim. Bir an yanlış gördüğümü sanıp tekrar yukarı çıktım. Ama yok, yanlış görmüyordum.

Bu bendim!

Akın benim fotoğrafımı mı paylaşmış! Ağzım kocaman açıldı. Ela telefonu çalınca, yataktan zıplayarak balkonuna gitti. Ben de fotoğrafa bir daha baktım. Tek başıma masada oturuyordum. Bir şeye gülüyordum ama neye bilmiyorum! Hesabına iki hafta önce eklemiş. Gözlerimin rengi hiç olmadığı kadar canlı duruyordu. Fotoğraf o kadar güzeldi ki bir an arayıp hangi uygulamadan çektiğini sormak istedim. Altına yazdığı yoruma baktım.

@Akinakindir: Baş belası Mavi Göz.

Gülmeden edemedim. Yatak bana kalınca, sırt üstü uzanıp ayaklarımı vura vura güldüm. En az beğeni alan fotoğraf buydu. Tabii, kıskandılar ya beğenmezler! Altında yorumlar olduğunu fark ettim. Ne yazdıklarını merak ederek yorumlara tıkladığımda korkmadım değil! Bildiğin ölüm tehditleri vardı. Hele bazıları...

@cumtome: Iyykk güzel değil bir kere, gibi şeyler yazmış ya, evirip çevirip dövmemek için zor tuttum kendimi. Hiçbir yoruma cevap yazmayan Akın bu fotoğrafa yorum atmıştı.

@akinakindir: Onu öldürmek için önce beni geçmelisiniz.

Vay be! Egom tavan yaptı, uçup gidiyor. Gözlerimi belerte belerte yorumuna bakarken olduğum yerde tepindim.

Balkondan Ela'nın kıkırtılarını duyunca ona kulak kesildim. Biliyorum, dinlememem gerek. Çok ayıp! Ama onlar çok komikler! Yatakta oturur pozisyona geçtim ve elimi kulağımın arkasına koyarak kulak kesildim.

"*Ya hayır.*" Ve kıkırdamalar...

"Ben de seni çok seviyorum."

"Aşkımsın benim ya." Tekrar kıkırdamalar.

"Tamam, öptüm, görüşürüz." Ela'nın yine kıkırdadığını duyunca hızla eski hâlime döndüm. Ona yan bir bakış attığımda sırıttığını ve hülyalı hülyalı telefona baktığını gördüm.

"Kızım kapandı telefon," dediğimde ise popoma şaplak yedim.

"Ay totom!" diyerek zavallı popomu ovuşturdum. "Ne vuruyorsun be!" diye cırlamayı unutmadım.

"Sus, ben büyüğüm vururum."

"Yuh! Aynı gün doğduk." Gözlerim fal taşı olmuş bir vaziyette bakıyordum.

"Ben bir saat erken doğdum," dedi hanımefendi kendini göstererek.

"Eh, ebenin nokta noktası! Anladın sen orasını."

Beni takmadan, "Kay biraz," deyince yana kayıp ona yer açtım ve bu sefer sırtüstü uzanıp bacaklarımı duvara dayadım.

"Ela, annene söyle yatağını çift kişilik alsın ya, sığmıyoruz."

"Oldu paşam, başka isteğin?"

"Dolabını da büyük alsınlar. Benim kıyafetlerimden bazılarını buraya taşıyayım," dedim. Gözlerini devirmekten başka bir şey yapmadı.

Kapı açıldı ve içeri bizim küçük sarı girdi. Elinde kılıç, arkasında masa örtüsünden yapılmış bir pelerinle odada kılıç sallamaya başladı.

"Yüce Efe'den korkun, sizi küçük cüceler!" diye bağırıp etrafa vurmaya devam etti.

"İmdat! Yüce Efe, kurtar beni!" diye dramatik bir şekilde bağırdım. Efe bana bakıp gülümsedi. *Okyanus oyuna dâhil oldu.*

"Kurtaracağım sizi prensesim," diyerek önündeki kıyafetlerimizle savaş verdi. Ela kalkıp arkamdan beni boğmaya başladı.

"Ah! Prensim, öldürüyorlar beni!" diye dramatik şekilde tekrar bağırdım. Ellerimi Efe'ye doğru uzatıp mavi gözlerimle masum bir şekilde bakarken Efe, kendini oyunun içinde hissederek daha hiddetli bir şekilde kıyafetlerimizle olan savaşına devam etti. Ya kıyafetler Efe'yi esir alacaktı ya da Efe kıyafetleri. Başka yolu yoktu.

Ela, "Onu öldüreceğim, nihahaha," diyerek aptalca güldü. Onun bu hâline gülmemek için kendimi zor tutum.

"Kızım, senden oyuncu olmaz! Nihaha ne?"

"Sus! Sen bir kurbansın,"diyerek elini tekrar boynuma doladı. Efe, kıyafetlerle olan savaştan galip çıkarak yatağa doğru geldi.

"Kurtaracağım seni!" diye bağırıp üzerimize atladı, -bizden bir halt olmaz tabii ki- çığlık atıp birbirimizden ayrıldık. Elime geçen yastığı aldım. "Allah Allah Allah! Hücum!" diye bağırarak, Ela'nın üzerine atlayıp yastıkla vurmaya başladım. Saçlarım çok uzun olduğu için Ela saçımdan yakalayıp çekti. Eli çok sert!

Çığlık atıp saçımı kurtarmaya çalıştım. Beceremeyince totosunu çimdikledim.

"Ay!" diye bağırıp, elini çekince tam vuracaktım ki Efe kafama bir şey fırlattı.

"Ah! Sarı ne yapıyorsun ya! Beni kurtaracak... Ah Ela!" Saçımı yine çekmişti. Bu yüzden yatağa düştüm. Bu sefer Efe, Ela'nın kafasına bir şey fırlattı.

Bu sefer de Ela, "Efe, beni kurtaracaksın!" diye bağırınca, bunu fırsat bilip bacaklarımla hafifçe karnına vurup üstümden attım.

"Hepinize ölüm!" diye bağırdım.

Efe, bu sefer ikimize de bir şeyler fırlattı.

"Ah Efe!" diye ikimiz aynı anda bağırdık.

Efe, "Hanginiz prensessiniz? Kimi kurtaracağım ben!" diye bağırarak, âdeta şoka girmiş bir şekilde bize bakınca dayanamadık ve kahkaha attık. Yatakta deli gibi gülerken sinsi ben, bunu fırsat bilip Ela'yı bacağım ile poposundan itip fırlattım. Kahkahası yarıda kalıp, yere düşünce bu sefer sarı ile kahkaha attık.

"Bittin sen kızım!" diye sinirle bağırınca yataktan fırladım. Eline bir geçirse pestilimi çıkarırdı.

"Efe, prenses benim! Kurtar beni!" diye bağırıp salona kaçtım. Efe'nin kahkahasını, Ela'nın içine şövalye kaçmış ruhu ile bağırışını duydum. Allah yardımcım olsun!

@cimbomunkizi @akinakindir hesabını takip etmeye başladı.

@akinakindir hesabı size takip isteği yolladı.

@cimbomunkizi takip isteğini kabul etti.

15. BÖLÜM

GRİ ŞAPKA

"Ya anne, babama bir şey söyle," diye yine mızmızlandım. Koltuğumda onlara iyice yaklaştım. Heyecanla anneme baktım.

"Bir şey." Cidden mi anne! Cidden mi? İçine ne kaçtı senin? Bazen sana benzemenin iyi mi kötü mü olduğunu tartışır bir vaziyette buluyorum kendimi.

"Baba, bence artık anneme televizyon yasağı koymalıyız," diye oldukça ciddi çıkan sesimle babama seslendim. Elinde armut ile kalakaldı. "Neden?" diye sordu.

"Ya görmedin mi? İğrenç bir espri yaptı," diyerek annemi işaret ettim.

"Birincisi, annenle düzgün konuş. İkincisi, *ya* deyip durma. Sen bir genç kızsın, yakışmıyor sana." Mesaj alındı! Okyanus yavaştan sıvış!

"Tamam ama İngilizce kursu şart mı?" deyip küçükken kullandığım o masum bakışı attım. Hiç dayanamazlardı. Gerçi artık annemin üstünde işe yaramıyordu ama babamın üzerinde etkisi olduğuna eminim.

Ben bunları düşünürken babam, "Evet," diyerek armudunu yemeye devam etti. Demek ki bakış üzerinde çalışmam gerek. Artık eskisi gibi işe yaramıyor! Hâlbuki çocukken marketten iki tane çikolata istediğimde çok işe yarıyordu. Onları ikna edemeyeceğimin bilincine vardım.

"Tamam, ben yatıyorum. Hayırlı geceler," diyerek hızla odama girdim. Yatağıma oturdum ve oflayıp pufladım. Üniversite bana yetiyordu. Bu İngilizce kursu nereden çıkmıştı? Ben iki şeyi aynı

anda yapabilen insanlardan değildim. Mesela aynı anda hem yemek yiyip hem de bir şeyleri düşünemezdim. Ya da sakız çiğnerken mesaj atamazdım. Bu bana yapılır mı?

Ben kendi kendime isyan moduna girerken, telefonuma mesaj geldi. Masanın üzerine uzanıp, telefonumu alarak mesaja baktım. Mesaj Akın'dandı ama ruh hâlim parçalı bulutlu olduğu için sevinemiyordum bile! Oflayarak, başımı yastığa bırakıp mesajı açtım.

Selam, yarın buluşuyor muyuz?

Akın

Buluşuyor muyuz? Saçımı kaşıyıp mesaja birkaç kez daha baktım. Yani yarınki tek derdim aptal İngilizce kursuydu. Akın hâlâ çevrim içi bir şekilde beni bekliyordu. Daha fazla bekletmemek adına hemen mesaj yazdım. Allah'tan bu uygulama vardı da her şey daha kolaydı. Ne zaman gördü, ne zaman yazıyor tarzı şeyleri görüyordum. Eskiden olsa mesaj ulaştı mı? O gördü mü? Yazdı mı? Hep bu sorular vardı aklımda. Ekranda aniden yeni bir mesaj belirince, gözlerimi kırpıştırarak yazılanları okudum.

Okyanus? Yazıyor, yazıyor diyor.
Ne yazıyorsun bu kadar?

Akın

Kahkahamı serbest bırakırken başım yastığa iyice yaslandı. E, benim kafa bin beş yüz altı olduğu için her şeyi düşünüyordum.

Dalmışım, o yüzden.
Sana uygun mu yarın?

Okyanus

Gülerek tepede görünen *yazıyor...* kısmına baktım. İlk defa bir şeyler hissettiğim bir erkekle mesajlaşıyor olmak tuhaf hissettirmişti. Ela'nın daha beş dakika önce birlikte olduğu Yiğit ile neden mesajlaştığını daha iyi anlıyor gibiydim. Yan yana olmak güzeldi ama mesajlaşmak çok farklı hissettiriyordu. Buna, *sıradan bir şey hakkında mesaj atmak da* dâhildi. Sonunda mesajıma cevap gelmişti.

Evet, aynı yerde mi?

Akın

Ya Cevahir'de değil de Osmanbey yoluna giderken Starbucks var, orada buluşsak sorun olur mu?

Okyanus

Mesajı gönderip dudağımın içini dişledim. Yarın gidip kaydımı yenilemem lazımdı ve İngilizce kursuna yakın olan tek yer orasıydı. Umarım sorun etmezdi. Çocuk zaten kalkıp benim için geliyordu, bir de yer değişikliği yapmayı kabul etmeyebilirdi.

Tamam, sorun yok.

Akın

Gelen mesajla olduğum yerde kısa çaplı bir deli dansı yaptım. Telefon elimden kayıp burnuma düştüğü an inleyerek uzandığım yerden kalktım ve oturur pozisyonuna geçtim. Hâlâ çevrim içi olan Akın'a cevap verdim.

Sağ ol, cansın.

Okyanus

Dur, ben ne yazdım! Kocaman açılan gözlerimle giden mesaja baktım.

"Hayır, gitme! Gitme, ne olur geri gel!" diye âdeta telefonla aşk yaşadım. "Gel. Mesaj, geri gel!" Ama gelmedi, bana kahkaha atar gibi gittiğine dair o mavi tik göründü.

"Hayır, Allah'ım neden ben! Neden!" diye yakarışlarımı gönderdim. Heyecanla ne cevap yazacak diye bekledim. Çevrim içi oldu! Hâlâ ve hâlâ çevrim içi ama bir şey yazmadı. Sönmüş balon gibi duruldum.

"Ne bekliyordun ki Okyanus? Çocuğun yanında bir sürü afet var, kızım. Sana bakar mı?" Buradan kendime Ela'nın bana her zaman dediği *aptal* lafını gönderiyorum.

"Of, sus artık ve yat zıbar Okyanus!" Kendi kendimi azarlayarak yatağıma girdim. Kendi kendine konuşup kendini sinir edebilen tek varlık ben olabilirdim. Öyle bir kapasiteye sahiptim.

Yatağıma yatıp uykunun beni alıp götürmesini beklesem de bir türlü olmuyordu. Kaşınıyordum resmen. Bir gıcıklık, bir şeyler yapmak istiyordum. Uğraşacağım kimse olmayınca kendimle uğraşmaya karar verdim.

"Ya dur!" dediğim gibi yatağımdan hızla kalktım. Bize verilen bu uygulamayı kim, nasıl bulmuş, bilmem lazımdı. Yerimden kalkıp masadan bilgisayarımı aldım ve tekrar yatağa girdim. Arama motoruna uygulamanın adını yazıp kısa bir araştırma yaptım. Acayip meraklı bir kızdım. Her şeyi merak ediyordum. Ve canı sıkılan Okyanus için bir şeyler araştırmak en güzel fanteziydi. Bir de buna ek paket olan Ela vardı ki ona birazdan sıra gelecekti.

İnternetteki araştırmam kısa sürmüştü çünkü bilgilendirme sayfası bana gerekli olan bir sürü bilgiyi vermişti. "Vay be!" dedim yazı bitince. Ve sıra şimdi ek paketine gelmişti. Bilgisayarı kapatıp, kenara koyarak telefonumu aldım. İkiz! yazısına tıklayıp telefonu açmasını bekledim. Çaldı, çaldı ama açmadı. Tekrar aradım. Saate baktım, geç değildi.

Sonunda Ela uykulu sesiyle telefonu açtı. "Okyanus, gece rüyanda beni mi gördün kızım?" dedi.

"Yok be, daha uyumadım."

"Kızım ne istiyorsun? Neden beni gece gece telefonunla taciz ediyorsun?"

"Ne gecesi Elocan ya! Saat kaç sanki?"

"On iki buçuk! Saat gece yarısını geçti!" Bunu söylerken sesi çok sinirli çıkmıştı. Uykusundan eser kalmamıştı. Yanında olsaydım eminim, o ağır eliyle sırtıma vurup kocaman el izleri bırakırdı. Ama dün verilen savaşta saçımı öyle bir çekmişti ki acısı hâlâ dinmemişti. Ben intikam almadan uyuyamazdım.

"Elocan, yeni bir şey öğrendim. Unutmamak için sana anlatmalıyım." Sesimi biraz tatlı çıkararak olumsuz cevap almamaya çalıştım. Fakat ondan ses çıkmadı. Birkaç kere adını söylesem de bana cevap vermedi. Ta ki kocakarılar gibi bağırana kadar.

"Sen malsın! Beni uykumun en güzel anında bunun için mi uyandırdın? Okyanus, yarın okula gelme kızım! Gelirsen saçını başını yolacağım!"

"Elocan saçımı yolamazsın çünkü daha dün yolduğun için yolacak saç kalmadı. Ayrıca rüyanda ne gördün kız? Yiğit ile ne yapıyordunuz?" Muzır çıkan sesime verilen tek ses dıt oldu. Şaşkınlıkla telefonuma baktım. Harbiden suratıma kapatmıştı.

"Alacağın olsun Ela!" diye sinirle telefonumu kapattım ve kendi kendime öğrendiklerimi tekrar ettim. İki adam, eskiden ünlü bir şirkette çalışırken oradan ayrılıp beraber bu uygulamayı kuruyorlar. Tabii, en çok 2012 yılında tutuluyor ve sonra günümüze kadar geliyor. Hatta bu açgözlü Mark Zuckerberg, bu şirketi de satın almış.

"Ne kadar açgözlü herifsin sen! Yeterince şirketin var, gözü doymaz herif!" Mark'a çok sinirlendim şimdi. Yerimden doğruldum ve bilgisayarımı tekrar aldım. Önce kurucuların mail adreslerini buldum, sonra da Mark'ın mailini. Önce Mark'a açgözlü

olduğuna dair bir mail yazdım. Böylece İngilizcemi de geliştirmiş olurdum. Sonra diğer kuruculara, önce böyle bir uygulama için teşekkür edip sonra da bu uygulamayı sattıkları için kızdım. Son mailimi de gönderirken güldüm.

"Gece gece resmen nelerle uğraşıyorum. Ey Allah'ım, nasıl bir beyne sahibim ben!" İç sesim hemen cevap verdi: *Anı yaşayan birisin sen. Carpe Diem.*

#@#

Uykusunu alamamış zavallı ben! Üzerime ne bulduysam geçirdim. Havanın oldukça sıcak olduğunu fark edince salaş beyaz elbisemi giydim. Çok uzun değildi, hafif kısaydı. Üzerime de en ince hırkalarımdan gri olanı giyip rengârenk olan tacımı taktım ve âdeta kendimi evden attım. Uykumun açılması için metrobüs durağına kadar koştum. Ciğerlerim artık, "Yeter, nefes al!" deyince durdum ve turnikelerden yavaşça geçtim. Ela'nın dersleri öğleden sonra olduğu için okula tek gidecektim. Aslında iyiydi çünkü sinirinin geçmediğine eminim. Gerçi benimki karşı hareketti çünkü o gün Efe ile oynarken son dakikada saçlarımı güzelce yolmuştu. Eh, bu yüzden bana bir şey yapmama ihtimali yüksekti. Ama bu Ela'ydı. Sağı solu belli olmaz.

O değil de ben bu yoldan gerçekten nefret ediyorum! Mecidiyeköy ile Florya arası kırk beş dakika. Cehennem gibi sıcak ve metrobüs kalabalık oluyor! Metrobüsün geldiğini görünce önümde kim var kim yok demedim, daldım içeri. Arkamdan bir kızın, "İn oradan!" diye ciyakladığını duyunca, kafamı eğerek yerimi değiştirdim. Koltuğun kenarına çarpan zavallı kafamı ovuşturdum ve yürümeye devam ettim. Fena şekilde ittiğim kız metrobüse binmişti ve terör estiriyordu.

"Nerede o? Nereye saklandı? Gel buraya!"

Bildiğin metrobüste beni arıyordu.

"Kızım bir sus, bir sus! Bindin işte! Zırlama!" Vay amcam, o ses senden mi çıktı be! Bildiğin gürledi. Kız, önce korku ile bir adım geri attı ve en sonunda kendini topladı.

"Sana ne be! Sana ne! O hayvan kız beni itti!" Oho, bunlar ağız dalaşına başladılar. Ben de zavallım boynumu büke büke sonunda şoförün yanına kadar geldim. Bana anormal bir şekilde bakan amcama tebessüm ettim ve yola odaklanarak Mecidiyeköy'e bir an önce -sapasağlam- varmayı diledim.

Sonunda durakta inip okula doğru yürüdüm. Allah'tan cazgır kıza yakalanmadım. Sadece üç dersim olduğunu hatırlayınca rahatladım.

#@#

Okul çıkışında bu sefer tabana kuvvet Osmanbey yoluna doğru yürüdüm. Cevahir'in bayağı aşağısında olan İngilizce kursuna daha önce gidiyordum. Fakat hem okul hem kurs zor gelince ağladım, zırladım ve onları ikna ettim. Ama babam bu sefer kesin konuşmuştu ve başka şansım yoktu. Koşarak camlı kapıdan içeri girdim. Danışmada görevli kadın bana gülümseyip, "Hellooooüü!" deyince göz devirdim.

"Merhaba, Serkan Bey ile görüşmem gerek," dediğimde kadın bildiğin doksan derece açı ile döndü.

"Tamam, bir dakika," deyişi vardı ki görmeniz lazım. Az önce çıtkırıldım ağzını yamultarak konuşan o değilmiş gibiydi.

"İsminiz?"

"Okyanus." O telefonla haber verirken, ben de olduğum yerde durup etrafıma bakındım. Bıraktığım gibiydi. Hiçbir değişiklik yoktu. Hâlâ sağ taraftaki alanda, resmen herkesin içinde ders yapılıyordu. İleride sıra sıra camlı bölmeler varken onun karşısında bilgisayar odası vardı. Üst katta ise diğer dersliklerin olması gerekiyordu. Giriş kat değişmediğine göre orası da değişmemiştir.

"Tamam, sizi bekliyor," dediğinde ona dönüp gülümsedim ve ilerledim. Arkamda bekleyen kadına yine, "Hellooooüüü," dediğinde yüzümü buruşturdum.

Buraya ilk geldiğimde benimle Serkan Bey ilgilendiği için tekrar onunla konuştum. Beni yine bilgisayar odasına götürüp teste

soktu. Önce gramer, sonra dinleme testi yaptıktan sonra sonuçlara baktı. Biraz gerilediğim için az buçuk azar çektikten sonra ders saatlerimizi ayarladık ve çıktım. Kapıdan çıkınca derin bir nefes aldım. Bu okulda kendimi yabancı bir ülkede gibi hissediyordum!

Saatin ikiye geldiğini görünce koşarak Starbucks'a gittim. Akın'ın bir merdivenin kalın ve geniş olan korkuluklarına uzanmış, gri şapkası ile yüzünü örterek uyukladığını görünce gülümsedim. Yavaş adımlarla yanına yaklaştım ve dinledim.

Harbi harbi uyuyordu!

Dudağımı dişleyerek etrafıma bakındım. Bizi takan kimsenin olmadığını anlayınca yavaş bir şekilde elimi cebine soktum. Bakalım Akın Bey'in uykusu ne kadar hafif!

Ben daha parmak uçlarımı cebine sokarken, Akın bir anda beni elimden çekince çığlık atarak üzerine düştüm. Tam önüne düştüğüm içinde yüzüm yüzüyle aynı hizada, karnım karnının üzerinde bacaklarım yere basarak kaldım. Bir elim Akın'ın eli tarafından hapsedilmişti. Nefesimi tutarak ona baktım. Gözleri... *Yani gözleri o kadar...* Ah, o kadar güzeldi ki! Çikolata rengi bildiğin... Kendimi gözlerine bakmaktan alamadım.

"Ne yapıyorsun?"

"İyilik valla, sen ne yapıyorsun?" deyip gülümsedim. Gözlerini devirip kendisiyle beraber beni de kaldırdı. Şimdi ben ayaktaydım, o oturur vaziyetteydi. Gri şapkasını kafasına takarak bana baktı. Gözüne güneş girince eliyle siper edip tekrar bana baktı. Ona tebessüm ettim ama onun çenesi kaskatı kesildi. Onu böyle görünce yüzümdeki tebessüm soldu.

"Şey, başlayalım mı?" diye sordum sessizce.

"Olur," diye mırıldanıp hızla kalktı. Beraber Starbucks'a doğru yürüdük. Yanımda dururken bile kaskatı kesildiğini hissedebiliyordum. Bir anda ne oldu böyle be?

İçeri girdiğimizde ben sadece su alıp boş masa arayışına girdim. Köşede bir yerde bulduğum masaya oturarak çantalarımı bırak-

tım. Çok geçmeden Akın da geldi, bilgisayarımı kurdum ve hikâyeye baktım.

İlk bölümün biraz okunduğunu görünce, bölüm hakkında heyecanlı yorumlar yaptığımda sadece gülümsedi. Biraz daha oturup kitap hakkında düşüncelerimi söyledim. Ben anlattıkça dalıp gidiyordu. Bazen gözlerimin içine o kadar derin bakıyordu ki vücudumun ısındığını hissediyordum. Onun gibi birinin benimle işi olmayacağını biliyordum. Kitabımı da bir nevi benim zorlamamla yazmaya karar vermişti. Belki de o yüzden dalıp gidiyordu. Sonuçta ona bir yük gibi hissettiriyorumdur. Bunları düşününce yüzüm düştü. Neşeli hâlimden sıyrıldım bir an. İçimden yazmak da gelmedi. Öylece durup dalgın dalgın masaya baktım. Çok can sıkıcı bir olaydı.

"Ne oldu?" diye sordu Akın. Gözlerimi kırpıştırıp ona baktım.

"Yok bir şey," diye mırıldanıp yazmaya devam ettim. Yazdıklarıma bakınca şu anki ruh hâlimi yansıttığını fark ettim. Biraz daha yazarsam insanların içini bunaltabilirdim! Bu yüzden yazmayı bıraktım. Bilgisayarımı kapattım. Akın yine kaşlarını kaldırmış, bana bakıyordu. Şapkasını önüne doğru çekmişti.

Birden ona dönüp, "Dövüşürken seni görmek istiyorum," dedim.

Oh no! Bunu ben mi dedim? Ağzımdan bir anda çıktı. Kendimi toparlayıp yerimde doğruldum. Akın bu sefer kaşlarını çattı. Sonra bana baktı ve biraz düşündü. Yavaşça kafasını salladı.

"Kabul ama bir şartım var."

16. BÖLÜM

BİR TABAK İSKENDER

"Tamam, kabul!" diye hızla bağırdım. Beni hiç mi hiç umursamadan, yerinden kalkarak yürümeye başladı. Oflayarak ben de eşyalarımı aldım ve kalktım. İki omuzum da yine çantalar yüzünden çökmeye başladı.

"Hadi ama Akın!" diye söylendim. "Kabul dedim işte."

"Daha şartımı bile söylemedim," diye mırıldandı. Koşarak onun kocaman adımlarına ayak uydurmaya çalıştım. Zaten boyum kadar bacakları var! Bir de büyük adımlar atarak beni spor yapmaya mecbur bırakıyor.

"Tamam, söyle şartını," dedim bıkkınlıkla. Bir yandan benden ağır bilgisayarımı taşıyorken diğer yandan da beyimize ayak uydurmaya çalışıyordum. Yorulunca, kolundan tutup durdurdum. Derin derin nefes alıp ona baktım. Gri şapkasının altında gizlenen kahverengi gözlerine bakarken nefesimin düzene girdiğini hissettim.

"Yarın Topkapı durağında buluşalım. Şartımı o zaman söyleyeceğim," dedi ve arkasını dönüp durağa gitti. Sesli bir nefes verip arkasından baktım bir süre. Kendimi toparladım ve metrobüse doğru ilerlemeye başladım.

#@#

Eve vardığımda elimdeki çantaları bildiğin yere fırlattım. Fakat sonra içinde bilgisayarım olduğunu hatırlayarak eğildiğim gibi yavrularımı okşadım. Hırkamı çıkarıp top hâline getirdim ve kapıları açık olan oturma odasına doğru fırlattım. Sandalyenin üzerine düşen hırkam benden beş puan almıştı. Çıkardığım tüm sese rağmen annemden ses gelmeyince, "Anne! Ben geldim!" diye bağırdım.

"Ben de eve acemi bir hırsız girdi sandım." Annemin *ses var, görüntü yok ama laf sokmaları çok* hâline karşı bağışıklık kazandığım için bir şey demeden odama girdim. Kapımı kapatmam ile üstüme birinin atlaması bir oldu. Çığlık atarak yere düştüm. Yanlarımdan sarkan sarı saçları gördüm ve bir an kaldım. Benim saçlarım sarı değil ki?

"Beni gece gece arayıp uykumu kaçırmak he!" Oh Ela'ymış! Sarı saçların bizim cadaloza ait olduğunu anlayınca rahat bir nefes aldım. Ama totoma inen şaplakla nefesim yarı yolda tıkandı.

"Ela! Acıdı kızım!" diye sinirle bağırıp üstümden atmaya çalıştım. Beni daha çok yere bastırırken bir an ilk öpücüğümü yerden alacağım diye çok endişelendim. Tepemdeki sarışın ise toplu saçlarımı açmaya çalışırken ne yapmaya çalıştığını anlayamadım.

Ben olayı gırgıra vururken o, popoma bir tane daha şaplak atarak çığlık atmama sebep oldu. En sonunda tokamdan kurtulup, saçlarımı çekince şaşkınlıkla kalakaldım. Kendime gelince de kuvvetli bir çığlık atıp saçlarımı kurtarmaya çalıştım.

"Lan öküz, ne yapıyorsun!"

"Sana demedim mi yarın saçlarını yolacağım diye!"

"Hani okulda yapacaktın pislik!" Saçlarımı ciddi manada yoluyordu. Sanki saç teli değil de iplik tutuyor gibi elinde yuvarlayarak saçlarımı çekti. Yemin ediyorum, saçımın yarısı şu an Ela'nın elinde!

"Ela elinde bir sürü ceset var! Vicdan yok mu lan sende!"

"Hayatın kanunu bu, Okyanus. Biri gider, yerine başka biri gelir." Ela sinsice sırıtırken ben, hırlayarak onun üstüne atlamaya çalıştım. Birkaç denemeden sonra onu üstümden attım ve bu kez üste çıkan ben oldum. Saçını çekerek çığlık atmasına sebep oldum.

"Hayvan! Ben o kadar hızlı çekmedim!"

"Yok ya! Elindekiler kimin saçı, kızım?"

"Belki ben saçlarımın rengini seninkinin renginde yapmak istiyorum. Örnek olarak da birazını aldım."

"Ha ha, espri miydi bu şimdi?" Gözlerimi kısarak ona baktım. O da gözlerini kısıp bana bakarken suratını tuhaf bir hâle soktu. Dayanamadım ve kahkaha attım. O da gülmeye başladı. Beş saniye önce birbirinin saçını çeken kızlar gitti, yerine yerde kahkahalarla gülen kızlar geldi.

"Anlat bakalım. Ne öğrendin dün?" dedi gülmesini yavaş yavaş durdururken. Ona da uygulamanın geçmişini anlattım ve beraber Mark'a küfrettik. Onlara mail attığımı söyleyince, gülerek bunu benden beklediğini söylemişti. Tez canlı bir insanım. Anında kararlar verebilirdim. Lafımı esirgemez ve biraz alaya alarak söylerdim. Bir sürü insanın mailini bulup böyle mesaj atmışımdır. Bazıları geri dönüş yaparken bazıları dönmüyordu. Yine de yazıyordum. Bir şekilde düşüncelerimi dışa vurmam gerekiyordu. İçinde bir şey saklayan kızlardan değildim.

#@#

"Bu mu yani?" dediğimde kafasını salladı. Bir ona bir de önümde duran bir tabak iskendere bakıyordum.

"Şimdi ben bunun hepsini yersem beni dövüş yerine götürüp, maçını izleteceksin?" diyerek soru sorarcasına baktım.

"Aynen öyle," diyerek kafasını salladı.

"Hıh yerim şimdi!" dedim ve kollarımı sıvayarak yemeye başladım. Hayatımda gördüğüm en tuhaf şart bu olabilirdi. Yani bir tabak iskender karşılığında benim isteğimi yerine getirecekti. Bundan daha kolay ne olabilirdi ki? Başta her şey çok güzeldi. Yavaş yavaş, tadını çıkararak yedim. İskenderi üzerimdeki spor kesimli mavi elbiseme dökmemek için cebelleştim. Ben iskenderin en çok ekmeğini severim. Yavaş yavaş etlerini ayıklayıp ekmeklerini yedim ve doydum! Akın karşımda sırıtarak bakmaya devam ediyordu.

Ama ben doydum!

"Doydun, değil mi?" dedi kıs kıs gülerek.

"Hı hı," deyip başımı salladım.

"Biliyordum," dedi ve gülmeye devam etti.

"Ne?"

"Senin bitiremeyeceğini biliyordum. Ne zaman yemek yesek yarısının yarısını... Ah dur! Ne yarısı? Sen iskenderin sadece ekmeğini yersin." Akın'ın cümlesiyle içten içten şaşırdım. Birlikte geçirdiğimiz vakitler sırasında beni böyle incelediğini bilmiyordum.

"Çünkü ekmekli yeri güzel. Yumuşak ve soslu," diye anında iskenderimi savundum. Benim de yemek zevkim böyleydi. O yumuşak dolgun ekmekleri yemek yetiyordu. Eh, zaten ekmekleri yediğim zaman doyuyordum.

"Orası beni ilgilendirmez. Bir tabak iskender karşılığında benim maçım," diyerek omuz silkti.

"Of!" Sönmüş bir balon gibi çöktüm. Ben önümdeki bu iskenderi nasıl bitirecektim? Ayrıca ekmeği bol olsun diye gidip bir buçuk porsiyon söylemiştim. Ne bileyim karşıma böyle bir şey çıkacağını.

"Oflama mavi göz. Ye," dedi gözleriyle yarısı yenmiş iskenderi göstererek.

#@#

"Akın, kusacağım." Elim ağzımda Akın'a baktım.

"Sakın!"

"Valla bak," dedim elimi ağzımdan çekerek. Yüzüm, her an kusmaya hazır vaziyete gelmişti. Akın tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

"Kızım ağzın doluyken konuşma!" diye bağırdı.

"Ben ne diyorum, sen ne diyorsun ya!" Ve gözlerim dolar! Siz hiç bir iskenderi üç saatte yediniz mi? Hem de beş bardak ayran ile! Garsonların şaklabanı olmuştum. Gülüp durdular bana! Ben iskenderin sadece ekmeğini severim. Bu kadar basit! Üç saat boyunca iskender ile cebelleştim. Aramızda Üçüncü Dünya Savaşı yaşandı. Etleri büyük büyük yiyemeyince Akın hepsini tek tek küçülttü. Bugün o kadar çok güldü ki bu, ona bir yıl giderdi yani!

Ben mi?

Ah, ben bir yıl boyunca mümkünse iskender görmek istemiyorum. Ağzımdaki son lokmayı çiğneyip yuttum.

"İşte, bu kadar," dedi ve gözyaşlarımı eliyle sildi. Ağladığımın bile farkında değildim. Yani midemi çok zorladığım için ağladım herhâlde. Şu an içimde ayran denizinde yüzen et parçaları var gibiydi. Ama onun yüzüme bir gülümseyişi var, sanki ne yaptım! Alt tarafı bir tabak iskender yedim. Ama bu, onu çok mutlu etmişti.

"Bitti," diye acı bir sesle söyledim. O ise güldü.

"Evet, bitti," deyip etrafına bakındı. Köşede kıkır kıkır gülen garsonlara işaret edip, "Hesap," dedi.

"Yok ağabey, bu bizden olsun. Siz hesabı başka şekilde ödediniz," dediğinde tüm garsonlar bana güldü. Başımdan aşağı kaynar sular dökülüyor gibi hissettim. İnsanların maskarası olmuştum resmen. Saatlerdir gülmeleri yetmezmiş gibi bir de *bu bizden olsun* diyorlardı. Onlara cevap bile veremeden, kafamı eğip yeni gelen gözyaşlarımı sakladım.

"Size ne! Bakın lan kendi işinize!" Masaya inen yumrukla yerimde hopladım. Gülme sesleri kesildi, yerini korkunç bir sessizliğe bıraktı. Lokantadaki herkesin başı bizim masaya dönmüştü. Kirpiklerimin arasından ona baktığımda Akın'ın yumruğu hâlâ masada duruyordu. Üzerindeki gri ince tişörtün altından bile kasıldığı belliydi. Garsonlardan bazıları arka tarafa kaçarken bazıları kafalarını çevirdiler.

Birazdan kavga çıkacak gibiydi. Yani onların yaptıkları da pek hoş değildi. İnsan müşterisi ile dalga geçer mi? Ama kavga çıkartacak kadar büyük bir mesele değildi.

"Hadi, kalkalım," deyip ortamdaki ürkütücü sessizliği bozmaya çalıştım. Akın beni tınlamadı ve sinirli bir şekilde garsonlara bakmaya devam etti. Yerimden kalkıp mor çantamı koluma taktım ve Akın'ın yanına döndüm. Yüzünü tutarak kendime çevirdim.

"Hadi, kalkalım," deyip gülümsedim. Bir süre gözlerime baktı ve yavaş yavaş nefes verdi. Sonunda yerinden kalktı, telefonunu alıp dışarı çıktı. Hadi yine iyiyiz. Yemeği beleşe getirdik.

Sokakta ilerlerken milletin bana baktığını hissettim. Tabii şimdi, "Böyle bir adamın yanında bu kızın ne işi var?" diyorlardır.

Ben sürekli oramı buramı kaşıyarak yürürken, Akın bir anda elimi tutunca kısa bir duraklama geçirdim ve tekrar yürüdüm. Oram buram terleyip durdu. Akın parmaklarını parmaklarıma geçirerek kısa çaplı bir kalp krizi yaşamama sebep oldu. Ona baktığımda bu çok normalmiş gibi duruyordu. Ama bu normal bir şey değildi!

Biz onunla sevgili falan değiliz. Sadece iş arkadaşıyız. Fakat yine de ne yapacağımı bilemedim. Sadece ona ayak uydurdum. Elimin elinin arasında kaybolup gitmesine müsaade ettim. İki sevgili arasında çok farklı temas şekilleri olurdu ancak benim en çok sevdiğim el ele tutuşmaktı. Sanki aşkı en gerçek kılan şey, sevdiğinin elini tutarken hissettiğin o histi. Akın benim elimi tuttuğunda tüm dünyaya kafa tutabileceğime inandım.

"Nereye gidiyoruz?" Sesim niye böyle âşık gibi çıkıyordu? Gözlerimi ondan alamıyordum. Elimi bıraksa yere düşüp bayılabilirdim.

"Metrobüsle tekrar Topkapı'ya gideceğiz," deyip metrobüs durağına doğru ilerledi. Ömrüm metrobüste geçti be arkadaş!

Durağa geldiğimizde turnikelerden geçip ilerledik. Akın yine elimi sımsıkı tuttu. Eminim, şu an elim çok kötü terlidir! Boştaki elimi sürekli elbiseme silip kurutmaya çalıştım. Neden ona kızmıyorum? Elimi tuttuğunda çekmiyordum? Çünkü kendime dahi itiraf edemesem de ondan hoşlanıyordum. Gözlerinin içine bakmaktan, yanımda olmasından hoşlanıyordum. Bir geleceğimizin olmayacağını bile bile onun da benden hoşlanmasını deli gibi istiyordum. Yirmi yıllık hayatımda ilk kez bir roman karakterinden değil de canlı kanlı olan bir erkekten hoşlanmıştım. Hoşlandığım adamın yüzüne baktım. Akın, ona baktığımı fark etmiş olacak ki bana baktı. Gözleri çok yoğun bakıyordu.

"Mavi sana çok yakışıyor." O güzel, şiir gibi sesiyle söylediği kelimeler bedenimin çözülmesine neden oldu. Seslice nefes almaktan başka bi şey yapamadım.

Ah, Allah'tan metrobüs geldi!

Boğazımı temizleyip hızla bindim. Akın -hâlâ elimi tutarken- benimle beraber bindi. Tabii ki boş olduğu için ortalara doğru ilerledik. Topkapı durağından birkaç durak gerideydik. Biz de bu vakitte durmadan kitabımız hakkında konuştuk.

Aslında kitap bahane, Akın ile vakit geçirmek şahaneydi. Kitap yazmaktan çok, sadece onunla beraber yazdığım için seviniyordum. Bu, benim için onunla vakit geçirebilmem adına çok güzel bir sebep olmuştu. Yani bana sonunda bir hikâye yazacaksın ve bunu dövüşçü bir çocukla yapacaksın deselerdi gülmekten altıma ederdim. Ama şimdi öyleydi. Hayat, işte böyle bir şeydi. Olmaz dediğin şey bir anda oluverirdi.

Vakti geçirmek adına ona kitabın konusunu anlatmaya devam ettim. Kendisi okumadığı için sadece benim anlattıklarımı biliyordu. Ona anlatırken beni sinir etmeyi başardı.

Yok, bu kız salak.

Yok, bu herifi hastaneye kapatmalı.

Yok, bence Doğu şizofren.

Yok, bu Buse arkadaşına neden böyle laflar söylüyor? gibi laflar ederek bildiğin kocakarı gibi dırdır etti. Ve her cümlenin başına gerçekten bir *yok* kelimesini getirdi. Ne yoklukmuş arkadaş! Zavallı ben ise başımı sallamakla yetindim.

Sonunda duraktan inip sağdaki çıkıştan çıktık. Burada nerede dövüş yapılıyor ki? Kocaman park var sadece! Yürüdük, sağa ve sola döndük. Şu an gerçekten yolu tarif etmek isterdim ama o kadar çok sağ sol yaptık ki kafam karıştı. Sonunda bir deponun önüne geldik. Ben ne güzel Allah'a şükretmişken o ilerledi.

"Akın, kurbanın olayım yeter, yoruldum," diyerek, elimi tutan elini sıkıp onu durdurdum. Susamış köpekler gibi dilim dışarıdaydı resmen.

"Tamam, geldik işte, burası. Arka girişten gireceğiz," deyip beni çekti ve ben mızmızlanarak onu takip ettim. Sonunda başka bir demir kapının önüne gelince cebinden anahtar çıkarıp kapıyı açtı. İçeri girdiğimizde gözüm loş ışığa alışmak için çaba harcadı. Etrafıma bakınca demirden bir dolap, masa ve tabureden başka bir şey görmedim. Zaten oda da küçüktü. Odanın diğer tarafında bir başka demir kapı daha vardı. Akın elimi tutarken diğer kapıya doğru ilerledi. Zavallı mavi babetlerimin dili olsa şimdi bana sayıp söverdi. Demir kapıyı açınca iğrenç bir ses çıktı. Yüzümü buruşturmadan edemedim.

İnsan şu kapıyı bir yağlar!

Diğer odaya girdiğimizde yine loş ışıklar vardı. Ortada da Smack Down'da gördüğüm o kocaman dövüş alanından vardı. Hani etrafı lastik iplerle çevrili olan. Az ilerideki kızlı erkekli bir gruptan kahkaha sesleri duydum. İçimi bir korku sardı. Sonuçta ben bu ortama alışık değildim ve ne ile karşılaşacağımı bilmiyordum. Durmadan boğazımı temizleyip durdum.

"Sanki ailem ile tanışmaya gelmişsin gibi davranma. Alt tarafı arkadaşlarım," deyip gözdevirdi.

"Olsun. Benim bilmediğim bir *ortam* olmuyor. Tedirginim."

"Sakin ol," deyip elimi sıkınca, kafamı sallayıp seslice nefes alıp verdim. Evet sakinim... Sakin... Rahatla, Okyanus...

Onları gördüğümde üç kız ve dört erkeklerdi. Kızlar tam tahmin ettiğim gibiydi. Açık saçık kıyafetler, boyalı suratlar falan. Erkeklerin de neredeyse hepsinin elleri Akın'ın elleri gibi yara bere içindeydi ve yüzlerinde belli belirsiz morluklar vardı.

"Vay Akın, hoş geldin." İçlerinden sarışın ve kıvırcık saçlı olan gelip Akın'a sarıldı. Akın gibi uzun ve yapılıydı.

"Anıl," deyip Akın da ona sarıldı. Anıl ve Akın ne kadar da uyumlu! Kardeşler mi acaba? Yok canım, Akın kumral ve çikolata gözlü. Anıl ise sarışın ve kıvırcık saçlı. Belki de kardeşlerdir ama farklı kişilere çekmişlerdir. Bunu bilmen için önce ailesini tanıman gerek! Lanet olası iç sesime küfredip kendimi toparladım.

"Ve bu güzel kız da..."

"Okyanus," diyerek arkadaşının sözünü tamamladı Akın. Anıl beni baştan aşağıya süzünce ona ters bir cevap vermemek için dudağımın iç tarafını kanattım. Baştan aşağıya süzülmek her insanın kendini rahatsız hissetmesine sebep olurdu. Keşke Ela burada olsaydı. Böyle ortamlara benden çok daha alışıktı ve ne yapacağını da daha iyi biliyordu.

"Hım memnun oldum," dedi Anıl ama ses tonundan hiçbir şey anlamadım.

"Ben de," deyip beceriksizce gülümsedim.

"Akın! Hoş geldin." Bir de bana *ismimi neden Ikın der gibi söylüyorsun?* diye kızardı! Kadın resmen, bildiğin *Ikın* dedi.

"Mercedes, nasılsın?" Pardon? Mercedes mi? Gözlerim kocaman açılmış bir vaziyette Akın'a bakınca elimi ikaz edercesine sıktı. Sanırım bu ortamda dilimi biraz ait olduğu yerde tutmalıydım. Benim boyumun iki katı olan kıza zorlukla gülümseyerek baktım.

"İyilik, sonunda yüzünü görüyoruz. Antrenman ve maçlar olmasa göremeyeceğiz seni," deyip platin sarı saçları ile oynadı. Beni tınlamadı bile! İnsan bir sorar "Kim bu kız?" diye! Akın kıza cevap vermeyerek benden puan aldı. Herkesin gözü önce Akın'a, sonra bana ve sonra birleşik olan ellerimize kaydı. Kızların tek kaşlarını kaldırarak bize bakmalarına gıcık oldum.

"Millet, bu Okyanus," diye beni tanıttı. Herkes beni şöyle tek kaşıyla süzdükten sonra kafasını salladı. Onlara ben de kafa sallayıp *ne yapacağım ben?* der gibi Akın'a baktım. Sadece elimi sıktı. Yanımda olduğunu bilmek beni rahatlatıyordu.

"Akşamki maç için ne zaman hazırlanacaksın?" Bunu söyleyen Anıl'dı.

"Şimdi," diyen Akın elimi çekiştirdi ve kızların homurtularını arkada bırakarak tekrar odaya girdik.

"Arkadaşların çok sevecenmiş," dedim imalı bir şekilde.

"Evet, öyledirler," diyerek yapmacık bir şekilde gülümsedi. Ben de aynı yapmacıklıkla ona gülümsedim. Elini benden çekip ilerledi. Demir dolaptan sargı bezine benzer bir şey çıkarıp ellerini sardı. Sadece parmaklarının büyük bir kısmını sarmadı. Üzerindeki tişörtü çıkartınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kıpkırmızı kesildim. O ise sakin bir şekilde beyaz atlet giydi. Sonradan fark ettiğim kum torbasına doğru ilerledi.

Daha fazla ayakta durmayıp taburelerden birine oturdum ve onu izledim. Durmadan yumrukluyordu. Üç yumruk, bir tekme. Sürekli bu şekildeydi. Oturduğum yerden onu izledim. Yumruklarken kaşlarını çatıyor ve yanında benim olduğumu bile unutuyordu. Gözlerini kum torbasına odaklıyordu. Mesleğine âşıktı sanırım. Ben de isterdim düzgün bir mesleği olsun ama o, bu işi seviyor gibiydi. Kafamda bir sürü soru olmasına rağmen dikkatini dağıtırım korkusuyla soramıyordum bile.

Bir süre sonra yumruklamayı bıraktı ve olduğu yerde şınav çekti. O kadar hızlı şınav çekiyordu ki bir yarışmaya katılsa kesin kazanırdı. Ağzım açık ona bakıyordum. Kol kasları bu şekilde daha çok ortaya çıkarken Akın'ın güçlü kollarını daha çok fark eder olmuştum. Yani hep uzun kollu tişörtlerin arkasında sakladığı için belli olmuyordu ve şimdi onları gözler önüne sermişti.

Ben çenemi elime yaslayarak hayran hayran onu izlerken, o şınav çekmeyi bırakıp mekik çekmeye başladı. Vücudu yine çok hızlı hareket ediyordu. Onun bu hâlini görmek annemi hatırlatmıştı. O da her sabah yirmi tane mekik çekmek için zorla ayaklarını tutmamı ister ve daha beşte pes ederdi. Ben ise yirmi tane bitmeden ayaklarından inmeyeceğini söyleyerek annemi zorlardım. O anlar gözümün önüne gelince gülümsedim.

Akın gülümsediğimi görünce, bana anlamsız bakışlar fırlatarak ip atlamaya başladı. Ben bile bu kadar hızlı atlayamıyordum! Her atlayışında verdiği sesli nefesler küçük odada yankılanıyordu.

Bir süre daha ip atladıktan sonra vücudunu esnetme hareketleri yapmaya başladı. Bir süre sonra ister istemez oturduğum yerde sıkıl-

maya başladım. Konuşmak istiyor ama dikkati dağılır diye konuşamıyordum bile! Çaktırmamaya çalışarak sesli bir nefes alıp verdim.

İp atlamayı bıraktı ve yumruklamaya tekrar başladı. Onun ilk defa bu dövüşçü yüzünü görüyordum ve korkmuyordum. Tam tersine onu daha çok tanıdığım için seviniyordum. Tamam kabul, bir yanım korku içindeydi. Daha doğrusu gelecek kaygısı vardı içimde. İşin aslı, ben geleceğimin nasıl olacağına anlam veremiyordum. Sadece Akın'dan ayrılmak istemiyordum.

Onunlayken... Her şey... Ah, her şey o kadar güzel ki! Nefes aldığımı ve yaşadığımı hissediyorum. Belki de ilk defa böyle bir şey yaşadığım içindir. Ama o, kalbimi bu kadar hızlı attıran ilk erkek oldu. Basit bir kitap okuma kavgasıyla buralara kadar geleceğimi bile bilmiyordum. İnsanın kaderindeki şey bir şekilde oluyormuş demek ki... Ama o adını bana daha ilk söylediği an kalbimden geçen tek şey, adının her daim adımın yanında olmasını istediğim olmuştu. Bunun bile bir sebebi olduğunu düşünmeye başlıyorum.

"Hey."

"Ha?" Daldığım yerden kafamı kaldırıp ona baktım. Kum torbasının önünde endişeyle bana bakıyordu.

"İyi misin?" Konuşacak takati bile bulamadığım için sadece kafamı salladım. Fakat aklıma gelen soruyla ona baktım. "Yorulmadan nasıl vurabiliyorsun?" Sorum üzerine bana kısa bir bakış atıp, "İşin sırrı nefes almakta," dedi. Tıpkı Ebru Şallı gibi konuştu şimdi!

"Eğer doğru zamanda nefes alırsan kolay olur," dedi.

"Peki, doğru zaman ne zaman?" diye sordum.

"Vurmadan önce."

"Nasıl yani?" deyip kafamı yana yatırdım. Kendimi bir dövüş seminerinde gibi hissediyordum.

"Yani nefes al, verirken vur," dedi ve söylediklerini uyguladı.

"Çoğu rakip bundan dolayı kaybeder," diye ekledi.

"Doğru nefes almadıkları için mi?" diye sordum merakla.

"Aynen öyle," diyerek başını salladı. "Tüm güçlerini bir anda kullanır ve nefes almayı unuturlar. Bu da çabuk yorulmalarına sebep olur. Dövüş, sabır ve mantık ister."

"O yüzden mi çoğu maçını kazanıyorsun?"

Yine, "Aynen öyle," deyip kafasını salladı.

"Peki, bu işe nasıl bulaştın? Yani dövüşe?" Cevap verecek mi, emin değildim ama dudağımı ısırarak bir umut bekledim. Yorgunca nefes alıp verdi ve saçlarını karıştırdı. Bana yorgun bir ifade ile baktı ve yanıma geldi. Bana doğru yürürken tüm kanın yanaklarıma pompalandığını hissettim. Kalbimdeki kuş uçuşa geçti ve hızla kanatlarını çırpmaya başladı. Odasında iki tabure vardı. Birinde ben oturuyordum ve diğerine de Akın oturdu. Taburesini iyice bana yaklaştırdı. Bacaklarını açarak oturdu ve ellerini birbirine geçirip önünde tuttu.

"Lise zamanım çok olaylıydı. Babam ile annem boşanmıştı ve babam, başka bir kadınla evlenip şehirden taşındı. Ben de tabii atarlı gençlik zamanındaydım. Sinirlerime hâkim olamıyordum." Yeni bilgilerle kaşlarım havalandı. *Ailem var ama yok* derken bunu kastediyor olmalıydı.

"Ve dövüşe başladın," diye onun sözünü bitirdim.

"Aynen öyle." Bu kelimeyi ne kadar çok kullanıyordu böyle. Bazen bir şey demeden bu kelimeyi söyleyeceğini tahmin edebiliyordum. "Annem ve ben maddi sıkıntılarla boğuşuyorduk. Öfkeliydim ve hıncımı çıkaracak bir şeyler arıyordum. Önce düşüncesizce dövüşlere katılmaya başladım. Sonra bir gün," diye devam etti. "Seçkin ağabey ile tanıştım. Beni bir kavgadan kurtarmıştı. Eğer o orada olmasaydı ben şimdi mezarda olurdum." Nedense Seçkin denen adama bir anda ısınıverdim.

"Sonra?" diye sordum merakla.

"Sonra... Bana bu işi teklif etti. Annem gururlu kadındı ve nafaka falan kabul etmemişti. Kendi başına çalıştı. Ona destek olmam gerekiyordu. Ama zordu tabii." Anlayışla başımı salladım. Devamında neler olabileceğini tahmin ederek, "Sen de yük olmak

yerine yükünü hafifletmek adına dövüşlere devam ettin," dedim. Sesim nedense azarlar gibi çıkmıştı.

"Cümlelerimi devam ettireceksen hiç anlatmayayım."

Kalkan kaşıyla oturduğum yerde doğruldum.

"Özür dilerim, sustum," diye mırıldanıp dudaklarıma fermuar çeker gibi yaptım.

"Evet, dediğin gibi yaptım. Hem liseye gittim hem de geceleri dövüştüm. Dört yıl boyunca durmadan dövüştüm, eve ekmek parası getirdim."

"Zor olmadı mı? Yani sonuçta normal bir iş değil ki bu, Akın."

"Oldu. Bir hafta boyunca yataktan kalkamadığım zamanlar bile oldu." O daha cümlesini bitirmeden benim içimde bir şeyler koptu. Durmadan birilerini hırpalamak zorunda veya kendisi hırpalanmak zorundaydı. Yeri gelecek, dediği gibi yataklık vaziyette olacaktı. O zamanlar ne yapacaktım ben? Gözlerimin dolduğunu gören Akın ellerimi tuttu.

"Fakat alıştım," dedi. "Aslında seviyorum bu işi. Benim canımı acıtan vücuduma aldığım darbeler değil." Ne kadar sormaya korksam da sordum. "Peki ne?"

"Burama aldığım darbeler," diyerek kalbini gösterdi. Gözlerine bakmaktan kaçındığım için gözlerimi birleşen ellerimize çevirdim. Yaralı ellerini sımsıkı tutup uzun bir nefes alıp verdim. Akın'ın hayatı benim hayatıma göre çok daha zor ve meşakkatli geçmişti.

"Annem benim ekmek parası için dövüştüğümü biliyordu ve sesini çıkarmadı. Daha iyi dövüşçü olup çok para kazanmamı istedi." Sesindeki acıyı hissediyordum. Boğazındaki düğümü çözebilmek için yutkundu. "Fakat sonra bir gün 'Birine *âşık* oldum ve evlendim' dedi. Kocası ile başka bir şehre taşındı. Bana da artık ekmeği taştan *çıkarabildiğimi* söyledi." Sesi fısıltı ile çıkıyordu. Gerçekten böyle aileler var mıydı? Onu dinledikçe kendi dertlerimin ne kadar salakça olduğunu hissettim. Hâlâ yüzüne bakabilme cesareti gösteremiyordum. Ben, babam beni İngilizce kursuna gönderiyor diye ahlanıp vahlanırken Akın'ın ailesi, kendi hayatımızı kurduk diyerek çocuğu bırakıyordu. Bazen kendi hayatımıza

şükretmeyi unutuyorduk. Elimizdekilerin kıymetini bilmek yerine daha çok isyan ediyorduk. Bir gün elimizden kayıp gittiğinde kıymetini anlayacaktık ama o zaman da çok geç olacaktı.

Akın ile tanışmak bana hayatın gerçek yüzünü gösteriyordu. Bir yerlerde insanlar boğazlarından sıcak lokma geçmesi için tüm gün çalışıyordu. Bir anne, hasta çocuğu için yardım peşinde koşarken öteki anne hasta çocuğuna şefkat göstermiyordu.

"Ama insaflı kadındı da bana evi bıraktı." Akın'ın sesiyle düşüncelerimden ayrıldım. "Şu an oturduğum ev, aile evimizdi. En azından başımı sokacak bir evim vardı." Ah, sesindeki alayı anlamamak için salak olmak gerekirdi.

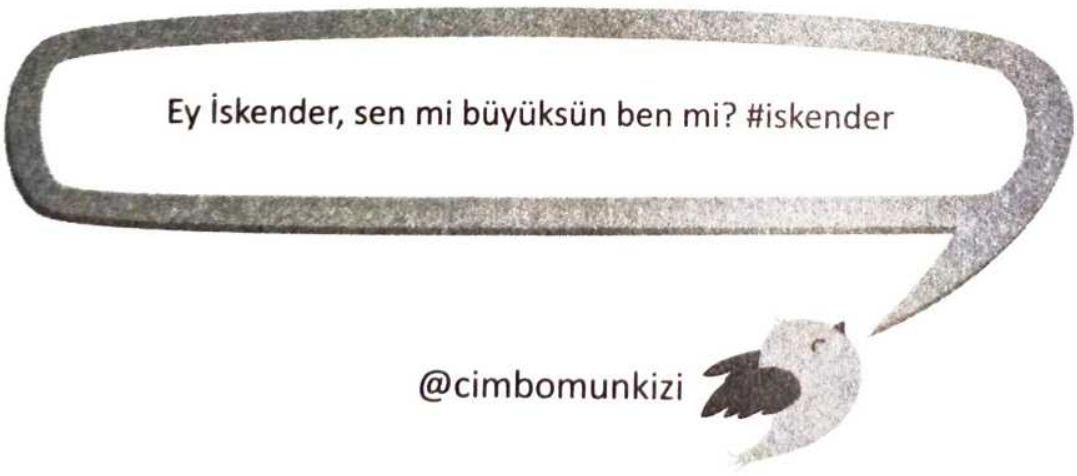
Aslında bir salak da bendim. Nerdeyse bir aydır beraberiz ve hemen hemen her buluştuğumuzda yemek yiyoruz ve hesabı hep para ile takıntısı olan Akın ödüyor. Çocuk yumruklarını konuşturarak para kazanıp hepsini benim boğazıma harcıyordu. Bunu hatırlayınca boğazımda ekşimsi bir tat hissettim.

"Artık iyiyim. Alıştım. O yüzden sana, bir ailem yok, dedim."

"Ve ben Dövüşçü Akın'ın hikâyesini bir tabak iskender sayesinde öğrendim." O gülünce ben de güldüm.

"Evet, sanırım öyle oldu," dedi.

"Ve sanırım bu bir tabak iskender buna değdi."

17. BÖLÜM

BENİM CANIM SENİN CANIN

"Neyse, bu kadar eski yeter," dedi ve ellerini dizlerine vurarak kalktı. "Birazdan maç başlar. Çalışmam lazım," deyince kafamı salladım. Burnumu sıkınca, gülümsemeden edemedim. Yanımdan ayrıldı, tekrar şınav ve mekik ikilisini çekmeye başladı. Biraz ısınma hareketleri yapıp biraz ip atladı derken tekrar kum torbasına döndü. *Üç yumruk, bir tekme.* Sürekli bunları uyguladı.

Ben onu izlerken vaktin ne denli hızlı geçtiğini anlamamıştım. Fakat saatlerdir burada olduğumuzu anca dışarıdan gelen bağırış sesleriyle fark ettim. Akın'ın hareketleri o kadar hızlıydı ki onu izlemek, zamanın hızla akmasına sebep olmuştu. Yine de saatin tam olarak kaç olduğunu merak edince telefonumu çıkardım. Akşam yedi olduğunu görünce gözlerim yerinden çıkacaktı. Allah'tan Ela beni idare edecekti. İşin aslı o da Yiğit ile buluşacak. Orta bir yerde buluşup beraber onun evine geçeceğiz.

Birazdan hayatımın en büyük anına tanıklık edecektim. Ömrümde ilk defa bir dövüş görecektim. Bu dövüşün hoşlandığım adamın dövüşü olması acı olsa da bir ilk olacaktı. Korku ile heyecan arasındaydım ama korku çok baskındı. Ve geç kalma korkusu da eklendiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Akın, ben geç kalamam." Benim konuşmamla kum torbasına vurmayı bırakıp bana döndü.

"Tamam, ilk maç benim. Maç sonrası çıkarız," deyince kafamı salladım. Demir kapı iğrenç bir sesle açıldı ve sanırım adı Anıl olan *–evet, evet Anıl'dı-* kişi kafasını uzattı. "Sıra sende," dedi ve gitti. Kalbim heyecandan küt küt atıyor, ellerim durmadan terliyordu. Yerimden kalkarken terleyen ellerimi üstüme sildim. Akın sanki

yemeğe gidiyormuş gibi rahattı. Ben ayakta dikilirken yanıma geldi ve beni belimden tutarak kapıdan dışarı çıkardı. Bir an geri dönüp odada kalmayı düşündüm ama sonra derin derin nefes alıp kendime geldim. Millet deli gibi *Akın* diye bağırıyordu. Bu mekân ne ara bu kadar kalabalık oldu, anlamamıştım. Küçük odadan hiç çıkmadığım için ne ara dolduğunu bilmemem çok normaldi.

Kendimi buraya o kadar çok yabancı hissediyordum ki! Yani herkes ortama ayak uydurmuş gibiydi ve böyle bir yerde ben, doğal olarak sırıtıyordum. Herkes Akın'a dokunmaya çalışıyordu. Bir an kendimi kırmızı halıda yürüyormuş gibi hissettim. Yanımda da sanki Jamie Dornan vardı.

"Sen Anıl'ın yanında kal!" diye kulağıma bağırdı. O sırada Anıl yanımda bitti.

"Sana emanet," deyip benden ayrıldı. Anıl, biraz çekinerek belimden tuttu ve beni köşeye çekti. En baştaydım ve her şeyi görüyordum. Ağızlarına bir şey taktılar. Ne olduğunu görmek için gözlerimi kısarak baktım ama anlayamadım. Sonrasında ise boks eldivenlerini giymelerini bekledim ama Akın sadece elindeki sargı bezleri ile durdu.

Ne yani, boks eldiveni yok mu? Peki ya kask? Normal maçlarda boks eldiveni ve kask olurdu ama. Anlamayarak Anıl'a bakıp, "Boks eldiveni ve kask yok mu?" diye sordum. Ses o kadar yüksekti ki beni duyamayınca kafasını bana yaklaştırdı.

"Boks eldiveni ve kask yok mu diyorum!" diye bağırdım. Bana beş yaşındaki bir çocuğa bakar gibi baktı. Zaten şu ortamda da tam olarak öyle görünüyordum.

"Bu maç, o televizyonlarda izlediğin maçlardan değil."

"Nasıl bir maç?" dedim kaşlarımı çatarak. Gözlerini devirmesini görmezden geldim.

"İllegal yollarla yapılan bir maç, güzelim." Bir an bana *güzelim* dediği için terslemek istedim ama beni burada bırakıp gider korkusuyla sessiz kalıp ringe döndüm.

Kuruyan boğazımı ıslatıp heyecanla bekledim. Hakem bir şeyler söyledi ve ikisi de kafalarını salladı. O kadar sakin ve sanki günlük bir şey yapıyormuş gibi duruyordu ki anlam veremiyordum. Karşımdaki Akın, Dövüşçü Akın'dı. Benim yanımdaki Akın gibi değildi. Bakışları bile o kadar sertti ki onun diğer hâlini görmesem yumuşak biri olduğunu anlamazdım. Akın'ın gözleri hep çikolata gibiydi. İnsanı eritir, yumuşacık yapardı. Özellikle benim gibi çikolata hastası olan biri için o gözler bağımlılık yapıyordu. Ama şu an gördüğüm Akın, Dövüşçü Akın'dı ve gözleri, âdeta kara toprak gibiydi. Soğuk, vahşi ve ölümü gözler önüne seriyor gibiydi. Bu bakışlar onda gördüğüm bakışlara hiç benzemiyordu. Dövüşçü Akın gerçekten çok farklıydı. Bana kısa bir bakış attı. Ben ise sopa yutmuş gibi sabit duruyordum. Rakibi üzerine gelince, bana bakmayı kesip yumruktan kurtuldu. Kafasını eğip rakibin yumruğunu boşa sallamasını sağladı. Fakat boş durmayıp o sırada rakibin karnına vurdu. Adam acı ile inleyip geri gitti. Akın, ona zaman tanıdı. Adam kendini toparlayıp, bağırarak onun üzerine yürüdü. Arkamdan biri beni itince, çığlık atarak öne doğru biraz savruldum. Akın, benim çığlığımı duymuş olmalı ki bana bakarken dikkati dağıldı ve yüzüne yumruk yedi. Bu sefer yüzüne yumruk yediği için çığlık attım. Sanki benim gözüme yumruk atmışlar gibi hissettim. O ise bir şey olmamış gibi devam etti. Bana bakıp, iyi olduğuma emin olunca rakibine saldırıya geçti. Anıl öne kaydığım için beni belimden tutarak ayaklarımın üzerine basmamı sağladı. Arkamızdaki kızlar durmadan bağırıp öne atlamaya çalışıyordu. Dikkatimi tekrar ringe vermeye çalıştım.

Rakibine daha dikkatli baktığımda adamın hiç düzgün nefes almadığını fark ettim. Akın'ın ise her vuruşunda burun delikleri genişliyordu. Tüm bağırışlar arasında onların birbirlerini yumrukladığını izlemek kendimi kötü hissettirdi. İnsanlar şiddetten zevk alıyorlardı ve kim daha iyi dövecek diye yarış yapıyorlardı. Bu nasıl bir şeydi böyle?

#@#

Maç normal devam ediyordu ama Akın'ın bir gözü bende olduğu için sürekli darbe alıyordu. Arkamdaki kızlar sürekli Akın'a,

saldırması için bağırıyorlardı. Sanki kafesteki bir hayvanmış gibi... Ve bu his midemi bulandırıyordu. Ona her vurulduğunda benim canımdan can alıyorlardı. Karnına tekme yiyince ben yemiş gibi oluyordum. Onu öyle görünce ağlamaya başladım. Onun acı çekmesini istemiyorum. Daha doğrusu onun dövüşmesini istemiyorum. Benim ağlamam onu afallattı ve birkaç darbe daha aldı.

"Hey, sen!" Arkamdaki bir kız bana bağırınca ona döndüm. Ah, ismi yabancı araba markası olan kız! Mercedes.

"Defol şuradan! Zırlayarak Akın'ın dikkatini dağıtıyorsun. Onun kazanması için bahis oynadık," diye dişlerinin arasından sinirle tısladı. İçimden bir öfke gelip geçerken tüm vücudumu ona çevirdim.

"Neden? Güzel şov yapamıyor mu? Tabii, dayak yiyor ya! Bahsi kazanamayacaksınız diye keyfiniz kaçtı," diye çıkıştım. Anıl kolumu ikaz edercesine sıkınca kolumu ondan kurtardım. Ela ile ben, bu kızı iki dakikada dayak manyağı yapardık.

"Bana baksana sen!" Üzerime doğru atılınca, Anıl aramıza girip bizi ayırdı.

"Okyanus, hadi odaya gidelim. Akın'ın dikkati şimdi daha çok dağıldı." Kızın koluna son kez vurup Anıl'ın beni çekiştirmesine müsaade ettim.

Ayrıca Anıl haklıydı. Akın, bana bakmaktan konsantre olamıyordu. Bir de üstüne ağladım. Çocuğun kafasında ben varken gözü rakibini göremiyordu. Anıl belimden tutup, kalabalığı yararak bana yol açtı. Onunla birlikte odaya girdim. Odaya girer girmez hıçkırıklarımı serbest bıraktım. Aynı tabureye oturup, kafamı bacaklarımın arasına koyarak ağlamaya devam ettim.

"Ya kızım, bu her zaman oluyor. Hem merak etme, Akın kazanır maçı." Anıl'ın sözleriyle ağlayan suratımı ona çevirdim. Gördüğü manzara karşısında kaşlarını kaldırıp, ellerini havaya kaldırarak iki adım geri çekildi. Dışarından *Vur! Vur!* seslerini duydukça ağlamam daha da şiddetlendi. Anıl bir anda dibimde bitiverdi. Ancak çocuk da ne yapacağını şaşırmış gibiydi. Ben de ne yapacağımı şaşırmıştım.

"Okyanus, ağlama. Yemin ediyorum, Akın gebertecek beni ağlıyorsun diye." Bunu önemseyecek durumda değildim. Çünkü hayatın bir başka yönüne tanıklık ediyordum. Onun dövüşçü olduğunu biliyordum ama bunu canlı olarak görmek berbat bir şeydi.

Herkes zafer çığlıkları atınca maçın bittiğini anladım. Kapı hiddetle açılınca, hemen kafamı kaldırıp kapıya baktım.

"Okyanus!" Akın'ın korkuyla bana bağırmasıyla yerimden kalkıp ona doğru gittim. Terden sırılsıklam olmuştu. Sık sık ve hızlı nefes alıyordu.

"Akın," diye hıçkırıp dibinde bittim. Sol gözünde bariz bir morluk vardı.

"Benim yüzümden dikkatin dağıldı."

"Ne oldu? Ne dedi sana Mercedes? Neden çıktın?" Anıl yavaş yavaş odadan çıktı. Akın'ın bakışları odadan firar eden Anıl'a gitti.

"Onu bir suçu yok. Ben sadece... Ben..." Konuşamadan tıkandım. Ne diyeceğimi bilemedim. Zorlukla yutkunup ona baktım. "Akın, ben seni öyle görmeye dayanamadım." Gözlerimin içine çikolata gözleri ile baktı. Yüzünde şefkat ve memnuniyet gördüm. Bana bir anda sıkıca sarıldı.

"Bir şeyim yok, iyiyim ben," dedi yatıştırıcı bir sesle.

"Ben bir daha gelmek istemiyorum. Seni böyle görmeye dayanamam."

"Tamam, yok bir şey." Saçlarımı okşamaya başlayınca daha çok çözüldüm. Ağlamam şiddetlendi.

"Millet senin vurman için bağırırken ben, keşke bir şey olsa da şu maç dursa diye dua edip durdum." Kahkaha atıp bana biraz daha sarıldı.

Komik olan neydi? Ciddiyim! Hangi kız sevdiği adamı dayak yerken ya da birkaç kuruş için dövüşürken görmek isterdi ki!

"Bir yerin acıyor mu?" Ondan ayrılıp hasar kontrolü yaptım. Mor göz ve patlamış bir kaş. Ağlamam daha da şiddetlendi. Göz-

yaşlarımı silip, "Sakin ol, acımıyor. Hadi, pansuman yapalım," dedi ve demir dolaptan bir çanta çıkardı. Tabureye oturup çantayı açtı. Ben hâlâ kapının yanında mal gibi duruyordum.

"Hadi," dediğinde anca hareket edebildim. Diğer tabureye oturup, ıslak havluyla kaşındaki kanı temizleyerek pansuman yaptım. Bunlara çok alışık olmalı ki sessizce, öylece durdu. Onun bu hâli nedeniyle sıkıntılı bir nefes verdim. Kutudan merhem çıkarıp morluklarına sürdüm. Ellerine de sürdüm. Bu işleri yaparken o bana baktı fakat ben gözümü işimden ayırmadım.

"Bitti," dedim sessizce.

"Elin çok hafifmiş," diyerek tebessüm etti. Ona cevap veremeden kapı hızlı bir şekilde o iğrenç sesle açıldı.

"Lütfen, bir ara şu kapıyı cilala," diyerek yüzümü buruşturdum. O da gıcıklığına göz devirdi. *İşte, bu Akın'ı seviyordum.* Benimle inatlaşan Akın'ı.

"Nerede o?" Iyy, bu cırlayan sesi biliyorum. Mercedes!

"Ne oluyor?" diyen Akın, hızla kalkıp Mercedes'e ve arkasındaki arkadaşına seslendi. Mercedes arkasında tuttuğu dört beş kızla öfkeli bir şekilde odanın etrafına bakıyordu.

"O orospu nerede?"Ağzım kocaman açıldı. Kazanacağımı bilsem ayağa kalkar, kızı evire çevire bir güzel döverdim de kızın boyu benim iki katım kadardı! Tek yumrukta yere düşerdim.

"Düzgün konuş, Mercedes!" Akının dişlerinin arasından konuşup sinirle onu uyardı. Kızın iki adım geri gittiğini gördüm. Ben güçsüz olabilirim ama benim Akın'ım güçsüz değil.

"Bu kız yüzünden az daha maçı kaybedecektin," dedi adını bilmediğim diğer kız.

"Ama kaybetmedim, Porsche." Porsche mi? Dövüş yeri değil, sanki yabancı marka araba galerisi! Birazdan birileri çıkıp Lamborghini, Bugatti dese şaşırmam yani.

"Sizi ilgilendirmez."

"Evet, ilgilendirir. Senin üzerine bahis oynadık," dedi ismi bir numaralı yabancı araba markası olan Mercedes.

"Maç bu, kaybedersin de kazanırsın da! Şimdi defolun odamdan. Bir daha sakın dingonun ahırına dalar gibi dalmayın," diyerek, tehdit edercesine parmağını salladı. Kızlar geri adım atarak çıktılar ve bana gözlerini kısmayı unutmadılar.

Akın bana dönüp, "Hadi, çıkalım. Sen de geç kalma," dediğinde kafamı salladım.

"Duş falan almayacak mısın?" diye sordum. Sonuçta maçtan çıkmıştı.

"Evde alırım," deyip tişörtünü değiştirdi. Beraber odadan çıktık.

#@#

Dudağımla oynamaktan sonunda dudağımı kanattım. Ona baktığımda hâlâ bana bakıyordu. Hiç bu kadar derin baktığını hatırlamıyordum. Bu bakıştan utanıp gözlerimi yine gövdesine diktim. Boyu o kadar uzun ki boynuna bile gelemiyordum. Metrobüs tıklım tıklımdı ve ben sadece tek elimle tutunabiliyordum. Metrobüs sarsılınca, refleks olarak kolunu tuttum.

Allah'tan tişörtü uzun kolluydu!

Ama bu, içimde bir şeylerin kaynamasına engel olamadı. Vücudumun titrediğine emindim. Nefes almakta zorlanınca ağzımdan derin derin nefes almaya çalıştım. Metrobüs kalabalıklaştıkça ona biraz daha sokuluyordum. Allah'ından bul be şoför bey amca! Daha ne diye alıyorsun insanları?

Akın'n tuttuğum kolu havalanınca kirpiklerimin altından ona baktım. Gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Bu çok... *Çok rahatsız ediciydi.* Kolunu elimden kurtardığında hayal kırıklığına uğradım. Fakat sonra beni sırtımdan tutarak, gövdesine yapıştırınca titrek bir nefes aldım. Diğer kolunu da sırtıma koyup bana sarılınca elimin ayağımın boşaldığını hissettim. Destek için tutunduğum direkten elim kaydı. Önce bir şoka girdim. Ben ellerim yanda, mal gibi dururken o bana sıkıca sarılıyordu.

Çocuk sana sarılıyor, Okyanus!

Sonunda beynim *error* vermekten vazgeçti ve kollarıma emir vererek ona sarıldım. Ben ona sarılınca bana daha çok sokuldu. Kafamı göğsüne yaslayıp dudağımı ısırdım. Gülümsemeden edemedim. Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum! Kahkahamı bastırmak için kafamı sağa sola salladım. Fakat hafif kıkırdamadan edemedim. Bir eliyle boynumdan sardı ve arkasına yaslandığı yerden hafif kaydı. Böylece yüzüm artık boynuna geliyordu.

Kirpiklerimin altından ona baktığımda tebessüm ediyordu. Çikolata gözleri beni öldürüyor! Burnumu sıkınca, kafamı sallayıp gülmeye başladım. Alnımı boynuna yaslanıp bu anın tadını çıkardım. Sanırım bir dövüşçüye gönlümü kaptırmıştım.

Artık benim canım, senin canın Akın!

18. BÖLÜM

BİZ KARDEŞİZ

"Ne! Ne demek çıkıyoruz!"

"Biraz daha bağır, Ela. Babam duyamadı." Dün olanları anlattığımda verdiği tepki tam olarak buydu. Odamda -küçücük odamda- bunu tartışıyorduk.

"Ya sen manyak mısın?" Ela gözlerini kocaman açarak bana bakarken verdiği tepkiye şaşırmıştım. O hep birileriyle sevgili olmamı ve aşkı tatmamı söylerken, beni durmadan birileri ile görüştürmeye çalışırken şimdi kızıyordu.

"Ne alakası var, Ela?" dedim başımı sallayarak.

"Bana çıkıyoruz diyorsun? Akın ile?"

"Evet, kodlamamı ister misin?" dedim alaylı bir sesle. Bunda inanamayacak ne vardı?

"Seni anlamıyorum ben." Sesi gerçekten de anlamadığını belli eder gibi çıkmıştı. Odamda dolaşıp durdu.

"Ne var anlamayacak?" diyerek ellerimi iki yana açtım. Çocuğa laf anlatır gibi, "Ben ve Akın birlikteyiz," dedim.

"Sorun da bu! O Akın! Dövüşçü serserinin teki!" Gözleri kocaman açılmış, bunun gerçekliğine hâlâ kendini inandıramamış gibi bir hâli vardı.

"Ela, saçmalama ya!" diye çıkışarak yerimden kalktım. Abartmıştı. Dövüşçü diye kötü biri olacak değildi. Ya da insanlıktan dışlanacak da değildi.

"Asıl sen saçmalama, Okyanus! Senin o çocukla bir geleceğin olur mu?"

"Ne biliyorsun?"

"Görünen köy kılavuz istemez. Senin baban, seni ona verir mi sanıyorsun?" Kaşlarını çatarak bana baktı. Gerçekten de çok ciddi duruyordu. Neden gelecekle ilgili konuları açıyor ki? Hem o bir sürü kişiyle çıkmıştı ve hepsi çok farklılardı. Ben hiçbir zaman *baban seni ona verir mi ki* diye bir soru sormadım bile! Ayrıca direkt olarak beni Akın ile evlendirmişti!

"Bunları konuşmak için çok erken," deyip gözlerimi ondan kaçırdım. İlk defa birine âşık olmuştum ve Ela içine ediyordu. Kalbimde bir korku vardı. Gerçeklerle yüzleşmek istemiyordum ve Ela yüzüme vurup duruyordu. Tamam, eğer ona gerçekten kapılıp gidersem gelecekle ilgili hayaller kurmaya başlayabilirdim. Bunun farkındaydım. Çünkü ben ayrılıp yeni birini bulmak istemiyordum. Hayatımda tek bir kişi olmasını ve o kişinin de Akın olmasını istiyordum. Çünkü onun bana hissettirdiği hisleri daha önce bir başkasında hissetmemiştim. Bir ay gibi kısa bir süre geçirmiş olsak da bazen duygularımız kendini bir saat içerisinde bile belli edebiliyordu. Yeter ki o, gerçek kişi olsun.

Akın benim gerçeğimdi.

Ela, "Okyanus, yapma lütfen," diyerek, önümde diz çöküp ellerimi tuttu.

"Ela, beni anlamıyorsun."

"Seni anlıyorum."

Başımı olumsuzlukla salladım. Beni anlaması imkânsızdı. Her konuda beni anlayabilirdi ama aşk konusunda anlayamazdı. Orada ikimiz de farklıydık.

"Hayır, anlamıyorsun!" dedim. "Ben ilk defa birini sevdim, hem de karşılıklı. İlk defa bir erkek beni sevdi. Kendimi mutlu hissediyorum."

"Okyanus, geleceğini düşünmüyorsun ama." Gözlerimi ondan tekrar kaçırdım. Ben geleceğimi değil, anı düşünüyordum çünkü bir gün o gelecek, benim anım olacaktı. Belki düşüncelerim saç-

maydı ama yine de geleceği düşünüp bugünü yaşamadan geçmek istemiyordum.

Ela elimi tutup sıkınca mecburi bir bakış attım ona. Gözlerini kocaman açmış, ısrarla bana bakıyordu. Yenilgiyle çöktüm.

"Neden Ela? Sen kaç tane serseri çocukla çıktın ve sonunda Yiğit'i buldun. Ben neden hata yapamıyorum?" Titreyen dudaklarımla ona baktım.

"Okyanus, sen o kadar mükemmel ve iyi bir kızsın ki! Ayrıca temiz kalplisin. Sadece senin üzülmeni istemiyorum. Şu anki aklım olsaydı kimse ile çıkmazdım. İlklerimi Yiğit ile yaşamak isterdim." Ela'nın sesi duygusal çıkıyordu. Onun ilişkisi karışıktı. Bazen bana bu konuda nutuk çekerdi. Benim gibi olma deyip durur ve pişmanlığını dile getirirdi. Onun düşüncelerini de anlıyordum.

Elini tutup sıktım. "Ela, ben her zaman kendimi bazı şeylerden kısıtladım. Akın ile vakit geçirmeyi seviyorum. Beni mutlu ediyor."

"Onunla evlenmek ister miydin?" Ani sorusu karşısında bir an şaşırdım. Kafamı eğip düşündüm. Gözümün önüne gelen sahneler kalbimi mutlu ederken, eğdiğim kafamı kaldırıp, "Evet, isterdim," dedim.

"Baban seni ona verir mi?" Bunun cevabını ikimiz de biliyorduk. Hangi baba kızını dövüşçü birine verirdi ki? Ayrıca Ela'nın neden böyle bir soru sorduğunu da anlıyordum. Onunla bir geleceğim olmadığına inanıp bunun önünü hemen kesmek istiyordu. Ama Akın'ın bana hissettirdiklerinin önü kolayca kesilecek cinsten değildi. Ayrıca ilk çıktığım erkekte sorduğu sorunun geleceğimle alakalı olması beni üzüyordu. Aşk duygusunu tattığım için mutlu olması gerekirken onun istediği kişiyle olmadığım için bana kızıyordu. Ayrıca aşk insana her şeyi yaptıracak kadar çılgın bir şeydi.

"Değişebilir," dedim kendimi de inandırmaya çalışarak. Değişmekten kastım da sadece icra ettiği mesleğiydi. Yoksa Akın, başlı başına mükemmel bir çocuktu. Belki şu an illegal yollarla dövüşüyordu ama ileride bir Mike Tyson ya da Muhammed Ali olmayacağını nereden bilebiliriz ki? Muhammed Ali kötü biri miydi? Hayır.

Benim tüm bu düşüncelerime karşı Ela, konu ben olunca keskin sınırlara sahip biri oluyordu. Benim değişebilir lafıma karşı bile inanmayarak bakıyordu.

"Akın mı?" diyerek gülmeye başladı. Başını çok saçma bir şey söylemişim gibi salladı.

"Zaman tanıyalım."

"Of Okyanus, ben senin üzülmeni istemiyorum."

"Bunu ben de istemiyorum ama bilmiyorum, Ela, bilmiyorum. Sadece zaman tanıyalım. Buna bu kadar takılma. Hoşlanma da olabilir," dedim onu yatıştırmak adına. Ama hoşlanma olmadığını biliyordum. Kalbimin ortasına inen koca ağrı, bunun bir sevgi olduğunu bas bas bağırıyordu. Ama Ela'yı ikna edebilmemin tek yolu buydu. Beni korumak istediğini biliyordum ancak bazı şeyleri acı da olsa öğrenmem gerekiyordu.

"Tamam, ne diyeyim?" deyince gülümseyip ona sarıldım.

"Teşekkür ederim, her şey için. Sen çok iyi bir dostsun."

"Hey, biz kardeşiz hatta ikiziz," deyince ikimiz de gülmeye başladık. Kollarımla Ela'yı son kez sıkıca sarıp, ayrılarak yüzüne baktım. Beni benden daha çok düşünen kardeşime...

"Ve ben kardeşimin üzülmesini istemem," diyerek elimi sıktı.

"Merak etme, Akın beni üzmez," deyip sırtını sıvazladım. Bir şey demeyip yüzüme baktı. Ciddi olduğumu belli edercesine elini sıkınca, sıkıntılı bir nefes bırakıp, "Umarım Okyanus, umarım," diye mırıldandı.

"Neyse ne Ela, hadi moralimizi bozmayalım," deyip omzuna vurdum. Bana bakıp gülümsedi, oturduğu yerden kalktı. Böyle duygusal anları genelde Ela bir sevgilisinden ayrıldığında yaşardık. Bir gün benim yüzümden yaşayacağımız hiç aklıma gelmezdi.

"Tamam, ne yapalım?" diye sordu. Ölü toprağını üzerimden atıp yerimden hızla kalktım. Çekmeceyi açıp gelirken aldığım boya paketlerini gün yüzüne çıkardım.

"Ta da!"

Ela göz devirdi. "Bu ne?"

"Boya," dedim sırıtarak. Burundan nefes verse de sırıtıyordu. Yerinden kalkıp elimdeki boyaları aldı. "Turuncu mu aldın?" dedi ağzını kocaman açarak. Sırıtmam hazır suratımdayken aynı şekilde başımı salladım.

"Turuncu yakışır bana be kanki," deyip kolumu omzuna attım. Gözlerindeki bakış resmen dile gelmişti ve bana mal diyordu. Ben ise karşılığını sırıtarak veriyordum.

"Boyayacaksın, değil mi kanki?" dedim şirin bir sesle. Elinden başka bir şey gelmeyeceğini bildiği için başını sallayıp yatağa oturdu.

"Git, malzemeleri getir." Ellerimi çırptım ve odadan koşarak çıktım. Çamaşır odasından eski havlulardan bir tane aldım. Banyodan makas, tarak ve içine su doldurduğum tası alıp odama tekrar girdim. Ela'yı telefonuyla uğraşırken buldum. Odaya girmemle bana dönerken elimdekilere bakıyordu.

"Makas ne alaka be?" diye sordu.

"Aşk olsun Elocan," deyip yanına gittim. "İnsan kankasının saçını boymadan önce keser. Bu bir kuraldır," diyerek ayıplayan bakışlar attım.

"Kafandan kurallar uydurma," derken saçımı çekti. İşte! Sırf bu yüzden şu saçımı kesmek istiyorum. Ela hep uzun olan saçımı çekiyordu. Ayrıca gece yatarken çok terletiyordu beni.

Malzemeleri yanına bırakıp dizlerimin üzerine çöktüm. "Elocan, valla bakamıyorum şu saçlara ya. Ben daha kendime bakamazken bu saçlara nasıl bakayım? Keseceksin, değil mi?" Gözlerimi kırpıştırarak olabildiğince tatlı olmaya çalıştım. Sarı bela ise eliyle alnımı itti.

"Dön arkanı," dedi. Gülerek arkamı döndüm. Havluyu omuzlarıma koydu. Tarağı ıslatıp saçlarımı taramaya başladı.

"Yerler saç olursa sen temizleyeceksin. Ayşe teyzenin gazabı benim üzerimde olmayacak."

"Anlaştık," deyip elimi arkaya uzattım. Kıkırdayarak beşlik çaktı.

Ela saçlarımı tararken, bir sürü laf söyleyip durdu. Ben onun gibi saçlarıma çok özen göstermiyordum. Onun saçı için kullandığı kremler benim tüm vücudum için kullandığım kremler kadardı. Ve artık saçımı keseceğim için doğru bir karar verdiğimi o da kabul etti.

"Kesiyorum, kanki," deyince heyecanla nefes aldım.

"Bak, sakın yamuk keseyim deme!" diye korkuyla bağırdım.

"Ne zaman yamuk kestim ben?" Gözlerimi kısarak arkama döndüm. Bakışlarımdan her şeyi anlayınca eliyle kafamı çevirdi. "Tamam canım, o bir kereydi," dedi. Üniversiteye başlayacağımız sene yine ona saçlarımı kestirmek istedim. O zamanlar acemiydi tabii ama ben yine de kestirmiştim. Saçlarımı öyle bir yamuk kesmişti ki yani bir çocuk bile bu kadar yamuk kesemezdi. Sonrasında ise, "Dur eşitleyeyim," derken belimde olan saçlarım bir de baktım omzuma bile değmiyor. İşin kötü tarafı saçlarım hâlâ yamuktu! Hiçbiri denk değildi. Nasıl düzeleceği konusunda o da işin içinden çıkamayınca, ağlayarak anneme gitmiştim.

Annemle beraber kuaföre gittiğimizde kadın, erkek tıraşından başka bir şey yapamayacağını söylemişti. O derece kısaydı. Eve dönüş yolu boyunca dört yaşındaki çocuğun şekerini düşürdüğü zamanki gibi ağlama hissine kapılmıştım. O derece içtenlik doluydu.

Saçlarım uzayana kadar hiçbir şekilde fotoğraf çektirmedim.

"Kanka, ne olursun dikkatli kes," dedim anılar gözümün önüne gelince.

Ela kafasını bana doğru uzattı. "Aşk olsun, Okyanus," dedi. "O bir kereliğine oldu. Sonrasında hiç yamuk kestim mi?" Ben bir şey demeyince geriye yaslandı.

Ela kelime-i şehadet getirerek makası saçlarıma yaklaştırırken gözlerimi sımsıkı yumdum. Saçların kesilme sesini duyuyordum.

"Ne kadar kısaltayım?"

"Omuzlarımın ve göğüslerimin ortasına gelsin," dedim. Tekrar kesmeye başladı. Saçlarım yerlere dökülürken, annem gelmeden onları yok etmeli ve kalıntılarını makine ile süpürmeliydim.

"Bitti." Yerimden kalkıp dolabımın aynasına yöneldim. Belimdeki saçlarım artık omuzlarımla göğsüm arasında gibiydi. Onları öne alıp kontrol ettim. "Aferin, düzgün kesmişsin," dedim alayla. Ela dil çıkararak yatakta geri gitti.

"Burayı toparla, süpür. Saçlarını öyle boyayalım."

"Yardım etsen ölür müsün?"

Omuz silkti. "Bana ne be! Senin saçların. Kalk, topla." Somurtarak eğildim. Yerdeki saçları bir araya getirip köşede kutu içinde duran poşetlerden bir tanesini alıp içine doldurdum. Olabildiğince bütün saçları poşete tıkıp ağzını güzelce bağladım. Beyaz halımın üstünde saçlar hâlâ sırıtıyordu. Oflayarak odadan çıkıp elektrik süpürgesini aldım ve tekrar döndüm.

"Ahmet amca hâlâ burada mı?"

"Evet. Annemle televizyon izliyorlar," dedim. Makineyi fişe takıp halının üstündeki cesetleri temizledim. Makineyi toplayıp tekrar yerine koymaya üşendiğim için kapatarak kenara koydum.

"Hadi, saçımı boyayalım," dedim. Yerinden toparlanıp yatağın ucuna geldi. Arkama yaslanıp kendimi Ela'nın ellerine bıraktım.

"Hadi, beni dönüştür Ela." Gülerek boyayı kafama sıktı.

#@#

"Oha kız! Bambaşka bir şey oldun sen." Ağzım kocaman açılmış bir hâlde aynadan kendime baktım. Saçlarım uzun diye iki boya almıştım ama sonra saçlarım kısalınca iki boya saçlarıma bol bol yetmişti. Bildiğin turuncu kafaya dönmüştüm.

"Kız, maviş gözlerine çok güzel uydu bu renk!" Ela haklıydı. Fakat bir yerde yanılıyordu.

"Kanka kaşlarım çok sırıtyor ya! Boya kaldıysa kaşlarımı da boyayalım." Turuncu saçlara kahverengi kaş hiç gitmedi. Kendini sarıya çevirirken kaşlarını unutan kızlar gibi hissetmiştim.

"Dur, var biraz." Ela eldivenleri tekrar taktı ve kaşlarımı da boyadı.

"Ama bunda on beş dakika beklet. Fazla bekletme."

"Tamam," dedim. Tekrar önüme dönüp turuncu saçlarıma baktım. Çok güzel olmuştu! Saç renginin değişimi sanırım bir kadın için en güzel şeydi.

Ama biraz daha turuncu saçlarımla aşk yaşarsam beyaz halı üzerinde boya yaptığımız için annemin gazabına uğrayabilirdim. Bütün delilleri toplamalı ve annemi balkonda boyadığımıza inandırmalıydım.

Kutuları saçla dolu poşetin içine attım ve ağzını tekrar sıkıca bağladım. Balkonun kapısını açınca Ela da geldi.

"Yine balkondan mı atacakın çöpü?" diye sordu. Başımı sallayarak sırıttım. Çünkü ben aşağıya inemeyecek kadar üşengeçtim. Beraber balkona çıktık. Sokak sakin ve sessizdi. Tam karşıda çöp konteyneri vardı ve kapağı açıktı. Birinci katta oturmanın faydası buydu.

"Atamazsın," dedi Ela kıkırdayarak.

"Atarım," dedim. Çabuk gaza geliyordum. Balkondan ileriye doğru eğildim. Elimdeki poşeti bir kere salladım.

"Okyanus çabuk ol, biri geliyor." Ela sokağın başında görünen kişileri eliyle işaret edince ben de heyecanlandım.

"Tamam, tamam," dedim. Çöp konteynerini gözüme tekrar kestirdim. Poşeti bir iki kere ileri geri salladım ve fırlattım.

"Ah!" Gözlerim kocaman açıldı. Ela'ya döndüm. Aynı anda yere eğildik. Sırtımızı duvara yaslayıp iyice çömeldik.

"Hangi geri zekâlı attı bunu?" Kafasına çöp attığımız adam sokakta kükrerken, emekleyerek odama doğru ilerledik. Ela balkonun ışığını kapatıp yatak odamın camına yöneldi ve perde ar-

kasından sokağa bakarken adamın hâlâ sokağın ortasında durduğunu söyledi. Olduğum yerde zıpladım.

"Sıçtık," dedim.

"Bizi görmedi," dedi Ela perde arkasından mahalleye bakarken. Birkaç kişi adamın bağırmasından dolayı balkona çıkınca Ela da ilk defa duyuyormuş gibi camdan başını çıkardı. Ben yakalanırım korkusuyla olduğum yerde kıpırdamadım bile.

Bir süre sona sesler kesilince, Ela camı kapatıp bana döndü. "Mal, kaşlarını yıka!" Elim hızla kaşlarıma gitti. Elime gelen boyayla "Unuttum onları!" diye bağırıp, koşarak banyoya girdim. Allah'ım inşallah çok turuncu olmamıştır. Korka korka kaşlarımı sildim. Çok şükür sırıtan cinsten değildi. Ellerimi yıkayıp tekrar odama geçecekken annemle göz göze geldim.

"Eşhedü..." Annem donakalmıştı.

"Anniş, nasıl olmuşum?" diyerek sırıttım. Popomu çimdikleyerek odama ilerledi. Acıyan popomu ovup arkasından odama girdim.

"Sen beni öldürecek misin, Okyanus? Babana ne diyeceksin, kızım? Havucu çok seviyordum, havuç olmaya karar verdim mi?" Anneme burun kıvırıp yatağıma ilerledim.

"Ayşe Sultan, çok güzel olmuş, deme öyle ama," dedim yatağıma otururken. Annem turuncu saçlarıma kusmuk gibi baktı.

"Nesi güzel be? Basketbol topuna dönmüşsün!" diye bağırdığında Ela yanımda kıkır kıkır gülüyordu. Kızını her daim gömen anneme bakış attım.

"Anne, az önce havuçtum," diyerek başımı yana yatırdım. Laf yetiştirdiğim için bana gıcık bir şekilde baktı. "Babana ne diyeceksin?"

"Babam fark etmez bile," dedim.

"Nasıl fark etmesin? Turuncu olmuş. Turuncu!" Eliyle saçlarımı tutup kaldırırken takındığı surat ifadesi şu zamana kadarki en komik ifadeydi. Eli kalbinde, her an yere yığılabilirdi.

"Ayşe Sultan, yapma böyle." Ela cadısı yine nazlı kızlar gibi konuşup, anneme sarılırken onlara uyuz bakışlar attım. Ela'nın cilvesini kullanarak annemi ayartmasına sinir oluyordum.

"Anne, bu konuyu anne kız baş başa kalınca konuşalım mı?" İkisine de bakış atarken Ela annemi kollarının altına alarak, "Ayşe Sultan, bu cümlenin altında yatan asıl cümle: Sizi kıskanıyorum, bu manzarayı görmek istemiyorum," diye sesini incelterek dalga geçercesine konuştu ve üzerine bir de annemle kahkahalara boğuldu. Sırf gıcıklığına kollarımı göğsümde bağlayıp öylece bekledim.

"Ay ben gideyim, daha fazla çıldırmasın." Anneme bak! Nerede benim Fatoş teyzem? Burada olsaydı, iki kıskandırırdım ben de.

"Neyse, biz babanla yürüyüşe çıkıyoruz," dedi annem ve saçlarıma bakıp, gülerek odadan çıktı. Ela da kıkırtılar eşliğinde yatağıma uzandı. Uyuz!

Hiçbir şey olmamış gibi yanına uzandım. Beraber boş tavanı izlerken biraz kendi hâlimizdeydik. Bana bakıp bakıp gülünce dil çıkardım. O da göz devirdi. Böyle yapınca aklıma Akın geldi ve dün olanları anımsadım. Onu o sahnede dövüşürken gördüğüm anlar sürekli gözümün önüne geliyordu. Hatırladıkça içim acıyordu.

"Ela, onu dövüşürken görmek canımı çok acıttı, biliyor musun?" Tamamen farklı bir konudan bahsetmem onun gülmesini kesmişti. Başımı ona çevirdim. Tebessüm etti. "Seversen acıtır," dedi.

"Bence aşk ne, biliyor musun, Ela?" diye sordum.

"Ne?" İkimiz de sırtüstü uzanıp boş tavanı seyrettik. "Bence aşk, çilek görünümlü bir acı biber," dediğimde kahkaha attı.

"Ne? Çok ciddiyim," deyip başımı ona çevirdim.

"Tamam, tamam. Haklısın." Beni başından savmaya çalışıyordu. Ona dönüp başımı koluma yasladım.

"Ama öyle değil mi?" diye sordum. "Çilek çok hoş ve güzel bir meyve. İnsanı kendine çekiyor. Ondan bir ısırık alıyorsun ve pat!

Meğerse acı bir bibermiş," diyerek bıkkınlıkla nefes verdim. Akın böyleydi işte. Çilek görünümlü acı bir biber.

"Evet, öyle ama senin dilin yansa bile yine çileğin o güzelliğine kapılıyorsun ve yine ısırıyorsun." Ela aşk doktoru kıvamında konuşunca, üfleyerek göz devirdim. Bu kıza ne zaman aşkla ilgili bir şeyler söylesem benim geçmişimle kendi aşk geçmişini karşılaştırarak kimin sözünün dinlenmesi gerektiğini söyleyip dururdu. Eh, artık aşk geçmişim sıfır değildi, şimdilik birdi.

"Evet ama..."

"Of, amalar yesin bizi e mi," deyince kıkırdamadan edemedim. "Tamam, bak bu son," diyerek elimi salladım. Gülen gözlerini bana çevirdi.

"Bir zaman sonra artık o acıya alışır hâle gelirsin ve dilin yanmaz," diyerek ona bakıp gülümsedim. O da bana baktı ve gülümsedi.

"Lanet olsun bu aşka," diye yapmacık bir sinirle fısıldadı.

"Lanet olsun bu aşka," diye ben de aynı yapmacıklıkla fısıldadım. Bana bakıp kahkaha attı.

"Of Okyanus, sana şu an kıçımın kenarı ile gülüyorum." Kafasını geriye atıp, kahkaha atarken kızın kurduğu cümlenin tuhaflığı ile kalakaldım. Hazır babamlar da evde yokken içimizde tuttuğumuz tüm kahkahaları dışarı salıyorduk.

"Daha önce nerenle gülüyordun?" diye sordum kahkahalarımın arasından.

"Kıçımın ortasıyla," deyince yüzümü buruşturmadan edemedim. "İğrençsin," dediğimde güldü ve "Biliyorum," dedi. Birbirimize tekrar bakarken yeni bir kahkaha dalgası bizi aldı. Kafamı Ela'nın göğsüne koyup gülmeye devam ettim. Yavaş yavaş gülüşmelerimiz durduğunda birlikte sırtüstü uzanarak tekrar boş tavanı izledik. Sessizliğe gömüldüğümüzde ikimiz de kendi dünyalarımızda takılıyor gibiydik. Aklımın her bir köşesini Akın kaplamış vaziyetteydi. Onu anımsamak, kocaman sırıtmama sebep oluyordu.

"Biliyor musun, Yiğit bazen bana keşke ilklerini benimle yaşasaydın, diyor." Ela'nın sıkıntılı çıkan sesiyle başımı ona çevirdim. O da başını tavandan çekip bana baktı. "Bunu ben de istiyorum aslında. Yiğit'le ilklerimi yaşamak."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü ben onu gerçekten seviyorum ve o, beni öyle güzel seviyor ki bazen kendimi kirli hissediyorum." Gözleri dolan güzel arkadaşımı kendime daha çok çektim. Sert ve haşin görünse de içinde atan minicik bir kalbi vardı.

"Saçmalama Ela, sen kirli değilsin," dedim. Kollarını hızla belime dolayıp başını göğsüme yasladı. Sarı saçlarını şefkatle okşamaya başladım.

"Ne beter kızlar var. Hele dün gördüklerimden sonra kendine haksızlık etme," diye teselli vermeye çalıştım.

"Bazen Yiğit'i öpünce kendime hâkim olamıyorum ve ileri gidiyorum. O zaman onun kasıldığını hissediyorum ve beni öpmeyi bırakıyor." Çatallaşmış sesine dayanamadım.

"Kendine hâkim olacağından emin olamadığı için," dediğimde bakışlarını kısa bir an bana çevirdi. Ona güven verircesine gülümsesem de sessizce ağlayıp başını olumsuz anlamda salladı.

"Hayır, ondan değil," deyip nefes aldı. "Sadece bu hoşuna gitmiyor. Fazla şey bilmem." Ela'yı ağlarken görmek beni mutsuz ediyordu. Yiğit'i gerçekten çok sevdiğini biliyordum. Diğer erkek arkadaşlarıylayken bazen onlara bağırır, bazen haşlar ama hiçbirine sevgi dolu sözcükler söyleyerek başını göğüslerine yaslamazdı. Yiğit'te ise çocuğun adını duyduğu an ela gözleri kocaman açılıp onu arıyordu. Yiğit'i kaybetmekten gerçekten çok korkuyordu.

"Saçmalama Ela, o seni seviyor," diyerek saçlarını okşadım. Kollarını acı bir şekilde etrafıma sarınca benim de gözlerim doldu.

"Ve ben de onu seviyorum," deyip, sarsılarak ağladı. Göğsümde ağlayıp rahatlamasına müsaade ederken sırtını sıvazladım. "Sakın böyle düşünme, Ela," dedim yumuşak bir ses tonuyla. "O seni

seviyor ve bence deneyimli olman bazen işine geliyor." Bir şey demeden ağlamaya devam etti.

Benim deli kankam üniversite birinci sınıftayken Yiğit ile bir ağız dalaşına girerek çocuğu okulun ortasında rezil etmişti. Bu ikisi gördükleri her yerde birbirlerine laf atarken bir gün bu düşmanlığın aşkla sonuçlanacağını kimse tahmin etmemişti çünkü herkesin tek beklediği önce kimin hastanelik olacağıydı.

Üstümde zırıl zırıl ağlayan arkadaşımın bu durumuna içim el vermedi. Yarın yapılacaklar listeme Yiğit ile konuşmayı da ekledim.

"Hadi kalk, hazır babam yokken biraz coşalım. Kes ağlamayı." Ela'yı sırtından ittirerek kaldırmaya çalıştım. Kafasını dağıtması gerektiğini biliyordum. Şimdi ağlamasına müsaade edersem daha çok zırlayacak ve sonunda eline telefonu alıp Yiğit'i arayarak olmadık şeyler söylemeye başlayacaktı. Daha sonrasında ise neden onu durdurmadığıma dair azar işitecektim.

"Hadi Ela!" diyerek kolundan tuttum ve zorla yataktan çıkardım. Kırmızıya dönen suratıyla bana baktı. Sümükleri de akıyordu. Yüzümü ekşiterek ona baktım.

"Git, yüzünü yıka gel önce," dedim. Sözümü ikiletmeden odadan çıktı. O çıkarken telefonuma mesaj geldi. Hızla alıp baktığımda Akın'ın dün maçı olduğu için bugün evde dinleneceğine dair attığı mesajını gördüm. Ona cevap verip telefonumu tekrar masaya bıraktım. Beni turuncu saçlı görünce ne düşünecek acaba? Bu merak duygusuyla dolabıma yöneldim. Ben dolabımı açıp içine bakarken kapı açıldı, ıslak suratlı Ela göründü.

Dolabımın bir köşesi şortlar, kısa etekler ve atletlerle doluydu. Ela koşarak beni ittirdi ve dolabıma abandı. Az önce ağlayan o değilmiş gibi bir hâli vardı. En azından modu yerine geliyor diye ses etmedim. Yere düşmüş olan kısa eteği aldım ve onun üzerine de dolaptan mavi, kısa, göbeği açıkta bırakan tişörtümü aldım. Kıyafetleri üzerime geçirince aynanın karşısına geçtim. Akın beni böyle görse ne yapardı acaba? Dünkü yabancı marka araba isim-

li kızlar gibiydim resmen. Bacaklarımın uzunluğu meydandaydı. Düzgün ve pürüzsüzdü. Doğal bir şey değil! Sırf emek! Vücuduma verdiğim krem paraları ile bir sürü kıyafet alınırdı ama ne yapayım, herkesin bir zayıf noktası vardır. Kendime bakım yapmayı seven bir kızım.

"Of Okyanus, bu ne kızım?" Ela'nın sesini duyup ona döndüğümde elinde tuttuğu boks eldivenlerine çatık kaşlarla baktığını gördüm. Onun bu hâline güldüm.

"Akın'ın mı?" diye sordu Ela tek kaşını kaldırarak.

"Ne? Saçmalama! Ela, ne çabuk unuttun!" Elimi belime atıp ağırlığımı sol ayağıma verdim ve kafamı yana yatırarak baktım. Bir bana bir boks eldivenlerine baktı. Sonunda jeton düştü, "Ah, inanamıyorum!" deyip göz devirdi.

"Bunu senin zorunla geçen sene almıştık. Kaderin cilvesi işte."

"Sıçarım o kadere! Nerede lan bu kader," deyip eldivenleri yatağa fırlattı. Bir mağazaya girdiğimizde Ela'nın gözüne ilk olarak bu eldivenler takılmıştı. Üzerinde pembe harflerle *PINK* yazıyordu. O gün o kadar çok dövüşçülerden bahsetmiştik ki! Bir de yetmezmiş gibi Smack Down izlemiştik. Bir gün hayatıma dövüşçü bir hergelenin gireceğini nereden bilebilirdim ki?

"Kader gitti, yavrum," diyerek, eldivenleri alıp elime taktım. Siyah, dar, kısa bir etek; mavi kısa bir tişört ve boks eldivenleri... Vay, aştım kendimi! Sağa sola yumruklar savurup durdum. Dün Akın'dan gördüğüm gibi her yumrukta nefes aldım ama çok yorucuydu. Karnımın yandığını hissettim. "Of, bu ne be, çok zormuş," dedim ve eldivenleri çıkardım.

Ela ile birlikte bütün günümüzü oturma odasında son ses müzik dinleyerek ve dans ederek geçirdik. Kaç kıyafet değiştirdik, bilmiyorum. Babam, Halit amca ile dışarı çıkmaya karar verince annem eve geldi ve biz de annemi yoldan çıkardık ki orası bir faciaydı. Efe ile Fatoş teyze de bize gelince bildiğin altın günü yaptık. Bir yandan dans ederken bir yandan tatlı yaptık.

Ben o gün, iyi ki Ela adında bir kardeşim var, diye şükrettim. O benim canım ve her şeyim...

19. BÖLÜM

AŞK, ÇİLEK GÖRÜNÜMLÜ BİR ACI BİBERDİR.

Ertesi gün güneş sanki bir başka doğuyormuş gibi hissettim. Yüzümde aptal bir gülümsemeyle gidip banyoda işlerimi hallettim. Eskisinden iki kat daha özenliydim. Dolabın başında geçirdiğim uzun zamanın sonunda hava güzel olduğu için sarı çan eteğim ile üzerine beyaz, ipek, salaş gömleğimi giydim ve gömleğimin önünü eteğimin içine soktum. Beyaz çantamı da alıp çıktım. İçim içime sığmıyordu. Metrobüs bile gözüme güzel gözüküyordu. O derece yani! Okula vardığımda Ela'yı Yiğit'le görünce onların yanına gittim.

"Selam!" diye neşe ile şakıdım.

"Selam," dedi Ela oturduğu yerden. Yiğit başıyla selam verirken, sandalye çekip karşılarına oturdum.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

"İyiyiz Okyanus, asıl seni sormalıyız." Yiğit'in imalı çıkan sesiyle Ela'ya baktım. "Ona söyledin, değil mi?" diyerek dik dik baktım.

"Ben ondan bir şey saklamam," diyerek omuz silkti, telefonuna tekrar döndü.

"Kırarım o omzunu," diyerek uyuz bir şekilde baktım. Her şeyi söylemek zorunda mı? Bazen bu ikisinin bu huyuna çok gıcık oluyordum. Akşamları canımız sıkılıyor, mahalleyi bir turlayalım dediğimde bile Ela Yiğit'i arayıp haber veriyordu. Tuvalete gittiği anları da söylüyorlar mı birbirlerine, çok merak ediyorum. Gözlerimi kısarak, beni takmayan Ela'ya bakarken

Yiğit, elini gözümün önünde sallayınca dikkatimi ona verdim. "Bana bak," dedi bir enişte edasıyla. "Sen o çocukla sevgili misin şimdi?"

"Yiğit, dün Ela'dan yeterince nutuk dinledim, lütfen," diyerek, el sallayıp oturduğum yerden kalktım. Yiğit ağzını açıp bir şeyler söyleyeceği sırada arkamı dönerek oradan uzaklaştım ve sınıfa doğru gittim.

Sorun dövüşçü olması mı?

Tamam, aslında bu bir sorun olabilirdi ama ben görmezden gelebiliyorsam onlar da gelebilirdi. Ben Yiğit ile Ela'nın alkolün dozunu kaçırana kadar içmelerine hiçbir şey söylemezken onların her haltıma karışıyor olmaları bazen sinir bozucu oluyordu. Daha sevgili olalı bir gün olmadan kızmaya başladılar.

"Okyanus?" Dağhan'ın sesini duyunca, durup ona döndüm. Gözleri kocaman açılmış, bana bakıyordu. Ah, benim çakma Yağız'ım. Turuncu saçlarıma tutulmuştu.

"Ne oldu Dağhan?"

"Saçların ne kadar güzel olmuş." Parmaklarını saçlarıma soktu, uzaya çıkıp tekrar dünyaya gelmişim gibi bana bakıyordu.

"Sağ ol," diye mırıldandım. Beraber sınıfa girdik. Herkesin gözü bende olunca kızarmadan edemedim. Herkes turuncu saçlarıma bayılmıştı.

Ders biterken hocamız, "Hafta sonu bir müze gezimiz olacak," diyerek herkesin gelmesi gerektiğini çünkü bunun üzerine bir proje yapacağımızı söylemişti. Kendimi tekrar liseye dönmüş gibi hissettim. Okul çıkışı İngilizce dersim olduğu için direkt oraya geçecektim ve Akın ile yine kahve dükkânında buluşacaktım.

Kursa geldiğimde geçen seneki Filipinli hocanın hâlâ burada olduğunu öğrenince onun derslerine girdim. Sınıfa bir an Burak girince şaşırmadım değil yani. Ben ona şaşkınca bakarken, gelip yanıma oturdu.

"Okyanus, bu ne tesadüf! Ayrıca saçlarına ne yaptın?" Ellerim istemeden saçlarıma gitti. "Boyadım," diye mırıldandım.

"Çok yakışmış," dedi.

"Sağ ol," diye mırıldandım. "Hayırdır, senin ne işin var burada?" diye sordum. Üniversitenin ilk yılında buraya geldiğimde tanıdık kimse yoktu. Şimdi Burak'ı görmek tuhaf hissettirdi.

"Ya ben hazırlık okumamıştım, babam da tutturdu İngilizce öğren diye. Ben de kaydımı buraya yaptırdım," deyince kafamı salladım ve derse odaklandım. Fakat Burak, yanımda durmadan konuşuyordu. Normalde bu kadar çok konuşan bir çocuk değildi. Genelde sessiz takılır ve az konuşurdu. Hele ki derslerde konuştuğunu görmek imkânsızdı. Şimdi ise maçlardan bahsedip duruyor ve dedikodu yapıyordu. Uzun zamandır maçları takip edemiyordum. Kitap ve Akın derken vakit kalmıyordu.

Sonunda Filipinli hoca dersi bitirince, hızlıca defterimi kapatıp kalktım. "Sonra görüşürüz, Burak," diye mırıldanıp dışarı çıktım. Okuldan yukarı doğru ilerledim.

Akın'ı aynı yerde aynı şapka ile otururken gördüm. Gülümseyerek ona doğru yürüdüm.

"Selam," dediğimde kafasını kaldırıp bana baktı.

"Selam," dedi ama bir an kaldı. Ne yapacağını şaşırmış gibi bir hâli vardı.

"Saçlarına ne yaptın?" diye şaşkınca sorunca neden kalakaldığını da anlamış oldum. Sevgili olduğumuzdan değil, en son gördüğünde uzun ve kumral olan saçlarım turuncu ve kısa olduğu içindi.

"Turuncu yaptım," diye sırıttım. Cevabım ile gözlerini devirince kıkırdamadan edemedim.

"Güzel olmamış mı?" diyerek etrafımda döndüm. Bana bakıp gülümsedi.

"Bilmem, olmuş." O nasıl bir cevaptı ya? Moron bir bakış atmadan edemedim. Odunun önde gideni resmen! İnsan güzel bir

iki laf söyler. Herkes güzel olduğuna dair iltifatlarda bulunurken o sıradan bir *olmuş* dedi.

"İnsan bir iltifat ederdi ya. Ne kadar odunsun," diye kızdım ona.

"Ne diyeyim, Okyanus?" diyerek gözlerini açtı. "Aa Okyanus! Saçların harika olmuş! Nerede boyattın? Bayıldım!" Sesini incelterek konuşup, bir de üstüne elleriyle yanaklarını avuçlarına alarak sahte şaşkınlık ifadesini takınınca üfleyerek omzuna vurdum. Kıkırdayarak yerinden kalktı. "Eee ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Hava güzel, istersen dışarıda oturalım," dediğimde kafasını salladı ve beraber yürümeye başladık. Yanımda boş boş sallanan elim bir an tutulunca nefesimi tuttum. Sımsıkı tutan ele karşılık ben de elini sıktım. Kafenin dış bölümüne doğru ilerledik.

"Eee, Doğu ile Kelebek nasıl?" sorusuyla gülümsedim. Kitabı iyice benimsemiş, sanki ortak arkadaşlarımızdan bahsediyor gibiydi.

"İyiler, evlenip New York'a taşınıyorlar."

"Aaa, neden?" Sanki gerçekten böyle kişiler varmış gibi onlardan bahsetmek tuhafıma gidiyordu. Daha birkaç ay önce Yağız ve Şeyda'dan bu şekilde bahsederken şimdi kendi yazdığımız kitabın karakterlerinden bahsetmek ise daha tuhaftı. Ona bakış atıp bir şey demeden ilerledim. Beraber dış tarafta boş bir yere oturduğumuzda hemen bilgisayarımı kurup en son yazdığım sayfayı açtım. Önce ona olayları anlatma gafletinde bulundum. Her seferinde sözümü kesince, dayanamayıp yanına oturarak okumasını sağladım. Küfredecekse de yazılanlara etsin, suratıma değil.

Yazılanları okuyan Akın, Kelebek'in artık sinirlenmesi gerektiğini, bu kadar *aptal* olmaması gerektiğini söyledi. Ona kızsam da kabul ettim ve Kelebek'i sinirlendirdim. Akın yanımda arkasına yaslanarak kahvesini yudumlarken, kurguya kaldığım yerden devam edip yazmaya başladım.

"Neden New York?" Aniden gelen soru ile parmaklarım tuşların üzerinde kaldı. Tekrar yazmaya başladım.

"Şey, bilmem, öyle aklıma geldi," diyerek omuz silktim.

"Peki, sen olsaydın hangi ülkede yaşamak isterdin?" İkinci sorusuyla yazı yazarken ona kısa bir bakış attım. Kafasını sandalyeye yaslamış, gözlerini bana dikmişti.

"Kesinlikle İngiltere!" dedim hevesli bir sesle. "Bu benim hayalim." Sesimin hayranlıkla çıkmasına engel olamadım.

"Neden?" Yazmayı bırakıp ona baktım. Şu an istesem de kurguya kaldığım yerden devam edemezdim. Akın'ın çatılan kaşlarına baktım.

"Bilmem, çocukluğumdan beri hep orada yaşamak istedim. Küçükken amcamı ziyaret için oraya gitmemle alakası olabilir," diyerek ona baktım. Bir şey demeden, başını sallayarak önüne dönünce ben de bilgisayar ekranına döndüm ve tekrar yazmaya başladım.

İlk başlarda dışarıda, herkesin içinde yazı yazacağımı sanmıyordum ama şimdi yanımda o varken bile kurgu kafamdaydı ve ben takılmadan yazabiliyordum. Kendimi tekrar yazı yazmaya odaklamışken, "Yani orada yaşamak istiyorsun?" diye sorarcasına konuştu. Yazmayı bırakıp tekrar ona döndüm.

"Yani evet, bir hayal ama bakalım," diyerek omuz silktim.

Akın arada bir dalıyordu ama bunun dışında yine aynı Akın'dı. Sevgili olunca bir şey değişmedi sanki. Aynı ben, aynı Akın ve aynı şeyler. Kitap yazmak onunla çok eğlenceli oluyordu. Sürekli Kelebek'e salak demesi ve Doğu'nun psikopat ve hasta olduğunu söylemesi dışında sorun yoktu.

Artık yazacak bir şey bulamadığım kıvama gelince zihnimi dinlendirmek adına, "Bu kadar yeter," diye mırıldanıp programı kapattım. Bilgisayarı kökten kapatıp çantasına koydum.

"Kalkalım mı?" diye bir öneride bulunduğumda kabul etti. Saat biraz erkendi ve benim hâlâ bir saatim vardı. Ben çantamı alırken Akın bilgisayar çantasını aldı.

"Ben alırım, gerek yok," diye mırıldandım.

"Bu hâlinle kendini zor taşıyorsun, Okyanus," deyip gözlerini devirdi. Ona sadece gülümsedim. Kafeden çıkıp biraz etrafta gezindik ve birbirimize lise zamanlarımızı anlattık. Benimki pek olaylı değildi. Ömrüm Ela'nın peşinde koşmakla geçmişti. O ve onun sevgili maceraları ile geçmişti.

"Sanırım Ela ile çok yakın arkadaşsınız."

"Hayır, o benim kardeşim," dediğimde durdu.

"Dur, bana kardeşin olmadığını söylemiştin!" Şu anki tipi o kadar komikti ki! Sanki bana *kandırıldım* der gibi bakıyordu. Gülümsedim ve "Hayır, kardeşim yok ama Ela ile bağımız farklı," dedim.

"Nasıl?"

"Yani biz onunla bir saat ara ile doğmuşuz, o yüzden kardeşim gibi," diyerek olanları anlattım. Tepki olarak sadece güldü.

Metrobüse geldiğimizde beraberce binip ortalara geçtik. Dünkü gibi yine bana sarılınca, itiraz etmeden ona sarıldım. Başımı göğsüne yasladım.

"Turuncu saçlarına alışmam uzun sürecek," diye homurdanınca, kıkırdayıp, "Neden?" diye sordum.

"Zaten gözlerin yeterince farklıyken bir de işin içine turunculuk girdi," diyerek açık saçlarımdan birkaç tutamı tutup kaldırdı. Suratına anlamaya çalışır gibi bir ifade takınınca başımı salladım.

"Bu akşam maçın var mı?" diye sadece onun duyabileceği şekilde konuştum. Biraz olduğu yerde yayıldı ve başını omzuma koydu. Bu şekilde bizi kimse duyamaz.

"Evet," diye mırıldandı.

"Başka bir şey yapmak istemez misin? Dayak atmak hoşuna mı gidiyor?" dediğimde güldü. Gülüşü omzumda yankılandı.

"Evet, gidiyor ve hayır, istemem," dedi. Dudaklarımı büzdüm. Yıllardır zaten yapıyordu bu işi. Artık bıraksa ne olurdu sanki?

"Neden?" diye sordum mızmızlanarak.

Akın'ın yanındaki çocuk geçmek için müsaade isterken, Akın sanki mümkünmüş gibi beni daha çok kendine çekerek çocuğun geçmesi için yol verdi. Çocuk geçince, biraz ondan uzaklaşıp tekrar sarıldım. Vücudunu yayıp başını tekrar omzuma koydu.

"Ben yıllardır dövüşüyorum ve alıştım," diyerek omuz silkti.

"Ben alışamadım, Akın. Canım acıyor." Bir şey demedi, sessizce vaktin geçmesini bekledi. Edirnekapı durağına gelmiştik. Birkaç durak sonrası Topkapı durağıydı ve o inecekti.

"Cevap verecek misin?" diyerek ona bakmaya çalıştım. Kafasını benden çekmeye çalışınca, elimle kafasını tutup kaldırdım.

"Soru sormadın ki," diye mırıldandı. Başını tekrar omzuma indirmek isteyince, müsaade etmeden tuttum.

"Lütfen," dedim. Seslice nefes verdi. Başını tekrar omzuma koyup konuşmaya başladı.

"Bu zamana kadar kimse benim için endişelenmemişti, o yüzden bilmiyorum, Okyanus," dedi. Sıkıntı ile nefes verdim. "Dövüşürken sadece bendim. Olan sadece bana olurdu. Kimse bana canım acıyor demedi. Ta ki seninle tanışana kadar..." İçim acıyor. Akın'ı ilk tanıdığımda sıradan, gıcık bir dövüşçü derken "dövüşçü" isminin ardında gizlenen acıyı bilmek, şimdi içimi acıtıyordu. Ben bir şey diyemeden gıcık olduğum anons bir sonraki durağın *Topkapı* olduğunu söyleyince Akın benden ayrıldı. Yüzünü şapka ile gizleyerek, "Görüşürüz," diye mırıldandı ve gitti. O gidince onun yerine geçip sırtımı tırtıklı, adını bilmediğim o şeye yasladım. Alıştım tabii Akın'ın gövdesine, burası batıyor her yerime!

Kafamı kaldırdığımda birkaç kişinin bana baktığını gördüm ve onları görmezden geldim.

Florya durağına gelince, inip hemen eve gittim. Üzerimi değiştirip yatağıma uzandım ve boş tavanı izledim. Bu tavan yıllardır aynıydı, şimdi ne dikkatimi çekti, bilmiyorum! Düz beyaz tavan işte!

Kapım açıldı, bıkkın bir Ela geldi. Çantasını masaya fırlattı ve gelip yatağa kendini sırtüstü atıp benimle tavan filmini seyretti.

"Aşk gerçekten de çilek görünümlü acı biber," dedi.

"Sana ne oldu?" diye sordum dalgın bir şekilde.

"Bir dakika, asıl sana ne oldu? Daha ilk günden hem de," diyerek, dirseklerinden güç alıp yan döndü.

"Hiçbir şey," dedim hâlâ tavan filmini izlerken.

"Ne demek hiçbir şey?" sorusuyla ona kısa bir bakış atıp tavan filmine geri döndüm.

"Yani her şey aynı Ela. Bir şey yok. Tek fark, sadece elimi tutuyor. Yoksa yine aynı Akın ve aynı işler."

"Daha ilk gününüz, Okyanus. Kendinize zaman tanıyın," deyince kafamı salladım. O gün, bütün gün tavan filmini izleyip Yiğit ve Akın hakkında konuştuk.

#@#

Bahar dönemi başlamıştı. Mezun olmak isteyen zavallı gençler olarak son aylarımızı sıkı bir ders çalışma maratonuna çeviriyorduk. Ela ile bölümlerimiz farklı olduğundan dolayı yoğunluğumuz da farklı oluyordu.

Ela yine söylenerek erkenden okula gittiğinde ben hâlâ tavanı izliyordum. Beynim artık hata verince ders çalışmaya karar verdim. Sandalyeme oturup sol dizimi büktüm ve elimi dizime yaslayıp konu tekrarı yaptım. Henüz dönem başı olduğundan dolayı zorlayıcı bir şey yoktu.

Telefonum titreyince ağzımdaki kurşun kalemi çıkarıp ekrana baktım. Koca harflerle Akınito! yazdığını görmek gülümsememi sağladı. Hızla ekranı kaydırıp mesajın açılmasını bekledim.

Senin için az dövdüm.

Akın

Mesajını okuyunca gülümsemeden edemedim. Çevrim içi olduğunu görünce hemen mesajına cevap yazdım.

Aferin.

Okyanus

Heyecanla mavi tikin görünmesini bekledim. Sonunda göründü ve bir süre sonra *yazıyor...* işareti çıktı. Dudağımı dişleyerek bekledim. Mesajlaşırken sevgili olduğumuzu daha çok hissediyor gibiydim. Ekranıma düşen mesajla olduğum yerde dik oturmaya başladım.

Birilerinin benim için endişelenmesi güzel bir şey.

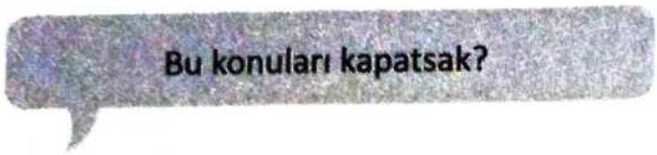
Akın

Hüzünlü bir gülümseme ile yazısına baktım. Lise zamanından beri kendisini çok yalnız hissediyor olmalıydı. Ailesinin kendi hayatlarını kurabilmek için onu terk edip gitmeleri ise onun acısını ikiye katlıyordur. Yani yine dövüşçü olsaydı, durumu iyi olmasaydı ama yanında ailesi olsaydı daha farklı hissederdi. Fakat hem ailesi tarafından terk edilmek hem de hayatla tek başına mücadele etmek onun için zor olmalı. Yine de bir tarafım ailesinin onu düşündüğünü söylüyordu. Doğurup büyüttüğün çocuğu tek kalemde silmek kolay olmamalı. Kendi hayatlarını yaşıyor olsalar bile akıllarının bir kenarında oğulları vardır mutlaka. Bunu Akın'ın da duymaya ihtiyacı olduğunu düşünerek mesajına cevap yazdım.

Eminim ailen de seni düşünüyordur.

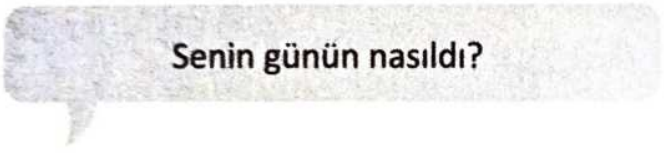
Okyanus

Okunan mesajıma anında cevap geldi.

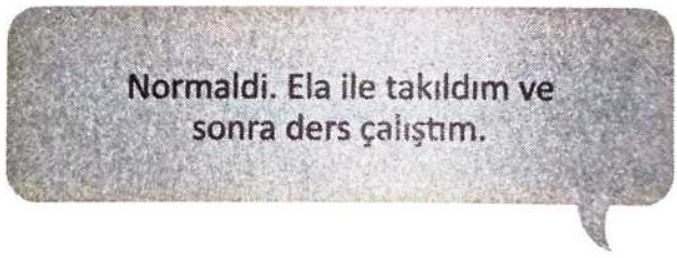
Akın

Onunla bu konuları konuşmak istiyorum ama o istemiyor. Ona Ela'nın dediği gibi zaman tanımaya karar vererek, olumlu anlamda cevap verip profil fotoğrafına baktım. Ellerinde o gün gördüğüm sargı bezleri ve üstünde beyaz bir tişört vardı. Saçları ıslak duruyordu. Yüzünde hafif bir tebessüm vardı. Fotoğrafın ekran görüntüsünü aldım. O sırada Akın'dan mesaj gelince hemen baktım.

Akın

Kocaman sırıtarak mesajına baktım. Genelde günümün nasıl geçtiğini Ela sorarken şimdi bir başkasının soruyor olması hoştu çünkü Ela zaten her şeyi biliyordu. Günüm o kızın yanında geçiyordu. Benden mesaj bekleyen biriciğime cevap verdim.

Okyanus

Mesajıma cevap yazdı ve ardından ben yazdım derken neredeyse gece yarısına kadar konuştuk. Birbirimizden bahsedip durduk. Yirmi üç ocakta doğmuş. Tek çocuk, tıpkı benim gibi. Babamlar yatmaya gidince benim odama uğradılar. Allah'tan ders başındaydım. Onlara iyi geceler diledim ve yatağa girdim. Yarın sabahın erken saatlerinde dersim olduğu için Akın'a da iyi geceler diledim.

#@#

Bahar dönemi başladığı an, zaman çabuk geçiyordu. Ondan da beteri güz döneminde hocalar vizeleri bir iki ay sonra yaparken bahar döneminde hep o ayın sonunda yapıyorlardı. Bir an önce finalleri de bitirip yaz tatili moduna girmeye öğrencilerden daha meraklılardı. Hâl böyle olunca okulda vize dönemi yavaş yavaş yaklaşmıştı. Ancak ben biraz boşlamıştım çünkü kendimi Akın'a adamıştım. Günümün çoğu onunla geçiyordu. Eskiden kitap yazarken artık iki saatin sadece on beş dakikası yazmakla geçiyordu. Gün geçtikçe ona daha çok alışıyor ve ona daha çok bağlanıyordum. Bazen beni öpmeye çalışınca bir geri atak yapıyordum. Her seferinde kaşlarını çatmasına sebep oluyordum. Onu seviyordum, evet ancak ilk öpücüğümün daha farklı olmasını istiyordum. Bir buluşma sırasında gelişigüzel gerçekleşmesinden ziyade bunun için güzel bir ortamın hazırlanmasını isterdim. Ben çok fazla kitap okumuş bir kız olarak yaşanan ilk öpücüklere çok tanıklık etmiştim. O yüzden benimkinin de öyle bir şey olmasını istiyordum. Tabii, Akın odunların efendisi olduğu için bunu anlayamazdı. Ben de kalkıp ona durumu anlatamadığımdan dışarıdan kaçan kız, kovalayan erkek profili çiziyorduk.

Odamda yine Akın ile mesajlaşırken içeri Ela girdi. Ona gülümseyip Akın'a mesaj attım.

Ela geldi, sonra görüşürüz.

Okyanus

Telefonumu yanıma koydum. Ela gelip yatağıma zıpladı. Yorgun bir nefes bıraktı. Onunla sık sık görüşemez olduk. Okulda son sınıf olduğumuz için dersler yoğun geçiyor, arta kalan zamanlarda o Yiğit ile takılırken ben kendimi Akın'ın kollarına bırakıyordum. Yalnızca akşam vakitlerinde birbirimizi görebiliyorduk.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu ama sesinden bile bir sıkıntısı olduğunu anlamıştım. Kaşlarımı çatarak, "Akın ile konuşuyordum," dedim.

"Hım," deyince ben de, "Hım," dedim. Bir şey demeden boş tavan filmini izlemeye başladı. Ya yorgundu ya da Yiğit ile olan meseleye takılı kalmıştı. Yiğit'i de bir türlü yalnız başına yakalayamadığımdan hesap soramıyordum.

"Siz de nereden nereye geldiniz," dedi dalgın bir şekilde. Ona hak vererek başımı salladım ve tavan filmini izledim.

"Evet, metrobüste KNİOO okurken tanıştık."

"Her şey bir Yağız Kahraman ile başladı," diyerek gülünce ben de güldüm. Gerçekliğin absürtlüğü beni güldürmüştü. Bir gün okuduğum bir kitabın beni gerçek aşkımla tanıştıracağını asla bilemezdim.

"Evet, sanırım öyle oldu," diye mırıldandım.

"Fakat Akın hiç de Yağız gibi değil. Senin hayalin hep onun gibi biriydi." Haklıydı. Hayalim hep bir Yağız Kahraman'dı. Hayaller ve hayatlar... Ama bu sefer hayatlarda yaşanan daha güzeldi.

"Hayat bizi nereye sürüklüyor işte," deyip gülümsedim. Ama şimdi aklım, hayalim olan Yağız Kahraman'daydı. Oflayarak telefonumu elime aldım.

"Elocan, sen şimdi aklıma tekrar Yağız'ı getirdin," dedim mızmızlanarak. "Ben harbi Yağız'ı özledim." Kolumla Ela'yı sarıp ağlar gibi ses çıkarınca, üfleyerek beni geri itti.

"Sanki Yağız diye biri varmış gibi konuşma ya!"

"Deme öyle, vallahi çarpılırsın! Yağız var, kızım!" dedim gözlerimi kocaman açarak. Kocaman açtığım gözlerimin içine bakıp, "Evet, hayallerde," dedi, tıpkı çocuğa laf anlatır gibi. Benim bu huyumdan nefret ederdi. Hayallerde fazla takılı kalıyordum. Bazen gerçekler çok korkunç oluyordu ve onun üstünü örtmek için hayallere tutunuyordum.

"Ne olursa olsun, var işte!" deyip omuz silktim. Beni takmadan telefonu ile uğraşmaya başladı. Ama o gelmeden önce zaten yeterince radyasyon yediğim için içimden bir şey gelmiyordu. Ela da benimle ilgilenmiyordu. Ben böyle boş boş tek başıma tavana bakamazdım. Hem aklım Yağız ile meşguldü.

"Elocan, yine yazara mesaj atayım mı?" diye heyecanla konuştum. Ela oflayarak telefonunu bıraktı. "Yemin ediyorum, kız artık sinir krizi geçirecek," dedi. "Bu ne lan, diyecek!" Ela bıkkınlıkla böyle söyleyince omuzlarım düştü. Tamam, durmadan yazarı, "Yeni bölüm," diye mesaj atarak darlamış olabilirim. Hatta tüm sosyal medya hesaplarını bulup oradan da yazmış olabilirim. E, belki hızımı alamayıp akrabalarına bile, "Yazara söyleyin, yeni bölüm yazsın," diye mesaj atmış olabilirim ama hikâye öyle bir yerde duruyor ki devamında ne olacağını bilememek beni çıldırtıyordu! Bittiği yerde ağzın açık kalıyorsun. Yazarın artık ağzımı kapatması gerekiyordu.

"Ne yapayım, özledim," dedim çocuklar gibi konuşarak. Bana bakıp, "Of, kendi kitabını yaz sen," diyerek elini salladı. Tekrar telefonuna uzanacakken, buna engel olup başımı karnına koydum.

"İlham yok. Şu an benim canım Yağız çekti," deyip dudaklarımı yaladım.

"Allah seni bildiği gibi yapsın Okyanus, ne diyeyim?"

Aklıma gelen şeyle sırıttım. "Ne diyeyim?" dediğimde önce bana baktı, sonra kahkaha attı. Yatakta oturur pozisyonuna geçtim. Aynı ciddiyetle durup Murat Sakaoğlu'nun taklidini yapmaya başladım.

"Gelmiş, bana aşkım deme diyor? Ne diyeyim Selma, diyorum. Selma da deme diyor! Lan ne diyeyim!" dedim ve devamını Ela ile söyledik.

"Bok mu diyeyim, sıçmık mı diyeyim, ne diyeyim!" Daha fazla dayanamadık ve kahkahalarla güldük. Şu sosyal medya da olmasa kim bizi saniyeler içerisinde güldürecek, bilemiyorum! Gözümüzden yaş gelene kadar güldük. Gözyaşlarımı silip kendimi topladım. Ela uzandığı yerden, "Ay, aman bırak diğer şeyleri, gel biz komik videolar izleyelim," dedi ve yerinden kalktı. Tableti alıp tekrar yatağa zıpladı. Beraber komik videolar izledik. Saniyeler içerisinde güldürebilen harika bir buluş!

Sosyal medya, sen benim içimi döktüğüm tek yersin. Hem ağlatıp hem güldürüyorsun. #nediyeyim
@cimbomunkizi

20. BÖLÜM

BEBEK'TE ÜÇ BEŞ TUR ATARIZ!

Akın bir süre maçlarından dolayı yoğun olacağını söylediği için pek buluşamamıştık. Ben de tek olduğum için elimden geldiğince düzgün bir kurgu çıkarmaya çalışmıştım. Doğu biraz gıcıklık yapıyordu ama Akın, öyle olması lazım, dediği için çenemi kapalı tutuyordum. Onunlayken sürekli yemek yiyorduk ve bu da masraftı. İskender olayından sonra artık kendime yemek siparişi vermek yerine onun yemeğinden tırtıklıyordum.

Uzun zamandır görüşmediğimiz için bugün yemek yemek yerine onunla Bebek Parkında buluşmayı teklif ettim, o da kabul etti. Hava güzel olduğu için açık renklerde etek ve gömlek kombinimi yapıp ayağıma babetimi geçirdim.

Ver elini metrobüs!

Mecidiyeköy'e gelene kadar aklıma Doğu ve Kelebek ile ilgili bir sürü şey gelince hemen onları notlar bölümüne yazdım. Akın'ın Doğu üzerindeki hâkimiyeti sebebiyle Doğu sürekli gıcıklık yapıyor, zavallı Kelebek ise onu alttan alıp duruyordu. Olayın gidişatı ve Akın'ın önerileri derken ortaya böyle bir şey çıkıyordu. Bazen ben bile kendimi *Kelebek neden böyle davranıyor?* diye sorgularken buluyordum. Ama Akın Efendi hâkimiyet kurmayı seviyordu işte. Her konuda istediğinin olmasını istiyordu. Dövüşürken bile rakibine, "Yok, böyle vuramazsın. Şöyle vur," diyebilecek kapasiteye sahipti.

Mecidiyeköy durağına geldiğimde hızla inip kendimi otobüs duraklarının oraya sürükledim. Akın'ı elleri ceplerinde, önündeki temiz kaldırımlara bakarken görünce biraz daha hızlandım. Ona bakınca gerçekten de onun Yağız Kahraman olmadığını anladım. O, Akın Önder'di. Çikolata gözlü, güler yüzlü bir dövüşçüydü.

Karşıdan karşıya geçince önünde durdum. Kafasını kaldırıp bana baktı ve gülümsedi. Gülerek, şapkasını alıp kendi kafama taktım. Ben daha kafama takalı beş saniye olmadan şapkasını geri aldı. Ne değerli şapkası varmış arkadaş! Ters ters bakış atsam da umursamadı.

"Nasıl gideceğiz?" diye sordu. Yılların yol ustası olduğum için rahat rahat yolu tarif etmeye başladım.

"Buradan Etiler otobüsüne bineceğiz, oradan da Bebek Parkına kadar birazcık yürüyeceğiz," diyerek tatlı tatlı gülümsedim.

"Birazcık?" dedi şüpheli bir sesle. Kocaman sırıtıp başımı salladım. Bana inanmayan bakışlar atmaya başlayınca, "Vallahi birazcık," diyerek kafamı eğdim.

#@#

"Senin birazcık anlayışın bu mu?" Bildiğin surat asarak baktı bana.

"Of Akın, sen bir dövüşçüsün ve gelmiş bana dert yanıyorsun," diyerek ben de ona surat astım.

"Okyanus, yarım saattir yürüyoruz," dediğinde parkın girişine gelmiştik bile.

"Ya ama ne yapayım, ben durağı kaçırırız diye erkenden bastım ama erken indik. Yoksa vallahi yakındı, Akın."

"Ya şu ismimi *Ikın* der gibi söyleme!" diye sinirle bağırdı. Bir an korksam da kendimi toparladım. Yarım saat yürümek paşamıza zor gelmişti. Bugün güzel bir gün olması gerektiği için onu alttan aldım. Kendimi bir an Kelebek karakteri gibi hissettim.

"Tamam özür, hadi girelim," diyerek koluna girdim ve parka girdik. Sinirle nefes verdi. Akın elimi tutup boş yer bakınırken ben de mümkün olduğunca etrafıma bakmaktan kaçınıyordum. Sanırım hâlâ Akın ile beraber olduğuma inanmıyordum. Elimi tutan bu adama ne kadar bakarsam bakayım bir türlü varlığına alışamayacak, ilk günkü gibi hissedecektim.

Parkta anneler çocukları ile oynuyorlardı. Bizim gibi birkaç tane çift daha vardı. Akın boştaki eliyle gri şapkasını öne doğru çekerek yüzünü güneşten korudu. Boş bir yeşillik alan bulunca, eşyalarımızı indirip hemen yere uzandık. Ağacın biraz dibi olduğu için Akın'a güneş gelmiyordu ama bana geliyordu. Eh, ikindi güneşi güzele vururmuş canım! Fakat güneş beni çok rahatsız etmeye başlayınca Akın'ın kızacağını bile bile şapkasını alıp yüzüme örttüm. Beklendiği gibi hemen, "Ne yapıyorsun?" dedi.

"Yüzüme güneş ge... Allah'ım, kokun çok güzel!" Şapkası sırf Akın kokuyordu ve ben sözümü bile bitiremedim. Durakların orada kafama taktığımda bir koku almamıştım. Şimdi yüzümü örtünce kokusu her yerdeydi.

"Sağ ol." Bu mu yani! Koca bir sağ ol mu? Sen gerçekten tam bir odunsun, Akın. Derin bir nefes alıp sakin kalmaya çalıştım.

"Markası ne?" diye sordum.

"Abercrombie&Fitch Fierce." Abercrombie mi? Şoke oldum. Çocuk kazandığı tüm parayı parfüme yatırıyor olmalıydı! Başka bir açıklaması olamaz. O marka ,Türkiye'de yok denilecek kadar nadir bulunuyordu.

"Of, Doğu'nun kokusu bu arkadaş! Yok, hayır, aslında bütün erkekler böyle kokmalı." İlk defa bir erkek parfümünü çok beğenmiştim. Benim çakma Yağız'ım olan Dağhan bile böyle kokmuyordu.

"Sakın!" diye bağırdı. "O, benim kokum." Kokusunu bile paylaşmıyordu pislik.

"Ya ne olacak, paylaş işte Doğu ile," dediğimde şapkayı yüzümden çekti ve gözüme güneş girince yüzümü buruşturdum. Akın beni tutup göğsüne çekti. Oh, artık güneş gözüme girmiyor ve kokuyu daha çok alıyorum.

"Okyanus, sen bazen hayal ile gerçekleri karıştırıyorsun," diye mırıldandı.

"Yok valla, bazen değil, hep karıştırırım," dediğimde güldü.

Gülünce göğsü inip kalktı. O gülünce içimde bir şeyler kıpır kıpır oldu. Ne kadar da güzel gülüyordu.

"Fakat bak, şunu bil. Ne ben Doğu'yum ne de sen Kelebek'sin. Ben Akın'ım, sen de Okyanus'sun. Biz Akın ile Okyanus'uz." Bunları şiirsel sesinden duymak çok güzeldi. Gözlerim kapanırken dudaklarımda kocaman bir tebessüm olmuştu.

Akın ile Okyanus.

Ne kadar güzel duruyordu. Okyanus Altın güzeldi ama Okyanus Önder bambaşka güzeldi.

Akın ve Okyanus Önder.

Evet, ben yine hayal ile gerçeği ayıran o ince çizgide takılı kaldım. Gelin, beni buradan kurtarın!

#@#

İkimiz de kendi hâlimizde, havanın verdiği güzel enerjiyle bir süre uzandık. Akın'ın göğsü, güzel kokusu ve güzel hava... Muhteşem üçlü diye buna denir. Arkadan gelen çocukların neşeli kıkırtıları, insanın duyabileceği en güzel şarkı olmalıydı. Konuşmadan da sevgimizi paylaşabiliyorduk.

"Kitap nasıl?" Akın kolunu omzuma atmış bir hâlde mırıldanarak sorduğunda, "İyi," diyerek sessizce cevap verdim.

"Bazen kitabı okuduğumda Doğu'yu kendime benzetiyorum." Kurduğu cümleyle kafam hızla göğsünden kalktı. O sadece bana bazı yerlerde yardım ediyordu. Okumuyordu.

"Nasıl okuyorsun?" diye ordum. Bana bakıp, "İnternetten," diyerek omuz silkti. Gözler kocaman açıldı. Kitabı okuyacağını hiç tahmin etmiyordum.

"Harbi mi?"

"Evet."

"İnternetten kitabı mı oku diye şüphe ile ona baktım. Gözlerini devirse de umursamadım. Bu gerçeğe alışmam imkânsızdı. Yani kitabı benimle yazmayı ka etmesiyle okuması

arasında büyük bir fark vardı. Yazmayı benim zorumla yaparken okumak tamamen kendi isteği ile olan bir şeydi.

"Evet, Okyanus iyi misin?"

"Şey, ben şaşırdım sadece," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Başımı tekrar göğsüne yaslayınca, kolunu üstüme atıp kendine çekti.

"Ve ayrıca neden Doğu'yu kayıp bir çocuk gibi yazdın?" diyerek tek kaşını kaldırıp bana baktı. Ben ise göğsünden başımı kaldıramadan omuz silktim.

"Çünkü o kayıp bir çocuk."

"Neden?" sorusuyla derin bir nefes alıp verdim. Göğsünde uzanmışken bir şeylerden konuşmak istemiyordum. Sadece anın tadını çıkarıp, gözlerimi kapatarak onun varlığını hissetmek istiyordum. Benden cevap alamayan güzel sevgilim karnımı gıdıklayınca, kıkırdayarak elinden kaçtım. Bu onun dilinde, *soruma cevap ver,* demek oluyordu.

"Akın, o kendini kaybetmiş. Ne olduğunu, kim olduğunu unutmuş. Tutunacak dalı yok. Karanlığın içinde kaybolup gidiyor."

"Tıpkı benim gibi." Kurduğu cümleyle nefesim kesildi. Akın ve kayıp çocuk olmak. Aslında evet, haklı. O da kayıp bir çocuktu. Kendi benliğini arayan biriydi. Yalnız bırakıldığı bu dünyada yolunu bulmaya çalışıyordu.

"O zaman sen de kayıp çocuk için gönderilmiş, tatlı bir meleksin." Tatlı olmaktan hoşlanmıyordum. Herkes bana aynı şeyi söylüyordu.

Huysuzlanarak, "Ben tatlı değilim," dedim. Fakat sonra kurduğu cümleyi idrak edince, kafamı kaldırıp ona baktım.

"Dur, ne?" Akın bir anda doğrulunca ben de doğrulmak zorunda kaldım. Artık ikimiz de oturur vaziyetteydik.

"Ben bir kayıp çocuğum ve sen de benim için gönderilmiş, tatlı bir meleksin, mavi göz," diye gözlerimin içine bakarak fısıldadı.

Gözlerim odağını kaybetmiş gibiydi. Kalbimin aptal ritmi bir türlü sabit duramıyordu.

"Sonu güzel bitsin bu hikâyenin."

"Hangisinin?" diye fısıldadım.

"İkisinin de."

"Bu, ikimizin elinde Akın," dedim yumuşak bir sesle. Gözlerini yavaşça kapatıp açtı. "Evet, farkındayım," dedi gözlerime bakarak. Elini kaldırarak, sol yanağıma koyup okşadı. Burnuma dokundu. Başparmağı ile dudaklarıma dokununca nefesimi tuttum. Bir süre dudaklarıma baktı. Beni öpecek sandım. Bakışlarımı yüzünde sabitledim. Eğer şimdi öpseydi sesimi çıkarmadan karşılık verirdim. Ancak o elini çekip tekrar sırtüstü uzandı. Beni kolumdan çekip göğsüne yatırdı. Tuttuğum nefesim bıraktım.

"Ailen ile görüşmüyor musun?" diye sordum.

"Hayır."

Bu sefer de "Neden?" diye sordum. "Çünkü onların yeni hayatları var," dedi. Kaşlarım çatılmıştı. Başka şehre taşınmış olsalar bile birlikte dünyaya getirdikleri bir insan vardı. Göz ardı edemezlerdi.

Merakla, "Nasıl?" diye sordum.

"Babamın iki tane kızı var ve annem, yeni kocasının çocuğuna annelik yapıyor."

"Ve seni burada, lise çağındayken bir başına bırakıp gittiler." Sesimin sinirli çıkmasına engel olamadım. Kendi çocuğuna annelik yapmayan bir kadın, başkasının çocuğuna annelik mi yapıyordu? Kendi mutluluğu çocuğunun mutluluğundan daha mı önemliydi? Bazen Akın'ın ailesi ile görüşmesini istesem de bazen hiç görmesin istiyordum. Görüp de daha çok üzülmesinden korkuyordum.

"Dedim sana Okyanus, ben kayıp bir çocuğum." Çok fazla duygusallığa bağlamıştı. Bunu kırmam lazım. Çenemi göğsüne yaslayıp ona baktım.

"Hayır, sen benim Akın'ımsın. Pepitomsun," dediğimde kahkaha attı.

"Ne?" deyip kaşlarımı kaldırdım.

"Lütfen, bana bir daha pepito deme."

"Ama ben sana pepito demeyi seviyorum," diyerek, dudaklarımı büzüp ona baktım.

"Lütfen, benim de bir karizmam var," diyerek yandan bakış attı, ben de buna karşılık kıkırdadım. "Baş başayken söylüyorum zaten," dedim. Bir başkasının yanında seslenmiyordum çünkü o sadece benim pepitomdu.

"Olsun, ben bir dövüşçüyüm," dedi ciddi durmaya çalışarak ancak sesi güler gibi çıkıyordu.

"Sen demedin mi ben işimi hayatıma yansıtmam diye! O senin mesleğin," dediğimde sinirle inledi.

"Sana laf yetiştiremem ben. Cidden git, bir karakolda çalış sen."

"Dedi genç adam bıkkınlıkla," dedim gülümseyerek. Bana tehdit edercesine bakıp, "Mavi göz," dedi. Aynı tehditvari bakışı takınıp, "Pepito," dediğimde ayaklanınca hemen onu tuttum.

"Tamam, çenemi kapalı tutacağım," dedim ama kolumdan kurtulmaya çalıştı.

"Bak sana ellerimle sandviç yaptım, hadi onu yiyelim," dediğimde bana döndü. Hiçbir erkek yemeğe hayır diyemezdi. Ona tatlı tatlı gülümsedim. Sinirle nefes verdi ama gelip oturdu. Çantamdan folyoya sardığım sandviçleri çıkardım.

"Ya tam olarak ne sevdiğini bilmediğim için elime ne geçerse koydum. Beğenmediğini bana ver," dedim ve kendi küçücük sandviçimi ısırdım. Akın ekmeğin içini açıp baktı. İçinden salatalıkları çıkardı.

"Ne! Salatalık sevilmez mi ya! Ben tam bir salatalık canavarıyım," dedim ve elinden bütün salatalıkları aldım.

"Hoşuma gitmiyor," diyerek omuz silkti. Ona ayıplayan bakışlarla baktım. Yemeğini yerken boynundaki zincir dikkatimi çekti.

"Boynundaki ne?" diye sorarak bir parça daha ısırdım. Ağzındaki lokmayı yuttu. "Askerlik kolyesi," deyip omuz silkti. Lokma boğazımda kalacaktı!

"Askerliğini yaptın mı sen?" diye sordum şaşkınlıkla. O ise ekmeğini ısırarak, "Evet," dedi.

"Bakabilir miyim?"

"Tabii," deyip boynundan çıkardı. Elime alıp baktım. Akın Önder yazısı üzerinde elimi gezdirdim. Askerliğini de yapmış. Tamam, tamam, oldu bu.

"Çok güzelmiş," diye mırıldanıp ona geri verdim. Ekmeğini yerken başını salladı ve elimden alıp tekrar taktı.

#@#

Yemekten sonra Akın ile yine oturup muhabbet ettik. Onunla vakit geçirmek gerçekten inanılmazdı. Bir ara telefondan komik videolar izledik. Akın bazılarının, özellikle Murat Sakaoğlu'nun taklitlerini yapınca bir an kalpten gideceğimi sandım. O bile hâline o kadar çok gülmüştü ki gözlerinden yaşlar geliyordu. Onun yeni bir tarafını keşfetmiştim. Taklit yapmakta harikaydı.

"Bak, bak, bunu izle," dedim ve Barbaros Dikmen'in bir videosunu açtım. Haliç'te çektikleri bir videoydu ve biz o kadar çok güldük ki millet bize baktı. Akın'ı bu kadar çok kahkaha atarken görmemiştim. Eğer hep böyle gülecekse tehdit maillerimi komik videolar çeken insanlara atmaya başlayabilirdim. Onu daha da çok güldürmek için izlediğimiz videodaki adamın taklidini yaparak, "We are the Haliç," dedim. Bana bakıp güldü ve "All the people magic," deyince ikimiz de gülmeye başladık.

"İnternetten hiç komik videolar izlemez misin?" diye hayretle sordum.

"Bilmem, vakit olmadı hiç," deyip omuz silkti. Hayatında eğlence adına hiçbir şey yok gibiydi. Ama benim yanımdayken her

daim gülümsemesi gerekiyordu. Bu yüzden taklit yeteneğimi konuşturarak, "We are the Haliç," dedim ve o güldü.

"Sus, yeter, bize bakıyorlar," dedi demesine de kahkahasını tutmak için kıpkırmızı oldu. Ben durmadan videoların taklidini yaparken o, eliyle ağzımı kapatıp hafif kahkaha attı.

"Döverim seni," dedi hâlâ gülerken. Gülümsedim ve sustum. Hayat, sevdiğin insanlarla beraberken çok güzel!

21. BÖLÜM

GİYMESEYDİM İYİYDİ

"Öyle unutulmaz, böyle unutulur!

Bu gece İstanbul sokakları benden sorulur[8]!"

Evet, anladığınız gibi biz yine Ela'nın odasında son ses müzik eşliğinde radyasyon yiyoruz. Ben yatakta uzanmış bir hâlde telefondan sosyal medyada gezinirken, Ela sanki Yiğit'ten ayrılmış gibi tuhaf şarkılar dinleyip karga sesiyle kendi çapında konser veriyordu. Bir yandan da eline Banu Alkan'ın tüylü, adını bilmediğim şeyini almış, kıvırıyordu. Beynim bana, "Kurban olayım, kurtar beni," deyince kumandayı alıp hemen şarkıyı değiştirdim ve Murat Dalkılıç'tan Derine şarkısını açtım. Gözüm telefonda, kulağım Murat'ta şarkıya eşlik ediyordum.

"Of Okyanus, bıktım bundan ya!"

"Ben seviyorum," diye mırıldanıp şarkıyı söylemeye başladım.

"Derine! Derine daha derine!"

"Yanlış anlıyorum ama kızım. Daha derine derken?" diye sapık ağzını konuşturdu. Kafamı ona çevirince saçlarım önüme geldi. Onları elimle itip sapık Ela'ya baktım. Bana muzırca gülümsüyordu.

"Sapık, şarkının devamında ne diyor? Adını kazı derime diyor!" Ona ayıplayan bakışlar attım ve önüme döndüm. Twitter'da herkes artık Yağız gelsin diye bin bir şey yazıyordu. Onunla beraber dans etmediğim için sıkılarak ofladı. "Of, ne yapıyorsun?" diyerek yatağa atladı.

[8] Gökhan Özen'in *Benden Sorulur* adlı şarkısı.

"Ne yapayım, Yağız ile ilgili yorumlara bakıyorum. Yazarın sayfasına bakıyorum, bir umut Yağız ile ilgili bir şey yazar diye," diyerek omuz silktim.

"Akın kıskanmıyor mu?"

"Neyi?" diye sordum gelen yorumları okurken.

"Yağız'ı."

"Hayır, bana kıçı ile gülüyor," dedim ve güldüm.

"Niye?"

"Kitap kahramanını sevdiğim için," diye mırıldandım. Bazen onunla olan buluşmalarımızda Yağız ile ilgili yorumları okuyup Akın'a ondan bahsettiğimde, gözlerini devirerek büyümem gerektiğini söylüyordu. Eğer iki defa üst üste aynı şey olursa bu hayalperestliğim karşısında şaşıp kalıyordu. Kıskançlık belirtisi asla olmamıştı.

"Saçmalama kızım, söylemiyordur ama sinirleniyordur bence."

"Saçmalama!" deyip ona döndüm. Bana baygın bir bakış attı.

"Asıl sen saçmalama! Twitter sayfan tamamen Yağız ile dolu," diyerek göz devirdi ve kafasını yastığa koyup tavan filmini izledi.

"Yok be," desem de içime bir kurt düşmüştü! Ela ise beni takmayıp yeni çıkan şarkılardan birini söylüyordu. Koluna vurup dikkatini çektim. İçime kurt düşürüp olayı kapatmaya çalışamazdı. Kolunu çekiştirdiğim için, "Aç sayfanı," diyerek, yanına sırtüstü uzanıp, yastığı onunla paylaştım ve sayfamı açtım. Sayfama girdim.

@cimbomunkizi: Neredesin Yağız?

@cimbomunkizi: Ela göz...

@cimbomunkizi: Yaralı Kalp...

@cimbomunkizi: Yağız vardı da biz mi sevmedik!

@cimbomunkizi: Ela gözün olayım!

Ben bunları ne zaman attım be! Kesin gece uyuyamadığım bir zaman diliminde kendimi yine KNİOO okumaya kaptırdığımda

olmuştur. Ayık kafa ile bunu yapmam imkânsız. Ağzım açık yazdığım yorumlara bakarken sayfamda aşağılara indim.

@cimbomunkizi: Şeyda, buldun Yağız gibi birini, bir de trip mi atıyorsun?

@cimbomunkizi: Şeyda ve onun hissizliği...

Daha fazla okuyamadan sayfamdan çıktım. Ela'nın bana bilmişlik taslayan bakışlar fırlatmasına içten içe gıcık olsam da müsaade ettim. Fakat içimdeki aç kurt yavaş yavaş beni yemeye başlamıştı.

"Aman, ne olacak ki? Akın görmedikten sonra," deyip omuz silktim.

"Sen çocuğun Twitter ve Instagram'ını buldun. Hatta gittin Instagram'dan takip ettin. O bulamaz mı seni?" Kurt içimde organ bırakmamıştı artık.

"Bulur mu?" diyerek dudağımı dişledim.

"Anlamanın tek yolu var." Heyecanla bilge kankama dönüp, "Ne?" diye sordum.

"Gir Akın'ın sayfasına, bakalım ne yazmış," deyince Akın'ın Twitter profiline girdim. Ben en son yine Yağız ve ela gözü ile ilgili bir tweet atmıştım. Akın'ın en son attığı tweete baktım ve "Oha!" dedim. Ela telefonumun dibine girerek, "Ne yazmış?" diye Meraklı Melahat gibi sordu. Onu ittirip, "Dur okuyorum," dedim.

"Bence erkek dediğin kahverengi gözlü olur. O ne oğlum ela göz, mavi göz, kız gibi!" Ben tweeti okuyunca Ela gülmeye başladı. Atarını yerler senin Akın! Yazdıklarını gördükçe kahkaham yükseliyordu.

"Dedim kızım sana!" dedi.

"Dur diğerlerine bakayım," dedim ve tüm yazdıklarına baktım. Bazıları benim yazdıklarıma karşılık olarak atılmış tweetlerdi. Bazıları da anti yazılar olunca gülmeden edemedim. Bazı kızların yazdığı cevapları kendi sayfasında paylaşmıştı. Akın kızların cevaplarını paylaştıkça atılan yorumlar da çoğalmıştı. Uzun za-

mandır Instagram'ına girmediğimi hatırlayıp oraya girdim. Dövüş alanında çekilen bir fotoğrafta, araba markası isimleri olan o gıcık kızları gördüm.

"Elocan, bak bunlar Mercedes ve Porsche," dediğimde fotoğraflara tuhaf tuhaf baktı. Zavallım anlamadı tabii. Ben de ilk gördüğümde anlamamıştım.

"Kızların isimleri bu. Şu platin çakma sarışın Mercedes, diğer kızıl kafa Porsche."

"Yabancı marka araba galerisi mi orası?" Kankamın cevabına gülerek cevap verdim.

"Aynen öyle. Ben de orada adımı değiştireceğim. Artık kendime *Tofaş d*iyeceğim," dediğimde gülmeye başladı.

"Ciddiyim! Türk'üz kızım biz. Türk markası olacağız," dediğimde gülmemek için kendimi sıkıyordum.

#@#

Akşam eve geldiğimde annemle babam hararetli bir şekilde konuşuyordu. Odama gidip hemen üzerimi değiştirdim. Eşofman ve tişört giydim.

"Hayırdır, ne oluyor?" diyerek, tekli koltuğa oturup bacaklarımı karnıma çektim. Babam turuncu saçlarımı hiçbir şekilde fark etmemişti. Böyle büyük bir değişimi bir tek o anlamazdı zaten. "Kızım, biz babanla umreye gideceğiz." Annemin sözüyle olduğum yerde heyecanla doğruldum.

"A, ne zaman?" Aniden nereden çıkmıştı bu ziyaret, anlamadım.

"Bu hafta sonu," dedi babam. Bu demek oluyor ki program aylar öncesinden yapılmıştı ama bana birkaç gün kala söyleniyor.

"Ne zamandan beri bu program vardı acaba?" diye kuşkuyla sordum.

"Net bir şey olmadan söylemeyelim dedik," dedi annem. Kendi öz kızlarından bile saklıyorlardı. Gözlerimi devirerek anneme baktım.

"Kızınıza da mı?" diye trip attım. Bu triplerime alışık olan ebeveynim bana sadece baktı. Oflamadan edemedim.

"İyi, tamam," diye mırıldandım. "Peki, siz neyi tartışıyordunuz?" diye sordum.

"Seni," dedi annem.

"Beni mi?" diyerek kendimi gösterdim.

"Evet, biz gideceğiz ve seni ne yapacağımızı düşündük." Ağzım açık, öylece kaldım. Resmen yirmi yaşına gelen kızlarını ne yapacaklarını tartışıyorlardı. Elbette evde tek başına kalmasına müsaade edeceklerdi.

"Anne, yirmi yaşındayım. Başımın çaresine bakarım. Hem Fatoş teyzeler de var," diye savunmaya geçtim. Ancak annem, "Onlar da geliyor," diyerek savunmamı bertaraf etse bile güzel haberden dolayı bunu görmezlikten geldim.

"Ciddi misin!" diye biraz bağırmış olabilirim.

"Evet," dedi annem mutlulukla. İki ev de bize kaldı!

"Anne, bizi düşünmeyin. Biz Ela ile başımızın çaresine bakarız," deyip gülümsedim.

"Ben de annene diyorum ama anlamıyor işte," dedi babam. Konuyu daha fazla tartışmak istemediğini belli edercesine, meyvesini ağzına atınca annemle bakıştık.

"Anne, başımın çaresine bakarım ben, merak etme," diyerek kocaman bir kız havasına büründüm. Annem gülümsemeden edemedi. Heyecanla yerimden kalkıp odama girdim, telefonumu elime aldım. Hemen mesajlardan İkiz'e girdim.

Kız, bizimkiler umreye gidiyormuş.

Okyanus

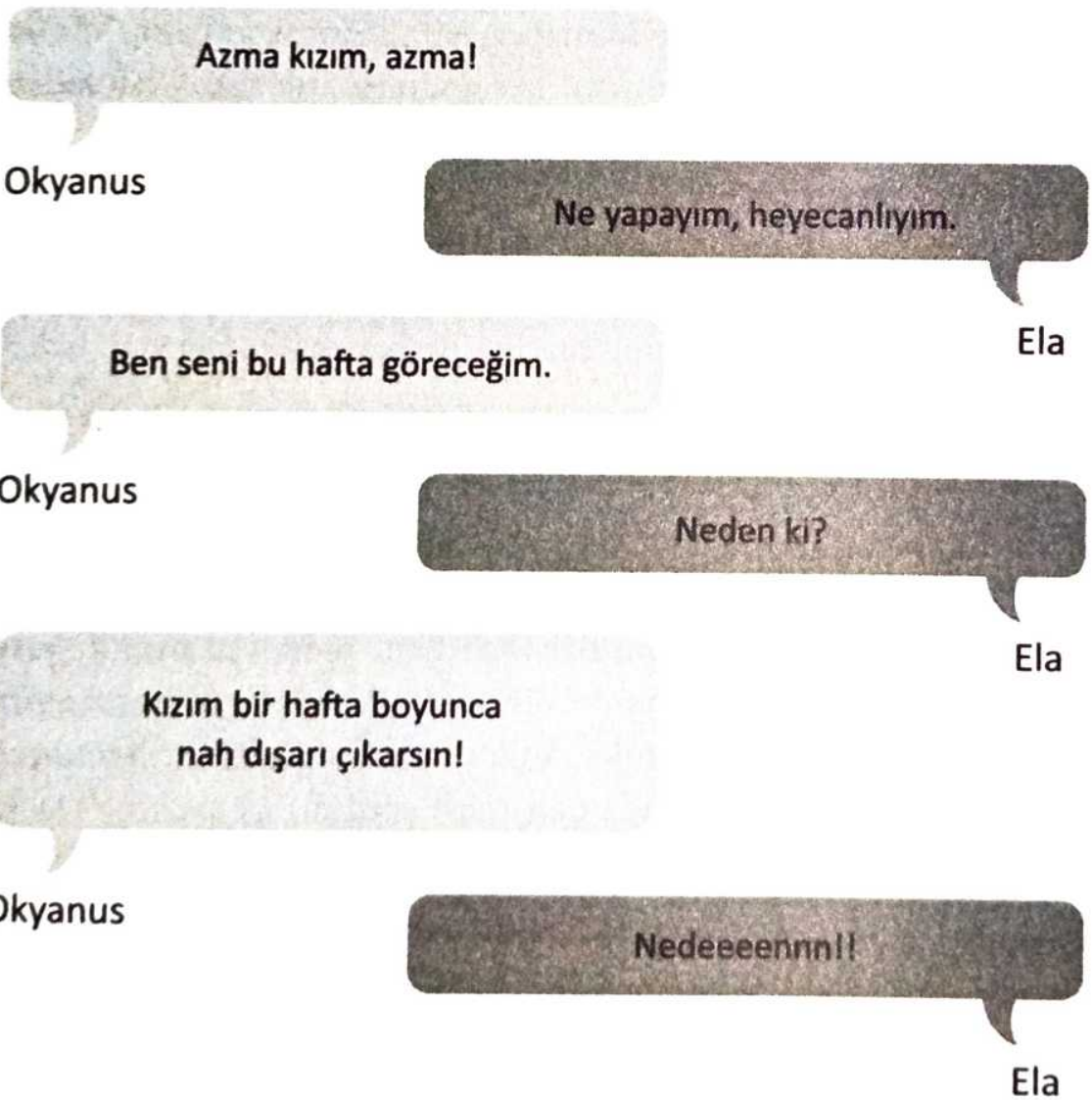
Ela'nın çevrim içi olmasını beklerken profil resmine tıkladım. İkimizin olduğu bir fotoğrafı koymuştu. Ben önde ağzım beş karış

açık gülerken Ela arkadan bana sarılmış, kafasını yan yatırarak tebessüm ediyordu. Ela'dan mesaj gelince hemen tıkladım.

Ela

Of, bu kız iğrenç seviniyor ya! Mesajına karşı gözlerimi devirmeden edemedim. İnsan gibi bir şey yazmak yerine her seferinde Ela olduğunu belli ediyordu.

Anında isyanlara girdi. Surat ifadesi gözlerimin önüne gelince güldüm. Bizimkiler iki yılda bir umre ziyareti yaptıkları için eve

gelebilecek misafirleri tahmin edebiliyordum. Onu geçtim, Fatoş teyzeler ilk defa gideceği için gelen misafirler de ona göre ikiye katlanacaktı. Her şeyden habersiz olan zavallı kankamı bilgilendirmek bana düşerdi.

Kızım bir hafta boyunca umre ziyareti önce bizlerin evinde olacak. Yok, güle güle git. Hurma getir. Zemzem getir falan.

Okyanus

Yaaaaa.

Ela

Yağ bakkalda.

Okyanus

Mesajıma karşılık göz deviren emoji gönderdi. Kıkırdamadan edemedim. Üstten Akın'dan mesaj geldiğini gösteren bildirimleri görünce hemen tıkladım.

Mavi göz.

Akın

Dövüşçü :)

Okyanus

Nasılsın?

Akın

İyi ne olsun, annemler umreye gidecekmiş, onun hazırlıkları falan.

Okyanus

Ben Akın ile konuşurken, üstten durmadan Ela'nın tek tek gönderdiği mesajlar çıkıyordu.

Ya

Bana ne?

Off!

Ne yapacağız?

Ela

"Allah belanı Ela! Tek tek niye gönderiyorsun?" diye azarladım onu. Yanlışlıkla Akın'a mesaj atayım derken ona tıklarsam diye ödüm kopuyordu. Üstten durmadan inen mesajlara karşı çığlık attığım sırada, Akın'dan gelip arada kaynayan mesajı görünce hemen tıkladım.

Bana da dua etsinler.

Akın

Mesajına karşı ağzım kocaman açıldı ve açılan ağzımdan büyük bir kahkaha koptu.

Evet, söylerim. Babacım, dövüşçü sevgilim senden dua istiyor, derim.

Okyanus

Üstten yine Ela'dan gelen mesajların bildirimleri yağıyordu.

Kiminle

Konuşuyorsun

Sen?

Ela

Kızım bir sus. Git, Yiğit'le konuş!

Okyanus

Onu azarlamam bittikten sonra hızla Akın'ın mesajlarına girdim.

Eee, sen ne yapıyorsun? Bakıyorum da yabancı marka arabalarla dolaşıyorsun.

Okyanus

?

Akın

"Senin de o soru işaretinin de!" Akın'ın profiline doğru küfürler ederken yine Ela'dan mesajlar yağmaya başlamıştı.

Bana

Bak

Kısım

Ben mi

Akın mı

Ela

Of Ela! Bari doğru yazsan! Salak telefonu yine kendi kendine düzeltme yapmaya çalışıyor anlaşılan. Böyle bir zamanda bile trip atıyordu. Yani trip atmak yerine gidip Yğit'in omzunda ağlayarak köle gibi çalıştırılacağına dair dert yansın. Neden benimle uğraşıyor bu kız?

Kapat çeneni, sonra bakacağım ben sana.

Okyanus

Hemen altta cevap bekleyen Akın'ın mesajına tıkladım.

Mercedes ve Porsche'den bahsediyorum -.-

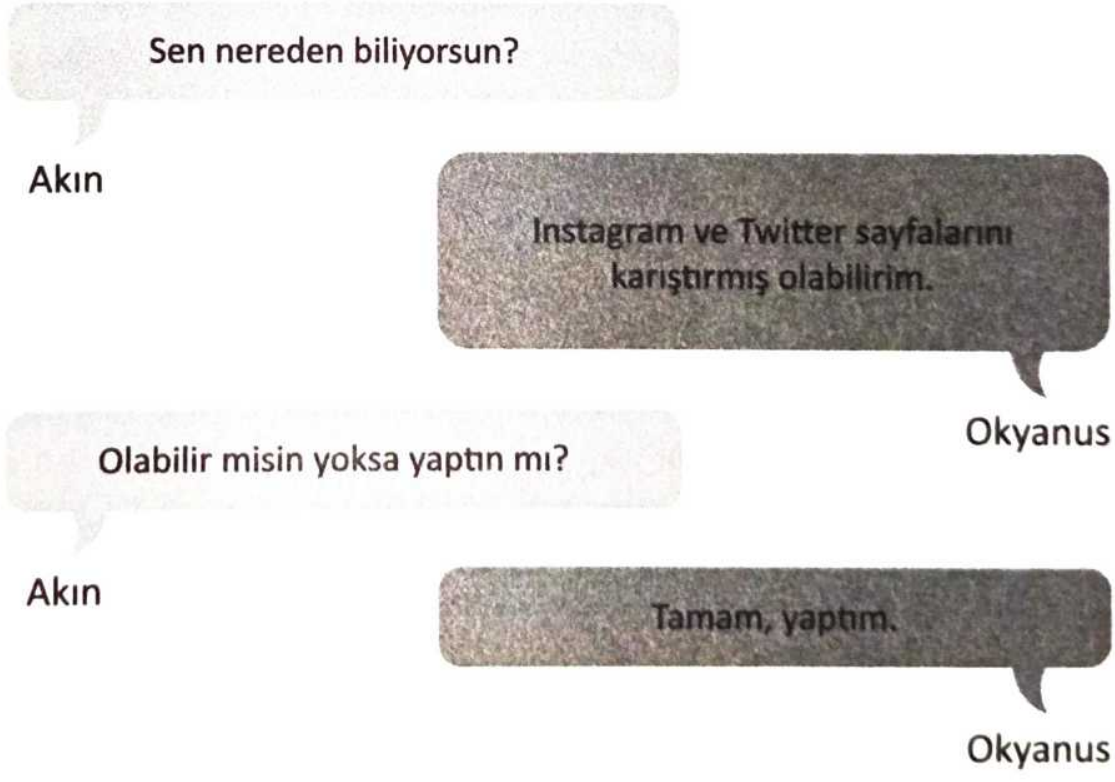
Okyanus

Onda *yazıyor* uyarısı çıkarken, üstten yine Ela'dan gelen mesajların bildirmi göründü. İnleyerek kafamı duvara vurdum. Parazit olmaya bayılıyordu bu kız.

Küstüm

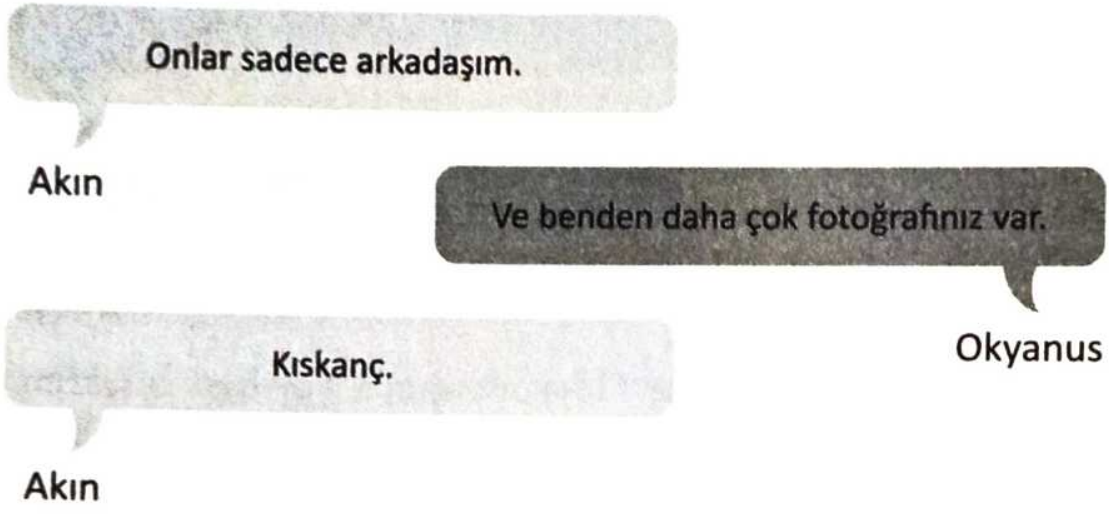
Akın'dan mesaj gelince Ela'yı mesajımla baş başa bıraktım. Eminim, şu an gördüğü cevap karşısında ağzı açık, öylece kalmıştır. Fakat şu an Akın ile önemli bir konu hakkında konuşuyorken ona cevap yetiştiremezdim.

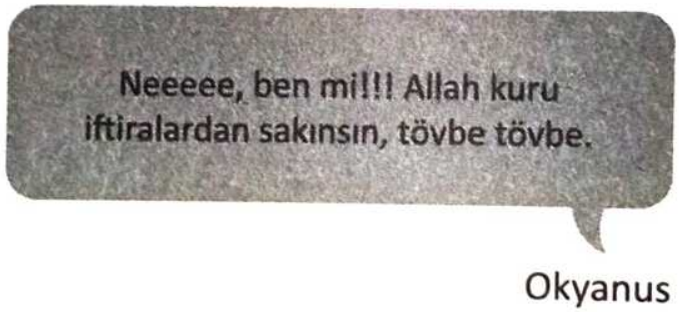
Heyecanla ne yazacağını bekledim. Sosyal medya hesaplarını karıştırdığım için bana kızmazdı, değil mi? Belki de şu an beni kıskançlık krizine girmiş bir sevgili olarak görüyordu. Eğer öyleyse doğru tahmin üzerinde yürüyor çünkü şu an gerçekten kıskançlık krizine giriyordum! Ben onunla sadece bir iki saat görüşebilme

şansı elde ederken yabancı marka araba isimli kızlar hep yanındaydı.

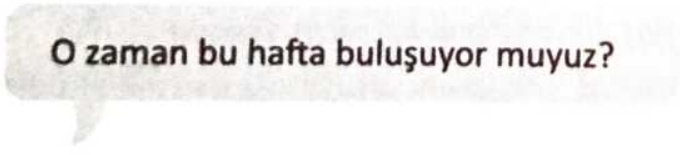
Ondan yeni bir mesaj gelince heyecanla telefonuma yöneldim.

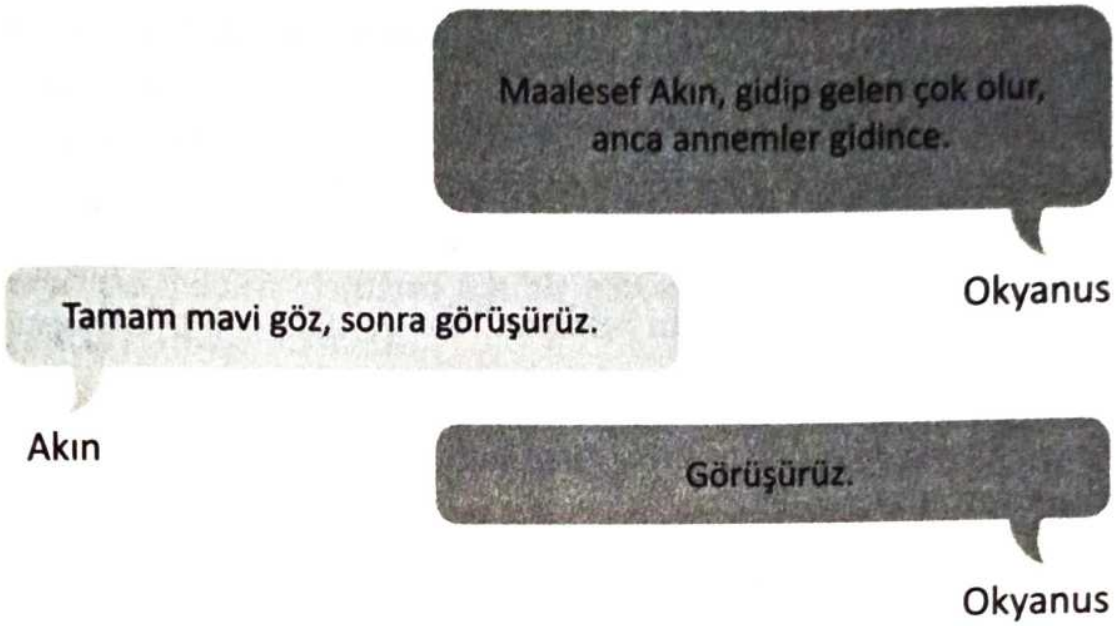
Mesajını görünce telefonun dibine girdim. Gözlerim yerinden çıkabilirdi!

Ela'dan bir mesaj gelmeyince sonumun kötü olacağını anladım. Bana olan kızgınlığını nasıl çıkaracak, çok merak ediyorum. Ya konuşmaz ya da hiç beklenmedik anda bir şey yaparak, "Ödeştik," derdi. Ben, Ela bana ne yapar? diye düşünürken telefonum tekrar titredi ve ondan mesaj geldi.

Mesajıyla hayallerim yıkıldı. Ben de buluşmayı çok isterdim ama imkânsızdı.

Bir hafta boyunca evde olacaktım ama ondan sonra onunla vakit geçirebilecektim.

#@#

Odama girer girmez, "Yatağım!" diye bağırdım ve yatağıma atladım. Çok sevdiğim sarı yastığımı elime aldım.

"Canım yastığım, senin kıymetini bilemedim," diye ajitasyon yaptım. Sarıldım, okşadım ve kokladım. "Artık sana kızmayacağım. Sabahları dökülen saçlarımı üzerinde bulunca sana vurmayacağım," diyerek yastığımı öptüm.

"Canım benim, canım." Ben yastığımı okşarken kapı açıldı ve içeri Ela girdi.

"Ah!" Sinirle inleyip kendini yatağa attı.

"Bir daha annemler umreye giderse o son hafta ben evden kaçacağım!" Bünyesi alışık olmadığından dolayı benden iki kat fazla yorulmuştu.

"Ben alıştım kızım, sen de alışırsın," diyerek, yatakta kenara kayıp ona yer verdim. Güzel, sarı yastığıma başını hızla koyunca, gözlerimi kısarak ona baktım. O sarı yastık artık değerliydi. Elimden gittiği vakit kıymetini anlamıştım. Gıcık olsam da bir şey yapmadım. Yastığıma yatmasına müsaade ettim.

"Bu ne lan? Bir haftadır hizmetçi gibiyiz," deyip seslice nefes aldı. Annemler ve Fatoş teyzeleri az önce uğurlamıştık. Onlara havalimanına kadar gelmeyi teklif etsek bile Efe'nin durmadan ağlaması yüzünden bu teklifimizi hepsi reddetti. Bize de onları evden uğurlamak düştü.

"Aman neyse, Yiğit beni bekliyor." Kız yattığı yerden hızla ayağa kalktı.

"Elocan, ben Akın ile buluşacağım. Efe ne olacak?" diye sordum yattığım yerden.

"Ya o alışık; korkma, bir şey olmaz," dese de küçük çocuğu akşam vakit evde tek başına bırakmaya gönlüm el vermedi. Masanın üzerinde duran telefonumu alıp, alt komşumuz Leyla'ya, "Efe'ye birkaç saatliğine bakabilir misin?" diye mesaj attım. Olumlu cevap almamla yerimden kalktım. Ela ile ben, aynı gün doğsak bile çok farklıydık. O, gerçekten Efe'yi evde tek başına bırakıp gidebilecek biriydi ama ben evhamlı biri olarak çocuğun başına bir şey gelir korkusuyla hareket ediyordum.

"Elocan, alt komşumuzun kızı, Efe'ye bakacak," dedim. Dolabıma taşıdığı kıyafetlere bakarken, durup bana döndü.

"Ay o alışık! Bizimkiler bana emanet edip akşam dışarı çıktıklarında, onu hep tek bırakıp ben de dışarı çıkıyorum." Gözlerim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ela'nın yanına gidip kafasına bir tane vurdum.

"Küçücük çocuk tek başına bırakılır mı?" Bana yan bir bakış atıp kıyafet seçimine geri döndü.

"Ömrü boyunca yanında olmayacağız. Alışsın kendi başının çaresine bakmaya." Gözlerimi kısarak ona baktım. Çocuk daha bir saat önce anne ve babasını yolcu ederken ağlamaktan harap olmuşken onu yalnız bırakacaktı. Neyse ki başka bir ablası daha vardı da onu kurtardı.

Ela'nın yanına gidip kendime giyecek bir şeyler baktım. "Bak ne diyeceğim. Bence sen bugün bir değişiklik yap." Ani sorusuyla şaşırarak ona döndüm.

"Ne gibi?" diye sordum.

"Yani izin ver, seni ben giydireyim. Akın Efendi'ye içinde nasıl bir cevher olduğunu göstereyim!" deyince yan bir bakış attım. Ela'nın giyim tarzıyla benimki çok farklıydı. Onun üstüne giydiği kıyafetler benim giydiğim tek bir parçaya bedeldi. Üstünde fazla kumaş tutmayı sevmezdi.

"Almayayım, canım," diyerek elbiselerime yöneldiğim sırada elimi tutup, "Hadi Okyanus! Sen hep Akın'ın yanındaki kızlardan bahsediyordun. Bir de seni farklı bir tarzda görsün," deyince üfledim. Bir yanım yapmak istiyor, diğer yanım *kendin ol* diyordu. Ela haklıydı. Akın'ın çevresindeki kızlar güzelliğini ve cazibesini kullanan kızlardı. Ben ise giydiğim kıyafetlerle fiziğimi belli etmez ve cazibeden hiç anlamazdım. Sadece güldürme konusunda iyiydim. Akın ile buluştuğumuz zamanlarda sadece bana gülerdi. Ona kur yapmazdım ya da seksi bir tavır bile takınmazdım.

Ela gözlerimin içine bakınca yenik düştüm. Belki de bir günlüğüne de olsa ona farklı bir tarafımı gösterebilirdim. Pes ederek başımı salladım ve kendimi Ela'nın ellerine bıraktım.

Dolabımdan siyah tayt pantolonumu çıkarıp bana attı. Bunu Ela'nın zoruyla alıp hiç giymemiştim. Nasip bugüneymiş. Giyebilirsem inşallah! Tayt o kadar dardı ki bacaklarımdan geçirirken çıkan ses iğrençti. Yatağıma oturup taytı zorlukla bacaklarımdan geçirdim derken alttan toparlandıklarını gördüm. Eğilip zorlukla taytı düzelttiğimde vücudum terden sırılsıklam olmuştu. Turuncu saçlarımı geriye atıp aynadan kendime baktım. Tayt bacaklarımı öyle bir sarmıştı ki sanki siyah bacaklarım var gibiydi. Üstümde bir pantolon olduğu belli olmuyordu. Gözlerim turuncu saçlarıma kayarken üstten görünen diplerim *beni boya* diye bağırıyordu. Ancak boyamayacaktım çünkü turuncu saç sevdam buraya kadardı. Eski saçlarımı özlemiştim bile. Ben aynadan kendimi izlerken üzerime atılan gömlekle inledim.

Gömleği alıp üstüme giyerek çıplaklıktan arındım. Düz, beyaz gömlek popomu bile çok zor kapatıyordu. Resmen sadece ba-

caktan ibarettim. Ayrıca bu nasıl bir kıyafetti böyle? Kendimi bir yerlerin trilyoner kızıymışım da at binmeye gidiyormuşum gibi hissettim.

"Ela, ne bu?" diyerek üzerimdekileri gösterdim. "Birazdan o dolaptan kırbaç çıkarıp elime vereceksin diye çok korkuyorum," diye muzır bir şekilde konuştum. Baygın bir bakış attı. "Hayallerinin elli tonunu merak etmiyorum canım. Kendine sakla." Gıcık! Lafı nereye çekmişti öyle. Gözlerimi kısarak ona baktım. İyi ki beni o kitabı okurken yakaladı yani. İsmini çok duymuştum ve kitap bloggerı okunması gerektiği yönünde tavsiyede bulunduğu için ben de merak edip almıştım. Ama daha ilk sayfalarda gözlerim kocaman açılırken odamda gizli gizli okumaya başladım. Tabii, bir gece ansızın odama gelen Ela beni o hâlde görünce, "Ha izlemişsin ha okumuşsun!" diyerek benimle ne çok dalga geçmişti. O zamandan beri de dalga geçmeye devam eder.

"Kanka, yine bozuk zihniyetini de mi kendinle getirdin?" diyerek tatlı tatlı sırıttım. Beni hiç mi hiç takmadan dolabıma yöneldi.

"Bugün bunları giyeceksin," dedi.

"Hı hı, Lip de geri zekâlıydı zaten. Sence ben, bu kılıkla dışarı çıkar mıyım?" diyerek üzerimi gösterdim. Bacaktan başka bir şey görünmüyordu ki! Bu hâlde metrobüse nasıl binebilirdim?

"Lip ne be?" Onca cümle arasında buna mı takıldı? Ben bu kılıkta dışarı çıkamayacağımı söylerken onun takıldığı şey buydu.

"Lanet olsun, cahillerle konuşmak çok zor," diyerek belirgin bir şekilde nefes verdim. Saçlarımı atkuyruğu yapıp hâlâ bana moron bakışlar fırlatan kankama döndüm.

"Cahillikten daha kötü olan şey, boş şeyleri öğrenmekle vakit kaybetmektir, Okyanus." Yine laf yedim. Ben de diyorum bugün biraz aç hissediyorum, neden acaba? Bundanmış! Günlük laf yeme kotamı doldurmamışım.

"O zaman Lip'in kim olduğunu ve neden *geri zekâlıydı zaten* dediğimi merak etmiyorsun. Sorun yok," diyerek omuz silktim.

Merakından geberiyor ama yine de söyleyemiyordu. Öfkeyle nefesini dışarı verip tekrar dolaba yönelirken, sırıtarak yatakta geri gittim.

Bir... İki... Üç... Dört... Ve...

"Of Okyanus!" diye bağırıp bana döndü. Gülmemek için büyük savaş verdim.

"Kim bu lanet olasıca Lip? Adı neden Lip? Ve niye geri zekâlı değil!" Allah'ım, şu kızı çıldırtmak ne kadar kolay! Ne güzel yaratmışsın! İçimden kötü kadın kahkahaları atıp duruyordum.

"Kanki sen Shameless[9] izlemiyor musun?" dedim ciddi bakışlarımla. Gerçi o Aşk-ı Memnu bile izlememiş biriydi. Televizyon izlemeyi sevmiyordu Ela. Ona göre televizyon izlemek boş bir işti.

"Neymlıs?" diyerek yüzünü buruşturdu. Heceleyerek, "Shameless," dedim. "Bir dizi yahu! Çok meşhurdur. Orada Lip var. Asıl adı Phillip ama herkes Lip diyor. Amerika'nın varoş bir mahallesinde altı kardeşi ve babasıyla beraber yaşıyor ve Lip acayip zeki! O yüzden ben de *Lip de geri zekâlıydı zaten,* dedim," diyerek zavallı cümlemin anlamını açıklamaya çalıştım. Bana has küfürlü bakışlarıyla doğrularak göz devirdi.

"Lip Mip bilmem ama sen, harbi geri zekâlısın," diyerek dolaba döndü. Ela ve bitmek bilmeyen küfürlü lafları... Ben alıştım Hatta bağışıklık bile kazandım. O yüzden takmıyorum. Yine takmayarak yerimden kalktım.

"Güzel cümlemi mahvetmeni bir kenara koydum da Elocan, bu hâlim ne ya?" diyerek üstümü gösterdim.

"Az önce de söylediğin gibi bu çocuğun etrafında bir sürü güzel kız var. Ve senin de güzel olduğunu yani çok güzel olduğunu ona göstermelisin," diyerek bir elini beline koydu ve ağırlığını bir ayağına vererek bana bakmaya başladı Tamam, haklıydı. Beni sadece

[9] *Shameless*, 9 Ocak 2011 tarihinde yayınlanmaya başlayan, aile temalı Amerikan televizyon dizisi.

tatlı bir kız olarak değil, güzel olarak görmesini ben de istiyordum. Herkesin beni tatlı biri olarak tanımladığını biliyorum. Ela için acayip seksi, benim için çok tatlı kelimesini kullanırlardı. Belki de her kadının içinde yattığı söylenilen o cevherden bende de vardır. Ela'ya güvenerek kafamı sallayıp kendimi ona teslim ettim. Elinde tuttuğu maşa ile üzerime doğru gelince kıkırdadım.

#@#

Aynada kendime bakarken şoke olmuştum. Kendime tekrar tekrar bakınca kendimi güzel hissettim.

Güzel ve alımlı...

Beyaz gömleğimi Ela dizlerime kadar gelen botlarıyla tamamlamıştı. İlk defa kendimi güzel hissettim. Ela yaptığı makyajla gözlerimin rengini daha belirgin kılarken ben aynaya bakmaktan kendimi alamıyordum. Bu sefer aynada görünen, tatlı bir kız değildi. Alımlı ve güzel bir kızdı.

"Bu ben miyim?" diye şaşkınlıkla soludum. Demek ki her kadının içinde bir cevher varmış. Sadece onu dışarı çıkarmayı bilmek gerekiyormuş. Ben nasıl çıkaracağımı bilemesem de Ela çok iyi biliyordu.

Ela, "Of, kızım, çok güzel oldun" deyince ona gülümsedim. Mesaj sesi gelince telefonumu hızla masadan aldım.

"Kimden?"

"Akın'dan," dedim Ela'ya kısa bir bakış atarak.

"Ne diyor?"

"Geldim, metrobüs durağında bekliyorum, demiş," diye mırıldandım. Krem rengi çantamı alıp Ela'yı öptüm ve odadan çıkarken kapı çaldı. "Ben bakarım!" diyerek kapıyı açtım. Karşımda alt komşumuz Leyla vardı. Beni görünce gözleri kocaman açıldı.

"Okyanus abla, bu sen misin?" diye şaşırarak sordu. Kızarmadan edemedim.

"Evet, nasıl olmuş?"

"Afet olmuşsun, yemin ediyorum." Leyla'nın yorumuyla kızarıklığım boynuma kadar ulaştı. İlk defa biri bana güzel olduğumu söylüyordu. Bunu duymak güzeldi. Kadınlar kendilerine iltifat edilince neden mutlu oluyor, şimdi anlamıştım.

Durağın orada Akın'ı gördüm. Beyaz gömleğin üzerine siyah kot ceket giymişti. Altında siyah, eskimiş bir kot vardı. Saçlarını arkaya doğru yatırmıştı. Kafasını kaldırıp önüne bakarken beni gördü, kafasını eğdi. Ancak sonra hızla kafasını kaldırıp yeniden bana baktı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve öksürmeye başladı. Sanırım bu güzel bir tepkiydi, değil mi?

Öyleydi, değil mi? Yani beğendi!

"Selam!" diye neşeyle şakıyıp ona sarıldım. Kollarını etrafıma yavaşça doladı.

"S... Se.. Selam" Ne? O kekeledi mi? Şaşkınlıkla ondan ayrılıp gözlerine baktım. Gözlerini üzerimden çekmiyordu ve seslice yutkundu.

"Bu hâlin ne?" diye tuhaf bir şekilde sorunca kalakaldım. Ben beğenir sanıyordum. *Bu hâlin ne* diye sormak yerine çok güzel olmuşsun falan der sanıyordum.

"Beğenmedin mi?" diyerek kaşlarımı havaya kaldırdım.

"Bu sen değilsin," dedi gözlerini kırpıştırarak. "Yani, bu benim sevdiğim kız değil," diyerek yüzünü buruşturdu. Bir an bakakaldım.

Benim sevdiğim kız! Duyduğum tek cümle buydu!

"Şey..." demekten başka bir şey diyemedim. Şu an Akın'ın kurduğu cümlenin güzelliğinde eriyip gitmekle meşguldüm.

"Neyse, geç kaldık," deyip elimi tuttu ve turnikelere doğru yürüdük. Evimin oraya kadar gelmişti ve ben, onun için güzel görünmeye çalışmıştım. Onun cevabı ise "Bu benim sevdiğim kız değil," olmuştu. Tatlı kızlardan hoşlanıyorsa etrafında sürekli dolaşan ve takıldığı güzel kızlar neyin nesiydi? Kafamı bunun için yormamak adına başımı salladım.

Turnikelerden geçip, durakta beklerken hava çoktan kararmıştı. Beş kişilik bir erkek grubu benim yanımda otobüs bekliyordu. Arada bir bana bakıp konuşuyorlardı. Onlara doğru yan bir bakış attığımda bana hâlâ çapkınca bakıyorlardı. Akın, bir anda beni diğer tarafına çekti. Diğer çocuklara kaşlarını çatarak baktı. Onlar da önlerine döndü.

"Ne oldu ya?" dedim şaşkınca. Çocuğun heyheyleri üzerindeydi resmen.

Derin bir nefes alıp, yumduğu gözlerini açarak bana döndü. "Yok bir şey," dedi. Bir şey demeden başımı saldım. Belki de o çocukların bakmasına sinir olmuştur ama bence böyle bakmalara alışık olmalıydı. Yani etrafında bu tarz giyinen kızlar oluyordu ve onlara bakıldığını da biliyordu.

Metrobüs gelince hemen binip ortalara geçtik. Akın yine sırtını yasladı ve ben de ona sokuldum. Etrafımızdakiler hiç gizlemeden bize bakıyordu. Akın'ın sinirlendiğini kasılan vücudundan anlıyordum. Keşke üzerime çıkarken uzun bir ceket falan alsaydım. Ela'nın aklına uyup böyle giyindim ama şimdiden pişman oldum.

"Müzik dinleyelim mi?" diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştım. Sonunda bana baktı ve kafasını salladı. Telefonumu çıkarıp kulaklığı takarak kulaklığın birini ona verdim. Müziklerimden 50 Shades klasörüne tıkladım. Önce Beyonce'un Haunted şarkısı çaldı. Akın telefonu elimden alıp müziklere baktı.

"50 Shades mi?" diye sordu.

"Evet, Grinin Elli Tonu filminin şarkıları," diye mırıldanıp omuz silktim. Bana attığı bakışlarla utanıp kızardım! Muzip bir şekilde bakıyordu. Of ya! Ela'dan sonra sıra Akın'da mı? Birine kitap okurken yakalanırım, diğerine müziğini dinlerken.

"Şey ya, şarkıları çok güzeldi," diye utanarak fısıldadım. Gülümsedi ama bir şey demedi. Yol boyunca klasördeki şarkılar çaldı. En son Epic'ten bir şarkı çalınca gözlerimi kapattım. Bu şarkıyı dinlerken sessizce eşlik etmeyi seviyordum. Bir şeyler mırıldandığımı anlayan Akın kafasını eğip beni dinlemeye başlayınca, başımı

kaldırıp gülümsedim ve ona bakarak söyledim. Gözlerinin içine bakarak şarkıyı söylerken kızardım. Alt dudağımı dişlemeden edemedim. Gözleri bir an dudaklarıma kaydı ama sonra tekrar bana baktı. Çok yoğun bakıyordu ve içimin ısınmasını sağlıyordu. Bu histen çekinerek burnumu kaşıdım ve boğazımı temizledim.

"Şey, dur, sana başka bir tane açayım," deyip elinden telefonu aldım ve hemen klasörden çıktım. Bendeki akıl süper! Dinlete dinlete çocuğa ne dinletiyordum. Hızla diğer müziklere baktım ve Taylor Swift'in Blank Space şarkısını görünce hemen tıkladım.

"Bu şarkıya bayılırım. Yüz kere dinlemişimdir!" diyerek açtım. Akın çalan müzikle hafif bir kahkaha attı. Ona gülümseyerek baktım ve en sevdiğim bölümü Akın'a bakarak söyledim.

"*Oh my God, look at that face. You look like my next mistake!*"[10] Ela ile beraberken hep bu şarkıyı söylerdim ve tıpkı Taylor gibi söylemek için çaba sarf ettim. Artık o kadar çok söylemiştim ki ister istemez taklit yeteneğim sahalara giriyor ve kendini Taylor Swift olarak gösteriyordu.

Söyleyiş tarzıma Akın da dayanamadı ve gülmeye başladı. Etrafımızdaki insanların bize tuhaf bakışlar attığını fark edince, şarkının devamını sessizce mırıldanarak söyledim.

"*Oh my God, who is she? I get drunk on jealousy*[11]." Bir yandan şarkıyı söylerken, bir yandan da el kol hareketleri yapınca Akın daha çok kahkaha attı ve beni iyice kendine çekip yüzümü göğsüne gömdü.

"Tamam, sus, yeter artık," diye gülerek konuşunca kıkırdadım.

"Ben ne yapacağım seninle?" dedi gülmeye devam ederken. Bir şey demedim, sadece omuz silktim. Şarkı bitince ardından Ellie Goulding'den Love Me Like You Do çalınca gözlerimi kocaman açtım. Bugün şanslı günüm olmalı ki en sevdiğim şarkılar sırayla geliyordu.

[10] Aman Tanrım, şu surata bak / Sıradaki hatama benziyorsun.

[11] Aman tanrım, bu kız da kim? / Kıskançlıktan sarhoş oldum.

"Bu şarkının sözleri de çok güzel. Bu bizim şarkımız olmalı," diyerek kirpiklerimin altından ona baktım.

"Love me like you do, Akın[12]," diye fısıldadım ve kafamı tekrar göğsüne gömüp şarkıyı dinledim.

Mecidiyeköy'e gelince indik. Duraktan geçerken herkes bize bakıyordu ve Akın bundan rahatsız oluyordu. Bence turuncu kafam çok dikkat çekiyordu. Aklım buna yorsa da kalbim çok farklı şeyler söyleyip duruyordu. Neyse ki kalbimin sesinin nasıl kısılıp açılacağını artık keşfetmiştim.

Akın kolumdan çekerek hızlı bir şekilde yürümeye başladı. Âdeta koşuyorduk. Kaşla göz arasında hemen Cevahir'e varmıştık.

"Ay bir dur!" diyerek kolumu ondan kurtardım. Yerinden çıkacaktı, yemin ederim. Ellerimi dizime koyup derin bir nefes alarak kendime gelmeye çalıştım. Biraz olsun rahatlayınca elini yine tuttum. "Hadi, koştur bakalım yine, Dövüşçü Akın," dedim. Lafıma karşı sadece göz devirip ilerledi.

Sinema katına çıkıp hemen bilet aldık. Her şeyi o kadar hızlı ve çabuk yapıyordu ki başım döndü. Bekleme salonunda beklerken birkaç erkek grubunun bize baktığını görünce boğazımı temizledim. Akın, sinirle elini saçlarından geçirip duruyordu. Maalesef, şu saatten sonra kalbimin sesini açmam gerekiyordu ve bangır bangır bağırmasıyla bir şeyler yapmam gerektiğini anladım.

"Bak, görüyor musun turuncu kafam herkesin dikkatini çekmiş," diyerek aptala vurdum. Bana baygın bir bakış attı. Hiç yardımcı olmuyordu.

"Sen sanıyorsun ki sadece saçların dikkat çekiyor!"

"Hı hı," diyerek sırıttım. Göz devirdi, inadına yüzümü buruşturdum.

"Başka neden bakacaklar canım bize?" diyerek elimi salladım.

"Mesela çok güzel olduğun için," diye sinirle tısladı. İltifat etti ama öyle bir dedi ki sanki küfrediyor. İlk iltifatım böyle mi olacak-

[12] Sevdiğin gibi sev beni.

tı? Ben hangi gün doğdum böyle Allah'ım. Ayın on üçünde doğmadım ki kara gün diyeyim. 1 Mart'ta doğmuş, zavallı bir kızım.

Çok şükür pek bir şey konuşamadan bizim filmin başladığı anons edilince, kalkıp salona girdik. Ortalarda bir yerde oturup filmi bekledik. Akın bacağını sallayıp duruyordu. Işıklar sönünce hemen ayağımdan ayakkabılarımı çıkarıp kendime doğru çektim ve kafamı koltuğa yasladım.

"Ne yapıyorsun?" diye şaşkınca sordu.

"Ben böyle izlemeyi seviyorum," deyip filme odaklandım. Film boyunca da hiç konuşmadık. Sanki tek başıma gelmişim gibi hissettim.

Film bittikten sonra Akın çok sinirli olduğu için hiçbir şeyden tat alamadım. Geldiğimiz hızla dışarı çıktık. Saat çok geç olmuştu ve Akın zaten sinir küpüne döndüğü için onunla vakit geçirmek istemediğimi, eve gitmek istediğimi söylediğimde hemen kabul etti. Metrobüse doğru ilerlerken arkamızdan birkaç kişinin bizim hakkımızda kötü konuştuğunu duyunca titredim.

"Kıza bak lan, taş gibi." Adamın pis yorumuyla midem bulandı!

"Vücuda bak. O çocukla bu kız kim bilir neler yapıyordur." Akın bir anda geri dönerken onu tuttum. Gece gece kavga çıkmasını istemiyordum.

"Sakın, lütfen!" diye yalvardım. Beni bırakıp, ilerlemeye çalışınca tekrar tuttum.

"Lütfen," dedim. Sinirle soludu ve elimi daha sert tutarak durağa doğru yürüdü. Yani buraya niye geldik, buradan niye gidiyoruz, hiçbir şey anlamadım!

Eve gidene kadar da Akın suratıma bile bakmadı. Sinirle ellerini göğsünde birleştirerek tam karşımda durdu. Normalde Topkapı durağında ayrılırken bu sefer benim evimin olduğu durağa kadar geldi. Duraktan inip eve doğru sessizce yürüdük. Evin sokağına girdiğimiz sırada beni bir anda kendine çevirdi. Şaşkınlıkla ona baktım. "Seni bir daha böyle giyinmiş görmek istemiyorum!" diye bağırın-

ca yutkundum. Ne oluyoruz? Akın'ın çilek tarafı gitmişti ve şimdi biber tarafını mı gösteriyordu bana? Gözlerim kocaman açılmış vaziyette dondum kaldım.

"Duydun mu!" diye bağırınca olduğum yerde zıpladım. Şoka girdiğim için sadece kafamı sallamakla yetindim. Ağlamamak için kendimi zor tuttum. İlk defa böyle bir şeyle karşı karşıya kaldığım için kilitlenmiş gibiydim. Daha önce birinden azar işitmemiş ya da birinin bağırmasına maruz kalmamıştım. Benden ses çıkmayınca Akın'ın kolumu tutan eli daha sıkı bir hâl aldı.

Demek kitaplardaki kızların bahsettiği kol acısı buymuş. Gerçekten çok acıyor! Sanki demirden bir el kolumu sıkıyor gibiydi.

"Yine ne düşünüyorsun?" Bıkkınlıkla söylediği söze açık sözlülükle cevap verdim:

"Kitaptaki kızların artık neden *'Bırak kolumu, canım acıyor'* dediğini anladım. Gerçekten de çok acıyormuş," deyip kirpiklerimi kırpıştırdım. Ne yaptığının bilincine yeni varmış gibi elini üzerimden çekip benden iki adım uzaklaştı. Derin derin nefes alıp sakinleşmeye çalıştım.

"Ne oldu birdenbire? Ne diye bağırıyorsun? İnsan gibi *giyme* desen giymem zaten!" İçimde biriktirdiğim cümleleri sıralayıp acıyan kolumu ovdum. Elleriyle kafasını ovup, "Okyanus, eve git," dedi.

"Neden böyle sinirlisin, önce onu bir söyle?" diye direttim.

"Okyanus," dedi uyarıcı bir sesle ama bir kere açılmıştım. Geri adım atmadım. Burnumu dikerek ona baktım.

"Sinirli olduğumun farkındasın ama hâlâ buradasın. Git eve, sonra konuşuruz."

"Bana *git* deyip durma ya! Nedenini söyle!" Yolun ortasında kocakarılar gibi bağırdığıma inanamıyordum. Biri beni görse neler olurdu, kim bilir. Allah'tan saçlarımı yeni boyattım ve pek benlik olmayan bir kıyafetle dışarıdayım da kimse tanıyamazdı.

"Kızım, laftan anlamıyor musun? Git eve. Sinirliyim diyorum."

"Laftan anlamıyorum, geri zekâlı!" diyerek ona vurdum. Sinirimden üç tane vursam da yerinden kıpırdamadı. İnsan nezaketen bir adım geri giderdi.

"Ben burada sana güzel görünmek için saatlerce hazırlanayım. Sen durmadan bana *git* deyip dur!" Göğsüne bir tane daha vurup, çocuklar gibi trip atarak arkamı döndüm.

"Okyanus," diyerek kolumu tutunca hızla kendimi geri çektim. Çoktan ağlamaya başlamıştım. Onun canını acıtmayan yumruklarımı indirirken bile ağlıyordum.

"Gidiyorum işte eve! Al, laftan anlıyorum artık!" Son kez bağırdım ve koşarak eve doğru ilerledim. Tam bir pislikti. Onun bu yönünü de çok geçmeden keşfetmiş oldum.

@cimbomunkizi sizi takipten çıktı.

@cimbomunkizi sizi engelledi.

22. BÖLÜM

GÜL

Arkadan çalan Mustafa Ceceli'den Hüsran şarkısı ile ağlamaya devam ettim. Yastığa sarılarak daha çok ağladım. Şarkı bitti. İç çekerek kafamı kaldırdım. Farah Zeynep Abdullah'tan Gel ya da Git çalınca tekrar ağlamaya başladım. İçimden sadece duygusal müzik dinlemek geliyordu. Onunla ilk kavgamızı etmiştik.

"Ben de delirebilirdim, yoldan çıkabilirdim,

Yapmadım, kıyamadım sana!

Hep keyfini bekledim, yollarını gözledim

Bir küçük kıvılcım istedim!" [13]

Bağırarak şarkıya eşlik ettim. Kapı yavaşça açıldı ve içeri Ela girdi.

"Okyanus," diye mırıldanıp geldi ve bana sarıldı.

"Ela," dedim ağlayarak ve biraz da onun omzunda ağladım.

"Güzelim, yeter bak, dün geceden beri ağlıyorsun."

"Bana ilk defa kızdı," deyip burnumu çektim.

"Olur böyle şeyler ilişkide, güzelim," deyip benden ayrıldı. Onu takmadan sesli bir şekilde ağlamaya devam ettim. Benim bünyem ilişkilere alışık değil. Olmaz!

O ise, "İlişkilerde olur böyle kavgalar," diye tekrar etti.

"Ama ağırıma gitti. *Git* deyip durdu. Onun için o kadar hazırlanmıştım. Millet bakıyor, hıncını benden çıkarıyor," diyerek burnumu çektim. Akmaya devam etti. Bir daha çektim.

[13] Farah Zeynep Abdullah- *Gel ya da Git*

"Of, boş ver o malı!" Kaşlarını çatarak Akın'a küfürler yağdırırken, dudaklarımı büzüp tekrar kolları arasına girdim.

"Ama dokundu ya!"

"Ekşi şeyler senin midene dokunur zaten," diye mırıldanıp sırtımı sıvazlarken, yüzümü buruşturarak ona baktım. "İğrenç bir espri anlayışın var."

Gülerek, "Biliyorum," dedi, bana tekrar sarıldı. Sırtımı sıvazlayarak omzunda bir süre ağlamama müsaade etti.

"Hiç aramadı mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum, çok sinirliydim ve telefonumu kapattım," diyerek ondan ayrıldım. Elimin tersiyle burnumu sildim. Geçmeyince, pijamamın kolunu çekip öyle sildim.

"Of, kızım iğrençsin!"

"Uğraşamam. Ben şu an aşk acısı çekiyorum." Kaşlarımı çatarak burnumu silmeye devam ettim. Hâlime bakıp yüzünü buruşturdu. Onun da sevgililerinden ayrıldığı zamanları biliyoruz. Kaç gömleğimi sümük havuzuna çevirmişti. En azından ben kendi pijamama siliyorum. O direkt benim kıyafetlerimle silerdi.

"Neyse, aç bakalım telefonunu," diyerek masaya uzandı, telefonumu alıp bana verdi. Burnumu tekrar çektim ve telefonun güç düğmesine bastım. Telefon açılırken yine burnumu çektim.

"Of ,yeter be! Al şu peçeteyi, sil şu iğrenç burnunu!" Uzattığı peçeteyi alarak aşk acısının vazgeçilmezlerinden biri olan burun tıkanıklığını gidermeye çalıştım. Telefon açılınca ekranda ela göz resmi çıktı.

Ah be Yağız'ım. Emre Aydın'ın da dediği gibi "*Hiç kimse olmadı senin gibi.*" Hasret dolu bakışlarımla ela göze bakakalırken, telefonum kapalıyken gelmeyen tüm bildirimler sinsirellalar sürüsü olarak ela gözümün üzerine kapandılar. Şu aramış, bu aramış diyen bilgilendirme mesajlarına tüm sosyal ağlardan gelen mesajlar eklenerek, yol üstünde normal mesajları alıp yürüyüşlerine devam etmiş; son durakları olarak telefonumun ekranını seçmiş. Önce bilgilendirme mesajlarına girip baktım. Yirmi üç cevapsız arama

vardı! Ve bunların on iki tanesi numarasını ezbere bildiğim Akın Efendi'ye aitti. Diğerleri de yine numarasını ezbere bildiğim Burak ile rehberimden kim olduğuna bakarak bulduğum Dağhan'dı.

Hadi, Akın Efendi gönlümü alacaktı da bu Burak ile Dağhan niye beni aradılar? Valla şu an aşk acısı içerisinde olmasam arayacağım ilk kişiler bu renkli gözlü erkek grubu olacaktı. Ama şu an uğraşmam gereken bir aşk acısı sendromu vardı. Bu yüzden mesajlardan çıkıp uygulamalarıma girdim. Orada da elbette mesajlar birikmişti. Hele AYI grubunda mesajlar binleri görmüştü. Bir keresinde günde kaç tane mesaj geliyor diye merak edip tüm gün Ela'nın telefonundan gruba dâhil olmuştum ve gecenin sonunda eve geldiğimde AYI grubunda on bine yakın mesaj vardı.

On bin!

Günün rekoruydu. Yan yana iki çift kelamı zor getiren şahıslar AYI grubunda kanka kesiliyorlardı. Yani o grupta Çakma Amerikalı Doki ile Ela bile kanka gibi muhabbet ediyorlardı. Hatta adı Hayran ama gönlü ayran olan kız ile Çirkef Sena bile iyi anlaşıyordu. Oysaki bunlar okulda birbirlerini gördüklerinde surat ekşitirler. Bu olayı hâlâ çözebilmiş değildim ama çok yakında işin sırrını çözecektim.

Saçım aniden çekilince, inleyerek kendimi geri çektim. Ben, bu saç çekilmesin diye kesmiştim ama yine de çekiliyor be!

"Yine ne düşünüyorsun, Okyanus? Ne diye gruba öyle mal mal bakıyorsun?" Ela'nın sinir bozucu sesiyle somurtarak ona döndüm. Beni hiç takmıyordu. Aynı somurtkanlıkla tekrar uygulamaya döndüm ve orada; AYI grubunun altında biriken başka mesajları gördüm. İkisi Burak'tan ve Dağhan'dandı. Onların altında ezilip büzülmüş hâlde duran Akınito!'dan da bir sürü mesaj vardı. Onun mesajlarına tıkladım ve hepsine tek tek baktım.

Neredesin!

Akın

Cevap ver!

Lanet olsun, özür dilerim!

Okyanus!

Akın

Ağzım açık mesajlara bakıyordum. Kuruyan dudaklarımı ıslattım.

Özür dilerim. Sana öyle bağırmak istemedim. Sadece herkesin sana bakmasına dayanamadım. Sen bana özelsin.

Okyanus, lütfen cevap ver!

Okyanus, özür diledim, cevap ver!

Lanet olsun, Okyanus!

Şimdi maça gireceğim ve sana olan hıncımı rakibimden çıkaracağım.

Döndüğümde mesaj atmış ol!

Akın

Akın

Ağzım açık, *öyle*ce kaldım. Çocuk saydırmış da saydırmış. Bu kadar çok mesaj atacağını tahmin etmemiştim. Hatta hiç mesaj atmaz, ben kendi kendimi yerim sanıyordum.

"Yuh!" diye bağırdım. Meraklı kankam, "Ne oldu?" diyerek bana yanaştı.

"Akın bir sürü mesaj atmış," diyerek ona döndüm.

"Hani bakayım," deyince telefonu ortamıza koydum. Ela şaşkınca mesajlara baktı.

"Ay rakibine acıdım kız." Göz devirdim. Şu sahnede acıdığı tek şey, Akın Efendi'nin rakibiydi. Tekrar Akın'ın mesajlarına döndüğümde onun çevrim içi olduğunu gördüm. Çığlık atarak telefonu kapattım. Hatta arar falan diye korkumdan telefonu uçak moduna aldım.

"Ne oldu be?" dedi bu hâlime anlam veremeyen garip arkadaşım. Kimse bana anlam veremiyordu. Anlamsız mıyım, neyim ben? Kendimi tek başına anlamsız sayılan kelimelerden biri gibi hissediyordum. Ela'nın daha fazla kızmasından korkarak, kendime gelip ona döndüm.

"Ben ne yapayım şimdi? Affetmeli miyim?" diye ilişki uzmanı Ela'ya sordum. Kaşlarını havaya kaldırıp, "Sana bırakıyorum," diyerek omuz silkti.

Bana kalsa hemen affederim ama lafları çok ağırdı. Ben hassas bir kızım. Ayrıca Balık burcuyum, gelemem böyle şeylere. Dünden beri durmadan -gece bile- ağladım. Öyle basit bir özür dilemekle geçecek şeyler değil bunlar.

"Bence bugünü atlatalım, yarın konuşursun," diyerek, güç verircesine omzumu sıktı. Haklıydı. Üstünden birkaç gün geçmesi lazımdı ki sinirim geçsin. Önce kendime gelmem gerekiyordu.

"Telefonum kapalı mı kalsın o zaman?" diye tedirgince sordum.

"Yani," diyerek kafasını salladı. Başımı sallayarak telefonumu kapattım. Ela birden kolumu çimdikleyerek, "Bana bak kız, kapıya dayanır mı?" dedi. Acıyan kolumu ovup ona baktım.

"Yok be, saçmalama," dedim güven verircesine ama sesim pek emin çıkmamıştı. Dayanır mıydı? İnşallah dayanmaz!

Telefonumu kapatırken aklım Dağhan ile Burak'a gitti. Onları da artık yarın ararım. İnşallah önemli bir şey yoktur.

Önümde olursa telefonumu açarım diye çekmeceme koyup kilitledim. Ela yerinden kalkıp oturma odasında tek başına kalan Efe'nin yanına gidince, ben de ilk aşk acısı sendromuma bir süre ara vererek yerimden kalktım. Banyoda yüzümü yıkayıp oturma odasına girdim. Efe koltuğa oturmuş, Canım Kardeşim'i izliyordu. Beni görünce tedirginlikle bana baktı.

"Okyanus abla, iyi misin?" diye üzgün bir sesle sorunca, gülümseyip koltuğa zıpladım.

"İyiyim, sarı," diyerek saçlarını karıştırdım.

"Emin misin?" deyip başını öne eğince gülümsedim.

"Evet, merak etme, sarı" diyerek dikkatimi televizyona verdim. Ela da pijamalarıyla tekrar oturma odasına teşrif edince beraber Canım Kardeşim'i izledik. Evet, oturup evinde küçük çocuk bulunan her insan gibi biz de çizgi film izlemeye mahkûm edildik.

"Ben acıktım ablalar," diyen Efe'ye baktım.

"Ne istiyorsun?" diye sorduğumda bana bir bakışı var, yavrum sanki yıllardır yemek yememiş gibi bakıyordu.

"Patates kızartması, köfte ve puding," deyip dudaklarını yaladı. Kıyamam ben sarıma ya!

Ama Ela kıyardı.

"Oldu paşam, başka?" dedi Ela ve sarının kafasına şakasına vurdu.

"Abla ya!"

"Sarım, kıyamam ben sana! Tamam, yaparız," diyerek burnunu sıktım. Burnunu sıktım! Akın da hep burnumu sıkardı! Yüzüm düşünce, onu düştüğü yerden alıp mutfağa gittim.

Malzemelerin eksik olduğunu fark edince, odama gidip üzerimi değiştirdim. Küçük kol çantamı da alıp kapıya doğru yürüdüm.

"Millet, eksikleri almak için markete gidiyorum," deyip babetlerimi giydim.

"O zombi suratla mı!" diye bağırdı Ela. Göz devirip, "Evet!" dedim ve evden çıktım.

Apartmandan çıkmamla suratıma çarpan serin hava iyi gelmişti. Kafamı kaldırıp seslice nefes aldım. Hızla bakkala doğru yürüdüm.

"Nasılsın Ertürk ağabey?" diye seslendim. Her zamanki gibi gazetedeki bulmacaları çözüyordu. Bana bir bakış atıp gazetesine döndü.

"Beni geç, sen nasılsın asıl? O suratının hâli ne?" diye mırıldandı.

"Sorma," diyerek köşede duran patateslere ilerledim. "Çok fazla zombi filmi izledim ve zombi olmaya karar verdim. E bunun için ölmem gerekiyordu, ben de onun yerine suratımı zombi hâline çevirip kısa süreliğine de olsa zevkini çıkarayım, dedim." Bana gözlüklerinin altından bakıp başını eğdi. Ben kesinlikle tek başına anlamsız olan bir kelimeydim. Ertürk ağabey de beni anlayamıyordu.

Boynu büküp patatesleri doldurdum.

"Umarım zombi merakın çok uzun sürmez, turuncu kafalı kızım," dedi. Ertürk ağabeye sadece gülümsedim. Doğduğum günden hatta öncesinden beri bu mahallenin bakkalıydı. Benim her hâlime alışık olduğu için söylediklerimin hangisini dinlemeli, hangisini dinlememeli, öğrenmişti.

Patatesleri poşete doldurup, Ertürk ağabeye vererek abur cubur tarafına gittim. Abur cubur! Nasıl severim! Biraz fazla alayım da Canım Kardeşim izlerken yeriz! Yani Efe evdeyse başka çare yok! Aşk acımı Canım Kardeşim ile atıyorum! Ela'nın favori cipsi yoktu. O yoksa yüzlerce abur cubur dahi alsan gözü doymaz, her yerde onu arardı.

"Ertürk ağabey, Ela'nın bebeğinden kalmadı mı?" diye sızlandım.

"Kalmadı kızım," diyerek başını salladı.

"O zaman patatesleri alayım sadece. Yukarıdaki markete gidip alayım. Biliyorsun, o olmadan eve gidemem."

"Bilmez miyim," dediğinde gülmemek için dilimi ısırdım. Ela "Favori cipsimin olmadığı yere bakkal mı denir?" diyerek Ertürk ağabey ile neredeyse her gün ağız dalaşına girip, galip olarak ayrılıyordu. Kız zorla bakkala özel abur cubur getirtmişti.

"Sonra görüşürüz," diyerek, poşetimi alıp bakkaldan ayrıldım.

Poşeti apartmanın içine bırakıp tekrar çıktım ve yukarıdaki markete gittim. Elimde taşımaktan hoşlanmadığım için bir el arabası alıp direkt abur cubur bölümüne gittim.

Abur cuburların orada durup, parmağımı dudağıma vurarak düşündüm. Ne alsam! Önce Ela hazretlerinin isteğini almalıydım. Köşede bana sırıtarak duran cipsi alıp arabaya koydum. Gözüm çikolatalara kayınca yine duygulandım. Akın'ın bana aldığı o çikolatanın çöpünü hâlâ saklıyordum. Üzerinde numarası yazıyor, atamazdım! Hem de onun el yazısı ile! Asla!

Birkaç tane çikolata, çubuk kraker ve birkaç cips alıp, bakmadan arabaya attım. Başka alacak bir şey olmadığına karar verip arabaya döndüm. Ve gördüğüm şeyle bir an kaldım ve yerimde sendeledim. Arabanın içinde bir tane koyu mavi renkte gül vardı. Önünde de kâğıt. Kâğıdı elime alıp yazıyı okudum. "*Özür Dilerim*" yazıyordu. Şaşkınlıkla etrafıma bakındım ama kimseyi göremedim. Akın burada mıydı? Nerede o zaman? Arabayı hızla sürüp

bakındım ama yine kimseyi göremedim. Hızla kasaya ulaşıp ödeme yaptım. Elimde gül ve poşetlerle aptala döndüm. Yüzümdeki gülümsemeyi silemedim.

Eve sarhoş hâlde girdim.

"Geldin mi?" Ela'nın sorusu karşısında kafamı yana eğdim.

"Yok gelmedim. Yoldayım! Yarım saat sonra burada olacağım, sen patatesleri soymaya başla," dedim. O ise gözlerini devirip poşetleri aldı. Elimdeki gülü görünce şaşırdı.

"Bu ne?" diye sordu.

"Bilmiyorum, sanırım Akın verdi," diye güle aşkla bakarken mırıldandım. E, ben bu çocuğu hemencecik affederdim! Her seferinde gönlümü böyle alacaksa asla küs kalamazdım ona.

"Bilmiyorsan nereden anladın Akın olduğunu?" Kafamı kaldırıp baygın bakışlarımı Ela'ya çevirdim.

"Of Ela! Yanında "*Özür Dilerim*" yazan bir kâğıt vardı, kimden olabilir?" diyerek kafamı salladım.

Ela, kocaman açılan gözleriyle bana baktı. Akın'dan böyle bir jesti, tıpkı benim gibi Ela da beklemiyordu.

"Hadi ya!" dedi güle bakarak. "Yalnız gül çok hoşmuş."

"Değil mi?" dedim yüzümdeki kocaman sırıtmayla. "Hiç bu renk gül görmemiştim." O ise kafasını salladı.

"Evde iki tane kızsınız, bir beni doyuramadınız! Annem şimdiye bana üç öğün yemek vermişti!" Efe'nin bağırmasıyla Ela ile göz devirdik ve Ela poşetlerle mutfağa giderken ben de odama gidip üzerimi değiştirdim. Gülü masanın üzerine bırakıp Ela'ya yardım ettim.

Yemek hazırlarken kafamız bin beş yüzdü. Bir Yiğit bir Akın deyip durduk. Onu tabii ki affedeceğim. Yaptığı jest hoşuma gitmişti. Ela onunla konuşarak anlaşmam gerektiğini ve olayı tatlıya bağlamamız gerektiğini söylemişti. Ben de ona katıldım. Bugünü Ela ve Efe ile geçirip yarın, okuldan sonra onunla konuşacaktım.

#@#

Tüm gün, üç silahşorler olarak yapmadığımız şaklabanlık kalmamıştı. Koştuk, zıpladık, güldük ve eğlendik. Durmadan abur cubur yiyip durduk. Bir ara annemler aradı. Onlarla konuştuk, dua istedik. Akşam olunca midem bulanmaya başladı ama bunu yediğim abur cuburlara verdim.

Akşam yatarken telefonumu açtım. Akın yine aramış ve benzer mesajlar atmıştı. Midem çok kötü bulanıyordu ve eğer Akın'a yazarsam beni rahat bırakmazdı. Sabah ona yazmayı aklıma not edip yattım.

Gece vakti aşırı mide bulantısıyla uyandım. Yüzümün ter içinde kaldığını hissettim. Ayağa kalkacak takatim bile yoktu. Üşüyordum. Dudaklarım kupkuruydu. Zorlukla kalkıp banyoya gittim ama başım dönüyordu. Gözümün önü kararıyordu ve midemde sanki bir yılan geziniyormuş gibi hissettim. Duvara tutunarak yolumu aradım ama bulamadım, bu yüzden korkuyla koştum. Nereye koştuğumu bilmiyordum. Sadece koşuyordum. Elim ayağım boşaldı ve düştüm. Gözümü açamıyordum. Sırtımdan aşağı soğuk terlerin döküldüğünü hissedebiliyordum.

Telefonumun çaldığını duydum. Çok yakındaydı. Olduğum yerde emekleyip ona ulaştım. Ela, kardeşi ile misafir odasında kalıyordu ancak ona seslenecek takati bile kendimde bulamıyordum. Titreyen ellerimle telefonu kavrayınca hemen açtım.

"Okyanus!" Duyduğum sesle Akın'ın aradığını anladım. Sesimi aradım ama bulamadım.

"Okyanus, cevap ver!" diye bağırdı. Bağırmasıyla yüzümü buruşturdum. Canım zaten çok acıyordu, bir de onun yüksek sesi hiç yardımcı olmuyordu.

"Bak, özür dilerim!" O kadar çok konuşuyordu ki mide bulantım arttı.

"Akın, yardım et," diye zorlukla fısıldadım. Daha fazla bir şey diyemeden telefon elimden düştü. Önümdeki telefonu almaya gü-

cüm bile yoktu. Olduğum yerde cenin pozisyonu alarak içimdeki yılanın çıkması ve baş dönmemin bitmesi için Allah'a dua ettim.

Uzun bir müddet sonra kapımız alacaklı gelmiş gibi yumruklanmaya başladı. Ben hâlâ aynı pozisyonda yatıyordum. Ela ile Efe'nin seslerini duydum. Ela yine bağırıyordu ama Efe korkuyordu. Ela'nın şaşkın bir şekilde inlediğini duydum. Ardından kapının açılma sesi geldi. Akın'ın endişeyle bana seslendiğini duydum.

"Sen manyak mısın! Ne işin var bu saatte! Çık dışarı!" Akın, Ela'nın çığlığını umursamadı ve ayak seslerini yakından duydum.

"Okyanus!" Ve Akın yanımda!

"Okyanus!" Ve dehşet içindeki Ela!

"Okyanus abla!" Korkuyla Efe!

"Okyanus, duyuyor musun beni?" İçeri girer girmez ilk yaptığı şey yanıma eğilip, yüzümü avuçlarının arasına alarak saçlarımı geriye itmekti. Akın yanaklarıma vurarak beni kendime getirmeye çalıştı. Adını fısıldamaktan başka bir şey yapamadım. Başım dönüyor ve midem bulanıyordu.

"Ateşin var," dedi ve hop, havalandım. Tanıdık kokunun sahibinin Akın olduğunu anladım.

Kucağına almıştı beni. Sevilmek güzel bir şeydi ama sevginin yanında bir de değer görmek inanılmazın ötesinde bir şeydi.

"Banyo nerede?" Ben konuşmadım ama iç sesim böyle konuşup durdu.

"Sağdaki ilk kapı," dedi Ela ve hızla oraya taşındım. Akın beni küvete koyup suyu açtı. Buz gibi suyla kendime geldim. Derin bir nefes aldım.

"Soğuk," diye mırıldandım.

"Ateşin var," dedi Akın ve ne yapacağını bilemedi. Bana olan bakışları bir şeyler yapmak istediğinin kanıtıydı ama ona engel olan sınırlarım vardı. Bunun farkında olması güzel bir şeydi. Ela, bir bana bir de ona bakarken bir şeyleri anlamış olacak ki, "Akın sen çık, ben hallederim," deyip onu çıkarmaya çalıştı.

Fakat o çıkacak gibi durmuyordu. Gözlerindeki hüznü gördüm. Sanırım benimle ilgilenmek istiyordu. Soğuk su üzerime akarken ona küçük bir tebessüm gönderdim. Eminim şu an çok komik duruyorumdur. Üstümde kocaman Tweety olan sarı bir tişört vardı, saçlarım ıpıslak ve altımda ise yine Tweetyli eşofman. Ben yine iç sesime dalmışken Ela'nın sesiyle onlara döndüm.

"Akın, hadi!" Ela'nın ısrarı üzerine ofladı ama kapıyı çarparak çıktı. Ela, bir anne şefkati ile tişörtümü çıkarıp saçlarımı okşadı.

"Bana niye seslenmedin?" diye sordu.

"Ela, çok soğuk," diyerek sorusunu görmezden geldim.

"Tamam, biraz daha kal. Ateşin düşer birazdan," deyince, başımı sallayarak yerimden kıpırdamadım. Tepemden akan soğuk su beni titretse de kendime gelmemi sağlamıştı. Karnımda gezinen o pis yılan soğuk su ile çığlıklar eşliğinde çıktı.

Artık daha iyi hissedince suyu kapattım. Ela'nın yardımı ile küvetten çıktım. Üzerime havlu sarıp odama girdik. Odama girerken Akın'ı görmedim. Odamda Ela ile üzerimi değiştirip üzerinde "Kafayı üşüttüm" yazan beremi taktım. Saçlarımın hepsini berenin içine soktum. Fakat Ela buna engel olarak bereyi çıkardı. Baş havlusuyla ıslak saçlarımı sardı. Boğazlı kazaklarımdan bir tanesini hızlıca giydirdi. Bozulan havlumu düzeltip saçlarımı tekrar içine soktu. O sırada kapı çalındı ve Akın'ın sesi duyuldu. "Müsait misiniz?" diye kibarca sordu.

"Evet, gelebilirsin." Ela'nın izin vermesiyle Akın, elinde bir tepsi ile içeri girdi. Tepside nane limon, su ve ilaç vardı. Ela ile tepsiye şaşkınlıkla baktık. Bakışımızdan rahatsız olmuş olacak ki "Efe yardımcı oldu," diyerek omuz silkti.

"Onunla da tanışmış olduk," dedi yanıma otururken. Başımı düz tutmakta zorlanıyordum. Tepsiyi komodinin üzerine bırakıp eliyle ateşimi ölçtü.

"İyi, ateşin yok," diyerek üstüme baktı.

"Ayaklarını sıkı tut. Çift çorap giy." Ben suratına şaşkın şaşkın bakarken o çekmecelerime baktı. Çorap çekmecesini bulup için-

den pembe çorabımı aldı ve önümde eğilip çorabımı giydirdi. Biz Ela ile donmuş vaziyette Akın'ı izliyorduk.

Dövüş ustası, herkesin hayran olduğu, kendisine *Vur! Vur!* diye tezahürat yapılan kişi şimdi önümde diz çökmüş, çoraplarımı giydiriyordu!

Bu nasıl bir adam! Ona tekrar tekrar âşık oldum. O ise işini bitirip ayağa kalktı ve nane limonu eline aldı.

"Bunu iç, sonra şu ilacı içersin. Sabaha bir şey kalmaz," deyip fincanı elime verdi. Gözlerim, şefkat ve ilgiyle bakan gözlerine kitlendi.

"İç," diye yavaşça konuşunca hemen itaat ettim ve içmeye başladım.

"Okyanus'un hasta olduğunu nereden biliyordun?' Ela'ya baktığımda Akın'a ilk defa minnetle bakıyordu.

"Onu aradım. Telefonu açık olunca yine aradım. Cevap gelmedi, sonra Okyanus'un cılız çıkan sesini duydum. *Yardım et* diyordu. Kötü bir şey olduğunu anlayınca hemen soluğu burada aldım. Zaten buralardaydım," dedi ve bana baktı. Bu, gülü verenin o olduğunun en büyük kanıtıydı.

Ela ise kaşlarını kaldırıp indirdi. Ben çayı bitirince Akın, bardağı elimden alıp ilacı uzattı. Onu da içtim. Beni yatağa yatırıp yanağımı okşadı.

"Uyu. Söz, sabaha bir şeyin kalmayacak," deyince başımı salladım. Kendimi çok yorgun hissediyordum. O yüzden konuşamadım.

"Ben gidiyorum. Yarın seni ararım."

Ela, "Saat geç oldu, istersen burada kal," diye teklifte bulundu. Ama böyle bir şey istemediğini, sadece nezaketen söylediğini kapının ucunda korkarak duran Efe bile biliyordu.

"Yok ya, şimdi herkes uyuyor, kimse beni görmedi. Sabah görürler falan, laf etmesinler. Sen kardeşine iyi bakarsın zaten," deyip

Ela'ya baktı. Ela temkinli bir şekilde kafasını salladı ve "Bakarım," dedi.

Ben ise yavru kuşlar gibi onlara bakıyordum. Konuşacak takatim bile yoktu. Akın son bir bakış attı ve sonra masaya baktı. Gülü görünce gülümseyerek çıktı.

Bir süre konuşma sesleri duydum, sonra da kapının kapanma sesini. Koridorda ayak sesleri yankılanırken Ela odama girdi.

"Fıstık, Efe biraz korktu. Ben onunla yatayım. Telefonun dibinde, eğer bir şey olursa ara mutlaka," deyince başımı salladım. Ela gelip, beni öperek odasına geri gitti. Benim aklım ise Akın'da kaldı. Gecenin bu vaktinde Kemerburgaz'a nasıl gidecek? İç sesim de hemen cevap verdi. *Gecenin bu vaktinde nasıl geldiyse öyle gidecek.*

"Lanet iç ses..."

23. BÖLÜM

FLORYA SAHİLİ DE TANIDI BİZİ

Yatakta geçen ızdırap dolu iki günün sonunda artık kendimi iyi hissediyordum. Akın evimize gelemiyordu ama arayıp duruyordu. Bu, bazen gerçekten de bunaltıcı olabiliyordu. Zaten Ela bana yetiyor! Bir de Akın, valla çekilmiyor. Hele bazen Ela'yı arayıp fısır fısır konuşuyorlar ya sinir oluyorum. Benim hastalığım sayesinde iyice kankalık mertebesine çıkıyor gibilerdi.

"Ne konuşuyorsunuz fısır fısır, şimdi geliyor şişman sıfır!" diye birinci sınıfta okuma bayramında söylediğim ama bir türlü unutamadığım o repliği söyledim. Kim fısır fısır konuşsa aklıma bu replik gelirdi ve söylerdim.

Nasıl bir bilinçaltına sahibim, Ya Rabbim!

Fakat sonunda hastalığı atlattım ve okula geldim. Kantinde oturan Yiğit'i görmemle onunla konuşacağımı kafama not ettiğim aklıma geldi. Ha tabii, bir de bugün Burak, Dağhan, Murat, Sena ve ben beşli olarak o kaçırdığımız müze gezisine gidecektik. Bay Pimpirikli söylediği zaman gitmemiştik fakat adam "Kaçarınız yok!" diyordu. Burak, Murat ve Sena da o adamdan ders alıyordu ve öğrendiğimiz kadarıyla adam, tüm öğrencilerine bu müzeye gitmelerini şart koşmuş. Gitmeyen tayfa bizdik. Bay Pimpirikli bu haftanın son olduğunu ve dersten geçmek istiyorsak bu müzeye gitmemiz gerektiğini bizlere iletirken, kaçan kurbanlar olarak yakalanıp kesilmeye mahkûm edilmiştik. Fakat şu an önümde Yiğit vardı. Önce onu atlatmam gerekiyordu.

"Yiğit!" diye el sallayıp dikkatini çekmeye çalıştım. Bana döndü, gülümsedi ve yerinden kalkarak, gelip benim yanıma oturdu.

"Nasılsın, Turuncu Okyanus, iyileştin mi?" Saçlarımı boyadığımdan beri bana Turuncu Okyanus diyordu. Gülümsemeden edemedim.

"Evet ya, daha iyiyim. Ela sağ olsun," dedim. Böylece konuya onun haberi olmadan giriş yapmış oldum.

"Ela, bayağı tedirgindi konuştuğunda."

"Evet, Ela mükemmel bir kızdır," diye alttan alttan imada bulundum. Kafamı sallayıp Yiğit'e anlamlı bakışlar atarken, elbette beni anlamadan, "Öyledir," dedi.

Anlaması için elimden geleni yapacaktım. Ellerimi masaya koyup sesimi yükselterek, "Evet mükemmeldir. Perfect. Perfecto!" dedim. Yiğit bana yan bir bakış attı.

"Okyanus, alttan alttan ne ima ettiğinin farkındayım. Neren ağrıyor?" deyip kaşını oynattı. Gözlerim kocaman açıldı. Çocuk da haklı. Ela'nın yanında kala kala tüm kızları çözmüştü artık! Madem neremin ağrıdığını sordu, ben de karın ağrımı direkt anlatayım.

"Ela çok üzgün."

"Neden?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Ya aslında sana deli gibi âşık."

"Ben de öyle," diye yavaşça konuştu. Sanırım neden böyle bir konuyu açmaya çalıştığımı anlamak istiyordu. Bakışları tam olarak öyleydi. Onu daha fazla bekletmeden, "Sadece geçmişte yaptığı hatalarının ilişkisine zarar vermesini istemiyor," diyerek ona baktım. Sıkıntıyla nefes verip arkasına yaslandı. Parmakları ile oynadı.

"Okyanus, ben onu çok seviyorum ve bazı şeyleri ilk benimle yaşamasını istiyorum doğal olarak."

"Seni de anlıyorum ama o da bir insan," deyip omuz silktim.

"Bunun farkındayım!" diye sinirle söylendi. Öküzün trene baktığı gibi ona bakınca ofladı. Madem farkındaydı, kıza neden imalarda bulunuyordu.

"Of, anlatamıyorum Okyanus! Sadece onu öperken ya da diğer birçok şeyde aklıma eski ilişkileri geliyor ve bir anda sinirleniyorum. Daha doğrusu kıskanıyorum! Onun başka adamlarla öpüştüğünü bilmek, beni çileden çıkarıyor! Kıskanıyorum!"

Oh! Sonunda patladı. Sinirle yakalarını da çekiştirdi. Yiğit'in bu kadar kıskanç biri olduğunu bilmiyordum. Çocuğun sinirli sesiyle sandalyeme geri yapıştım. Kıskançlık konusunda Akın ile yarışabilirlerdi. Ama zaten seven insan kıskanmaz mı? Onunki de o meseleydi de Yiğit'inki biraz abartılıydı. Kızı geçmişte kalan ilişkilerinden kıskanıyordu! Her seferinde Ela, üzgün bir şekilde yanıma geliyordu. Daha önce sevgilisi oldu diye bundan sonra olamayacak mıydı? Yiğit'e kızgın bakışlarımı gönderdim. Ela, şu an aşk çukurunda olduğundan Yiğit'e ses etmiyor, kendini üzüyordu.

"Tamam, kıskanıyor olabilirsin ama Ela, her seferinde 'Şimdiki aklım olsa Yiğit'i beklerdim. Hiçbir erkekle olmazdım,' diyerek kaç kere ağladı. Şimdi kıza senin geçmişin çok kabarık diye sinirlenmek çok saçma değil mi? Ne üz ne de üzül," deyip ona emin bir şekilde baktım. Kankamı hiçbir erkek üzemezdi.

"Sanki senin bir geçmişin yok gibi kıza yüklenme."

"Onunki gibi kabarık değil," diye imalı konuşunca, yakasını tutup kendime doğru çektim. "Okyanus, ne yapıyorsun?" diye şaşkınca sordu. Benim de yeri geldiğinde tersim ters olurdu.

"Bana bak, Yiğit Efendi," dedim tehditvari bir sesle. "Bir insanı geçmişiyle yargılama. Ne kadar kabarık olursa olsun kız şu an seni deli gibi seviyor ve sana aşırı bağlı. Eğer onu üzdüğünü görürsem Akın ve arkadaşlarını üzerine salarım." Kocaman gözlerle bana bakan küçük enişteye aynı ciddi bakışlarımı attım.

Ellerimi tutup, "Tamam," diyerek yakasını kurtarmaya çalıştı. Beni çok iyi anladığını düşünerek yakalarını bıraktım. Yüzüme dalgın bir şekilde baktı. Söylediklerimi kafasında tartıyordu.

"Tamam," dedi bir kez daha ve ayaklandı. "Derse gitmem lazım, sonra görüşürüz."

"Ben de derse girmeyi çok isterdim ama gitmemiz gereken bir müze gezisi var," diyerek burun kıvırdım.

"Size Bay Pimpirikli ile kolay gelsin," diyerek masada duran telefonuyla cüzdanını alarak asker selamı verdi ve çıktı. Umarım Ela'yı bir daha bu konu yüzünden üzmez.

Telefonum titreyince onu elime aldım. Burak'tan gitmeye hazır olduklarına dair bir mesaj gelmişti. Oflayarak yerimden kalktım.

Okulun çıkışına geldiğimde dördü, beni Murat'ın arabasının önünde bekliyordu.

"Selam, Bay Pimpirikli'nin eline düşen garip arkadaşlarım!" diye onları selamladım. Hepsi mutsuz ifadelerle bana baktı.

"Get in the car, Okyanus,[14]" dedi Çirkef Sena yapmacık İngiliz aksanıyla. Soğuk havanın ortasında taktığı güneş gözlükleriyle ön koltuğa yerleşti.

"Onun, nesi var?" diye fısıldadım erkek topluluğuna.

"Murat, yazın Los Angeles'a gideceğini söyledi. Sena da 'Ben de geleyim,' dedi. Ama Murat, 'Aşkım sen İngilizce bilmiyorsun, gittiğimde seni evde nasıl tek bırakacağım?' dedi. Sonra Sena 'Sen bana ezik mi diyorsun?' diye çığırdı ve birden kendini İngiliz sanmaya başladı." Dağhan'ın taklit yeteneği sayesinde tüm olay gözümde canlandı ve gülmemek için kendimi zor tuttum. Sena'nın sesini nasıl da taklit ediyordu! Ah benim dışı Yağız, içi Dağhan olan güzel arkadaşım.

Sırtına vurup arabanın kapısını açtım. "Cam tarafı benim kankalar," dedim. Dağhan, üfleyerek arabanın etrafından dolaştı. Yanıma Burak, onun yanına da Dağhan oturdu. Ve böylece bilinmezliğe doğru uzun bir yol aldık.

#@#

Yol, Murat'ın Sena'nın gönlünü almaya çalışması ve Sena'nın İngilizceyi katlederek konuşup, sonunda kullanacak cümleleri tükenince has Türk kadınına bağlayarak Murat'ın canına okuma-

[14] *İng.* Arabaya bin!

sıyla son bulmuştu. Resim ve heykel müzesine geldiğimizde Bay Pimpirikli'nin neden burayı seçtiğini anlayamadık. Etrafımızdaki resimlere ve heykellere bakınarak, elimizden geldiğince mantıklı notlar aldık. Çirkef Sena'dan korktuğumuz için ben, Burak ve Dağhan beraber takıldık. Sena ise her bulduğu kuytu köşede Murat'ı haşladı.

Artık bakacak bir şey kalmamıştı ve biz, hâlâ Murat ile Sena'nın barışmasını bekliyorduk.

"Canım sıkılıyor!" diye hayıflandım.

"Millet, baksanıza!" Dağhan'ın bağırmasıyla ona döndük. Koca müzede toplasan on kişi falan vardık. Bu yüzden Sena, sevdiğini haşlayabiliyor; Dağhan, dağdaymış gibi bağırabiliyordu.

Burak ile Dağhan'ın yanına gittiğimizde gördüğüm şeyle kahkahamı tutamadım. İki tane yan yana duran heykel vardı ve Dağhan kulaklığını telefona takıp telefonu da heykellerden birinin avucuna sıkıştırmış, kulaklıklardan birini bir heykele diğerini de bir heykele takmıştı. Sanki heykeller müzik dinliyordu.

"Oğlum, bu ne ya?" desem de gülmeden edemiyordum.

"Onlar ruhu olmayan heykellerdi ve ben onlara biraz ruh kattım," diyerek sırıttı. Biraz uzaklaşıp bu manzaranın fotoğrafını çektim. En azından iğrenç geçen günüm güzelleşiyor gibiydi.

Gözüme kestirdiğim bir başka heykele yaklaşıp, "Bak şimdi," dedim. Bir kadın heykeliydi ve başı sağa dönüktü. Kolumu omzuna atıp, "Canım, şuradaki mavi gözlü çocuğu görüyor musun?" diyerek Burak'ı işaret ettim ve ikisi de güldü. Her şeyden habersiz oyunumuza alet olan heykele döndüm. "Sana âşık olmuş. Bu kadar şuh bakışlı kimse olamaz deyip duruyor. Ona bir selam çaksana," diyerek heykele gülümsedim.

Sonra başımı olumsuzlukla sallayıp ikiliye döndüm. "Burak, kızın sevdiği varmış. Bana yüz vermedi," dedim.

Burak, "İnsanlar bakıyor, Okyanus. Gel buraya," diyerek kolumdan tuttu. Kıkırdamadan edemedim.

Senaların yanına gidecekken Dağhan, gözüne kestirdiği bir başka heykele doğru yöneldi. Ne yapacak diye merakla bekledim. Ancak Dağhan daha bir şey yapamadan, "I no want talk this. But you this," diye tuhaf bir cümle kuran Sena'nın sesiyle ağlar gibi ses çıkardı.

"Şamatanız bittiyse gidelim artık," diyen zavallı Murat illallah etmiş gibiydi.

"Tam şey edecektim," diyen Dağhan'a karşı Sena'nın bakışları *birazdan çirkef olabilirim* diyen cinstendi. Çocuk susarak yanımıza geldi.

Beraber geldiğimiz müzeden ne bir fazla ne de bir eksik olarak, aynı tuhaflıkla geri çıktık.

Murat hepimizi sırayla evimize bırakmayı teklif ederek gönüllerimizin sultanı oldu. Beni evime bırakırken ona teşekkür ettim.

Eve vardığımda direkt oturma odasına geçerek Ela'nın yanına gittim.

"Ne haber, kız?" deyip koltukta yanına oturdum. Müzik kanalı açık bir şekilde efkârlı efkârlı klipleri izliyordu. Yiğit, bu kız ile konuşmamış mıydı hâlâ? Oysaki sabah yakalarını tutmamın bir faydası olur sanıyordum.

"Aman Elocan, yeter be!" diyerek başımı salladım. Ben bu kızı bu hâlde görmeye alışık değildim.

"Yeter harbiden," diye dalgınca mırıldandı.

"Aman!" diye bağırıp, kumandayı elinden alarak yabancı bir şarkı kanalını açtım. Tam da Ariana Grande çalıyordu.

"Bak, Ariana *Love me, love me*, diyor. Hadi gel, bak ne diyor Ariana kardeşimiz. *Sev beni, sev beni*. Gel biz de severek dans edelim kanki," deyip montumu çıkardım. Saçlarımı kabartarak Ela'nın önünde aptal aptal dans ettim.

"*Love me, love me*[15]," deyip dudaklarımı büzünce güldü. Yavaş yavaş modu yerine geliyordu. Ben tuhaf tuhaf dans etmeye devam ettim ve o da daha fazla dayanamayarak ayağa kalkıp dans etmeye başladı. Sırtlarımızı birbirine dayayarak dans ettik.

"*Harder ,harder!*[16]" dedim ve ellerimi de havaya kaldırdım. Birlikte şarkıya bağırarak eşlik ettik. Ela asıl kişiliğine geri dönerek neşeyle etrafında dönmeye başlayınca mutlulukla gülümsedim. O, her zaman bir şeyleri umursamayan biri gibi davrandığı için kafasına bir şeyleri taktığında endişeli hissediyordum. Çünkü ben fazla kaygılı bir insan olduğum için onu destekçim olarak görüyordum. Ela da yıkılırsa bizi kimse kaldıramazdı. Tekrar mutluluk dolu olan arkadaşıma gülümseyerek baktım.

Telefonum çalınca, dans eden Ela'yı tek başına bıraktım. Koşarak telefonumu çantamdan aldım ve Akın'ın aradığını gördüm.

"Akınito!" diye bağırdım. Başta sinirle bir nefes verse de, "Mavi göz, nasılsın?" deyince tebessüm ettim. Benimle uğraşmaması gerektiğini çok iyi biliyordu artık.

"İyiyim. Ela'ylayım."

"Gerçekten iyisin, değil mi? Karnın falan ağrıyor mu?" Endişeli sesiyle gözlerimi devirdim ve gülümsedim.

"Yok, gerçekten de iyiyim."

"Okyanus, hadi!" Ela, dans ederken bir yandan da bana bağırıyordu. Az önce efkârlı bir şekilde müzik kanalına bakan arkadaşım oydu, değil mi? Bu nasıl hızlı bir dönüşümdü?

"Dur, Ela!" diye ona bağırdım.

"Meşgulsün sanırım, arkadan müzik sesi geldiğine göre." Ay ay kıskandı mı bu! Kahkahamı püskürtmeden edemedim...

"Kıskandın mı yoksa?" diye alayla konuştum. "Bak, istersen sana da şarkı söylerim." Olduğum yerde aptal gibi sallanıyordum.

[15] *İng.* Sev beni, sev beni.
[16] *İng.* Daha sert.

"Bitmedi mi cilveleşmeniz?" Ela telefona doğru bağırınca, "Sus be sen," diyerek oturma odasından çıktım. Biraz daha orada kalsaydım Ela telefonu alıp Akın'a saydırarak telefonu kapatırdı. Modu iyiyken birilerinin araya girmesini hiç sevmezdi.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordum odama doğru yürürken.

"Bugünkü maçım iptal olunca eve geldim."

"Oh, çok şükür," diye iç çektim ama o güldü.

"Bir haftadır seni göremiyorum, akşam görüşelim mi?" Kısık çıkan sesiyle dudağımı dişledim. Akın'dan böyle bir şey duymak kalbimin ritmini bozmuştu. İlk duygularımı yaşadığım bu adam, gün geçtikçe kendine daha çok âşık ediyordu.

"Şey, olur ama uzak bir yere gidemem," dedim. Odamın kapısını açıp kendimi yatağa bıraktım.

"Cevahir?" dedi soru sorarcasına. Görmese bile dudaklarımı büzüp başımı olumsuzlukla salladım.

"Akın, uzak olur. Bir de Elalar bizde kalıyor, ayıp olur." Hem onunla hep Mecidiyeköy'de buluşuyorduk. Ömrümüz orada geçiyordu ama Akın'la her yeri görmek, her yerde bir iz bırakmak istiyordum.

"Tamam, mavi göz. Sen nereyi istersen oraya gidelim."

"Florya sahiline ne dersin?" diye bir öneride bulundum. Beyaz tavanıma bakarken heyecanla cevabını bekliyordum.

"Olur, fark etmez."

"Tamam o zaman, sen yaklaşınca haber ver, ben hemen sahile gelirim," dedim.

"Tamam, görüşürüz," dedi ve kapattı.

"Okyanus!" Ve hop! Hızla kapı açılır! Ela, dingonun ahırına girer gibi odama daldı.

Yine.

"Ne!" diye bağırdım.

"Bana bak, ne oluyor?" deyip kollarını bağladı. Yahu sen ne güzel efkârlıydın, ben neden senin bu hâlini bozdum ki? İşimi daha da zora soktum kendi ellerimle. Kendisi şu an Yiğit'le kavgalı olup konuşamadığından ve buluşamadığından hıncını benden çıkarıyordu. Ben ise korkumdan sesimi çıkaramıyordum.

"Ela," diye cilveyle seslendim.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye hemen konuya girdi.

"Florya sahili. Bak senin için yakın bir yer seçtim," dedim bir şey istediğim zaman kullandığım o çocuksu sesimle. Bana bakan güzel arkadaşıma gözlerimi kırpıştırarak baktım. Gözlerini yuvarlayarak, "Of, iyi git be," dedi.

"Kızmadın, değil mi?" dedim. O ise elini sallayıp, "Aman saçmalama be! Ama geç kalma," dedi.

"Tamam," diyerek gülümsedim ve hemen hazırlandım.

İki saat sonra Akın'dan sahile geldiğine dair mesaj alınca, evden çıkıp taksi durağına gittim. Sahil arabayla beş dakika uzaklıktaydı. Vardığımda koşarak yürüyüş yoluna yöneldim. Akın'ı taşlardan birinin üzerinde otururken görünce onun yanına gittim. Benim ayak seslerimi duymuş olmalı ki kafasını kaldırdı.

"Selam!" dedim nefes nefese.

"Mavi göz, nasılsın?" deyip gülümsedi.

"İyiyim, sen?" deyip yerimde sallandım. Hastalandığım günden sonra onu ilk kez görüyordum. Günaşırı görmeye o kadar çok alışmıştım ki üç gün görmemek bir ömür gibi gelmişti.

"İyi," deyip omuz silkince yanına oturdum, "Dövüşün neden iptal oldu?" diye sordum.

"Bilmem, sormadım ama işime geldi, seni gördüm." Yüzünü bana doğru yaklaştırınca kıkırdadım.

Akın, bana maçlarındaki komik olayları anlatarak mesleğini sevdirmeye çalıştı. Bir ara sevdirecekti de. Ben de ona bugün yaptığımız geziden bahsettim. Dağhan'ın gruba attığı fotoğrafları

gösterdim. Benim heykelle olan konuşmamı da videoya çekmişti. Akın onları görünce gülme krizine girdi. Ona diğer arkadaşlarımı tanıttım. Hepsi birbirinden farklıydı ama grupta çok eğleniyorduk. Ona kendi hayatımdan bahsettim. O da kendi hayatından bahsederken ne kadar farklı olduğumuz bir kez daha gün yüzüne çıkmıştı. Ben canlı renklersem o, bu canlı renklerin gölgesi gibiydi. Canlılığı bile karanlığın içindeydi.

"En çok sevdiğin renk?" diye bir anda sordum.

"Gel, yürüyelim," dedi ve kalkarak birlikte kumsala doğru yürüdük.

"Eee?" dedim soruma cevap vermeyince. Dudaklarını büzüp omuz silkti.

"Bir renge bağımlı değilim ama belki mavi olabilir."

"Hım," deyip kaşlarımı kaldırdım.

"Hım," deyip gülümsedi.

Bu sefer, "Peki en sevdiğin meyve?" diye sordum.

Güldü. "Bu ne, enler mi oynuyoruz?" dedi.

"Hadi Akın!" deyip omzundan ittim. Gülerek yana doğru gitti. İttiğim için gitmediğini bilecek kadar tanımıştım onu.

"Tamam, elmayı çok severim. Sen?"

"Rengi yeşil olan tüm meyveleri. Yeşilgilleri yani."

"Yeşilgilleri mi?" dedi anlamayarak. Eh, turunçgilleri duymaya alışık olduğu için yeşilgilleri duymak tuhafına gitmiştir.

"Evet, turunçgiller varsa yeşilgiller de olur," deyip omuz silktim. Sahile geldiğimizde daha şaşkındı.

"Peki, en se... Ah! Ne yapıyorsun!" Beni aniden omzuna atınca nefessiz kaldım. Onun omzunda baş aşağı duruyordum. Kan aniden beynime hücum etmişti resmen.

"Çok konuştun sen!" diye bağırdı.

"Akın!" diye bağırsam da o denize doğru koştu. Ne yapacağını anladığım an çığlık atarak kendimi kurtarmaya çalıştım.

"Sakın Akın! Sakın!" Beni kesinlikle takmıyordu. Gülerek suyun içine girerken, birazdan su ile buluşacağımdan korkarak bacaklarımı çırptım. Kim bilir, akşam vakti o su nasıl soğuktu.

Acımasız sevgilim, "Suyun tadını çıkar," diyerek beni çığlığım eşliğinde suya attı. Son anda nefesimi tutmayı akıl ettim. Aşağı batarken yukarıya doğru kulaç attım. Hızla yukarıya doğru yüzdüm. Saçlarım yüzüme yapışmıştı.

"Akın ama ya!" diye mızmızlandım ama o bana gülümseyip suyun içine daldı. Karanlık olduğu için onu göremiyordum.

Ben bir deliyim, kabul ediyorum. Ama deli olmaktan da hiçbir şikâyetim yoktu. Onunla beraber olduğum için herkes bana deli diyordu ama ben buna *aşk* diyordum. Ne olduğu umurumda değildi, ne hissettirdiği önemliydi. Çünkü ben onunlayken bendim. Gerçek bendim. Özgürdüm. Ben de deli dolu şeyleri yapmayı seviyorum. Yaşlı değilim. İçimde her gençte olan gençlik ateşi var ve kanım çok pis kaynıyor.

Buradan o yüzden hep uzaklaşmak istemişimdir. Şu ön yargılardan kurtulmak için, rahatça yaşayabilmek için... Fakat eğer yanımda Akın olacaksa artık nerede yaşadığımın pek de önemi yoktu.

Suyun altından çıkıp, bana bakınca kıkırdadım ve ona doğru atılıp suyun altına ittim. Beni belimden yakalayıp, suyun altına çekince çığlık atmadan edemedim. Suyun altında gülmeye çalıştığım için az daha öteki tarafı boylayacaktım. Son anda Akın beni suyun altından çıkardı da kendime geldim. Saçlarım ıpıslak oldu ve yüzüme yapıştı. Şu anki tipim iğrençti.

"Pepito, çıkalım bak. Saçlarım mahvoldu. Eminim iğrenç görünüyorumdur," diye hayıflandım.

"Sen her hâlinle güzelsin."

"Hadi ama, şu an iğrenç olduğumu biliyorum. Hadi, çıkalım," deyince çikolata gözleri ile bana baktı. Ya ama harbi canım çikolata çekiyor, yapma bunu bana!

Bir anda kahkaha attı ve beni omzuna alıp koşarak sahile çıktı. Sahile geldiğimizde inmek için debelenince beni etrafında döndürmeye başladı.

"Sırtının kusmuk olmasını istemiyorsan beni indir!" Hey yavrum hey, kime bağırıyorum ben! Beni takan mı var?

"Beni sevdiğini söylersen bırakırım."

Ha?

"Hadi, söyle!" Bunu yaparken beni döndürmek zorunda mısın? Çünkü sırtının kusmuk olması konusunda yalan söylemiyordum.

"Dur!"

"Söyle!"

"Dur!" diye tekrar bağırdım. Akşam vakti denize giriyor olmak ayrı bir şeyken, bu hâlde onun omzunda sahilde koşuşturuyor olmak çok ayrı meseleydi.

"Söyle!" diye tekrar bağırdı.

"Neyi?"

"Beni sevdiğini."

"Onu nasıl diyeceğim?" Sorumla bir anda durdu ve bu sefer koşmaya, arada dönmeye başladı. Çığlık çığlığa sırtına -zavallı ben- kusmamak için direndim. Yok, yani bu sırtta taşınma işi hiç de güzel değilmiş. Benim bildiğin midem bulanıyor!

Kızlar bundan neden hoşlanıyor?

"Bu sefer kelime tuzağına düşmem. Söyle!" diye seslice bağırınca gülmeden edemedim.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım.

"Ne?" dedi duymuyor gibi yaparak.

"Seni seviyorum!" diye bağırdım.

"Duyamadım!" diye bağırdı.

"Sağır mı oldun?"

"Çenenle yaşlandırdın beni!" Bana laf çakınca sinirle bacaklarına vurdum. Çok konuşuyor olmak suç değildi. Omzunda beni hoplatınca, çığlık atarak tutunmaya çalıştım.

"Of, seni seviyorum!"

"Ne?"

"Seni seviyorum, Allah'ın cezası! Öküz gibi, dana gibi seviyorum!" Sonunda dayanamadım ve patladım ama ne patlama! Millet durmuş, şaşkınlıktan büyüyen gözleriyle ayıplayarak bize bakıyordu

"Ne? Hiç mi âşık olmuş, sırtta taşınan kız görmediniz?" diye çok düzgün olmayan poziyonumla atarlanmaya çalıştım. Sonunda Akın beni indirip kolları arasına aldı.

"Alacağın olsun pepito, ne hâllere düştüm senin yüzünden."

"Bana pepito demeye devam dersen bak başına daha neler gelecek!" Yalandan sinirlenmiş gibi yapıp kollarını etrafıma daha da sıkı sardı. Görmese de gülümseyip gıcıklığına, "Pepito," dedim.

"Mavi göz," diyen sesi uyarı gibi geliyordu.

"Pe-pi-to," diye heceleyince bir ayağını kızgın boğalar gibi ileri geri sürttüğünü görüp ondan ayrıldım ve tabana kuvvet koşmaya başladım. Islak kıyafetlerle koşmanın zor olduğunu söylemiş miydim?

Hayır mı? Öğrenmiş oldunuz! Arkama bakmadan tüm gücümle koştum.

Allah'tan pantolon giymiştim. Sahilden çıkıp yürüyüş yolunun orada koşmaya devam ettim. Hava çok güzel olduğu için ipini koparan buraya gelmişti. Millet önce bana, sonra arkamdan bağırarak gelen Akın'a bakıyordu. Ah tabii, bir de ıslanmıştık!

Bir an arkama bakma gafletinde bulundum ve Akın'a yakalandım.

"Ay!" diye bağırsam da beni takmadı ve birden arkamdan sarılarak beni döndürdü.

"Dur, Allah'ını seviyorsan dur! Midem bulanıyor!" deyince durdu. Yorgun hissedince kendimi ona teslim ettim. Bana arkadan sıkıca sarılıp çıkışa doğru yürüdü.

"Seni çok seviyorum, Akın," deyip seslice nefes aldım.

"Mavi göz," diye fısıldayınca güldüm.

@cimbomunkizi adını @pepitonunkizi olarak değiştirdi.

24. BÖLÜM

İYİ Kİ DOĞDUK!

"Günaydın, doğum günü çocukları!"Ben Ela'nın yatağına sıkışmış bir şekilde yatarken Efe, tepemizde zıplayıp duruyordu.

"Sarı, dur ya!" diye bağırdım hâlâ gözlerim kapalıyken.

"Hadi ama uyanın," diyen Efe mızmızlanarak zıplamaya devam etti.

"Bana bak, kertenkele! İn yatağımdan! Ulan doğum günümüzse bırak yatalım!" Ela ve uyku! Bu ikisini hiçbir kuvvet ayıramazdı.

"Ama abla, doğum günü böyle mi kutlanır?"

"Evet, bana hediye olarak uyku ver," diyen Ela battaniyeyi üzerimize çekti. Ben sırtüstü yatarken Ela üstüme yüzüstü uzanıyordu. Birbirimize sarılıp tekrar uyuduk.

Akın ile sahil maceramızdan sonra yine görüşememiştik çünkü üniversite ve İngilizce kursu gerçekten bütün vaktimi alıyordu. Bazen onun dövüşmediği saatlere denk getirebilirsek okul çıkışı beraber metrobüse biniyorduk, o Topkapı'da inene kadar konuşup duruyorduk.

Bizimkiler umreden dönmüş ve şehir dışından umre ziyareti için gelen amcamlarla beraber memleketimiz Konya'ya gitmişlerdi. Dedemlerin kabirleri de Konya'daydı, onları da ziyaret etmek istediler. Tabii, annem de 'Kocamı yalnız bırakmam,' deyip gidince bana da Elaların evinin yolu görünmüştü.

Bugün ise doğum günümüzdü ve biz bugünü evde uyuyarak geçiriyorduk. Efe bizden bir cacık olmayacağını anlamış olacak ki kendi kendine konuşarak odadan çıktı. Efe gittikten sonra Ela ile uykulu sesler çıkarıp, tekrar birbirimize sarılarak uyuduk.

#@#

"Bak hâlâ yatıyorlar! Kalkın çabuk!" Ya ama daha bir dakika önce uyumuştuk biz!

"Fatoş teyze, lütfen. Efe daha yeni gelip uyandırdı," diye mırıldandım Ela'ya sarılırken. Gözlerimi bile açmamıştım.

"Kızım saçmalama! Efe sizi saat on birde kaldırdı!" Ela birden üstümden kalkınca mecburen gözlerimi açmıştım.

"E, tamam anne. Saat şimdi de on biri bir geçiyor!" diye âdeta cırladı. Ela'nın sarı saçları birbirine girmiş, gözleri çapaktan görünmez bir hâldeyken cırladı ve bu şekilde filmlerdeki korkunç kızlardan bir farkı yoktu.

"Hayır aptal kızım, ters söyledin," dedi Fatoş teyze ve "Saat biri on bir geçiyor," diye ekledi ve hop battaniyeyi üzerimizden aldı. Ela üzerinden giden battaniyeyle tekrar koynuma girdi ve sarılarak soğuğu defetmeye çalıştı.

"Kalkın!" diye bağırdı Fatoş teyze ve ikimizin de bir bacağını yakaladı. Fatoş teyze bizi çekerken biz, sanki Çin işkencesine -ki bence bu bir Çin işkencesi olmalı- karşı sesler çıkartıp birbirimize daha çok sarıldık. Fatoş teyze iki manyakla baş edemeyeceğini anladığı an bacaklarımızı çekmeyi bıraktı.

"Size yarım saat müddet. Eğer yarım saate hazırlanmış bir şekilde yemek masasında görmezsem, doğum günü partisi için gideceğiniz yeri unutun!" diye tehditler savurdu.

"Ama anne!"

"Ama Fatoş teyze!"

"Amalar yesin sizi, kalkın!" dedi ve gitti.

"Bazen annenin içine ne kaçtığını çok merak ediyorum, Ela," diye mırıldanıp ondan ayrıldım ve uykumun açılması için tavan filmini izledim. Bir ara benim ve Ela'nın duvarını renkli şeylerle kaplamalıyım. Bu beyaz tavan filminden sıkıldım.

"Bugün Twitter'a girmeyeceğim," diye mırıldandım.

Ela, "Niye?" deyip, yanıma uzanarak tavan filmini izledi. Of, kesinlikle şu tavana renkli bir şeyler yapmam gerek!

"Çünkü bugün 1 Mart."

"Eeee?" diyen arkadaşıma göz devirdim.

"Hem bizim hem de Justin Bieber'ın doğum günü," diye soludum.

"Eeee?" Seni ve o *eee* diyen sesini var ya! Her şeyi tek tek açıklamak zorunda olmaktan nefret ediyorum. Gözlerimi sıkıca yumup tekrar açtım.

"Sosyal medyada, her yerde HAPPY BIRTHDAY JUSTIN! diye yazılar göreceğim! Belieber dolu olacak sayfalar." Ela o iğrenç, kötü kadın kahkahasını atarak bildiğin omzumu çıkardı.

"Kız bundan rahatsız mı oluyorsun?" dedi. Bu kızın eli neden bu kadar ağır? Ömrü boyunca elli kiloyu bile görememiş birinin eli bu kadar ağır olabilir mi? Acıyan omzumu ovdum.

"Bilmem," diye mırıldandım.

"Eskiden *ben Justin ile aynı gün doğdum* diye hava atardın," diyerek güldü. O günleri hatırlayınca gülümsedim. Lise dönemindeyken 1 Mart'ta, *biz Justin ile aynı gün doğduk, oğlum!* diye hava atardım. Okulda bir havam vardı.

"Kız, deme öyle. O benim ilk aşkımdı," dedim gülerken.

"Of, unutur muyum ya o günleri! Durmadan Justin şöyle yapmış, böyle yapmış! Bu şarkısını dinledin mi, deyip duruyordun," diyerek, o zamanki hâllerimi taklit edince kahkaha attım. Ben dönemin meşhur sanatçılarına kafayı takarken Ela'nın bir sanatçıya takılıp kaldığını hiç görmemiştim. Ama benim takıntım yüzünden dönemin meşhur sanatçılarını bilmek zorunda kalıyordu.

"Deme öyle ya! O zamanlar çok tatlıydı. Gerçekten de hoşlanıyordum," deyip gülümsedim. On beş yaşındayken Justin ile tanışmış ve ona âşık olmuştum. Sürekli onunla ilgili sayfalara üye olmuş ve hatta aynı gün doğduk diye hava atmıştım.

"Kız, hatırlıyor musun, sen on altı yaşında iken..."

"Sakın hatırlatma!" diye bağırıp oturur pozisyona geçtim. O ise kahkaha atarak doğruldu. Neden bahsedeceğini çok iyi biliyordum. Çocukken yaptığım bir şeydi ve hatırlamak istemiyordum! Her seferinde bunu hatırlattığında utancımdan kıpkırmızı oluyordum. Bazen Ela ile her şeyimizi paylaşıyor olmaktan nefret ediyordum.

"Ama Okyanus," dedi gülmeye devam ederken.

"Of Ela, hatırlatma!" diyerek, yastığı alıp vurmaya başladım. Gülerken elleriyle yüzünü korumaya çalışıyordu.

"Ya tamam!" dedi gülmeye devam ederken. Vurmaktan yorulunca kendimi yatağa attım.

"Okyanus."

"Lütfen," diye direttim.

"Ya ama çok komik," diyerek domuz gibi tuhaf sesler çıkardı.

"Of Ela! Çocuktum," dedim mızmızlanarak. Ayaklarımı yatağa vurup ağlar gibi ses çıkardım.

"Kızım on altı yaşındaydın. Cami cami dolaşıp Justin Bieber Müslüman olsun, diye dua ettin. Gözyaşı döktün!" diyerek kendini yatağa attı ve sarsılarak gülmeye başladı. Ama ben çocuktum! Justin'e de çok hayrandım! Ela yanımda gülerken, ağlayarak yastığı alıp yüzümü kapattım. Utancımdan yerin dibine girecektim.

"Mal." Ve güldü.

"Ve salak." Daha fazla güldü. Yastığı kafamdan çekip, onun üstüne atarak yataktan çıktım.

"Hadi kalk hazırlan, sonra partine git," dedim sinirle.

"Hop hop, sen de geleceksin! Senin de doğum günün!" diyerek yataktan kalktı. Ellerimi belime koyarak ona bıkkınca baktım.

"Of Ela, sevmiyorum ben böyle şeyleri," diyerek kafamı yana yatırdım. Ev topuzum bozulunca tokamı çıkardım. Şimdiye ka-

dar hiç doğum günü partisi yapmamıştım. Yani açıkçası Ela parti veriyordu, ben yanına beş dakika uğrayıp geri gidiyordum. Hem o partilerini hep geç saatlerde yapıyordu. Katılma şansım hiç olmuyordu.

"Hadi Okyanus, lütfen," diyerek elimi tuttu. Ona tedirgince baktım. Yani bana göre değildi böyle şeyler. Partiler ve dans. Ela ile baş başa olduğumuzda yapardım da insanların arasında yapamazdım. Ne kadar zıpır bir kız gibi görünsem de aslında utangaçtım.

"Tamam, yanında olurum ama Ayı'da kutlamalar, disko disko partizani yapmalar bana göre değil," deyip ciddi bir şekilde ona baktım. Ela şımarıkça elimi salladı ama ben ciddiyetimi korudum, sonunda seslice inledi ama kabul etti.

"İyi, peki, tamam, Justin Bieber'la aynı gün doğmuş kız," diye muzırca konuşunca üzerine yürüdüm. Çığlık atarak banyoya kaçtı.

"Lan kalleş, bilerek yaptın, değil mi? Sırf banyoya girmek için! Adi pislik!" Bir yandan bağırırken bir yandan da kapıya vuruyordum.

"Vur vur, işimi yaparken çok güzel fon müziği oluyorsun."

"Lan! O benim repliğim," dediğimde tınlamadı bile beni! Ben de sinirle odaya tekrar girip Ela'nın dolabından bana ait olan birkaç parça kıyafete baktım. Bir daha eve uğramayı gözüm kesmiyordu. Tek tek bakarken -zaten üç tane elbisem vardı- kırmızı olan dikkatimi çekti. Bunu bana Yunus amcam Londra'dan almıştı. Babam çok kısa bulduğu için giydirmiyordu ama ben arada özel günlerde giyiyordum. Elbiseyi askıdan çıkarıp, havada tutarak baktım. Kumaşı yumuşaktı. Bele kadar oturup oradan pileli bir şekilde iniyordu.

Elbise gözüme fazla sade gelince Ela'nın kemer çekmecesine gittim. Yere oturup kemerlere baktım.

"Kızın kemer koleksiyonu var sanki! Bu ne!" İçlerinde âdeta kayboldum. Şükür ki elbiseme uygun, koyu kahve tonlarında, orta kalınlıkta bir kemer bulup onu da yatağa attım. Ela hazretleri

de sonunda teşrif etmişlerdi.

"Sen de giyeceklerini seç, sonra yemek yiyelim," dedim.

"Tamam. Yemekten sonra ne yapacağız? Parti akşam altıda çünkü," dedi dolabının başına geçerken. Akşam altıda olan parti için bizi neden birde uyandırmışlardı? Uykumun bölündüğünü hatırlamak huysuzlanmama sebep olmuştu. Ama bir yandan da iyi olmuştu çünkü Ela hazretleri'ne hediye almam gerekiyordu. O, dolapta kendisine elbise bakarken oturduğum yerden kalktım.

"Ben senin için hediye bakacağım," dedim.

"Ne alacaksın?" Otuz iki dişini göstererek gülümsedi.

"Bok alacağım," diyerek ben de otuz iki diş gülümsedim. Hemen somurtup dil çıkardı. Ona öpücük gönderdim, odadan çıkarak mutfağa girdim.

Öğle saati olduğu için Fatoş teyze köfte ve patates yapmıştı. Bu menünün Efe tarafından istendiğini hemen anlamıştım çünkü beyimiz bizde kaldığı hafta neredeyse her akşam, köfte patates diye ağlamıştı.

Fatoş teyze Efe ile masaya oturmuş, Canım Kardeşim izlerken yemek yiyordu.

"Afiyet olsun," diye mırıldanıp masaya oturdum.

"Bıkmadın mı Efe? Bu bölümü ben bile yüz kere izledim," dedim bıkkınlıkla. O ise hızla kafasını hayır anlamında sallayıp köfteyi ağzına attı.

"Deli kız nerede, Okyanus?" Fatoş teyzeye cevap verecekken Ela daldı içeri. Yani bildiğin daldı. Koşarak girerken ayağını sebile vurdu. Küçücük çarpmadan sonra çığlık çığlığa yere attı kendini. Burak Yılmaz bile böyle rol yapmıyordu be! Kalkıp şu kızdan ders almalıydı. Fatoş teyze ve Efe korku ile kalkarken ben köftemi kesiyordum.

"Mal," diyerek güldüm ve köfteyi ağzıma attım. Fatoş teyze ve Efe, Ela'yı yerden kaldırıp sandalyeye oturttu.

"Hayvan, ben ölüyorum, sen köfte yiyorsun!" diye sinirle tısla-

dı. Omuz silkerek köftemi yemeye devam ettim.

"Lan yemesene!" diye cırladı.

"Ela, düzgün konuş." Fatoş teyze Ela'ya uyarıcı bakışlar atarak ortamızda oturan Efe'yi işaret etti. Bu anı fırsat bilerek, "Bu hep böyle Fatoş teyze! Benim de ağzımı bozdu," deyip masum masum baktım.

"Ne!" diye cırladı Ela.

Fatoş teyze imalı bir şekilde, "Seni de biliyorum, Okyanus," dedi ve Ela anırarak güldü. Masanın altından uzanıp bacağına vurdum. "Anırmasana kızım!" diye tısladım.

Yemekten sonra masayı topladık ve ben Ela'ya hediye almak için dışarı çıktım. Ama ne alacağımı bilmiyordum. Mahalleden çıkarken Ela'nın neye ihtiyacı olabilir diye düşündüm. Kızın her şeyi vardı! Ayrıca ona para ile satın alınacak bir şeyden ziyade anlamlı bir şeyler almak istiyordum.

Aklıma dâhiyane bir fikir gelince olduğum yerde durup kocaman sırıttım. İstikametimi her zamanki gibi metrobüse çevirdim.

Yolda ilerlerken telefonum çaldı. Çantamdan çıkardığımda arayanın Akın olduğunu gördüm. Kocaman sırıtıp telefonu kulağıma götürdüm ve "Akınito!" diye bağırdım.

"Doğum günü çocuğunito!"

Cümlesiyle yolun ortasında durup kahkahayı bastım. Bazen bana ayak uyduruyor olması hoşuma gidiyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sorarken, turnikelerden geçip durakta beklemeye başlamıştım.

"Salondayım, antrenman yapıyorum, sen?"

"Bugün Ela'nın da doğum günü olduğu için ona hediye almam gerekiyor. O yüzden dışarıya çıktım," dedim ve metrobüs geliyor mu diye baktım.

"Ne alacaksın peki?" diye sordu. Durağa doğru gelen metrobüse heyecanla baktım. Bir an önce hediyemi alıp eve dönmem gerekiyordu.

"Yani ona bir sürpriz hazırlıyorum, o yüzden almam gereken malzemeler var," dedim ve durağa yanaşan metrobüse bindim. Öğle saati olmasına rağmen metrobüs elbette doluydu. Bir gün şu metrobüste boş bir koltuk görüp oturabilecek miyim?

"İstersen beraber alalım."

Önerisi ile ışık görmüş tavşana döndüm. Dudaklarımdaki gülümseme genişledi. "Olur," diye heyecanla konuştum.

"Ama antrenmanın var," diyerek balon gibi söndüm.

"Bitti zaten. Neredesin?"

"Metrobüsteyim şimdi. Zeytinburnu durağında buluşalım mı?" diye sordum. Önce ses gelmedi. Ardından demir dolabın kapanma sesi duyuldu. Birkaç hışırtıdan sonra, "On dakikaya oradayım," diyen Akın'ın sesi duyuldu.

"Tamam," dediğim gibi telefon kapandı. Yine yalnız başıma bir yolculuk yaptığım için telefonumdan Akın ile yazdığımız kitaba göz attım.

#@#

Anonstan bir sonraki durağın Zeytinburnu olduğunu duyunca telefonu kapatıp çantama koydum. Ben metrobüsten inerken karşı taraftaki metrobüsten de Akın iniyordu.

Bu kadar olur.

Kaderin cilvesine gülerken Akın ile beraber inen birkaç kızın bariz bir şekilde onu süzdüğünü görünce içimdeki cazgır kadın ortaya çıktı.

"Aşkım!" diye âdeta bağırarak, yanına gidip sarıldım. Kızlara çaktırmadan bakarken şaşırdıklarını gördüm.

Akın, "Mavi göz?" diye soru sorarcasına konuştu. Söylediğine aldırış etmeden, ona sarılıp kızlara baktım. Kafalarını başka tarafa çevirip çıkıştan çıktılar. Ben de Akın'dan ayrılıp koştuğum için dağılan üstümü düzelterek ona döndüm. Kaşları havada soru sorarcasına bana bakıyordu. Ne diyecektim şimdi? Çok kıskandım

mı? Hayatta demem! En iyisi görmezlikten gelmek diye düşünüp koluna girdim ve şımarık kızlar gibi "Gidelim mi?" diyerek tatlı bir şekilde gülümsedim. Şüpheli gözlerini üzerimde gezdirip, "Gidelim," dedi ve birlikte çıkıştan çıktık.

Ela için alacağım şeyi biliyordum. Nerede bulacağımı da biliyordum. Akın'ı benimle beraber Zeytinburnu'nun ara sokaklarına sürüklemiştim. Yürümeyi pek sevmeyen beyimiz, on dakika geçmeden papağan gibi ötmeye başlamıştı bile.

"Nereye gidiyoruz?"

Göz devirdim.

"Az kaldı. Şu ilerideki renkli dükkân," diyerek elimle işaret ettim.

"Ne yapacağız orada?"

"Bekle ve gör," deyip ona gülümsedim. Oflayarak başını eğdi ve yürümeye devam etti. Dükkâna geldiğimizde hızla içeri girdim. Yaşlı bir adam tezgâhın gerisinde duruyordu. Etraftaki her şey renkliydi. Ben ağzım açık bakıyordum.

"Buyurun, hoş geldiniz," dedi amca ve tezgâhın önüne geçti. Akın hâlâ elimi tutarak peşimden geliyordu.

"Merhaba, karanlıkta parlayan boyalardan ve çıkartmalardan var mı?" diye heyecanla sordum.

"Tabii, var kızım. Hangi renk?" diye sordu amca.

"Mor," deyip güldüm. Mor, Ela ile benim en sevdiğimiz renkti. Amca başını sallayarak raflara yönelince Akın, "Boyayla ne yapacaksın?" diye sordu.

"Genelde Ela ile otururken tavanı izleriz. Ben de artık boş beyaz tavanı izlemekten sıkıldım ve süslemeye karar verdim," diyerek omuz silktim. Gülerek başını salladı.

"Ne? Komik mi?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Hayır, tam senlik bir hediye," dedi. Ona bir bakış atıp etrafıma bakındım. Üç boyutlu kelebeklerden bulunca onlardan da

aldım. Kucağımı küçük ışıklarla doldurdum. Ela'nın odasının tavanı bunlarla çok güzel olacaktı!

"Buyur kızım." Amca bana seslenince aldığım diğer malzemeleri de tezgâha koydum. Amca hesaplama yaparken çantamdan cüzdanımı çıkardım. Elimin üstünde Akın'ın elini hissedince ona baktım.

"Akın sakın! Bu, benim hediyem," diye direttim. Para takıntısından nefret ediyordum! Gittiği her yerde, her şeyi ödeme huyu bir gün onu daha da fakirleştirecekti.

"Hayır," dese de, "Asıl sana hayır! Bu benim hediyem," diyerek eline vurdum.

"Ela'ya ben de hediye almadım. O zaman ikimizin hediyesi olsun," diye bir fikir yürüttü. Ona baktım. Teklifini düşündüm ve makul görerek başımı salladım.

"O zaman yarı yarıya ödeyeceğiz," diyerek parayı amcaya uzattım. Pes ederek başını salladı. Poşeti amcadan aldı ve iyi günler dileyerek mağazadan çıktık.

Akın, yol boyunca bana üniversitede okuduğum bölüm hakkında sorular sordu. Ben ise hepsini heyecanla cevapladım. Bay Pimpirikli'ye gıcık olsam da bölümümü ve arkadaşlarımı seviyordum. Akın'ın, arkadaşlarımdan sadece Ela ve Yiğit ile tanıştığını fark ettim. Aklıma onu diğer çocuklarla tanıştırma fikri gelince yüzüne baktım. Birazdan metrobüse varacaktık ve ayrı taraflardan bineceğimiz için sorma şansım olmayacaktı. Bir şey söyleyeceğimi anlamış olacak ki kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Ela parti veriyor. Ben de orada olacağım ve düşündüm de belki sen de gelmek istersin." diye alt dudağımı dişleyip Akın'a baktım. Sorum karşısında şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Sizin concon tayfayla takılabileceğimi sanmıyorum," dediğinde baygın bakışlarımla karşılaştı.

"Ben zaten senin araba markası isimli arkadaşlarınla takılmaya bayılıyordum! O kadar iyi anlaşıyoruz ki sana anlatamam! Her

gün bir araba galerisinde buluşup cansız adaşları ile vakit geçiriyoruz." Göz devirme sırası ondaydı.

"Aynı şey mi?" diye sordu. "Senin arkadaşların üniversiteli gençler. Bana göre değil." Olduğum yerde durup ona baktım.

"Niye, sen kırk yaşında mısın?" diye sordum. Kollarımı göğsümde bağlayarak ona baktım. "Araba isimli kızlarla takılmak sana göre ama üniversiteli gençlerle takılmak değil, öyle mi?" Kaşlarımı havaya kaldırarak üstünlük tasladım. Yine ve yine ofladı. İtiraz etmek için bana baktığı sırada tek kaşımı kaldırarak buna müsaade etmedim.

"Üf tamam! Nerede bu parti?" diye sordu. Bir maçı daha kazanmanın sevinciyle gülümsedim. Dövüşmekte iyi olabilirdi ama laf dalaşında beni geçemezdi.

"Akşam altıda, Her Zamanki Kafede," dedim. Göz devirerek bana baktı. "Okyanus, ben nereden bileyim sizin her zaman gittiğiniz kafeyi?"

Aldığım nefesi sıkıntıyla geri verdim. "Kafenin adı o! Seninle Florya sahiline gittiğimiz yerde küçük kafeler vardı. Gidince görürsün," deyip ona baktım.

"İyi, anladık," diye ters bir tonda konuşup ilerledi. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

#@#

Döndüğümde Ela çoktan eve gelmişti. Yatağına uzanmış, dergi okuyordu.

Gözünü dergiden ayırmadan, "Neredeydin?" diye sordu.

"Akın ile hediye almaya gittik. Ha bu arada, Akın'ı da davet ettim, haberin olsun," diyerek ceketimi çıkardım ve masaya attım. Ela yatakta bana doğru döndü.

"Neden?" diye hesap sordu. Anlamayarak ona baktım. Bu ikisi benim hastalandığım günden sonra kanki olmuşlardı.

"Ne demek neden? Çünkü onu da yanımda görmek istiyorum," diyerek yatakta yanına uzandım.

"Seninki nasıl oldu da bizimkilerle takılmayı kabul etti?" diye sordu dergisine bakarken. Ona başta kabul etmediğini falan söylemedim. Hatta hiçbir şey söylemeden, başımı omzuna yaslayıp dergiyi okumaya başladım.

Bütün dergiyi okuduktan sonra Ela dergiyi alıp yere fırlattı. Göz devirdim, kafamı omzundan çekerek yastığa koydum ve boş beyaz tavana baktım. Bu tavan artık boş olmayacaktı. Bunu hatırlayarak gülümsedim.

"Boş tavana bakıp mal gibi gülümseme de kalk hazırlan." Hakaretlerine göz devirerek yerimden kalktım. Sabah hazırladığım kırmızı elbiseyi üzerime geçirip turuncu saçlarımı açık bıraktığımda saçlarımla elbisenin uyumsuzluğu karşısında başımı eğdim.

"Elocan, bu turuncu kafaya kırmızı elbise gitmiyor!" dedim. Üzerine siyah dantelli üstünü geçiren Ela, tipime bakıp kahkahalar attı. Hatta hızını alamayıp oturduğu yeri yumruklarken sinirle dolaba yöneldim. Üç tanecik elbisem vardı ve hiçbiri istediğim gibi değildi. Ela'nın kahkahaları artarken, oflayarak kenarda duran beyaz elbiseyi aldım ve yatağa attım.

"Gülmesene be!" diye bağırdım. Kız artık gülmekten akan gözyaşlarını siliyordu. Onun da doğum günü olduğu için sessizliğimi koruyarak üzerimdeki kırmızıyı elbiseyi çıkardım ve beyazı giydim. Böyle daha iyiydi. Turunculuktan çıkan saçlarımı tepede sıkıca bağlayarak yüzümün daha ön plana çıkmasını sağladım.

Yerde gülmeyi bırakan arkadaşım, üzerini giyip makyaj masasına oturdu ve saatler süren boyanma işi başladı. Ben ise onun başında dikilip beklemek yerine oturma odasına girdim. Efe yine Canım Kardeşim izlerken ağzına meyve tıkıştırıyordu. Ela'nın dibinde beklemek mi Efe ile yüzüncü kez izlediğim bölümü izlemek mi derken koltuğa oturmuştum bile.

#@#

"Ben hazırım!" Ela'nın sesi oturma odasında yankılandığı sırada biz Efe ile beş bölüm devirmiştik bile. Diğer bölümleri izledikçe Mıncır'a gıcık oluyordum.

"Ya bu Mıncır ne kadar gıcık bir karakter!" diye bağırdığımda Efe, bunu bekler gibi hızla bana döndü. "Değil mi, Okyanus abla? Ben de hiç sevmiyorum onu!" Yani bu akşam, bu çizgi filmi yapanlara uzun bir mesaj yazacağım kesinleşti.

Tam ağzımı açıp sövecekken atkuyruğu yaptığım saçım çekilince, bağırarak arkamı döndüm ve saçımı çeken Ela'ya bir tane geçirdim.

"Bugün yirmi bir oldun Okyanus, on bir değil." Ela'ya dil çıkarıp, acıyan saçımı okşayarak yerimden kalktım.

#@#

Her Zamanki Kafeye geldiğimizde diğerlerinin çoktan gelmiş olduğunu gördüm. Çirkef Sena'dan Dağhan'a kadar herkes oradaydı.

"Happy birthday twins!" Sena bağırarak bize doğru gelirken Ela gözlerini devirerek bana döndü. "Bu mal niye böyle konuşuyor?" diye sordu. Ben şimdi ona Murat ve Sena ile ilgili yeni dedikoduyu anlatırsam tüm günü bize zehir ederdi. O yüzden sırtını sıvazlayıp, "Doktor kendi hâline bırak, dedi kanki. Takma," dedim. Tam kafaya takacaktı ki Yiğit'i gördü. Umarım bugün aralarındaki buzlar erir ve eski hâllerine dönerler. Ela, ilişki durumu karışık diye benimkinin de düzgün olmasına müsaade etmiyordu.

"İyi ki doğdun," diyen Yiğit, Ela'yı kollarının arasına alarak sıkıca sarılınca içimden şükrettim. Sonunda normale döneceklerdi. Küçük enişte Ela'dan ayrılıp bana baktı ve sırıtarak, "Sana da mutlu yıllar, baldız," dedi. Gülerek, "Sağ ol, küçük enişte," dedim.

Gelenler doğum günümüzü kutlayarak masalarına tekrar otururken biz de uzun masaya oturduk. Yiğit ile Ela tam karşımda oturuyor ve birbirlerine aşk dolu bakışlar atıyorken Çirkef Sena'nın, "Ah, so romantika!" demesiyle bütün büyü bozuldu. Murat oflayarak başını eğdi. Çocuk dertli dertli bu kızdan nasıl kurtulacağını düşünüyordu. Los Angeles'a giderek kurtulacağını sanırken Sena, onu orada da bulup çocuğun hayatını zindan edebilirdi.

"Yalnız romantika değil, romantic olacaktı o, Sena," diyen Çakma Amerikalı Dolunay, ördek bakışlarını Sena'nın üzerinde gezdirmeye çalıştı. Hatası yüzüne çarpılan Sena, İngilizceyi bir kenara atarak, "Ben seni bir romantik yaparım, kıpkırmızı olursun! Çek ördek gözlerini sevgilimin üzerinden!" diyerek Murat'a sarınca gülmemek için kafamı çevirmemle diğer tarafıma oturan Burak'ı gördüm.

"Okyanus, çok güzel olmuşsun," dedi Burak gülümseyerek. Bir şey demeden gülümsedim ve başımı salladım.

Kafamı kapıya çevirip içeriye girenlere baktım. Herkes buradaydı ancak Akın hâlâ yoktu. Normalde bir saat verdi mi tam o saatte orada olurdu. Şimdi altıda burada olacağını söylemesine rağmen yoktu.

"Nasılsın?" Burak'ın konuşmasıyla tekrar ona döndüm.

"İyilik valla, aynı. Sen?" diye sordum. Onu zaten hem üniversitede hem de İngilizce kursunda yeterince görüyordum ve neler yaptığını biliyordum.

"Aynı," deyip başını salladı. "Bizim bu Filipinli hoca eskiden de böyle miydi?" diye yeni bir soru yöneltince, gözlerimi kocaman açarak ona baktım. Ona, İngilizce kursuna daha önceki gidişimde Filipinli hocanın yaptıklarını anlatmıştım ve Burak kahkahalara boğulmuştu. Kadını çıldırttığım zamanları hatırlamak beni de güldürmüştü.

"Okyanus!" Kafasıyla kapıyı işaret ediyordu. Kapıya baktığımda ise kızgın boğa gibi bakan Akın'ı gördüm. Bilerek fazla sevimli davrandım ve el salladım. Kızgın bakışları ile boş olan diğer tarafıma gelip oturdu.

"Hoş geldin," diyen sesim ikaz doluydu. Arkadaşlarımın yanında saçma sapan bir şey yapmamasını umuyordum. Gözleri Burak'ta iken başını salladı. Kolunu sıkmamla bana döndü.

"O kim?" diye kulağıma doğru fısıldadı.

"Okuldan arkadaşım, Burak," dedim normal bir şekilde. Tam ağzını açıp bir şey diyecekken Yiğit, "Nasılsın, Akın?" deyince ağ-

zını kapatarak ona döndü ve konuşmaya başladı. Ela ile göz göze geldiğimde gözlerini kocaman açarak bana baktı. Alttan bacaklarını tekmeledim.

"Selam! Ben Sena!" Masanın üstünden uzanan bir el Akın'ın önünde bitince gözlerim kocaman açılmış bir şekilde onlara döndü. Akın, Sena'nın elini tutup sıkarken Murat'ın başını havaya kaldırıp, "Ne olursun Allah'ım, şu çocuğa âşık olsun," diye dualar ettiğini gördüm. Hemen elimi ikisinin elinin üstüne koyup, "Ben de Okyanus!" dedim. Akın'ın bakışları bana döndü. Aynı tatlı gülümsemeyle ona baktım. Elimin üstünde bir başka el hissederken, "Ben de Dolunay!" diye düzgün bir şekilde konuşan Dolunay'a baktım. Kız Akın'a bakarken ördek surat ifadesini takınmak yerine oldukça normal bakmaya başlamıştı.

"E, ben de Dağhan. Geri kalmayayım o zaman," diyen Çakma Yağız'ım elini Dolunay'ın elinin üstüne koymuştu bile. Ben Dağhan'a bakarken Dolunay, "Çok yakışıklısın," diyerek Akın'ın gözlerinin içine bakınca tükürüğümde boğulacaktım. Elimle tüm elleri dağıtarak, "Garson!" diye bağırdım.

#@#

Yemek yeme faslı, tam olarak Sena ile Dolunay'ı Akın'dan uzak tutmak ve Murat'ın yaptığı duaların kabul edilmesini engellemekle geçti. Yediğim pizzadan hiçbir halt anlamazken, Yiğit sandalyeden kalkınca bakışlar ona döndü.

Akın'a "Sigara içer misin?" diye sordu.

"Yok ama eşlik ederim sana," diyen Akın yerinden kalkıp Yiğit ile gittiği an Dolunay'ın yakasına yapıştım.

"Bana bak, pörtlek göz!" diye bağırdım. "Akın'dan uzak durmazsan çirkeflik neymiş, gösteririm sana. Sena bile yanımda masum kalır, ona göre!"

"Ta... Tamam." Dolunay kekeleyerek bana bakınca, onu bırakıp Sena'ya yapışacağım sırada sandalyesini geri iterek benden kaçtı.

"Ben mesajmı acayip net bir şekilde aldım," dedi.

"Akın senin sevgilin mi?" diye soran Burak'a başımı olumlu anlamda sallayıp, "Yabancı marka araba isimli kızlardan ve bu ikisinden kurtarabilirsem, evet," dedim. Kaşları havaya kalkan Burak'a bir şey demeden önüme dönerken Ela, gülmemek için kendini tutmaktan kıpkırmızı olmuştu. Masanın altından ayaklarını tekmeledim.

Birkaç dakika sonra Akın ile Yiğit gülerek yanımıza geldiler. Bu sefer Ela ile anlamayan bakışlar attık birbirimize.

"Ay karaoke bar tekrar açılmış! Hadi, şarkı söyleyelim!" diyen Sena ile Dolunay hızla yerinden kalktı. Diğer masada oturan okul arkadaşlarımız yerlerinden kalkıp karaoke kısmına geçerken Ela, bağırarak sandalyesinden kalktığı gibi kızların peşine takıldı. O karga sesiyle şarkı söylemeye nasıl cesaret edebiliyordu, anlamış değildim. Burak ile Dağhan birlikte masadan kalkarak şarkı söyleyenleri izlemeye gittiler.

Masamız boşalırken Akın, lavaboya gideceğini söyleyerek kalktı. Yiğit ile baş başa kalmıştık. Bana attığı ima dolu bakışlara göz devirdim.

"Ne, Yiğit? Ne?"

Yiğit başını iki yana sallayıp, "Hiç. Bu çocuk gerçekten seni seviyor, onu anladım," demesiyle yutkundum. Akın'ın ağzından beni sevdiğini hiç duymasam da Yiğit'in bunu anlamış olması hoşuma gitmişti.

"Gerçekten mi?" diye heyecanla fısıldadım.

Başını olumlu anlamda sallayıp, "Evet, seni seviyor," dedi.

"Ben de onu seviyorum," diye utangaç bir şekilde fısıldadım.

"Karakterli bir çocuğa benziyor. Fakat onunla bir geleceğin olur mu sence, Okyanus?" Yiğit bile aynı konuyu açıyordu. Benimle uğraşmak yerine şu an karaoke kısmında karga sesiyle tüm kafeyi inleten sevgilisi ile uğraşsa olmaz mıydı?

"Yiğit, kapatalım bu konuyu," dedim ve kollarımı göğsümde bağlayarak arkamı dönüp şarkı söyleyen Ela'yı izledim.

"Ne zamana kadar kaçacaksın bu durumdan?"

Ona hiç bakmadan, "Mümkün olduğunca!" diye sinirle bağırdım.

"Okyanus!" Hızla ona dönüp, "Lütfen, Yiğit!" dedim. Bugünün içine etmek zorunda mıydı?

"Ne oluyor?" Bakışlarımı, sesi şüpheli çıkan Akın'a yönelttim. Yutkunarak gözlerimi kırpıştırdım.

"Yok bir şey," diyerek Ela'yı izlemeye devam ettim. Yiğit'in sandalyesini çekip kalktığını duydum ve sonra sahneye doğru gidişini gördüm. Ela ikinci bir şarkıya geçeceği sırada elinden mikrofonu alıp, ona sarılarak sahneden indirdi. Kollarımı bağlayarak boş boş bakındım. Neden böyle olmak zorunda ki? Ela ile Yiğit'e baktım. Gelecekleri olabilirdi. Peki, ben ve Akın? Bize ne olacaktı? Gözlerim dolunca, ağzımı açıp nefes aldım.

"Okyanus, ne oldu?" Akın'ın endişeli çıkan sesini duyunca ona baktım.

"İyiyim," diye yalan söyleyerek tebessüm ettim. Emin olmak için yüzüme baktı. Hemen kendimi toparladım.

"Elindeki kutu ne?" diye lafı değiştirdim.

"Senin hediyen," diye mırıldandı. Şaşkınlıkla oturduğum yerde doğruldum.

"Bana mı aldın?" diye şaşkınca sordum. O ise gülüp kafasını salladı.

"Ne aldın?"

"Hediyeler verilince. Ha bu arada, burada çok kalmasak olur mu?"

Sorusuyla gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

"Niye?" diye merakla sordum.

"Seni bir yere götürmek istiyorum," deyince sesli bir nefes aldım. Kalbim nereye götüreceğini merak ederek heyecanla atmaya başladı. Ela'nın kızmayacağını bilsem hemen şimdi kalkar giderdim de onun tribi ile uğraşmak istemiyordum. Doğum günümün, bir sürü insan içerisinde kutlanmasını değil, sade ve kendi aramızda olmasını tercih ederdim. Sadece ben ve Akın olsaydık da yeterli olurdu.

"Hediyeler açılınca gideriz," dediğimde başını sallayarak arkasına yaslandı ve şarkı söyleyenleri izledi.

Birden ışıklar kapanıp doğum günü şarkısı çalmaya başlayınca, utanarak yüzümü ellerimin arasına aldım. Ela, koşarak yanıma geldi ve "İyi ki doğduk!" diye öyle bir bağırdı ki gülmeden edemedim. Yerimden kalkıp, "Evet, iyi ki doğduk, deli kız," diyerek ona sarıldım. Önümüze indirilen pastayı görmemle utanarak Ela'ya sarıldım. Birkaç saat önce Ela ile çektirdiğimiz fotoğrafımız pastayı süslüyordu.

Birlikte mumları üfledik ve herkes alkışladı. İlk defa bir doğum günümü bu kadar kalabalık bir ortamda kutluyordum. Herkes sırayla gelip, tebrik edip, hediyelerini verince nedense utanmıştım. Sıra bana gelince Ela'ya hediyesini verdim. O da bana verdi. Önce o açtı. Boyayı ve ışıkları görünce önce çığlık attı, sonra da kahkaha. Onun tepkisine anlam veremeden kendi hediyemi açınca kahkahama mani olamadım. Ela, bana karanlıkta parlayan boyaların sarı kırmızısını almıştı. Bir de benim gibi küçük ışıklar.

"Allah'ım ya! Gel buraya!" deyip gidip Ela'ya sarıldım.

"Seni çok seviyorum, Okyanus!"

"Ben de seni," dedim biricik arkadaşıma bakarak. Birden, "Biz Justin Bieber ile aynı gün doğduk, oğlum!" deyince güldüm ve ona sıkıca sarılıp zıpladım. Ela'dan ayrılırken Akın ve Yiğit'in bize bakarak güldüklerini fark ettim.

"Okyanus." Burak'ın sesini duyunca, ona gülümseyerek baktım. Maviş gözleri mutlulukla parlıyordu.

"Doğum günün kutlu olsun," deyip bana bir kutu verince kalakaldım. "Buri, sen beni maça götürerek hediyeni erkenden vermiştin ama ya!" dedim.

"Bu onun bonusu olsun," dedi gülerek. Ona tebessüm edip, "Teşekkür ederim," dedim ve kutuyu açtım. Gördüklerimle ağzım ve gözlerim aynı anda ve büyük bir şaşkınlıkla açıldı. Önce kutuya, sonra Burak'a baktım. Sonra yine kutuya... Zorla yutkundum.

"Burak, bunlar süper!" deyip kutuyu masaya koydum ve Galatasaray'ın parçalı formasını çıkardım. Üzerinde neredeyse tüm futbolcuların imzası vardı.

"Ne! Fatih Terim'in de mi imzası var!" diye bağırıp Burak'a baktım. Güzel gamzelerini göstererek gülümsüyordu.

"Şey, evet. Tanıdıklar vardı," dedi başını oynatarak. Kutunun içindeki eldivenleri görünce onları çıkardım.

"Onlar Muslera'nın kendi eldivenleri." Bu sözlerle olduğum yerde sendeledim. Sanırım kalpten gidiyordum. Alabileceğim en güzel hediyelerden birini almıştım. Maça gitmekle kalmayıp imzalı forma ile hayranı olduğum adamın eldivenlerini kazanmıştım.

"Kalpten gideceğim şimdi!" diye inledim.

"Ay resmen bir forma için delirdi kız." Sena'nın yorumuyla gözlerimi ona çevirdim.

"En azından senin gibi çanta aldığım için okulun ortasında deliler gibi ağlamıyorum." Herkes kahkahalara boğulurken, Sena bana somurtarak baktı. Geçen doğum gününde Murat ona çok istediği pahalı bir çantayı aldığında, okulun ortasında oturup çantaya sarılarak sanki yavrusuna kavuşmuş bir anne edasıyla hıçkırıklara boğulmuştu. Bu hâlini görenler mutsuz, oldukları anda izleyip gülmek için kayda almışlardı. Sena'nın o anki taklidini yaparak, "Murat'ım Murat'ım! Kurban olurum sana Murat'ım!" deyince kahkahalar çoğalmıştı. Sena bir şey diyemeden, somurtarak kafasını çevirdi. Murat ise korkusundan gülemiyordu bile.

"İyi ki doğdun," diyen Akın elinde tuttuğu kutuyu Ela'ya verince, Ela şaşırarak kutuyu aldı. İçindeki üç boyutlu kelebekleri görünce güldü.

Akın, "Okyanus ile aldık," deyip omuz silkti. Sonra bana doğru yürüdü. Yüzünden hiçbir şey okuyamıyordum. O bana yaklaştıkça kalbimdeki kuş pır pır ediyordu. Tam önüme gelince gözlerimin içine baktı. Hipnotize olmuş gibi çikolata gözlerine baktım.

"İyi ki doğdun," diye fısıldayıp kutuyu verdi. Yutkunmadan edemedim.

"Teşekkür ederim," dedim ama gözlerinin içine bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Onun varlığı bana verilmiş en güzel hediyeydi.

"Aç, mavi göz," diye yavaşça emredince ona bakmayı bıraktım ve kutuyu açtım. Gördüğüm hediye ile nefesim tıkandı. Nefes almak için kendimi zorladım.

"A... Akın!" diye şaşkınlıkla soludum. Kutudaki kitabı elime aldım. Gözlerim doldu ve ağlamaya başladım. Gözyaşlarım kitabın üzerinde yazılı olan Kalp Ne İsterse O Olur kelimelerine dökülüyordu.

"Yağız ile Şeyda'yı hep sayfalarda okumak istediğini söylemiştin. Belki hikâyeleri henüz bitmedi ama biten bölümleri burada," sözleriyle kalakaldım. Ela onun hayalî karakterimi kıskandığını sanırken o, hayalî karakterimi benimle buluşturmak için uğraşıyordu. Akan burnumu çekip ona baktım.

"Şimdi de bir kitap için ağlıyor," diyen Sena'yı duymazdan geldim.

"Akın bu çok... Çok güzel ve inanılmaz bir hediye," diye şaşkınlıkla fısıldadım.

"Bizim kitabımız bitince onu da bastırırım. Ama önce bitirmeliyiz," deyip bana gülümsediğinde sıkıca boynuna sarıldım. Maalesef boyum yetmediği için parmak uçlarımda bile zor dursam da ayrılmadım. Akın ellerini belime dolayarak, bana sıkıca sarılırken sadece Doğu ile Kelebek'in değil, bizim hikâyemizin de mutlu bitmesini diledim. Sırf Yağız ile Şeyda'nın hikâyesini sayfalarda okumak istediğimi söylediğim için kitabı bastırmıştı. Onu

o kadar çok seviyordum ki ondan ayrılma düşüncesi bile kalbimi durduruyordu. Bir şey olsa ve ayrılsak ne yapardım? Yapamazdım. Ölürdüm. Beni ben olduğum için seven başka birini bulamazdım. Herkesin diğer yarısı, ruhunun kayıp parçası vardı. Benimki Akın'dı. Bundan emindim. Şimdi onu bırakamazdım.

"Tamam be, ayrılın!" diyen Ela'nın sesiyle gülerek ondan ayrıldım. İnsanların bir kitap için ağladığımı sandıklarını biliyordum ama işin özü, anlayamayacakları kadar farklıydı.

"Ela, doğum günün tekrar kutlu olsun. Ben Okyanus'u bir yere götürmek istiyorum. Sizin eve bırakırım." Ela gözlerini kırpıştırarak Akın'a baktı. Onu hep dövüşçü bir serseri olarak görüyordu ama tanıdıkça kalbinin güzelliği karşısında mest olmuştu.

"Hey durun! Daha ben hediyemi vermedim," diyen Yiğit bana doğru geldi.

"İyi ki doğdun, baldız," deyip bana bir kutu verdi. Açınca içinde bir bileklik olduğunu gördüm. Gülerek, "Eyvallah, küçük enişte," dedim. Yiğit yanımdan ayrılıp sevgilisinin yanına gitti ve elini tutarak sahneye götürdü. Ela dâhil herkes şaşkınlıkla ona bakıyordu.

Yiğit sahnede bir dizinin üzerine çöküp Ela'nın elinden tutunca Sena'dan bir yakarış koptu. Kızın dört yıldır beklediği an Ela'nın başına geliyordu. Ben bile ağzım açık kalmıştım. Yiğit kıza soğuk davranıp aralarına buzdan dağlar koyarken şimdi önünde diz çöküyordu.

Ela'nın gözlerinin içine bakarken aşk dolu bir sesle, "Ela," dedi. Bu sırada Sena artık hıçkırıklara boğulmuştu.

"Sen benim ilk aşkımsın. Kalbimin hızla atmasını sağlayan ilk kızsın. Sen benim tek bedende iki ruhu yaşamak istediğim o kızsın." Sözleriyle kalbim çikolata gibi eridi. Ela ne kadar odun bir kızsa Yiğit de bir o kadar romantikti.

"Ela," dedi Yiğit tekrar ve Sena, kendini yere atıp ağlamaya devam etti.

"Güzelim, benimle tek bedende iki ruhu yaşamaya var mısın?" Yiğit'in sözleriyle Ela gibi ben de ağladım. Kardeşimin sevinci için

ağladım. Kendi bahtsızlığım için ağladım. Kendimi bir an sahnede, Akın'ın bana evlilik teklifi ettiğini düşündüm. Bunun olmayacağını bilmek canımı acıttı ve daha çok ağladım.

"Evet!" Ela heyecanla bağırınca bir alkış tufanı koptu. Yiğit mutlulukla gülümseyip Ela'nın parmağına yüzüğü taktı ve kalkıp ona kocaman sarıldı. Birbirlerine aşkla baktılar ve sahneden indiler. Ela koşarak yanıma gelince ağlayarak ona sarıldım.

"Tebrik ederim," deyip hıçkırdım. O ise hıçkırırken bir yandan gülüyordu. Biz ne ara büyüdük de evlenme yaşına geldik ya! Altımızda boklu bezlerimizle etrafta koşuşturduğumuz günleri daha dün gibi hatırlıyordum.

Gözyaşlarımı elimin tersiyle silip kendime gelmeye çalıştım. Yerde ağlayan Sena hızla gözyaşlarını sildi, yerden kalktığı gibi Ela'nın yanına geldi.

"Bakayım yüzüğüne," diyerek yüzüğü kızın parmağından zorla çıkardı ve ışığa tutarak, "Üç karat G taş ve VVS berraklıkta," diyerek yüzüğün GBT'sini çıkarırken ağzım açık kıza bakakaldım.

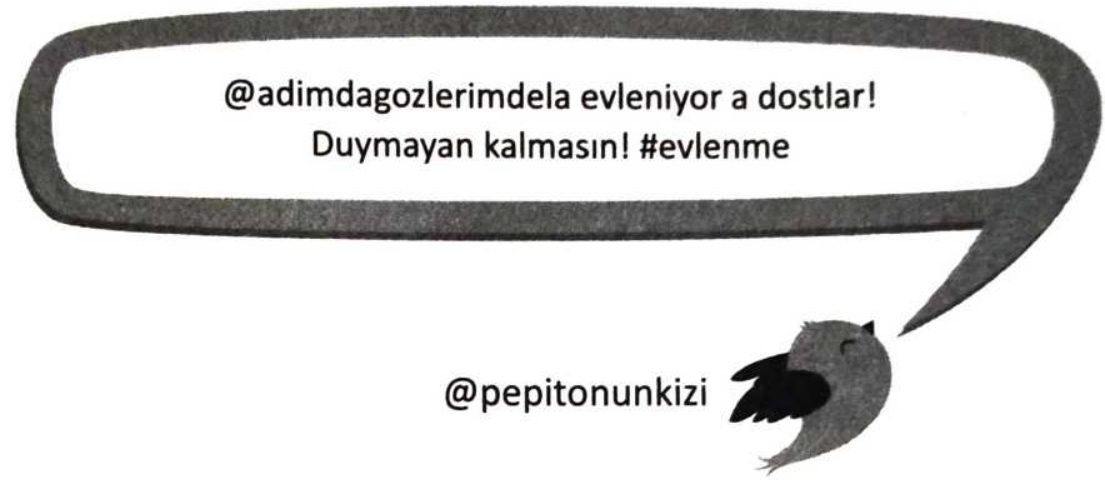
"Şu an o kadar duygusalım ki anlatamam," diyen Dolunay'ın suratı botokslu olduğu için duygusallığı da belli olmuyordu.

"Gidelim mi?" Akın'ın sesi kulağımda yankılanınca, kızarmış gözlerimi ona çevirerek başımı salladım. Gidip Ela'ya son bir kez sarılarak Akın ile kafeden çıktım. Ben metrobüse bineriz düşüncesiyle sağa doğru dönerken, Akın elimi çekiştirip ters istikamete yürüttü.

"Akın, metrobüs diğer tarafta kaldı," diye söylendiğimde elindeki anahtarı kaldırıp bir arabanın kilidini açtı ve şaşırarak kaşlarımı çatıp ona baktım.

"Arkadaşımdan ödünç aldım. Bin hadi," dedi arabanın yanına gelince ve elimi bırakarak şoför koltuğuna oturdu. Kapımı açıp arabaya bindim ve kemerimi takarken, "Ela çok mutlu oldu," diye mırıldandım. Arabayı çalıştırıp, park yerinden çıkarken kuru bir sesle, "Evet," dedi. Ona baktım ama bana bakmadan önüne döndü.

"Beni nereye götürüyorsun?" diyerek şu gıcık ruh hâlimden çıkmaya ve onu da çıkartmaya çalıştım. Soruma karşılık bana bakıp gülümsedi, "Sürpriz," dedi.

Fatoş teyze sana bir mesaj gönderdi.

Halit amca sana bir mesaj gönderdi.

Annelerin Sultanı sana bir mesaj gönderdi.

25. BÖLÜM

İLK!

"Beni nereye götürüyorsun?" diye bininci kez sordum.

O ise bininci kez, "Söylemem," dedi. Olduğum yerde uzanıp, kolunu tutarak, "Ya hadi!" diye mızmızlandım. Bana bakmadan gülerek, "Geldik zaten," dediğinde yola baktım.

Araba yukarı doğru çıkıyordu. Bildiğin tepeye tırmanıyorduk. Akın beni bir yere götürüyor ama nereye?

Sonunda düze çıktığımızda karşımdaki manzaraya nutkum tutularak baktım. Evime sadece yarım saatlik mesafede böyle mükemmel bir yer vardı ve ben bilmiyordum! Rezalet!

Akın arabayı durdurunca kemerimi çözdüğüm gibi arabadan inip, koşarak tepenin ucuna kadar geldim.

Serin hava vücuduma nüfuz ederken, "İnanılmaz!" diye bağırdım. Kendini karanlığa teslim eden İstanbul, ışıklarını ortaya çıkararak harika bir manzarayı gözler önüne seriyordu.

Bana doğru yürüyerek gelen sevgilime dönerek, "Akın, burası muhteşem!" diye soludum. Yanıma gelip benimle birlikte güzel manzaranın tadını çıkardı. Küçük kafede oturup şarkı söyleyenleri dinlemek yerine burada, Akın ile güzel İstanbul manzarasının tadını çıkarmayı tercih ederdim.

"Nereden buldun burayı?" diye sordum ona şaşkınca.

"Bazen uyuyamıyordum ve sizin evin yakınlarına geliyordum. Bir gün canım çok sıkkındı. Önüme gelen ilk otobüse bindim ve aşağıdaki yolda indim. Sonra işte geze geze burayı buldum," diyerek omuz silkti. Ancak ben söylediği sözler karşısında kala-kalmıştım.

"Bir dakika, sen Kemerburgaz'dan Florya'ya mı geliyordun?" diye şaşkınca sordum ama o her zamanki gibi omuz silkmekle yetindi. Bu hâllerine bağışıklık kazandığım için bir şey demeden yamaca oturdum. Akın gelip yanıma oturdu.

Bir süre manzarayı izleyip konuştuk. Çocukluğundaki zorlukları bana anlatınca içim burkuldu. Geceleri bazen aç yattığından bahsedince kendi hayatımın kıymetini anladım. Bunları sanki sıradan şeylermiş gibi anlatması da kendimi daha kötü hissetmeme sebep oluyordu. Elimden bir şey gelmeyeceğini bile bile ona üzgün bir şekilde bakıyordum. Bakışlarımdan rahatsız olmuş olacak ki öksürerek manzaraya döndü. Onu daha fazla rahatsız etmemek adına ellerimi iki yana koyup karşımda duran güzel manzaranın tadını çıkardım.

"Ah, az daha unutuyordum!" diyerek ayaklanıp giden Akın'a kaşlarımı çatarak baktım.

"Neyi?" diye sorduğumda arkasına dönüp bana baktı. Gülümsedi ve bir şey demeden arabaya ilerledi. Arabadan bir şeyler alıp geri geldi. Yanıma oturana kadar onu izledim. Elindekileri bana gösterdi.

Ona bakarak, "Dilek balonu mu?" diye şaşkınca sordum.

"Evet," dedi gülerken. "Görünce aklıma sen geldin. Tam senlik olduğunu düşündüm." Beni bu kadar iyi tanıması karşısında utanarak kıkırdadım. Gözlerimin içine bir bakışı var ki orada eriyip yamaçtan düşebilirdim.

"Bu kadar düşünceli olmak zorunda mısın?" diye hayranlıkla fısıldayınca şaşkınca bakma sırası ona geçti. Gülmek ile gülmemek arasında, "Bunun düşünceli olmakla alakası yok, Okyanus," dedi.

Ama o neden ismimi bir ahit gibi bir dua gibi, söylüyordu? Sesi neden böyle insanın içini ısıtacak ve gözlerini kapatıp huzurlu hissetmesini sağlayacak gibi çıkıyordu? Ya da sesi normaldi de benim kulağıma mı böyle mükemmel geliyordu?

Yok, hayır.

Akın her şeyiyle mükemmeldi. Ben hep erkekleri okuduğum kitaplardan tanıdığım için hepsinin aynı fabrikadan çıkma olduklarına inanıyordum. Hepsi düşüncesiz ve kıymet bilmezdi. Ta ki ellerinden kayıp gidene kadar... Ancak Akın'ı tanımak benim tüm düşüncelerimi silip süpürmüştü.

"Soruma cevap vermedin!" deyip bana bakınca daldığım düşüncelerden çıkıp Akın'a baktım.

"Ya aslında ben kitaplarda okurken..." Of, söyleyeceğim ama yine gülecek bana! Yine hayalle hayat arasında gidip geldiğimi suratıma vuracaktı. Ona yalvaran gözlerle baktığımda tuhaf bir şey söyleyeceğimi anlamış olacak ki kahkahasını zor tutuyordu.

"Tamam, söyle," diyerek gülmemek için debelendi. Ancak çoktan yüzü kahkahasını tutmaktan kıpkırmızı olmuştu bile.

"Of!" diyerek somurttum.

"Tamam, söyle hadi." Kirpiklerimin altından ona baktım. Eh, en azından çok gülmüyordu.

"Tamam," diyerek oturduğum yerde dikleştim. "Ben sadece seni tanıyınca ne kadar mazoşist biri olduğumu anladım," diye mırıldandım. Zavallım, kaşlarını çatarak neden böyle bir şey söyledim diye anlamaya çalışıyordu.

"Neden?" Tüh bulamadı!

"Çünkü kitaplardaki karakterler kızlara hep kötü davranıyor. Mesela kendi yazdığım karakter Doğu! Onun yaptıklarını yazdığımda sen hep bana kızıyordun. Ali'nin ruh hastası olduğunu söylüyordun. Aslında ne demek istediğini seni tanıyınca anladım," deyince, kafasını sallayarak tebessüm etti. Bir şeyler söylemek istiyor ama kızarım ya da utanırım diye kafasında tartıyor gibiydi. Eh, gülmesinde biraz da kurduğum cümlenin tuhaflığının etkisi de yok değildi hani.

"Okyanus," dedi gülen bir sesle. "Biz erkekler aynı fabrikadan çıkmış olabiliriz ama seri numaralarımız farklı." Kurduğu cümleden sonra elimle yüzümü kapatarak gülmeye başladım. Kendi hâlime mi yoksa ona mı gülüyordum, bilmiyordum.

Şu anki durumumuzun tuhaflığına gülüyor da olabilirdim. Yani ben ona okuduğum kitap karakterlerinin kendisine benzemediğini anlatırken o bana erkekleri anlatıyordu.

"Yani hepimizin aynı olması gerekmez. Ben sana zarar vermeye kıyamam. Senin bir damla gözyaşının yere düşmesine bile engel olmak isterken sana kıyamam."

Lanet olsun, sen okuduğum kitaplardaki erkekler gibi değilsin! Hatta bugüne kadar senin gibi birini tanımadım ben. Kimsin sen, Akın? Senin gibiler bu dünyada hâlâ yaşıyor muydu? Gün geçtikçe ona daha çok tutuluyordum.

"Artık şu hayal ile hayat arasındaki çizgiden çık," deyip başına yana yatırdı ama gülümsemesini durduramadı. Bazen kızıyordu ancak o da benim bu hâlimi seviyordu.

Şımarık kızlar gibi omuz silkip, "Huyum kurusun," dediğimde gözleri bir an dudaklarıma takıldı. Anında kızardım ve göğüs kafesim sıkıştı. Ağzımı açarak kocaman nefesler aldım.

"Hadi, balonları uçuralım." Teklifiyle zorlukla başımı salladım. Yerimden kalkarak dilek balonlarından birini aldım. Akın da yanıma gelip diğerini aldı. Cebinden çıkardığı çakmağı göstererek, "Yiğit'ten arakladım," deyince kıkırdadım. İkimizin balonunu yaktı.

"Dilek tuttun mu?" diye sorduğumda gülüp, "Batıl inanç," dedi. Batıl da olsa gözlerimi kapatarak dilek diledim. Onunla sonsuza dek birlikte olmayı dileyerek balonumu bıraktım. Güzel manzaraya karışan dilek balonlarına gülümseyerek baktım. Akın'a baktığımda dalgınca süzülen balonlara bakıyordu. Keşke şu an aklından geçenleri bilebilseydim.

"Sıkılmıyor musun benden, Akın?" Ani sorumla birlikte kaşlarını kaldırıp bana baktı. Sorum tuhaf gelmişti. Oysaki ben çok ciddiydim.

"Neden sıkılayım ki?" diye gülerek konuştu.

"Bilmem, senin hayatındaki kızlar gibi değilim," diye mırıldandım.

"Evet, bu doğru. Sen hayatımdaki kızlara hiç benzemiyorsun." Kafamı sallayarak manzaraya doğru döndüm. Söylediği sözler kalbimi ağrıtmıştı.

"Sen değişiksin Okyanus." Sesi güler gibi çıkıyordu. Gözleri öyle yoğun bakıyordu ki bu his bende ağlama isteği uyandırıyordu.

"Ben seninleyken kendimi huzurlu hissediyorum, Okyanus. Senin bir gülüşün benim gülmemi sağlıyor. İsmimi senin ağzından duyduğum zaman... Keşke her şeyin ismi Akın olsa diye düşünüyorum." Nefesim tıkandı. Kalbim yerinden çıkacak gibi hissettim. Zorlukla nefes alarak ona baktım. Bu haksızlık! Bana böyle bakarken ve böyle konuşurken nasıl sakin kalabilirim ki?

"Okyanus, sen başkasın. En azından benim için başkasın. Herkes için sıradan olabilirsin ama benim için sıra dışısın." Fısıltıyla çıkan şiirsel sesi beni benden aldı. Titreyen gözlerimle ona baktım. Gülümsedim. Titreyen vücudumu zorlukla ona yaklaştırdım. Elini kaldırıp sol şakağımın üzerine koydu.

"Çok güzelsin," diye fısıldayıp elini şakağımdan yanağıma kadar götürdü. Ancak sözleri karşısında güler gibi bir ses çıkardım.

"Güzel mi?" diye sordum. "Hadi ama Akın! Bana yalan söylemek zorunda değilsin. Ne olduğumu biliyorum ben." Kelimelerin ardında saklanan acı, sesim ile ortaya çıkmıştı.

"Bilmiyorsun. Kimse sana benim gözlerimden bakmamış. Sen bile." O kadar yavaş ve yumuşak konuşuyordu ki en afili şairleri bile kıskandırabilirdi.

"Klasik laflar bunlar," deyip yutkundum. Nedense bu konuda kendime karşı öz güvenim yerlerde sürünüyordu. Çevremde çok fazla güzel kız olduğundan dolayı kendimi asla öyle göremiyordum. Bence bir insanı güzel kılan dış görünüşü değil de kendine olan güveniydi ve o, bende yok denilecek kadar azdı. Başımı eğerek ondan sakladığım yüzümü, hâlâ yanağımda olan eliyle nazik bir şekilde tutup kaldırdı.

"Klasikler asla eskimez, Okyanus. Çömezler asla klasik lafların yerini tutamaz." Çikolata gözlerine bakmaktan kendimi alamıyordum. Onu gerçekten seviyordum. Adının her daim adımın yanında olmasını istiyordum.

"Benim neyim güzel ki?" diye gülerek konuştum. Arkadaki acıyı sadece ben mi hissediyordum yoksa Akın da hissetti mi?

"Neyin güzel değil ki?" dedi gözlerime doğru gülümseyerek. "Gözlerin insanı hipnotize edecek kadar mükemmel. Tenin yumuşacık," diyerek çıkık olan elmacık kemiklerime parmakları ile dokundu. Elleri sıcacıktı. Kendimi ona bakmaktan alamıyordum. Beni en çok üzense o güzel yüzünün hep yara bere içinde olmasıydı. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan parmak uçlarımda yükseldim ve parmaklarımı yaraların üzerinde gezdirdim. Gözlerini kapatıp nefes verdi.

Bu hiç adil değil!

Hayat neden böyle? Yüzünü kendime doğru çekip yetişebildiğim yaralarına küçük öpücükler bıraktım. Uzun boyluydu ve bu çok zor oluyordu. Belimden tutarak beni kaldırdı ve ayaklarının üzerine bastım. Kafamı yan yatırıp boynuna başımı gömdüm ve ona sarıldım.

"Çok zayıfsın," dedi hayıflanarak.

"Sen de eşek kadarsın," diye mızmızlandım. Biraz daha ufak olamaz mıydı? Bu kadar uzun olması benim açımdan zordu. Gerçekten de zor! Sarılmak istesem sadece gövdesine sarılabiliyordum.

"Kilo alman lazım," dedi sahte bir kızgınlıkla.

"Seninle sevgili olduğumdan beri neredeyse üç kilo aldım."

"Nerene gidiyor bu kilolar, bilmiyorum ki!" diye numaradan sinirlendi.

"Göbeğime," deyip kızgınca baktım ona. Kaşlarımı çatarak, "Sayende göbekli oldum," dedim.

"Hani bakayım," diyerek elini göbeğime götürdü. Sahte kızgın bakışlarını bana çevirip, "Bu mu göbek?" dedi. "Küçücük bir

çıkıntı bu! Hamile hâlini çok merak ediyorum senin." Cümlesi bitince benim kalbimdeki kuş kanat çırparken o bir, an yutkunamadı bile. Heykel gibi suratıma baktı.

Gelecek ve Akın!

Bu iki kelime asla yan yana gelemez. Bu hareketsizlikten kurtulmak için gülümseyerek ondan ayrıldım ve yere uzanıp yıldızları seyrettim. Hiç bekletmeden, gelip yanıma uzanarak o da yıldızları seyretmeye başladı.

"Biliyor musun, bence kitabın adını değiştirmelisin," dedi yıldızları seyrederken. Ani teklifiyle başımı ona çevirip, "Neden?" diye sordum.

Bana hiç bakmadan, "Kız salak, sürekli başını belaya sokuyor," dedi.

"Çünkü hiçbir şey bilmiyor! Zavallım her şeyden habersiz, kendini bir evliliğin ortasında ve kötü adamların içerisinde bulmuşken ne yapabilir ki!" Ben Kelebek'i savunurken, Akın yüzünü buruşturarak bana baktı.

"Çok konuşuyorsun," dediğinde dirseklerimden güç alarak olduğum yerde doğruldum.

"Şikâyetçi misin, Akın Önder!" diye imayla konuştum ve ona dik dik baktım. Bana doğru döndü. "Asla," diyerek gülümsedi. Gülümsemesine tav olmuş bir vaziyette tekrar uzandım.

"Peki, adı ne olsun?"

"Bence *Koruyucu Meleğim* [17]olsun. Çünkü Doğu sürekli kızın başını beladan kurtarıyor. Ayrıca bu yola da Kelebek'i kurtarmak için çıkmamışlar mıydı?" deyince kafamı salladım. Zaten ilk adı da o bulmuştu. Bir sorun olmazdı.

"Olur, kitap ikimizin kitabı," dedim.

Akın'ın gelecek hakkında konuşmak istemediğini bildiğim için sürekli ona çocukluğumu anlattım. O ise dövüşler ve antrenmanları hakkında bilgiler verip durdu. Bazen onu dinlerken onun kayıp bir çocuk olduğuna daha çok inanıyordum.

[17] Meryem Nart'ın *Wattpad*'de yayımlanmış kurgusu.

"Kaybolduğunu hissettin mi hiç?" diye sordum. Bana kirpiklerinin altından bakıp tekrar gökyüzüne baktı.

"Evet. Ben icat ettim. Benim hissim," dediğinde gülümsedim. Ona bakmayı bırakıp gökyüzüne döndüm. Cebimdeki telefon çalınca, çıkarıp baktım. Ela'dan eve gelmem gerektiğine dair bir mesaj vardı. Muhtemelen Fatoş teyze onlara emanet olduğum için geç saatlere kadar dışarıda olmamı istemiyordu.

"Bu anı hiç mi hiç bozmak istemezdim ama eve gitmem gerek," diyerek ona özür diler gibi baktım. Kafasını sallayıp doğrularak ayağa kalktı. Onunla birlikte ben de ayağa kalkıp üzerimi silkeledim. Arabaya doğru ilerlediğimde birden arkama dönünce Akın'la burun buruna geldim.

Tamam, burun buruna değil! Burnum gövdesine geldi! Bu yüzden kafamı kaldırıp ona baktım. Bana kararsızlıkla bakıyordu. Bir şey söylemek istiyor ama söyleyemiyor gibi bir hâli vardı. Dudaklarını yaladı ve stresli bir şekilde elini saçından geçirip saçını dağıttı.

"Ne oldu?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Şey," demesiyle daha da şüphelendim.

"Ne?" deyip kafamı salladım.

"Seni öpebilir miyim?" Tükürüğümde boğulacaktım neredeyse! Böyle bir şey söyleyeceğini hiç tahmin etmiyordum.

"Ne?" diye saçma bir soru sordum. O ise bana yaklaşıp yüzümü avuçlarının içine aldı.

"Okyanus." Bana öyle bir seslenişi vardı ki ona niçin âşık olduğumu iyice anladım. Beni sevme şekline âşık oldum.

"Efendim?" dedim aşk sarhoşu olan sesimle.

"Okyanus, seni öpebilir miyim?" Bunu ben de istiyordum. Ve şu anki ortam o kadar güzeldi ki asla unutulmayacak bir anı olarak kalacaktı bende. Gözlerimin içine merakla bakarken başımı olur anlamında salladım.

Gözlerim gözlerine kenetlenmişken önce şaşırdı ama sonra kendini topladı. Sanırım hayır diyeceğimi düşünüyordu. Önceki girişimlerinde, bir şekilde kendimi geri çektiğim düşünülürse bu normaldi.

Yüzüm ellerinin arasındayken, gözlerini benden ayırmadan yaklaştı. Öpüşmek nasıl bir şey, bilmiyorum ama şu duygu -öpüşmeden önceki saniyeler- acayip tuhaftı. Heyecan ve korku ile atan bir kalbim vardı. Ağzım, nefes alamadığım için açılmıştı. Vücudum titriyordu. İçimin kaynadığını hissettim. Bildiğin fokur fokur kaynıyordu. Keşke söylemeseydi de direkt yapışsaydı dudaklarıma! Ama o zaman da kesin kalpten giderdim.

Ben iç sesimle tartışırken Akın'ın dudaklarının benim alt dudağıma değdiği an her şeyi unuttum. Gözlerim kapandı. Ellerim aniden tutunacak bir dala ihtiyaç duydu ve Akın'ın kollarına tutundum. Bu temas bile beni benden alacak cinstendi. Dudaklarımın üstünde ince dudaklarını hissetmek, kalbimin maraton koşusuna çıkmış gibi hızlı atmasına sebep oluyordu. Dudaklarını oynatması değişik hissetmeme sebep oldu. Anlam veremediğim bir sebepten dolayı gözlerim doldu. Gözyaşlarım aramızdan akıp giderken şaşkınlığını hissettim. Benden ayrıldığı an bayılmamak için ona daha sıkı tutundum.

"Ah, beni... Bayıltıyorsun!" Sesim o kadar hayranlık dolu çıkmıştı ki dünya sanki etrafımda dönüyordu. Ayaklarımın altındaki toprak kayıyordu ve ben can simidi gibi Akın'a tutundum. Eğer beni tutmasa düşebilirdim.

"İyi misin?" Sesi endişeli çıkmıştı.

"Hayır," diye mırıldandım.

"Küçük bir öpücükle mi bu hâle geldin?"

"Bu sadece bir öpücük değil, Akın. Bu, birbirine ruhunu akıtmanın bir yolu..."

Arkadaşlar çok manyak bir şey oldu. Hatta bana Yağız'ı unutturan bir şey oldu. #bananeoldu?
@pepitonunkizi

26. BÖLÜM

SARHOŞ

Gözlerimden kalpler fışkırarak okula doğru ilerledim. Ayaklarım yere değmiyor gibiydi. Olduğum yerde döne döne gidebilirdim. Elim dudaklarımdan bir türlü ayrılmıyordu. İnsan âşık olunca böyle mi hissediyordu gerçekten? Kalbi kocaman oluyor, yüzünden gülümseme eksik olmuyordu. İnsanın ellerini havaya kaldırıp durmadan dans edesi geliyordu.

Tabii bu insan, karşısında Ela'yı görünce olduğu yerde kala-kalmıştı. Zira Ela hiç de iyi bakmıyordu bana. Eh, haklılık payı da var çünkü ailesi, evleneceğini benim sayemde sosyal medyadan öğrenmişti. Ela kaşlarını çatarak üzerime doğru gelirken, arkama dönüp kaçmaya başladım. Ela'nın çığlığı okulda yankılanırken, bizi gören herkes iki yana ayrılıp bize yol açıyordu. Herkes ama herkes Ela'nın gazabından korkuyordu.

Koridorda köşeyi dönüp ilerledim ve koca bir çıkmaz alanla karşılaştım. Nefes nefese kalmış hâlimle Ela'ya dönüp kocaman gülümsedim. Yalandan kıkırdayıp ellerimi birbirine vurdum.

"Ay Ela, evleniyorsun kız!" dedim. Ela elleri belinde, zerre ter içerisinde kalmadan üzerime doğru gelmeye başladı. O yürüdükçe ben geri çekildim ama sonunda sırtım duvarla birleşti. Ela gülerek tişörtünün kollarını yukarıya çekmeye başladı. Erkekçe burnunu çekerek, bir elini yanımdan duvara dayayıp bana baktı.

"Şimdi yeğen..." dedi sesini kalınlaştırarak. Tırsmıyor değildim hani. Zorla gülümseyip içine Dayı kaçan Ela'ya baktım. Diğer kolunu kaldırıp bana vuracakken başımı eğdim ve onu iterek kaçtım. Koridorda arkamdan bir atlı -ki bence Ela tam bir atlıydı- koşturuyormuşçasına kaçtım.

Boş alana geldiğimde derin derin nefes vererek sakinleşmeye çalıştım. Resmen ciğerlerim yanıyordu. Aldığım nefes canımı acıtıyordu. Arkamdan koştuğunu duyunca, ağlar gibi ses çıkarıp arkama döndüm ve Dağhan ile göz göze geldim. Ağzı yüzü ayrı oynar bir vaziyette bana doğru koşarken bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama hiçbir şey anlaşılmıyordu. Çocuk resmen ağır çekimde geliyordu. Gözlerim kocaman açılmış bir hâlde ona bakarken kolumdan tutmasıyla ağır çekim sonlandı.

"Koş, koş! Bay Pimpirikli geliyor! Koş!" Kolumdan tutarak, beni çekerken Ela'dan sonra en çok korktuğum kişinin adını duydum ve koşmaya başladım. Ciğerlerim yanmaktan henüz kurtulmuşken kendilerini tekrar ateşin içinde bulmuştu.

Dersliğin kapısını gördüğümüz an Bolt'u kıskandıracak bir hızla ilerledik ve aynı anda açık kapıdan girip kapıyı kapattık. Sırtımızı kapıya yaslarken sesli sesli nefesler alıyorduk. Terden sırılsıklam olmuş olan Dağhan'a baktım. Ah ah, resmen yanımda Çakma Yağız'ım varken bir macera peşinde koşmuştum. Belerttiğim gözlerimle ona bakarken beni tanıyan Dağhan, gözlerini devirip beni bırakarak sıralara ilerledi. Nefes nefese kalmış hâlimle sınıfa döndüğümde herkesin donmuş bir hâlde bize baktığını fark ettim.

"Bay Pimpirikli," dediğimde herkes durumu anladı ve tekrar işine döndü.

Sırtımı kapıdan çekip Dağhan'ın yanına oturdum. İkimiz de iğrenç ötesi bir şekilde ter kokuyorduk.

"Son dersin kaçta?" diye sordu Dağhan kısık kısık aldığı nefeslerin arasından.

"Dört. Neden sordun?"

"Sekizde okula gel."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Neden? Ne var ki?" diye sordum. Bana baktı.

"Sen sadece gel. Hem Ela da gelecek. Söylemedi mi sana?" Kaşlarımı çatarak önüme döndüm. Eğlence vardı kesin. Ela, intikamı-

nı böyle alacaktı ama maalesef Dağhan, onun intikam yemeğini tuza bulamıştı. Kitabımı çıkarıp masaya koyarken yan sıramda oturan Dağhan'a baktım. Telefonuna dalmış, bir şeylere bakıyordu. Aklıma gelen muzır fikirle sırıtıp ona doğru yaklaştım. Telefonunun ışığını öyle bir kısmıştı ki eminim, kendisi de hiçbir şey göremiyordur. Gülmemeye çalışarak telefonu elinden aldım.

"Ulan ben senin!" Dağhan kafasını kaldırıp bana baktı. Haince sırıtıp, telefonunun ışığını açmaya çalışırken Dağhan sırasından bana doğru uzandı ve elimden telefonunu almaya çalıştı.

"Kırk kızın arasında oturmuş ne izliyorsun bakayım öyle, yiğidim," dedim kıkırdayarak.

"Okyanus, ver şunu! Ben senin telefonunu karıştırıyor muyum?"

"Oğlum, ben senin gibi kırk kızın arasında bir şeyler izlemiyorum." dedim. Elimden telefonu almaya çalışmayı bırakıp muzır bir şekilde bana baktı.

"Ha, yani tek başına olduğun anlarda izliyorsun?" dedi.

"Sen ne izliyorsun ki?" diye misilleme yaptım. İkimizin de suratında bir muzırlık ifadesi vardı. Kimin kazanacağı belli değildi.

"Sen ne izliyorsan ben de onu," dedi Dağhan sırıtarak.

"Ben Pepee izliyorum. Sen?"

"Ben de Canım Kardeşim izliyorum. Ver şunu len," diyerek elimden telefonunu almaya çalışınca seri bir hareketle telefonu arkama sakladım.

"Senin kardeşler dört yaşında değildir kesin," dedim alaylı bir şekilde sırıtarak ve telefonun ışığını sonuna kadar açıp, ekrana kocaman gülümseyerek baktım. Gördüğüm manzara ile ağzım kocaman açıldı. Bakışlarım bir ekrana bir de Dağhan'a gidiyordu. Dağhan üfleyerek, saçlarını karıştırıp bana baktı.

Dağhan'ın telefonunda tam olarak Akın'la yazdığımız hikâye vardı!

"Dağhan," dedim soluyarak.

"Ver şunu," diyen Çakma Yağız'ım telefonunu elimden alıp cebine attı.

"Niye aldın be?" diye mızmızlandım. Karşımda resmen bir okuyucum vardı. Dağhan benim hikâyemi okuyordu! Kalbim hızla atmaya başladı. İlk defa bir okuyucumla karşılaşıyordum. İlk okuyucuma kocaman sırıtarak bakarken Dağhan kaşlarını çatmış, kitabın sayfalarını değiştiriyordu.

"Neye kızdın be?" diye sordum anlamayarak.

"Bir de senin internetten hikâyeler okuyorum diye dalga geçmeni hiç kaldıramam, Okyanus," dedi Dağhan. Ben şaşkın şaşkın ona bakarken, kaşlarını çatarak bana sırtını döndü. Gerçekten böyle bir şey için dalga geçeceğimi mi düşünüyordu?

"Neden dalga geçeyim yahu?" diye sordum şaşkınca.

"Öğrenen öyle yapıyor da ondan. Dalga geçiyorlar." Gözlerimi devirerek başımı salladım. Bu, dalga geçilecek bir konu değildi. Asıl böyle düşünenlerle dalga geçilmeliydi. Okumak güzel bir şeydi. Okumak insanı geliştirirdi. Gerek internette yazılan bir şeyi, gerek kâğıt sayfalarında yazılan bir şeyi...

"Ne takıyorsun sen onları ya!" diyerek Dağhan'a kızdım. "Bu, dalga geçilecek bir şey değil."

"Erkek ortamıyla kız ortamı aynı olmaz, Okyanus," dedi Dağhan alaylı bir şekilde gülerek. Tamam, bunun ben de farkındaydım. Ama sırf kendi cinsi onunla alay edecek diye sevdiği bir şeyi saklaması da güzel değildi. Sıramı iterek Çakma Yağız'ıma daha da yaklaştım. Omzunu sıvazlayarak bana bakmasını sağladım.

"Sence öz güven nedir Dağhan?" diye sordum. Ciddi çıkan sesimle şaşkın bir şekilde bana baktı.

"Öz güven, kişinin boktan bir hâlde olsa bile ben mükemmelim diye takılabilmesidir." Dağhan'ın güzel yorumuyla kahkahamı püskürttüm.

"Evet, kanka, o da var. Ama öz güven, yapmak istediklerinin peşinden ne olursa olsun gidebilmektir. O yüzden başkaları ne der diye düşünme ve istediğini yap." Vay! Harika bir konuşma yapmıştım! Kendimle gurur duyarak gülümsedim. Dağhan ise gözlerini kırpıştıra kırpıştıra bana bakıyordu. Bakışlarından rahatsız oldum ve olduğum yerde kıpırdandım.

"Ne var? Ne bakıyorsun?"

"Okyanus. Seni ilk defa anlamlı bir şeyler söylerken görüyorum." Baygın bakışlarımın muhatabı, Çakma Yağız'ım Dağhan'dı. Yanağına gelişigüzel bir tane geçirdim.

"Boşuna psikoloji okumuyoruz burada."

"Valla ben seni hep deli deli konuşarak hastalarının kendilerini akıllı sanmalarına sebep olursun sanıyordum." Elimi yumruk yapıp Dağhan'a geçirecekken, gülerek geri çekildi. Biz burada çocuğa moral konuşması yapalım, o ise bizimle dalga geçsin. Neyse, ilk okuyucum olduğu için onu affediyordum.

"Eee, hikâye nasıl? Nereye kadar geldin bakayım," diyerek telefonunu işaret ettim. Sırasını bana doğru yaklaştırıp, telefonunu açarak benim hikâyemi gün yüzüne çıkardı. Başkasının telefonunda kendi hikâyemi görünce gülümsedim. Okunma sayısı henüz dört haneli sayıları aşamamış olsa da garip ve güzel bir histi. Dağhan yanımda benim karakterlerimden bahsederek, heyecanla konuşurken benim gözlerim kendi yazdığım satırlardaydı. O gözler biraz daha aşağıya inip görmemesi gereken bir şey gördüğünde birden şeytanlaşmıştı. Başımı telefonun dibine sokarcasına uzattım.

"Yavaş yavaş! Tüm saçın ağzıma girdi!"

"Lan!" diye bağırdım Dağhan'a. "O kadar bölüm okumuşsun neden yıldız vermedin! Tüm bölümleri okuyup yıldız vermeden nasıl es geçersin? Yazar orada az çok demeyelim, yıldız vermeden geçmeyelim derken hem de!" Dağhan'ın yakalarından tutup kendime doğru çektim. Neye uğradığını şaşırması hiç mi hiç umurumda değildi. Ben o bölümü yazmak için Akın ile kavga edi-

yordum. Gecelerimden feragat ediyordum. Az daha vizelerimden çakacaktım. Sırf bölüm yazabilmek için parmaklarımı yorarken paşamız, bir yıldız vermeyi çok görüyordu.

"Ya kızım, ne bileyim! Hiç akıl edemedim. Öyle geçtim. Bırak şu yakamı! Pimpirikli gelecek şimdi." Kendini benden kurtarmaya çalışsa da bunu başaramayacaktı. Şu an Bay Pimpirikli girse bile umurumda olmazdı!

"Biz burada bölüm yazacağız diye götümüzü yırtıyoruz! Bir yıldızı çok görme. En azından birileri okuyor, beğeniyor diyerek mutlu oluyoruz."

"Biz derken?" Aha sıçtık! Sap gibi öylece kaldım. Ne diyeceğimi düşünürken kapının açılmasıyla gözler oraya döndü. Bay Pimpirikli papyonuyla uyumlu olan ayakkabılarıyla içeri girerken tüm sınıf hazır ol moduna geçti. Böylece Dağhan'dan da kurtulmuş oldum. Ama bu, onu sonra çileden çıkarıp tüm bölümlere yıldız vermesi için zorlamayacağım anlamına gelmiyordu ve gelemezdi!

#@#

Saat yedi olduğunda evden çıkmak için hazırlanıyordum. Üzerime gelişigüzel bir şeyler geçirip saçlarımı güzelce taradım.

"Anne, ben çıktım!" diye bağırdım ama evde kimse yoktu ki! Oturma odasından gelen Kâbe tavaf seslerine mutfaktan gelen stil programı sesleri karışmıyordu. Etraf derin bir sessizliğe bürünmüştü. Annemle babamı özledim ben ya! Hasretle dolup taşarken, çantamdan telefonumu çıkarıp hemen annemi aradım. İstanbul'da olsa hayatta telefonunu açmayan annem, memlekete gidince anında açmıştı.

"Alo, kızım! Beni mi özledin sen?" diye bir konuşması var! Sanki sekiz yaşındaki kızı arıyor. Eh, memlekete gitmek annem için gerçek bir gelin olmak demekti. Görümcesi ve eltileriyle bir araya gelirken özgürlüğü elinden alınıyordu. Annemin konuşmasına karşı kıs kıs gülmeye başladım. Karşı taraftan birkaç ses duyuldu ve ardından kapanan kapı ile sessizlik oluştu.

"Kız anne, ne fenasın sen! İşten kaytarmak için bile beni kullanıyorsun."

"Okyanus, ölüyorum ben! Ölüyorum. Burada hayat çok zor." Annemin isyanıyla kıkırtım kahkahaya dönüştü.

"Sen şimdi tuhaf hareketleri olan kızlarını da özlüyorsundur," dedim.

"Kulaklarım Nurella'nın *kuş öldü beybisi* demesine hasret kaldı. Kendimi burada Nurella belledim, Okyanus. Yengenleri gördükçe ağzımdan *kuş öldü beybisi* lafı çıkacak diye ödüm kopuyor." Annemin sözleriyle ben artık dizlerime vura vura yere çökmüştüm. Gülmekten akan gözyaşlarım sel olmuş, yakında yapay bir gölet kıvamına gelecekti.

"Ay anne, benim keyfim çok iyi vallahi. Kız evde de kimse yok! İstediğim yere istediğim saatte gidiyorum." Annemin hırıltı nefes alışını duydum.

"Yok, bu böyle olmaz! Ben, Okyanus çok ağlıyor, bizi istiyor kartını kullanacağım." Kuyruğuna basılmış kedi gibi oldum. Bir anda havaya fırlayıverdim.

"Hayır! Beni kullanma, vallahi kaydettiğim videoları şimdi babama atarım."

"İnsan annesini tehdit eder mi?"

"O anne sen isen, evet," dedim ciddiyetle. Annem oflayarak inlemeye başladı. Şimdi orada canı nasıl sıkılıyordur. Oh olsun ona! Yaptığı her suçu kapatmak adına beni kullandığı için babam beni salak sanıyordu. Nurella izlerken yemek yapmayı unutur, bahane ben. Youtube'da gezinirken farkında olmadan beyazlarla siyahları yıkar, bahane yine ben! Annemin yaptıklarını hatırladıkça gözlerim daha kısıldı.

"Kal orada da biraz gelin olduğunu hatırla!" diyerek telefonu suratına kapattım. O değil de annem eve dönünce kimin anne, kimin evlat olduğunu bana çok iyi hatırlatacaktı!

#@#

Saat tam sekizde okulun önündeydim. Saatime bakıp dururken okulun sokağında araba sesleri yankılandı. Kaşlarımı çatarak başımı sokağa doğru çevirdiğimde art arda iki arabanın okulun kapısına yanaştığını gördüm.

"Ne oluyor be?" demekten kendimi alamadım. Park edilen arabadan bizimkiler inerken ağzım açık öyle kaldım. Ela Yiğit'in koluna girmiş, Çirkef Sena Murat'ın koluna yapışmıştı. Burak ile Dağhan kahkahalarla gülerken Dolunay, Hayran'a nasıl ördek dudak olunabileceğini gösteriyordu.

"Ela hanımın bizim evde kalıyoruz diyerek nerelerde gezdiği de belli oldu," dedim bacağımı sallayarak. Ela gülerek arkasına döndüğünde beni görünce surat astı. Yiğit ise onun kolunu çimdikleyip kızarak bir şeyler söyledi. Kollarımı göğsümde bağlı bizimkilere doğru ilerledim.

"Kalleşlikte level atlamışsınız."

"Eh sen de haber uçurmada atlamıştın." Ela lafı sokunca yanındakiler gülerek tuhaf sesler çıkardılar. Kıstığım gözlerimi üzerlerine doğru tuttum ama nafile. Gülmeye devam ettiler.

"Tamam, yapmayın böyle kızlar!" dedi Dağhan aramıza girerek. Ela gıcık gıcık bakışlar atarken Dağhan'a baktım.

"AYI grubunun ilk evlenecek çiftini kutlamaya geldik buraya."

"Okula mı?" dedim gülerek,

"Ayrıca ilk evlenen değil alt tarafı evlilik teklifi edildi." Sena uyuz uyuz Ela'nın parmağındaki yüzüğe bakıp gözlerini Murat'a çevirdi. Murat, çarpılmış gibi geri çekildi.

"Hadi, millet. Üniversitenin bitmesine ve çoluk çocuğa karışmanıza aylar kaldı. Son kez kuduralım!" Dağhan bağırarak okula doğru koştu. Bu çocuğun içinden yemin ediyorum çok başka bir şey çıktı. Ah benim Çakma Yağız'ım. Başımı acıyarak iki yana sallayıp Ela'ya döndüm. Birbirimize uyuz bakışlar atarken Yiğit, Ela'yı bana doğru itti. Kucağıma düşen kızı tutup koluna girdim. Sessiz sedasız okula doğru ilerlemeye başladık.

"Affettim seni, aptal," dedi Ela okuldan girerken. Ela'ya baktım. O da bana baktı. Ve gülmeye başladık.

"Bakayım kız yüzüğüne," dedim. Parmağını kaldırıp yüzüğünü gösterdi. Sena GBT'sini çıkardığı için Yiğit'in ne kadar para döktüğünü de anlamış olduk. O değil de harbi harbi benim biricik kankam evleniyor ya!

#@#

Okulun en üst katına çıkarken bizimkilerin neler karıştırdığını anlamaya çalışıyordum. Bu grup bunu sürekli yaptığı için rahat bir şekilde ilerlerken ben yeni maceralara atılan biri gibiydim.

"Nereye gidiyoruz be?" dedim sıkılarak. Her seferinde söyledikleri o cümleyi söylediler: "Varınca görürsün."

İşte, sorun da buydu. Bir türlü varamıyorduk o alana! Üfleyerek üst kata çıkan merdivenleri tırmandım. Okulun en üst katı tamamen sessiz ve karanlıktı. Koridorda sadece bizimkilerin kahkahaları duyuluyordu. Telefonların ışıkları yolumuzu aydınlatırlarken bir kapının önünde durdular.

"Burası ıvır zıvır odası değil mi ya? Ne işimiz var burada?"

"Çok konuşma," dedi Murat ve Sena'nın ona verdiği tel tokayı alarak kapı kolunun önünde eğildi. Ne yapacağını merakla beklerken bir klik sesi duyuldu ve ardından kapı açıldı.

"Oha!" Ben neler kaçırıyormuşum böyle be arkadaş? Ben kapının önünde mal gibi kalırken, bizimkiler gülerek açık kapıdan içeriye girdiler. Başımı iki yana sallayıp kendime geldim ve içeri girdim. Murat ile Dağhan köşedeki dolapları açıp, bir şeyler çıkarırken birbirine çarpan şişe sesleri sınıfı kapladı.

"Ne oluyor be?" dedim kocaman açılmış ağzımla. Lakin kimse beni takmıyordu. Diğerleri sınıfın camlarını sonuna kadar açıp sıraları cama yaslayarak tırmanmaya başladılar. Hayran ile Dolunay cama tırmanırken bağırarak yanlarına gittim.

"Kız dünya için ölmeye değmez! Tamam, sen estetik güzeli değilsin! Sen Amerikalısın. Sen zenginsin! O burun iğrenç olmamış,

dudakların ördek gibi, merak etme." Hayran ve Dolunay oldukları yerden bana baktılar.

"Yemin ediyorum efkârlı olmasan sana çakardım," dedi Hayran ve camdan çıktı.

"Gel buraya, salak," diyen biricik kankam Ela kolumdan tutup beni kendisiyle beraber çekti. Sıranın üstüne çıkıp cama yöneldiğimizde Hayran ile Dolunay'ın camın hemen altındaki çatıya oturduklarını fark ettim. Camın pervazı çıkıntılı olduğu için çatıda böyle bir boşluk olduğu belli olmuyordu.

"Vay kalleşler! Sizin mekânınız burasıydı demek ha!" dedim. Ela kolumdan tutup, beni diğerlerinin yanına çekerek oturttu. Murat ile Dağhan ellerinde şişeyle yanımıza geldiler. Oho! İçkiler havada uçuşuyor burada. Ela dâhil herkes bir şişe alıp kafaya dikerken ben öyle mal gibi kaldım. Gözlerim aralarında dolaşırken bir tek Burak'ın elinde kola şişesi olduğunu gördüm. Onunla göz göze geldiğimizde elindeki şişeyi bana uzattı.

"Sadece kola, merak etme," dedi. Elindeki şişeyi alırken, "İçinden votka çıkarsa şaşırmam," dedim. Lafıma karşı Burak sadece güldü. Şişeyi dudaklarımla buluşturup asit torbasını mideme göndermeden.

"Lan siz burayı keş mekânı mı yaptınız?" diye sordum ikinci yudumumu alırken.

"Hayata içiyoruz be Okyanus," dedi Dağhan elindeki şişeyi bana kadeh olarak kaldırırken. Bir yudum daha alıp şişesini havaya kaldırdı.

"Ah ulan dünya! Şerefsiz dünya!" diye bağırdı. Murat, Dağhan'a baktı, efkârlanarak şişeyi kafasına dikti. Ela ile Yiğit mutluluktan içerken diğerleri efkârdan içiyordu.

"Şerefsiz Sena!" Murat'ın isyankâr sesiyle tüm kafalar ona döndü.

"Ne?" diyen Sena her an çirkef moduna girebileceğini gösteriyordu. Murat, benimle Dağhan'ın tam ortasında oturuyordu.

O yüzden Dağhan ile ben, Murat'ın yutkunduğunu çok net bir şekilde gördük.

"Kanka sarhoş taklidi yap. Çabuk." Dağhan, Murat'ın kulağına doğru fısıldarken Murat, Levent Kırca ağabeyi bile kıskandıracak bir şekilde sarhoş taklidi yaptı. Tüm kelimeleri yutarak, "Şerefsiz dünya!" dedi. Dağhan, Murat'ın saçını okşayarak, "Sarhoş oldu şimdiden. Dünya diyeceğine Sena dedi," diyerek çocuğu kurtarmaya çalıştı. Sena kuşkulu bakışlarını Murat'a tutarken Murat, elindeki şişeyi bitirecek duruma gelmişti.

Ortamda kavga çıkacağı belliydi. Murat soğuğun ortasında ecel terleri döküyordu.

"Haydi, hep beraber!" Burak bağırarak kola şişesini kaldırırken herkes şişelerini kaldırdı. Sena, Murat'a son kez bakıp şişeyi dudaklarına götürdü. Onların bu hâllerine gülerek önüme döndüm. Okulun bahçesinden sesler biraz duyuluyordu. Resmen bir iki aya artık iş hayatına atılacaktık. Elimdeki kolayı bitirip Dağhan'ın önünde açık duran diğer kola şişesine yöneldim. Şişe ağzımla buluştuğu an Dağhan yine ağır çekimde bana doğru dönmüştü. Mideme doğru yol olan kolanın tadı bir farklıydı. Acı ve tatlı iç içe geçmiş gibiydi.

"Onun içinde votka vardı!" Dağhan, bağırarak ağır çekimden çıkarken elimdeki votkalı kolaya bakakalmıştım.

"Bir yudumdan bir şey olmaz ya," diyen kankama döndüm. Müstakbel kocasına sarılarak sarhoş olma yolunda ilerliyordu. Gerçekten de bir yudumdan sarhoş olunmazdı ki.

#@#

"Okyanus, bırak şu şişeyi!" Ela elimdeki şişeyi almaya çalışırken bağırarak onu geri ittim. Çatıda ayağa kalkıp elimdeki şişeyle dik durmaya çalıştım. Ben bir yudumdan bir şey olmaz derken onlar tüm kolaların içine içki karıştırarak beni ve Burak'ı sarhoş etmeyi başarmışlardı. Ha ben bir yudum alarak olayı başlatmışken tüm kolaların içinde olduğunu söyleyebilirlerdi, değil mi? Burak'ın kendisiyle getirdiği kolalar temiz ve safken Dağhan'ınkiler

alkollüydü ve biz de bundan faydalandık Kendimi sarhoş olarak bulmuştum. Kafam allak bullak gibiydi. Düz tutamıyordum, o kadar ağır geliyordu.

"Akın!" diye gökyüzüne bağırdım. "Akın'ı getirin ulan bana! Akın!" Dağhan yerinden kalkıp, kollarımdan tutarak beni oturtmaya çalıştı.

"Okyanus, hocalara yakalanacağız. Sus, lütfen. İki ay sonra mezun olmak istiyorum ben!"

"Akın! Gel sana akayım!"

"Bu hâliyle bile iğrenç espri yapıyor bu ama ya." Hayran'ın sesiyle sarhoş vücudumu ona çevirdim. Parmağımla onu işaret etmek istedim ama sanırım Sena'yı işaret ediyordum. Pek emin değildim.

"Sen sus Hayri!"

"Bana bak!" diyen Hayri kılıklı Hayran üzerime doğru gelecekken Ela'nın tek bakışı yetti. Gülerek başımı salladım. Ayaklarım yere basıyor muydu? Basmıyordu çünkü çatıdaydım ben. Ayaklarım çatıya basıyordu.

"Biliyor musunuz, benim ayaklarım çatıya basıyor!" diyerek gülmeye başladım. Esprime sadece Murat güldü. Dağhan kolumdan tutup beni tekrar oturtmak istediğinde, bağırarak kolumu kurtardım.

"Bırak beni, yıldız vermeyen Çakma Yağız!" Dağhan, tam karşımda tüm şaşkınlığı ile duruyordu. Şaşkındı, değil mi? Şimdi ikiden fazla göz görüyordum ama şaşkın olmalı çünkü ona ne zaman Çakma Yağız desem şaşırıyordu.

"Sen şu an şaşkınsın, değil mi?" diye sordum bana dahi yabancı gelen sesimle. Sesimi arar gibi etrafımda döndüm.

"Sesim bir yerime mi kaçtı? Neden böyle tuhaf geliyor?" İki kol beni tutup çevirdi. Ayaklarımın hareket edip etmediğini anlayamıyordum bile.

"Okyanus, kendine gel." Bu Dağhan'dı. Ellerimi kaldırıp yanaklarını avuçladım. Dudakları tıpkı Dolunay'ın yapmaya çalıştığı ördek dudaklar gibi öne doğru toplanmıştı.

"Ah benim biricik Yağız'ım. Şeyda seni hak etmiyor! Gel, benimle sevgili ol," dedim kaşlarımı çatarak. Yağız kitaplardan fırlamış tam karşımda duruyordu. Ela gözleri karanlıkta bile parlıyordu. Sarımsı saçları harika ötesiydi. Hep o Şeyda gacısının anlatıp anlatıp bitiremediği o güzel yüzü tam karşımdaydı.

"Yağız," diyen sesim garip gelmeye devam ediyordu. "Sen bir tablosun ve ben şimdi bu güzel tabloyu öpeceğim. Şeyda'dan önce ben seni öpeceğim!" Ellerimin üzerinde eller hissetsem de kendimi sıkarak yanaklarını tutmaya devam ettim. Ördek dudağına dönen dudakları tam karşımdaydı. Kendiminkileri de ördek dudak yapıp ona doğru uzatırken Dağhan'ın gözleri kocaman açılmıştı, başını iki yana sallıyor gibiydi. Başını o mu sallıyordu yoksa dünyam mı sallanıyordu, emin değildim. Bu yüzden gözlerimi kapatıp dudaklarımı onun dudaklarıyla birleştirdim. Yağız'ın dudakları ne kadar değişikti böyle. Tuzlu ve sert. Başımı geri çektim.

"Yağız'ın dudakları kötüymüş, Şeyda! Öpmeye değmez!" diyerek başımı kaldırdım. Umarım Şeyda sesimi duyar. Başımı tekrar Yağız'a çevirdiğimde bir el ile karşılaştım. Yağız'ın gözleri görünüyor ama dudakları görünmüyordu?

"Yağız, dudakların nerede? Lanet Şeyda'nın onu öpmesi lazım artık!" diye bağırdım. Elimle dudaklarını ararken aramızda duran el alnıma çarptı ve beynim tamamen durmuş bir hâle geldi. İki adım geri giderken baş dönmem iyice arttı, kendimi uçuyormuş gibi hissettim.

"Tuttum seni," diyen bu ses bizim küçük enişteye aitti.

"Küçük enişte!" diye bağırarak güldüm. "Küçük enişte, Yağız'ın dudakları çok kötüydü. Akın'ınki bile daha güzeldi," dedim ve tekrar gülmeye başladım. Küçük enişte beni geri geri iterek sırtımı duvara yasladı.

"O Yağız'ın dudakları değil, Ela'nın eliydi, Okyanus." Ne? Ulan Ela! Hayali karakterim gerçek olup karşıma geçmiş ama sen

bunda bile musallat oluyorsun lan! Tam ağzımı açıp bağıracakken tam yanımda oturan Sena benden önce davrandı.

"Adi Murat!" Sena elinde şişeyle yerinden kalkıp bağırmaya başladı.

"Bana bir tektaşı çok gördün, şerefsiz Murat! Seni elimde tutmak için kılıktan kılığa girdim!"

"Bravo!" diyerek Sena'yı alkışlamaya başladım. Bağırıp, ellerimi havada sallarken bizim küçük enişte yerinden kalktı ve onun boşluğunu Ela doldurdu. "Kızım kendine gel! Seni bu hâlde eve götürürsem babam, arkadaşlarını da yoldan çıkarıyorsun diyerek..."

"Ne yapar?" dedim sarhoş sesimle. Yanaklarım kıpkırmızı olmuş muydu acaba? Ya da burnumun ucu? Kafam düzgün çalışmıyor gibiydi. Beni bir hıçkırık aldı. Hıçkırmadan duramıyordum.

"Medine'ye hoca olmaya mı yoksa Antalya'ya detoks kampına mı gönderir?" Hıçkırarak Ela'ya baktım. Ela gözlerini deviriyor muydu yoksa zaten gözleri bu hâlde miydi? Gözlerimi kısarak ona bakmaya çalıştım.

"Şerefsiz Murat! Bana bir taş!" Sena elindeki şişeyi çatıdan fırlatınca sarhoş olan benim bile gözlerim kocaman açıldı.

"Al sana taş ulan! Al!" Murat çatıda kiremitlerden fırlayan parçacıkları Sena'ya doğru atmaya başlarken Hayran ve varlığını unuttuğum Dolunay kahkahalarla gülmeye başladı.

"Arkadaşlar, Murat'a bakın, şeytan taşlıyor," diyerek ikisini gösterdim. Burak kahkahasını püskürttü. Ona gülümseyerek bakıp öpücük attım. Bu hâlimle başını iki yana salladı.

"Kim var orada?" Aşağıdan gelen hocanın sesiyle Murat, şeytan taşlamayı bırakıp çatıdan aşağıya bakmaya çalıştı. Sarhoş olan ben bile kendime gelirken emekleyerek, çatıda ilerleyip başımı aşağıya doğru çevirdim.

"Bay Pimpirikli bu! Kaçın çabuk!" Yiğit bağırarak beni ve Ela'yı kaldırmaya çalıştı. Herkes yerinden hızla kalkarken, mızmızlanarak olduğum yerde durdum.

"Ya bana ne, ben gitmek istemiyorum! Biraz daha burada kalalım!" dedim. Hiçbiri beni takmadan, camdan tekrar sınıfa doğru atlarlarken ben omuz silkerek kalkmama konusunda direndim.

"Bana ne! Bana ne! Burayı zaten kimse bulamaz ki!" dedim. Ela bağırarak, göğüslerimi sıkınca tavuk gibi cırlayıp zıpladım.

"Kalk şuradan çabuk!"

"Siz hep buraya geliyorsunuz! Ben ilk defa geldim ama!" diye isyankâr bir şekilde bağırdım.

"Okyanus, gitmemiz lazım. Bay Pimpirikli'nin dersinden kalmak mı istiyorsun?" Çocuklar gibi mızmızlanarak, çatıda oturmaya devam ederken Burak ile Dağhan tekrar göründüler. Ela ile Yiğit, onları görünce beni bırakıp gittiler ve ben de kaşlarımı çattım.

"Şerefsiz Ela! Beni bırakıp nereye gidiyorsun!" Beni takmadan Yiğit ile camdan içeri girdiler. Kaşlarımı çatmış bir hâlde Ela'nın arkasından bakarken, Burak ile Dağhan iki yanıma gelip beni tuttukları gibi kaldırdılar. Ağzım kocaman açılmış bir hâlde öylece kaldım.

"Ne oluyor lan!" diye bağırdım.

"Bir yıl daha Bay Pimpirikli'yi çekemem, Okyanus," dedi Dağhan. Zorla içeriye sokulurken bağırmaya başladım.

"Akın! Akın! Seni seviyorum, Akın!"

"Kes sesini, Okyanus!" Ah, Çakma Yağız'ımdan azar işitmiştim. Bu bile gözüme güzel geliyordu.

"Hadi, çabuk olun," diyen Hayran'ın sesini duydum. Karanlık sınıfta Burak ve Dağhan ikilisinin beni bırakmasıyla yere düşmem bir oldu.

"Biri şu kızı tutsun!" diye sessizce bağırdı Ela. Ardından kendimi birden Burak'ın sırtında buldum. Kollarımı boynuna dolayıp başımı sırtına yasladım. Burak da benim gibi içmişken ona neden bir şey olmamıştı?

"Kim var orada!" Herkes birden sustu. Açık tutmaya zorlandığım gözlerimle bizimkilere baktım. Kapının önünde sessizce bekliyorlardı. Ben ise Burak'ın sırtındaydım.

"Üç deyince soldan gidip yangın çıkışından kaçıyoruz," dedi Yiğit. Herkes başını salladı.

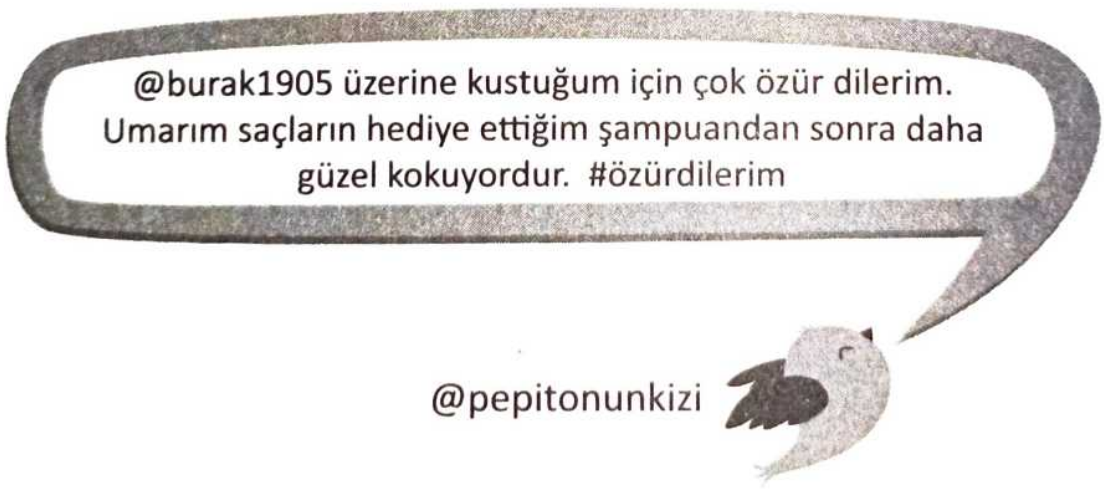
"Yakalanırsak kimse birbirini tanımıyor. Anlaşıldı mı?" Üstünde durduğum Burak'ın cümlesiyle başımı yandan ona doğru uzattım.

"Yoo, ben hepinizi tanıyorum," dedim. Beni tepeden gören Burak, korkuyla inleyerek yerinde zıpladı.

"Dolunay, Hayran, Sena, Dağhan, Murat, Burak, Ela ve Yiğit. Bakın hepinizi hatırlıyorum."

"Aferin sana, geri zekâlı," dedi Ela saçlarımı okşayarak. Gülerek başımı salladım. "Sağ ol, kanki," dedim.

"Önceliği şu geri zekâlıyı çıkarmaya veriyoruz," diyerek beni işaret eden Ela'ya gözlerimi kısarak baktım. Ağzımı açıp laf yetiştirecekken, Burak koşarak sola döndü. Öyle hızlı koşuyordu ki ağzımı açıp söyleyecek laf bulamıyordum. Ve ayrıca midem çok kötü bulanıyordu. Çalkalanan midem ağzıma gelirken Burak yangın çıkışından çıktı. Sırtında olduğum için zıplayıp duruyordum. Gözlerim uykusuzlukla boğuşurken hatırladığım en son şey bir kusma sesi ve Burak'ın isyanıydı.

27. BÖLÜM

DEMBA BAA!

Elaların kapısının önüne geldiğimizde ellerimi dizlerime vura vura gülüyordum. Burak'ın sırtından akan kusmukları hatırladıkça gülmem daha da çoğalıyordu.

"Kanka, ne güzel kustum, gördün mü?" diye sordum Ela'ya. Kusmuğum bile şaheserdi!

"Yiğit, babam Okyanus'u bu şekilde görürse beni paramparça eder." Ela'nın kısık ve korkulu çıkan sesiyle daha çok gülmeye başladım. Ela'yı azar işitirken izlemek mi? Harika! İki âşık birbirlerine bakarken, koşarak Elaların evinin ziline bastım.

"Basma!" diyen Ela'nın sesi, zil sesine karışmıştı. Haince sırıtarak ikisine baktım. Elimle ikisini işaret etmeye çalıştım ama sanırım ortalarını işaret ediyorum.

"İkiniz de öldünüz," diyerek kahkaha atmaya başladım. Kapının açılma sesiyle ikisinin de yüzü kirece dönerken sırıtarak önüme döndüm. Uykulu hâlleriyle kapıda duran Halit amca ile Fatoş teyzeye baktım.

"Halit amca!" diye bağırıp kucağına atladım.

"Okyanus, kızım, ne oldu sana?" dedi Halit amca şaşkın bir şekilde. Kollarımı ondan çekip arkamda inşaatta kullanıma hazır birer kireç olabilecek kadar renk değiştiren iki âşığı işaret ettim.

"Bu ikisi kolama içki katıp beni sarhoş etti, Halit amca!" diye gülerek bağırdım. Dördü birden, "Ne!" dediler. Tüm kafalar bana döndüğünde, kıkırdayarak dizlerime vurdum. Halit amcanın bakışları karşısında ciddi durmaya çalıştım. Dengemi bir türlü bulamıyordum.

"Şimdi Halit amca, o ikisine tam şöyle," diyerek, başımı eğip kaşlarımı çatmaya çalıştım. "Kızdığın zamanlardaki gibi yumuşacık duran kızgın bakışlarınla bakıp *bir daha yapmayın çocuklar* der misin?" dedim. Sonra yine gülmeye başladım. Gülmeden duramıyordum. İçimde bir şeyler vardı sanki ve beni gıdıklayıp duruyordu.

"Ela, bu kızın hâli ne?" diye sordu Halit amca.

"Baba, vallahi ben bir şey yapmadım. O salak içinde votka olan kola şişelerini su gibi içip durdu."

"Evet!" diyerek elimi havaya kaldırdım. "Tüm suçlu benim!" Sonra yine kıkırdamaya başladım. Fatoş teyze yanıma gelip, koluma girerek dengemi sağlamayı başardı.

"Ahmet Bey bana gezdiği türbelerden videolar atarken ben ona kızının sarhoş hâlini mi atayım, kızım!" Halit amcanın cümlesiyle kocaman bir kahkaha attım. Fatoş teyze de benimle birlikte iki büklüm olmak zorunda kaldı.

"Fatoş, git, şu kızı banyoya sok. Çabuk."

"Halit amca, Ela'yı bol bol azarlayın, olur mu?" diye son kez arkalarından bağırarak eve girdim.

#@#

"Kızlar! Bak hâlâ yatıyorlar, kalkın çabuk!" Tüm dünya, benim ve Ela'nın uyumasına karşıydı. Elalarda Fatoş teyze, bizim evde annem!

"Ya anne!"

"Ya Ayşe teyze!" Ela ile her zamanki gibi isyankârları oynayıp, birbirimize sarılarak uyumaya devam ettik.

"*Ya* demeyin bana. Amcan geliyor, kalk Okyanus," dediğinde cin gibi oldum.

"İngiltere'deki amcam mı?"

Sesim çok yüksek çıkmıştı.

"Evet," diyerek havaya dikildim. Annem beni tutacağı anda kendimi tekrar yatağa attım. Üfleyerek ikimizi de kolundan tuttu. Biz inledik, o çekti. Biz yine inledik, o yine çekti. Sonunda annem bıraktı, ofladı, gitti. Fatoş teyze gibi ısrarcı değildi. *Ne hâliniz varsa görün* diyerek terk etmeyi severdi annem.

Ela, gözleri kapalı hâlde "Bu hangi amcandı?" diye sordu ancak sorusuyla benim gözler kocaman açıldı.

"Hani senin şu âşık olduğun," diyerek kahkaha attım. Omzuma bir vurdu ki kahkaham acıyla bağırmaya dönüştü.

"Hayvan, on yaşındaydım," dedi gözlerini açıp sinirle bakarken.

"O da on yedi," diyerek, kaşlarımı yukarıya kaldırıp indirdim.

"Alırım bütün kaşlarını! Düzgün tut," dediğinde dudağımın iç tarafını ısırdım. Kapımız yine açıldı ve Fatoş teyze girdi.

"Eğer şimdi kalkmazsanız Ayşe'ye senin geçen hafta nasıl sarhoş olduğunu ve Ela'nın da biricik kızını nasıl ayyaşa çevirdiğini teker teker anlatırım!"

Duyduğumuz cümle ile askeriyedeki erleri kıskandıracak, komutanlara, "Keşke tüm askerler böyle atik olsa," dedirtecek bir hızla yatağımızdan kalkıp hazır ola geçtik.

"Böyle akıllı olun," diyen Fatoş teyze, bize hâlâ kızgın olduğunu belli eden bakışlar atarak odadan çıktı. Ela, oflayarak yatağına oturdu. Kuş yuvasına dönen saçlarımı karıştırırken aklım, geçen haftaki kaçamağımıza gitmişti. Zavallı Burak! Üzerine öyle bir kusmuştum ki günlerdir saçlarını yıkamasına rağmen kokusu çıkmamıştı. Aldığım şampuan neredeyse bitmek üzereydi. Bizim AYI grubu, o hâlimi gördükten sonra beni bir daha içki sofralarına almayacaklarına dair yemin ettiler. Benim suçum neydi, kardeşim? Kolanın içine içki katan kendileriydi. Hayır, o değil, Halit amcanın suratına bakacak hâl kalmamıştı bende. Ela sarhoş hâlleriyle babasına çok yakalandığı için onlar tekrar eski hâllerine dönerken olan yine bana olmuştu.

"Kanka lan, sana bir şey soracağım."

"Ne?" diyen Ela, ağzını şapırdatıp duruyordu. Onun da saçlarının benim saçlarımdan bir farkı yoktu.

"O gün ben dâhil herkes içmişken Dolunay, nasıl oldu da içmedi?" diye sordum. Ela o gıcık olduğum kahkahasını attı. Onun bildiği ama benim bilmediğim bir şeye gülerken attığı o kahkahanın bitmesini bir arkadaş olarak sabırla bekledim ama sonu gelmedi. Güldü de güldü. Sonunda koluna şaplak atarak susturdum.

"Gülmeyi kes de soruma cevap ver," dedim. Beni takmadan, yerinden kalkıp kocaman esnedi. Gözünün önüne nasıl sahneler geliyorsa artık, sürekli gülüp duruyordu.

"Kanka," dedi gülerek. "Biz yine bir gün içerken bu Dolunay malı içkiyi fazla kaçırdı ve tıpkı senin gibi sarhoş oldu," dedi.

"Ee sonra?" diye sordum.

"Sonrası işte bu, asıl kimliğini açığa çıkardı. O ördek gibi tuhaf konuşan kız gitti, yerine yemin ediyorum en hasından bir Türk kızı çıktı." Ela kahkahalar atarak dizlerine vurmaya başladı. Ay bizim ördek suratlı Dolunay'ı o hâlde görmeyi çok isterdim. Düşünsene, düzgün bakıyor ve tuhaf bir şekilde konuşmuyor. Nasıl bir şeydir acaba?

Ela, o sahneleri hatırladığı için kahkahalarla gülerek, odadan çıkıp tuvalete girdi. Ela'nın ardından odadan çıkıp mutfağa girdiğimde annem, bana yan yana bakıyordu.

"Anne, şaşı olacaksın, bakma yan yan. Derdin neyse söyle," deyip gülümsedim.

"Ben söyleyince kalkmazsın. Fatoş söyledi, hemen kalktın," diye sinirle fısıldayınca, gülümseyip anneme arkadan sarıldım. Eh, trip atma ve kıskançlık huyum kesinlikle annemden geçmişti. Kadına arkadan sarıldığım hâlde hıhlayarak başını çeviriyordu. Ben şimdi anneme nasıl Fatoş teyzenin tehditlerini söyleyebilirdim ki?

"Kız, sen ne kadar kıskançmışsın. Ay yerim seni ya. Sen benim annemsin," deyip arkadan yanağına öpücük kondurdum ama bu-

run kıvırınca kıkırdadım.

"Ya yapma böyle. Biz zaten kalkmıştık, vallahi," dedim ama nafile.

"Günaydın, Ayşe teyzem!" Ela çocuk gibi bağırıp, beni iterek anneme sarılırken terk edilmiş çocuklar gibi kenara atılmıştım.

Annem birden, "Gelin olmuş gidiyorsun!" diye şarkı söylemeye başlayınca sanki ikisi ana kızmış gibi sarılarak sallandılar. Annemin tribi bana geçmişti. Astığım suratımı alarak sandalyeyi çektim ve oturdum.

Telefonumu elime alarak sosyal medyadaki sahte hesaplarıma girerek Mercedes ve diğer araba markası isimli kızların ne yaptıklarına bakmaya başladım. Akın'ı en iyi oradan takip edebiliyordum. Kızlar tam bir fangirl çıkmıştı. Çocuk arkada antrenman yaparken, onlar önde gülerek videosunu çekiyorlardı. Videoya uyuz olmuş bir şekilde baktığım sırada omzuma inen kol darbesi ile telefon elimden kayıp yere düştü.

"Kızım, sana diyor annen!" Ela'nın bu cümleyi kurarken omzumu çıkarması gerekmiyordu! Acıyan omzumla ona vurup anneme baktım.

"Ne dedin?" diye sordum. Sorum ile ağzını açıp bir şey diyecekken sustu ve " Yunus amcana sarıyer böreği yap, o çok sever," dedi.

"Ela yapsın," deyip kaşlarımı kaldırdım. "Aşkını katarsın," diye kulağına fısıldadığımda totoma şaplak yedim. Totomu ovuşturarak, gidip börek için gerekli malzemeleri aldım.

Ela televizyonu açtı, mutfak Nurella'nın sesiyle yankılanırken göz devirdim. Ela ile annemse kızların kıyafetlerine yorumlar atarak samimiyetlerine samimiyet kattılar. Ben ise zavallı külkedisi gibi börek yaptım.

Öğle saatlerinde annemin amcam için hazırlıkları bitmişti, hep birlikte oturma odasında otururak dedikodu yapıyorduk. Daha doğrusu Ela ile Yiğit'in geleceğe attıkları ilk adımın dedikodusu-

nu yapıyorduk.

Annem, Ela'nın yüzüğünü alıp bakarken, bir anda koluma çimdik atınca çığlığı bastım. "Bak, çocuk ne kadar güzel yüzük almış! Yok mu sana da böyle yüzük alacak biri?"

"O anca Smack Down maçları izliyor, Ayşe teyzem!" dedi Ela altında yatan imayı bir tek benim anlayacağım bir şekilde. Masanın altından ayaklarına vurdum.

"Kız dövüşçü karısı mı olacaksın sen? Ayağımın altına alırım seni!" Annemin lafıyla bana bir *kal* gelirken, Ela anırarak gülüp masaya vurmaya başladı.

"Nesi varmış dövüşçülerin! Onlar da insan. İçlerinde iyilik var," diye biricik Akın'ımı savundum.

"Ay sanki kalkıp da bir dövüşçüyle evlenecekmişsin gibi konuşma, Okyanus."

Her şeyden habersiz olan annemin yüzüne bakakaldım. Ela yine anırarak gülerken bu sefer omzuma vuruyordu. Kulağıma doğru, "Kanki, seninki sana anca şekerden yapılma söz yüzüğü alır," dediğinde dirseğimi ona geçirdim. Anneme şimdi *sevgilim var ama dövüşçü* dersem tülbendi alnına dolar, bileklerine kolonyayı dayardı. Kadın az önce bir dövüşçüyle evlenemeyeceğimi söylemişti.

Ben bir şey demeden kapı çalınca, bağırarak ayağa kalktım. Kapıyı açmamla karşımda amcamı gördüm. "Yunus amcam gelmiş!" diyerek, sarılırken bir yandan da zıplamaya çalıştım.

Üniversite için Londra'ya gitmişti ve gidiş o gidiş. Geri gelmedi. Birbirimize acayip benzeriz. Benim erkek versiyonum. Benim gibi okyanus kadar mavi gözleri var -bu yüzden adı Yunus!- Saçları altın kumral, benimkinden birazcık koyu. Yapılı vücüdu ile herkesin dikkatini çekiyor. Aramızda yedi yaş var.

"Okyanus," diyerek bana sıkıca sarıldı. Benden ayrılıp suratıma baktı ve "Of, nasıl da özlemişim seni ya!" deyip daha sıkı sarıldı.

"Ben de," dedim gülümseyerek.

"Bakayım sana," dedi ve beni bir kol boyu uzaklığını çekti.

"Saçlarına ne yaptın sen?" diyerek birkaç tutamı eline aldı. "Senin gibi radikal bir karar aldım," dedim.

"Hoş geldin, Yunus." Annemin seslenmesi ile amcam hemen ona döndü.

"Hoş buldum yenge, nasılsın?"

"İyiyiz çok şükür, sen?"

"Ben de iyiyim, teşekkür ederim," diyerek valizini itip içeriye soktu. Annem onu alıp misafir odasına götürürken biz amcamla oturma odasına geçtik.

"Şitt, yakışıklı, Londra nasıl?" diye sordum.

"Bıraktığın gibi," deyip burnumu sıktı.

"Ne zaman geleceksin yanıma? Bulamadın mı hâlâ bir koca?"

"Nasıl da kafiyeli oldu ama," diyerek güldüm.

"Hadi hadi, var mı?" Akın'ı söylesem olmaz. Vallahi hemen görüşmek ister ve işler sarpa sarar. Akın, onu ailemden biriyle tanıştırdığım vakit giderdi. İşin ciddiyete binmesini istemezdi. Yok, hayır, birazcık daha beklesin gelecek kaygısı.

"Yok amcacığım. Ben *free* takılıyorum," diyerek göz kırptım. Ela da gelip tekli koltuğa oturdu.

"Hoş geldin Yunus abi," dedi.

Ama Yunus amcam, "Sağ ol ama tanıyamadım ya," deyip başını yana yatırınca Ela bozulsa da belli etmedi. İçten içe deli gibi kahkaha atarak moraran suratına baktım.

"Ela," diye sinirle fısıldadı.

Amcam, "Ha, tamam, şu bana âşık olan kız!" deyince dayanamadım, kahkaha attım. Bütün gün annemle oynaştığı için gıcık olduğumdan tüm hıncımı Yunus amcam tek bir cümlesiyle almıştı. Dizlerime vura vura gülüyordum.

Ela, "On yaşındaydım ben!" diye cırladı.

"Tamam canım, bir şey mi dedim," dedi amcam omuz silkerek. Gülmekten akan gözyaşlarımı silip amcama dönerek, " Onun sevdiceği var. Bayağı âşık, deme öyle," diye kulağına fısıldadım. Bizim bu hâlimize gülerek kolunu omzuma attı.

#@#

Amcam üç gün boyunca bizde kaldı ve hep beraber takıldık. Bu yüzden Akın ile üç gündür konuşamamıştım. Çok yoğundum ve vakit bulamıyordum. Amcam bizden sonra diğer kardeşlerinin evinde kalmaya gitti.

Evde tek başıma kaldığım sırada odama geçtim. Masanın üzerinde duran hediyesine gözlerim takıldı. Bana aldığı hediye beni benden almıştı. Böyle bir jesti asla beklemiyordum. Gülümsedim ve masanın üzerinden KNİOO kitabımı alıp kapağına baktım. Her şey bu kitap sayesinde olmuştu. O gün bu kitabı okumasaydım ve Akın'ın dikkatini çekmeseydi belki de şu an hayatım hiç de böyle renkli olmazdı. Belki de o metrobüste onunla yüz kere karşılaşmıştık ama birbirimizden habersizdik. Kitabı yerine bırakıp, çantamı da alarak evden çıktım.

Ela, artık müstakbel bir eşi olduğundan dolayı tüm vaktini onunla geçiriyor ve gelecekle ilgili planlarını hazırlıyorlardı. Bu yaz düğün yapmayı planlayan arkadaşlarımın ne acelesi olduğunu tartışırken şakayla Ela'ya hamile olup olmadığını sorduğumda iki tarafımdan da şaplak yemiştim. Bir yanım Ela mutlu diye sevinçli, öteki yanım benim de böyle bir geleceğim olur mu sorusuyla kaygılıydı.

Yorgunca nefes verip metrobüse doğru ilerledim.

#@#

Okula vardığımda fakülte binamızın önündeki karton kahve bardaklarının çöplerini görmemle ağzım açık kaldı. Resmen tüm kaldırım kahve bardakları ile doluydu. Millet finallere çalışmaya şimdiden başlayarak okulumuzu kahve ülkesine çevirmişti. Bardakların arasından zıplaya zıplaya geçip içeri geçiyordum ki biri kolumdan tutunca şaşırarak arkamı döndüm.

"Okyanus, koş!" Dağhan'ın bağırmasıyla gözlerim kocaman açıldı. Bu çocuğun olduğu yerde olay bitmiyordu be!

"Ne oldu be!" diye bağırdım.

"Şimdi el atmazsan kıyamet kopacak." Sözleri beni daha çok şaşırttı ve ne olduğunu anlayamadan, kolumdan çekiştirerek ilerledi.

Ela'nın bölümünün olduğu binaya girerken aklımdan bin bir senaryo geçiyordu.

Kızlar tuvaletine yaklaştığımızda duyduğum yakarışlar, çığlıklar ve küfürlerle gözlerim kocaman açıldı. Dağhan, kapı önünde biriken insanları tutup beni içeri çekti ve birlikte kızlar tuvaletine girdik.

Beni gören Çakma Amerikalı Dolunay, "Oki!" diye bağırdı. "Ela ile Sena birbirini yiyor. Biri mezara, öteki hapse girmeden bitmez bu kavga."

"Sena gel, sakince konuşalım." Murat'ın sakin çıkan sesiyle Doki'yi aşıp içeri girdiğimde bir tuvaletin önünde Yiğit, Ela ve Murat'ı gördüm. Murat ellerini önüne doğru getirmiş sanki bir köpeği sakinleştirmeye çalışır gibi bir hâli vardı. Tuvaletin içinden bir yakarış koparken hepsi bağırarak ellerini salladılar. Merakım daha da artarken, onlara doğru ilerleyip kafamı tuvalet kabinine uzattığımda Sena'nın elindeki yüzüğü klozete doğru tuttuğunu gördüm. Ağzım kocaman açılmıştı. Ona doğru yaklaştığımı gördüğü an yüzüğü klozetin içine daha da yaklaştırıp, "Yaklaşmayın!" diye bağırdı. Ela ile Yiğit aynı anda beni tutup yanlarına çektiler.

"Ne oluyor burada?" diye sordum gülen bir sesle. Ancak Ela'nın bir boğadan farkı yoktu.

"Yüzüğümü çaldı orospu!" diye bağırdı. Gülmemek için dudaklarımı sıktım. Sena'nın suratındaki tüm makyaj akıp boynuna kadar gelmişti. Geçen haftaki *taş istiyorum* yakarışları şimdi gerçek oluyor gibiydi. Bu sefer Murat şeytan taşlayamazdı, o şeytan dile gelip Murat'ı parçalardı.

"Ben bu yüzüğe sahip değilsem siz de olamazsınız!" diye cırladı Sena. Yiğit, öfkeyle Murat'ın yakasına yapışıp, "Al lan şuna bir yüzük!" diye bağırdı. Murat, korkuyla bir Yiğit ve Ela ikilisine, bir de çirkefleşen Sena'ya bakıyordu.

"Kanka kız çirkefleşmekte seviye atladı," dedim Ela'ya ama beni takmadan tişörtünün kollarını sıvayıp, "Ben ona öyle bir seviye atlatacağım ki!" diye bağırdı. Sena'ya doğru adım attığı an Sena çığlık çığlığa yüzüğü klozetin dibine kadar soktu. Ela olduğu yerde mıh gibi kaldı.

"Şakam yok benim! Ben evlenmiyorsam kimse evlenemez! İlk evlenen ben olmalıyım! Dört yıldır çalışıyorum! Dört!" Yiğit ikinci kez Murat'ın yakasına yapışıp, "Evlen lan şununla!" dedi. Şu an kimse Murat'ı umursamıyordu. Herkes yüzüğü kurtarma derdindeydi.

"Abi, saçmalama ya," diyen Murat'a Ela'nın bir bakışı var. Çocuk sesli sesli yutkundu.

"Tamam, atarsa alırım ben size yenisini," diyen Murat'a karşı Yiğit yakalarını daha sert kavrayarak, "Bana bak zengin bebe!" diye bağırdı. "Ben o yüzüğü alacağım diye götümü yırttım."

"Ne oluyor?" diyen Dağhan nefes nefese kalmış bir vaziyette yanımda bitmişti.

"Sana ne oldu?" diye sordum.

"Harpten çıkıp geldim. Dışarıdakiler içeride dönen olayı kameralarına kaydetmek için birbirleriyle savaşıyor. Biliyorsun Sena iyi tıklanma getiriyor," dediğinde başımı sallayarak onayladım. Sena her olayında fenomen hâline geldiği için millet sayfasını büyütmek adına onu kullanıyordu. Bunu öğrenen Sena, yüzünün geçtiği her kareden para almaya başlayarak yüzüyle para kazananlar kategorisine girmişti.

"Hadisene be!" diye bağıran Yiğit'in sesiyle Murat ağlar gibi ses çıkarıp tuvalete doğru yaklaştı ve dizleri üstüne çöktü. Sena ,gözyaşlarını silip zorla evlilik teklifi yapan Murat'a döndü.

"Sena, benimle," diyen Murat'ın gözyaşları sevinçten çok uzaktı. Gülerek ona baktım. Zavallımın bu kızdan kurtuluşu yoktu.

"Benimle evlenir misin?" diyerek ağlamaya başladı. Sena yüzüğü Elalara doğru fırlatıp yerde oturan Murat'a sarılarak, "Evet," dedi. Murat, Sena'ya sarılıp ağlarken çok komik görünüyordu.

"Allah'ım başardım!" diye bağıran Sena, başını havaya kaldırmıştı. Kız harbiden de başarmıştı. Ela, aşk dolu bakan bir adamdan sahnenin ortasında teklif alırken Sena, evlilik teklifi etmek zorunda kaldığı için ağlayan bir adamdan bokun ortasında bir teklif almıştı.

"Evet, dağılın arkadaşlar. Olay bitti!" Dağhan video çekmeye çalışan paparazileri bir koruma gibi gönderirken Ela ile Yiğit geri aldıkları yüzüğe mutlulukla bakıyordu. Ela yüzüğü Yiğit'e verip, kollarını tekrar sıvarken, "Evet, nerede kalmıştık?" dedi ve Sena'nın saçlarına yapıştı.

#@#

Öğle saatinde kantinde yemek yerden Akın'dan bir mesaj geldi.

Bugününü bana ayır. Anıl, sana geçmiş doğum günü hediyeni vermek istiyor.

Akın

Mesajına kaşlarım kalkık bir vaziyette baktım. Bugün? Cumaydı. Okula assam olur muydu? Zaten öğleden sonraki derslerim çok önemli değildi. Yanımdan kuş yuvasına dönmüş saçları ile Sena geçince gülmemek için başımı masaya daha çok yaklaştırarak Akın'a cevap yazdım.

Kaça kadar?

Okyanus

9?

Akın

Bilmiyorum.

Okyanus

Bir bahane bulsan?

Akın

Bahanelerim tükendi.

Okyanus

Ela?

Akın

Sanırım olabilirdi. Biraz da yardım etmesi sırası ondaydı.

Tamam, ben sana döneceğim.

Okyanus

Tamam, benim evime gelir misin?

Akın

Senin mi, neden?

Okyanus

Anıl bize gelecek.

Akın

Tamam. İki saate oradayım.

Okyanus

Tamam.

Akın

Mesajına cevap vermeden Ela'yı aradım. Sena'yı bir güzel dövdüğü için tüm stresini atmıştı.

"Efendim, Okyanus?" diye açtı telefonu.

"Kanki, ben size geliyorum ama gelmiyorum," diye onun kullandığı repliği kullanınca gülmeye başladı.

"Sonunda benim kulvarımda yüzmeye başladın ha?" dedi. Ela'nın sözüyle güldüm. Normalde böyle şeyler yaparken, onu azarlayıp kötü kalpli üvey anne olurken şimdi yoldan çıkıyordum.

"Beni idare et, Elocan," dedim yerimden kalkarken.

"Merak etme sen," diyerek telefonu kapattığında binadan çıktım. Etraftaki boş kahve bardakları, saatler geçtikçe doğuruyor gibi çoğalıyordu. Başımı sallayıp kendimi eğitim alanından çıkardım.

#@#

Sonunda o tanıdık kapıyı görünce, derin bir nefes alarak gidip zile bastım. Kapı açıldığında karşımda parlayan gözlerle bana bakan bir adet Akın vardı.

"Mavi göz," dediğinde kocaman sırıtıp, "Pepitom," dedim. Sahte bir kızgınlıkla bana bakıp kollarının arasına çekti. Doğum günümden beri doğru düzgün görüşememiştik. Şimdi kolları arasında olmak çok güzeldi.

Oturma odasından sesler gelince, Akın'dan ayrılıp oraya doğru gittim. Fakat böyle bir manzara beklemiyordum. Anıl ve sarışın bir kız öpüşüyordu. Gözlerimi kırpıştırarak onlara bakarken birden Akın elleriyle gözümü kapatınca kıkırdadım.

"Evimi cenabete çevirmeyin!" diye sinirle söylenince kahkaha attım.

"Of, çocuk muyum, Akın!" diye azarlayarak ellerini gözlerimden geçtim. Anıl gülerek kıvırcık saçlarını karıştırırken, "Hoş geldin, Okyanus,"diye mırıldanınca ona, "Ben hoş geldim de siz pek memnun olmadınız galiba. İşinizi böldük, kusura bakmayın," dediğimde yanındaki zavallı kızın kıpkırmızı olduğunu gördüm. Bu kız araba markası isimli kızlara benzemiyordu.

Anıl, "Okyanus," diye uyarıcı bir şekilde konuşunca güldüm.

"Tamam, tamam," deyip sarışın kızın yanına gittim.

"Ben Okyanus," dedim ve elimi uzattım.

"Sahra," derken elimi tuttu, "Memnun oldum," dedi.

"Nasıl tanıştınız?" diye o klasik soruyu sordum.

"Lisede," dedi Sahra. Merakım daha da arttı.

"Aaa nasıl?"

"Sıra arkadaşım olur kendisi," deyince âşık kızlar gibi ses çıkardım.

"Ay siz sıra arkadaşıyken sevgili oldunuz ve yıllardır birliktesiniz, ha? Çok romantik," diyerek, ellerimi kalbimin üzerine koyup onlara baktım. Bu hâlime Sahra güldü ve "Yok, biz bir aydır çıkıyoruz," dedi. Sözlerini kavramaya çalışsam bile beceremedim. Kirpiklerimi kırpıştırarak onlara baktım ve jeton sonunda düştü.

"Ne!" diye bağırıp Anıl'a döndüm. "Sen liseli misin?" diye şaşkınca Anıl'a sordum. "Sen şimdi benden küçük müsün?" dedim gülerek. Ama çocuğun boyu o kadar uzundu ki liseli olmasına imkân yoktu. Ben Akın ile arkadaş diye aynı yaştalar sanıyordum.

Anıl, "Evet," dedi ve güldü. Benden küçük çıkan Anıl'a bakıp, dizlerime vura vura gülmeye başladım.

"Bunda ne var ki? Akın da senden küçük." Tükürüğümde boğuluyordum! Korkarak Akın'a baktım. O ise başını salladı. Daha neler! Hani enişteme aynı zamanda lisedeydi bu!

"Akın, şaka yapma," diye şaşkınca sordum.

"Okyanus, ciddiyim," dedi Akın. Gerçekten ciddi duruyordu.

"Yaşlılar kendilerinden küçük erkeklerden hoşlanırmış, Okyanus," dedi gıcık Anıl sırıtarak. Ona hiç dönmeden bana ciddi ciddi bakan Akın'a, "Akın, kurbanın olayım şaka de," deyip kafamı yana yatırdım.

"Of, Okyanus, hemen kanıyorsun," dedi yine gıcık Anıl! Akın da tuttuğu kahkahasını bırakırken, sinirle bağırıp ikisine de vurdum.

"Tamam, tamam, özür dileriz," dedi Anıl gülerken. Sonunda durup onlara kızgınca baktım.

"Nereye gideceğiz gıcıklar!" deyip, gözlerimi kısarak Anıl'a baktım.

"Sinema, bovling ve maç," dedi Anıl.

"Ne maçı?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Orası sürpriz," diyerek gülümsedi.

"Hadi, çıkalım. Geç kalacağız," dedi Akın. Herkes kafasını sallayarak yerinden kalktı ve birlikte çıktık. Dışarıya çıktığımızda mavi renkte, pahalı bir araba vardı.

"Bu kimin?" diye sordum hemen.

"Benim," dedi Sahra ve anahtarı Anıl'a verdi. Kız kendisine yabancı marka arabalarının isimlerini takmak yerine direkt arabayı satın alıyordu! Kaşlarımı oynatarak Akın'a bakınca Akın güldü. Beraber arkaya otururken ön koltuğu Sahra'ya bıraktık.

Yol boyunca benim açımdan komik olan espriler yaptım ama onlar inleyip durdu.

"Tamam, bak bu son," diyerek güldüm.

Anıl, "Akın, kapat şunun ağzını," diye bağırdı.

"Ya vallahi bak bu son."

"Adamın biri varmış..." dedim ve susarak onların, "Eee," demesini bekledim ancak kimse sormadı. Herkes kafasını başka bir tarafa çevirince, oturduğum yerde diklenip, "Hey! Adamın biri varmış ve ikinci dönem düzeltmiş," dediğimde Akın, artık ağzımı kapatmıştı.

"Ah, sonunda geldik! Anıl, gir hemen otoparka." Zavallı kızın heyecanla bağırmasıyla gülmeye başladım.

Akın, "Kızı şimdiden soğuttun," diye fısıldadı. Ona bakıp gülümsedim ve omuz silktim.

"Boş ver onları, sen hep gül," deyince kızardım. Anıl ile Sahra kendilerini arabadan atarken ardından biz de indik. Direkt olarak, üst kata çıkıp sinema bölümüne girdik.

"Film beş dakika sonra," diyen Sahra telefonundan aldığı elektronik biletleri gösterdi.

"Girelim o zaman," dedi Akın ve hep beraber girdik.

"Size espri yapayım mı?" diye tatlı tatlı sorduğumda hepsi homurtular çıkardı.

"Güzelim, sana sadece ben katlanırım," dedi Akın.

Salona girip yerlerimize oturduk. Akın ayaklarını öne uzattı. Anıl da uzattı. Ben de ayakkabımı çıkartıp bacaklarımı kendime çektim. Kafamı koltuğa yasladım.

"Gel buraya." Akın'ın seslenmesi ile ona döndüm. Kolunu açmış, bana bakıyordu. Gülümseyerek ona yaklaştım ve mümkün olduğunca ona yaslandım. Film, bir türlü evlenemeyen çiftin hikâyesini komedi şeklinde anlatıyordu. Salondaki herkes kahkahalarla gülerken ben, ikisi bir türlü kavuşamıyor diye ağlamaya başladım. Akın ağladığımı hissetmiş olacak ki kulağıma doğru yaklaşıp, "Neden ağlıyorsun?" diye sordu.

"Yok bir şey, içimden geldi," deyip omuz silktim. Çikolata gözleri bir şeyler anlamak ister gibi bana bakıyordu.

"Seni seviyorum, Akın," diye aşkla fısıldadım. Sadece tebessüm etti ve gözyaşlarımı sildi.

Film bittikten sonra bovlinge gittik. Bovlinge gelince ne yapacağımı şaşırdım. Ben berbattım!

"Akın, sen Okyanus ile ol, ben de Sahra ile," dedi Anıl beraber ayakkabılarımızı alırken.

"Akın, ben berbatım."

"Bir şey olmaz."

"Valla bak. Sinir krizi geçirirsin." Beni takmadan, ilerlemeye başlayınca onu tutup durdurmaya çalıştım. Kimse benimle bov-

lingde eş olmak istemezdi çünkü berbatın ötesiydim. Beni çekiştiren sevgilime yalvaran bakışlar atıp ayaklarımı yere sabitledim.

"Gel, mavi göz," dedi.

"Bak, kızmak yok!" diye tedbirimi önden aldım.

"Tamam," dedi ve beşinci bölüme gittik. Ayakkabılarımızı giydik. Ben koltuğa bildiğin yapışmıştım. Akın gözlerini devirip topu aldı ve hızla gidip attı. İlk atışta birkaç tane vurdu. İkinci atışta sadece labutlardan üç tanesi ayaktaydı. Anıl ona gülüp topu aldı ve attı. Hobaaa, hepsini vurdu!

"Mavi göz, hadi!"

"Akın, vallahi rezil olursun," deyip başımı salladım.

"Boş ver, hadi," dediğinde onu kırmamak için, "Bismillah," diyerek ayağa kalktım ve yedi kiloluk en hafif topu aldım. Ben kendimi zor taşıyorken topu hiç taşıyamıyordum. Zorla alana geçtim ve içimden bildiğim bütün duaları okuyarak topu attım. Daha yolun yarısına gelmeden, top yandan çıkınca ofladım.

"Dedim sana," diye kızgınca Akın'a baktım.

"Tamam, bir daha, hadi," deyince tekrar attım ancak sonuç aynı!

Tüm maç boyunca Sahra, Anıl ve Akın neredeyse hepsini vururken ben hepsini dışarı çıkardım. Sadece bir kere beş tanesini vurmuştum ve onda da deli dansı yaptım. Anıl, sürekli benimle dalga geçip durdu. Sonunda sinirlenip koltuklara oturdum.

"Hadi mavi göz, sıra bizde!" Elindeki topla bana bakan Akın'a yalvaran bakışlarımı gönderdim.

"Akın bak, ben beceriksizim. Beni azat et işte!"

"Hadi, gel buraya," diyerek, kolumdan çekince mızmızlanarak gittim.

"Gel, beraber atalım," diyerek arkama geçti. Elindeki topa bakınca gözlerim yerinden çıkacaktı.

"Akın, on iki kilo bu! Nasıl taşıyacağım!" diyerek pörtlemiş gözlerimle ona baktım.

"Beraber taşıyacağız, hadi," dedi. Topu tuttum. Akın elimi kavrayınca önce bir içim ısındı ama sonra toparladım kendimi.

"Bak, tam ortaya tüm kuvvetinle atacaksın," diyerek eliyle işaret etti. Kafamı mızmız çocuklar gibi sallayıp, "Sorun orada zaten ya!" dedim. "Ben kendimi bile zor taşıyorum," deyince güldü.

"Hadi, beraber," dedi ve topu attık. Attıktan sonra bu iğrenç manzarayı görmek istemediğim için gözlerimi kapattım. Topun vurma sesi gelince, parmaklarımı aralayarak baktım.

Strike[18] yapmıştık!

Ben strike yaptım! Bunun fotoğrafını çekip Ela'ya göndermeliydim. Olduğum yerde çığlık atıp zıpladım.

"Akın, strike yaptım! Ben yaptım," deyip ona doğru döndüm. Anıl ile Sahra bana gülerek bakıyorlardı.

"Demiştim," dedi Akın.

"Yirmi bir yıllık hayatımda ilk defa strike yaptım!" diye, bağırıp gülünce Akın da güldü ve beni göğsüne çekti.

"Tamam, rezilliğini herkes görmek zorunda değil. Bana özel bu," deyip sıkıca sarıldı. Kıkırdadım. Beni bu hâlimle kabul eden birinin olması çok güzeldi.

"Ama yine de yenemediniz. Biz kazandık." Anıl gıcığı gülümseyip bize baktı.

"Sana ne kıvırcık!" diye ona bağırdım. "Ben hayatımda ilk defa strike yapmışım, sen ne diyorsun," diye gururla söyleyince hepsi gülmeye başladı.

"Onu bunu bilmem. Ben hamburgerimi istiyorum." Anıl iki elini kaldırıp, bize bakınca gülmeden edemedim. Birlikte yemek katına çıkıp hamburgerlerini ısmarladık.

[18] Bovlingde oyuncunun ya da sporcunun bir atışta tüm labutları devirmesidir.

Akın ile Anıl tam bir komediydi. Onların yanında olup gülmemek imkânsızdı. Birlikte yaptıkları maceraları anlattıklarında artık gözlerimden yaşlar akıyordu.

Yemeklerimizi bitirip tekrar Akın ile arabaya doğru giderken, "Şimdi nereye?" diye sordum. Bana bakıp sinsice gülümsedi.

"Bak, bugün daha fazla heyecanı kaldırmaz benim kalbim," diyerek kalbimi tuttum. O ise, "Sürpriz," dedi. Ona şüphe ile baktım.

"Aslında senin için bir sınavım var," deyince öküzün trene baktığı gibi baktım. Ne sınavı? Daha vizeler yeni bitmişken bu bünye yeni bir sınavı kaldıramazdı.

"Ne olduğunu sormaya korkmalı mıyım?"

Anıl, "Okyanus, fikir benden çıktı," dediğinde korkuyla inledim. Yanımıza geldiklerini bile fark etmemiştim. Arabaya bindiğimiz gibi hızla yok aldık.

Yol boyunca kendi aralarında gülüp durdular. Üçü de biliyor ama bana söylemiyordu. Merakım daha da artmıştı. Artık dayanamayıp, Akın'ın kolunu tutarak, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Geldik zaten," deyip başıyla dışarıyı işaret etti, önüme döndüm ve bir stat gördüm. Futbol stadyumu!

"Futbol maçına mı geldik!" diye heyecanla bağırdım ama bu statta bir değişiklik vardı. Türk Telekom Arena yazmıyor. Cimbom'un bayrakları yok. Hiçbir yer sarı kırmızı değil.

"Kimin maçı bu!" diye sinirle Akın'a döndüm.

"Beşiktaş'ın," deyip kıs kıs güldü. Kuyruğuna basılmış tilki gibi cılardım.

"Ne! Beşiktaş'ın maçına mı getirdin beni!"

"Valla Okyanus, Akın koyu Çarşılıdır. Başkasının maçına gitmez," diyen Anıl arabayı park ediyordu. Herkes arabadan indi ama ben kollarımı göğsümde bağladım, inmedim.

Anıl, "Mavi göz, hadi," diye sabırsızca seslendi.

"Siz gidin. Ben sizi burada bekliyorum."

"Aaa olur mu? Ben seni okuyup üfle diye getirdim," deyince önce öylece kaldım ama sonra neden bahsettiğini anlayınca yüzümde gülümseme oluştu. Resmen benimle oynuyordu. Hadi onu geçtim o olayı nasıl hatırlamıştı ki? Bana muzır bir ifade ile bakan Akın'a, "Hayır," dedim ama gülümsememi bastıramadım.

Akın arabanın içine doğru eğildi. Dışarıdan taraftarın sesleri geliyordu. Hepsi Demba Baa, Demba Baa diye şarkı söyler gibi bağırıyordu.

"Hadi, Okyanus," Anıl'ın sabırsız çıkan sesiyle ona döndüm. Ağzım şokla açıldı. İkisinin de üzerinde Beşiktaş forması vardı.

"Ne ara aldınız bunları! Ah tabii ya, siz o yüzden ortadan kayboldunuz," deyip gıcık gıcık onlara baktım.

"Akın, biz gidiyoruz. Al, bunlar ikinizin biletleri," diyen Anıl, Akın'a biletleri verip bizi orada bıraktı.

"Mavi göz, hadi."

"Ama Akın!" dedim göğsümde bağladığım kollarımı hızla çözerken. "Ben Cimbomluyum. Valla beni Ultraslanlardan atarlar."

"Kimsenin haberi olmaz."

"Hayır. Ben sana *gel Cimbom'un maçına gidelim* desem gelir misin?" deyip başımı salladığımda sessiz kaldı.

"Beni seviyorsan." Kurduğu cümle karşısında ona baygın baygın baktım. Resmen maç başlamadan kırmızı kartlık bir hareket yapmıştı. O çikolata gözlerini gözlerime dikmek zorunda mısın? Direncim kırılıyor. Ona bakmamaya çalıştım. Bir an pes etti sandım çünkü arabanın arkasına gitti. O böyle yapınca üzüldüm ve kapıdan çıkmaya yeltendiğim sırada Akın geri geldi. Üzerinde Beşiktaş forması vardı. Küçük dilimi yutarak ona baktım. Bir forma, bir insana bu kadar yakışabilirdi! Neden bu çocuğun her şeyi böyle mükemmel olmak zorunda ki!

Üzerindeki siyah forma beni benden aldı. O yüzündeki küçük yaramaz çocuk gülümsemesi beni kendine hayran bıraktı. Sanki

bayramda kapı kapı dolaşıp şeker toplamak için heyecanla bekleyen çocuklara benziyordu. O an anladım ki Akın, bu Beşiktaş'ı fena seviyordu. Yüzündeki bu gülümsemenin silinmesini istemedim. Cimbom'u severim ama Akın'ı sevdiğim kadar hiçbir şeyi sevmem.

"Çok mu istiyorsun?" diye mırıldandım. Annesinden izin almak için bekleyen çocuk gibi hızla kafasını salladı. Arkada taraftarın coşkulu sesini duyabiliyordum. Akın'ın içi içine sığmıyordu.

"Seninle her şeye varım," diye gözlerine bakarak konuştum. Bir an o şeker bekleyen çocuk gitti, yerini ilk randevusunu koparan liseli ergene bıraktı.

Birden yanaklarımı avuçlayıp, dudaklarıma bir öpücük bırakınca kirpiklerimi kırpıştırarak ona baktım. Yanaklarım avuçlarında, "Hadi *güzelim,* şu maçı kazandır bize," dediğinde aşk sarhoşluğuyla kafamı salladım. Arabadan çıkarken Akın'ın elinde bir başka forma gördüm.

"Sakın bana bunu giyeceksin deme!"

"Keserler seni."

"Sen de beni korursun," deyip başımı salladım.

"Mavi göz. Her şey düzgün olsun. Hadi," deyince başımı salladım. Şeker isteyen çocuğu sevmiştim.

Üstüme beyaz formayı giydim. Akın elindeki şu beyaz örgülü ince atkıyı başıma bağladı.

"Hadi, bu anı ölümsüzleştirelim," dedi ve beni yanına çekerek fotoğraf çektik. Yanak yanağa, yanağından öperken, ben dil çıkarırken, otuz iki diş sırıtırken ve daha birçok hâlde.

"Hadi, maç başlıyor," deyip elimden tuttu ve girişe gittik. Biletlerimizi de verip girdik. En başlarda bir yere geçtiğimizde Sahra ile Anıl'ı gördüm. Onların yanına gittik. Geç kaldığımız için İstiklal Marşı okunmuş ve oyuncular sahada yerlerini almıştı.

Maç heyecanla devam ediyordu. Akın'ı hiç böyle görmemiştim. Bildiğin küçük çocuklar gibi coşuyordu. Sandalyenin üstüne çıkıp

bağıra bağıra marşları söylüyordu. Ben maçı değil de onu izliyordum. Telefonumu onun fotoğrafları ve videoları ile doldurdum. Gol attığımızda bana heyecanla sarılmıştı. Yediğimizde ise bilmediğim bir sürü küfretmişti. Maçın son dakikalarına gelmiştik.

"Mavi göz!" diye bağırdı çıktığı sandalyeden. "Dua et! Bak bu maç lazım bize!" Allah'ım ya, gülmeden edemiyordum. Yanımda sanki Akın'ın küçük kardeşi vardı.

"Gülme. Ciddiyim," deyince, tamam anlamında kafamı sallayıp o gün Cimbom'un maçında yaptığım gibi içtenlikle dua ettim. Aslında duam Akın'ın bu maçtan mutlu bir şekilde çıkması içindi. Gözümü ondan alamıyordum. Ona bakarak kalpten bir şekilde *mutlu, her daim mutlu* ol diye dua ettim. Ben duaya dalıp gitmişken, Akın bana sarılınca gol attığımızı anladım. Kıkırdayarak ona sarıldım. Taraftar hep bir ağızdan aynı marşı söylerken onunla beraber koltuğumun üzerine çıktım ve Akın ile bağıra bağıra marşı söyledim

"*Hangimiz düşmedik kara sevdaya! Hangimiz sevmedik çılgınlar gibi! Demba ba, Demba ba, Demba Ba!*"

Beş dakika sonra maç bitince taraftar acayip derecede coştu. Çıkışta taraftarların arasında ezilmemek için herkesten önce dışarı çıktık ve çıktığımız gibi Akın, "Maçı bu kız sayesinde kazandık!" diye bağırıp beni kucağına aldı ve döndürdü.

"Tamam, dur. Lütfen," dedim gülerken. Akın ise hâlâ beni döndürüyordu. Kıkırdayarak başımı salladım. Beni döndürmeyi bırakıp ayaklarımın üzerine basmamı sağladı ve kolları arasına alıp sıkıca sarıldı.

"Ah, sen var ya. Şu bok gibi hayatımda başıma gelen en güzel ve sıra dışı şeysin." İçtenlikle çıkan sesi, beni benden almıştı.

"O zaman bu en güzel ve sıra dışı şeyi sakın kaybetme," diye fısıldadım. Gözlerimin içine derin derin baktı. Bir an beni burada tüm taraftarın ortasında fon müziği olarak Demba Ba şarkısı söylenirken öpmesini istedim. Sanki sesimi duymuş gibi dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve öpmeden önce, "Asla," dedi.

@UltrAslan sizi takipten çıktı,

@çarşı sizi takip etmeye başladı,

28. BÖLÜM

OKYANUS!

Zaman hızla akıp giderken yazın evlenme kararı alan arkadaşım Ela işleri hızlandırmıştı. Halit amca birkaç ay sonra mezun olacak kızının ilişkisinin adının koyulması konusunda ısrar edince isteme töreni yapmaya karar verdiler. Yiğit, ailesini alıp bugün Ela'yı istemeye gelecekti. Büyüyor olmamızdan dolayı mutsuz hissediyordum. Evlilik, ciddi bir adımdı. Ela ömrünü geçireceği tek adamın Yiğit olduğundan emindi ve onunla yuvasını kuracaktı. Ben ömrümü Akın ile geçirmek istiyordum ancak bunun imkânsızlığını bilmek kalbimi acıtıyordu.

Yağmurlu hava, parçalı bulutlu ruh hâlime destek olmak yerine köstek oluyordu. Nefes verip, kamburumu çıkararak dışarıda koşturan öğrencilere baktım.

"Of ya!" Ela sonunda inleyerek binadan çıkmayı başarmıştı. Yağan yağmura öfkeyle bakıp yanımdaki merdivenlere oturdu.

"Bugün beni istemeye geliyorlar, şu havanın hâline bak!" diyerek yağmurlu havayı gösterdi.

"Kanki, erkek topluluğu seni kaybettiği için gözyaşı döküyor," dedim gülerek ama gözlerini devirip omzuma vurdu. Şemsiyemiz olmadığı için yağmurun dinmesini beklemeye başladık. Etrafta koşturan kızlara bakıp güldüm.

"Bak, bak! Sena çantasını ceketinin içine koyup ıslanmaktan koruyor. O zaman o çanta kesin orijinal!" dedim. Ela kıkırdayarak bebeğini korur gibi çantasını koruyan Sena'ya baktı. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağmasına rağmen kız çantayı deli gibi koruyorsa kesinlikle orijinaldir.

Köşeden binaya girmeye çalışan Dolunay'ı görünce kıkırdadım. "Kanki, çantasını tepesine koyup ıslanmaktan korunduğuna göre o çanta replika."

Dolunay her aldığı çantanın orijinal olduğunu söylese de çantalarına verdiği değere göre hangisinin replika olduğu anlaşılıyordu. Bir keresinde okuldaki birinci sınıf öğrencilerinden biri kızın orijinal çantasını düşürdüğünde botokstan geçilmeyen suratı bile şaşkınlığını belli etmiş, çığlığı tüm okulu sallamıştı. O sırada dersteydik ve hemen koridora fırladık. Hepimiz gördüğümüz manzara karşısında şaşkınlıktan inlemiştik. Bazı hocalar o çığlıklardan dolayı birinin başına bir şey geldiğini sanıp ambulansı bile aramıştı.

Eski günleri hatırlayınca gülerek başımı Ela'nın omzuna koydum. Zamanın bu kadar hızlı akıp gitmesinden nefret ettim.

"Ela, biz artık büyüdük, değil mi?" diye sordum hüzünle.

"Maalesef büyüdük, Okyanus," diyen arkadaşım kafamı kaldırarak ayağa kalktı, "O yüzden kaldır kıçını ve bir yetişkin olarak gelini yağmurdan koru," dedi.

Oflayarak, yerimden kalkarken daha ne olduğunu anlayamadan Ela üzerimdeki montu çıkarmıştı. Ağzımı açıp bir şey söyleyeceğim sırada montu tepesine tutup, yağmurdan korunarak koşmaya başladı. Arkasından sadece çığlığım duyuldu.

"Ela!"

#@#

Denizden çıkmış gibi sırılsıklam bir hâlde eve vardığımda öfkeden deliye dönmüştüm. Titreyen parmaklarımın arasında duran anahtarı deliğe bile sokamayınca, zili çalarak annemi yerinden kaldırdım.

"Kaç kere diyeceğim şu anahtarını yanına al diye!" Annem öfkeyle kapıyı açıp, bana bakınca gördüğü manzara karşısında, "Ne oldu sana?" diye sordu. Dişlerim birbirine çarpa çarpa, "Ela yağmurdan korunmak için montumu zorla üstümden aldı," dedim. Annem ise kaşlarını çatıp, kafama vurarak, "Ah, akılsız kızım! Sen niye önce akıl edip almadın!" diye kızdı.

Ne zaman başıma bir şey gelse *vah yavrum* deyip koynuna almak yerine kafama vurup benim neden daha önce akıl etmediğimi söylerdi.

"Anne, donuyorum ya!" diye cırladım. İçeri girmeye çalıştığım an buna engel oldu.

"Dur, o ıslak hâlinle girme içeri! Çıkar üstünü kapıda." Gözlerim kocaman açılmış bir hâlde ona baktım. "Anne, artık on yaşında değilim! Kapının önünde nasıl soyunayım!"

"Evime bu kılıkta giremezsin. Evlenince kendi evine nasıl giriyorsan gir!" Alttan laf çakan anneme gözlerimi kısarak baktım. Şimdi için için kuduruyordur. Evlilik muhabbetleri açıldığında herkes önce benim evleneceğimi, Ela'nın bekâr hayatı süreceğini söylerken Fatoş teyze vahlanır, annem bir kaynana misali kabarırdı. Şimdi Ela sürpriz yumurta gibi evlilik kararı alınca kadın sinirlenmişti.

Gözlerinin içine yalvararak baksam da dinlemeyince, on yaşındaki velet gibi kapının önünde soyunup iç çamaşırlarımla banyoya koştum.

#@#

Elaların evine geldiğimizde kıştan çıkmış gibi bir hâlim vardı. Kapıyı saçı başı dağılmış bir şekilde Ela açtı. Ben ona küfredip hıncımı alırım diye düşünürken bu hâline acıdım.

"Kız bu ne hâl? Daha hazır değilsin," diye kızdı annem.

"Hoş geldiniz ama Okyanus'u almam lazım," diyen Ela kolumdan tuttuğu gibi beni içeri çekti.

"Kız dur, ayakkabım," dedim ama beni çekiştirdi.

"Ela! Döverim seni şimdi! Bırak ayakkabısını çıkarsın! Yeni sildim yerleri." Zavallı Fatoş teyzem bağırırken, babamı görünce kelime-i şehadet getirdiğini duydum.

"Hoş geldiniz," dedi sakin bir sesle. Ela beni çekiştirerek, odasına götürürken, "Kızım dur!" diye bağırdım.

"Okyanus, hazır değilim! Anam olacak kadın bana ikramları hazırlatı. Gelin hazır değil!"

"Tamam be!" diyerek odasına doğru giderken Halit amcanın da odadan çıktığını gördüm. Ela beni odasına âdeta savurdu ve yatağın üzerine düştüm. Ela üzerindekileri çıkarmaya başlayınca, dirseklerimden güç alarak kendimi kaldırdım.

"Ştt güzelim, ağırdan alsaydık," diye sesimi kalınlaştırarak konuştum.

"Okyanus, esprinin sırası değil!" diye iç çamaşırları ile bana bağırdı.

"Kız, Yiğit yaşadı. Öf, şu vücuda bak yavrum!" diye kalın bir sesle konuşunca güldü.

"Tamam, Ahmet olmaktan çık, Okyanus lazım bana," deyip dolabına yöneldi. Gülüp yataktan kalktım.

"Eee, kıyafetin nerede?"

"Burada," deyip beraber aldığımız elbiseyi gösterdi. Uzun ve su yeşiliydi. Kumaşı çok yumuşak ve dökümlüydü. Üzerinde belirli yerlerde küçük taşlar vardı ve çok hoştu. Aldığımızda deneme odasından çıktığında herkesin dibi düşmüştü.

"Hadi, giy," dediğimde sırıttı ve giymeye başladı. Bir gün beni de istemeye gelecekler mi? Akın gelir mi? Onunla bir geleceğim olacak mı? Ben kaçındıkça sorular aklıma geliyordu. İnsanın ikizi evlenince doğal olarak hayallere dalıyordu. Ben ki hayal ile hayat arasındaki o ince çizgide yaşayan bir kızdım.

"Nasıl olmuşum?" Ela otuz iki diş sırıtarak bunu söyleyince ona baktım. Vücudunu saran elbise kıvrımlarını belli ediyordu.

"Mal sağlam kızım. Elbise de süslemiş," deyince heyecanla nefes aldı.

"Hadi, makyajını yap," deyip tebessüm etmeye çalıştım. Bana heyecanlı bir şekilde gülümseyip pufa oturdu ve makyajına başladı.

O makyajını yaparken yatağa tekrar oturdum. Akın'ı düşünmeden edemedim. O da bir gün evlenecekti. Ömrü boyunca bekâr kalmazdı sanırım. Ömrü boyunca da dövüşemezdi.

Her gün onun dövüşlerden sağlam çıkması için dua ediyordum. Bazen yüzündeki morlukların çok olduğunu görünce ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Çünkü Akın ağlamama dayanamıyordu ve bu sefer benimle görüşmek de istemiyordu. Ben ona bu işi bırakmasını söyledikçe, bırakmayacağını söyleyerek aramıza engeller koyuyordu. Aramızdaki imkânsızlıkları fark etmek, boğazıma bir yumru oturmasına neden oldu. Ağzımı açıp, derin derin nefes alarak o yumruyu gidermeye çalıştım.

Zamana bırak dedim kendime; *zaman en güzel ilaçtır.*

"Nasıl olmuşum?" Ela heyecanla bağırırken, duygularımdan arınıp ona baktım. Bugün onun mutlu günüydü. Üzülmemeliydi.

"Kızım, Yiğit gözlerini senden alamayacak. Baban da onu sapık sanıp seni ona vermeyecek," dediğimde kafama vurdu.

"Tövbe de kız!" deyince güldüm. Ela'nın saçlarını topuz yapıp önden iki küçük tutamı dalgalı bir şekilde serbest bıraktık. Gerçekten de prensesleri kıskandıracak kadar güzel olmuştu. Kapı çalınca Ela dondu.

"Kapı çaldı," deyip durdu. Onu ilk defa böyle görüyordum.

"Evet, duydum ben de, merak etme," deyince gözlerini devirip etrafta gezindi.

"Of, dur bir be. Sen burada kal," deyip dışarı çıktım. Yiğit almış annesini ve babasını, giymiş takım elbisesini, elinde çiçek ve çikolata ile heyecanla bakıyordu. Akın ile evlensem bile beni isteyecek bir ailesi yoktu. Bunu hatırlamak, beni daha da üzüyordu. Kafamı sallayıp duygulardan arındım. Bugün Ela için kendi duygularımı saklamam gerekiyordu.

Yiğit ve ailesi içeri geçince odasında heyecanla bekleyen Ela'nın yanına gittim.

"Bizim küçük enişte taş olmuş," deyince heyecanla gülümsedi. Sonra söylediğim cümleyi kavrayarak, "Küçük deme ona!" dedi.

Muzırlığa vurarak, "Niye, büyük mü?" diye sordum. Ela gözlerini kocaman açarak, üzerime doğru gelince, "Kıyafetin bozulacak!" dedim. Bunu göz önünde bulundurarak bana vurmaktan vazgeçti.

Ela'nın koluna girdim ve birlikte odadan çıkarak oturma odasına geçtik. Yiğit resmen gözlerini Ela'dan ayıramıyordu. Çok seviyorlardı birbirlerini.

Muhabbetler havada uçuşmuştu. Galatasaray ve Beşiktaş derbisinden konu açan erkeklere gülümseyerek baktım. Eskiden Galatasaray kazansın diye çıldırsam da şimdi ikisinden biri kazanabilirdi.

Fatoş teyze imalı bakışlarını üzerimizde dolaştırıncavkahve yapılması gerektiğini anladık. Ela ile yerimizden kalkıp mutfağa geçtik.

"Daya tuzu, kanki!" deyip şeytani bir şekilde güldüm.

"Olmaz! Ben ona kıyamam!" dedi pis cadı.

"Âdettendir! Yapmalısın," dedim. Bana emin olmayan bakışlar atıp, Yiğit'e sade bir kahve hazırlayınca göz devirdim.

"Valla ben benimkine tuzu dayacağım," dedim omuz silkerek.

"Sen ve evlenmek. Önce Akın'dan ayrılmalısın," dedi ve bana gülerek baktı.

"Ne alakası var, Ela!"

"Akın ile evlenemeyeceğini biliyorum. Bunu sen de biliyorsun. Tamam, onu sevdin, o da seni sevdi ama bence artık gerçeğe dönmelisin," deyip bana baktı. Kendisi sevdiğine kavuştuğu için acı çekenin hâlinden anlayamıyordu. Onu takmadan, nefes alıp cama yöneldim. Bazen Ela'nın bu acımasızlığı beni sinir ediyordu. Derin derin nefes alarak kendime gelmeye çalıştım. Ela'ya tekrar döndüğümde kahveleri tepsiye koyuyordu.

"Ay çikolataları unuttum!" diye bağırıp, mutfaktan çıkarken aklıma gelen sinsi planla sırıtarak kahve tepsisine yöneldim. Hem beni montsuz bıraktığı hem de acımasız laflarını sıraladığı için intikam almam lazımdı. Raftan tuzu alıp bir kahve fincanının içine bildiğin boşalttım. Ama Ela, beyimize tuz katmadığından kahve-

leri gelişigüzel dağıtacaktı. Kurunun yanında yaş da yanar diyerek tüm fincanlara tuzu boşalttım. Ela'nın ayak seslerini duymamla hemen tuzu yerine koyup, elime telefonumu alarak onunla ilgileniyormuş gibi yaptım. Her şeyden habersiz olan Ela çikolataları koyup, kahveleri de alarak mutfaktan ayrıldı.

#@#

Eve geldiğimde gülmekten artık ölüyordum.

"Ay o kız şekerle tuzu nasıl karıştırdı ya?" Annem söylenerek elindeki şişeden tekrar su içmeye başladı. Ağzı tuzla dolan tüm misafirler nezaketen ses etmeden, tüm kahveyi içerken bizimkiler kıpkırmızı olmuştu. Misafirler gittikten sonra Fatoş teyze, kızını çimdikleyerek şeker ile tuzu karıştırdığı için kızdığında zavallı Ela bile şeker ile tuzu karıştırdığına inanmış ve kendini yiyip durmuştu.

"Ayşe Hanım, bana şöyle güzel bir şekerli kahve yap da kendime geleyim," diyen babama gülerek baktım.

"Okyanus yapsın, onun için de prova olur." Annemin sözüyle gülümsemem suratımda donup kaldı. Eh, ikizin denilecek bir insan evlenince aileden imalar gelirdi elbet.

"İnşallah, inşallah," diyen babam oturma odasına girmişti. Anneme somurtup, odama geçerek kahveyi yapma işini ona bıraktım. Odama girdiğimde kendimi hızla yatağa attım. İçimde tuttuğum gözyaşlarım yalnız kaldığım an akmaya başladı. Tavana bakarak ağladım. Artık tavanım beyaz değil, sarı kırmızıydı ve aralarda küçük ışıklardan vardı. Telefonumu elime alıp, Akın ile olan fotoğraflarımıza bakarak daha çok ağladım.

"Neden böyle olmak zorunda ki?" diye sordum kendime. Akın'ın gülümseyen fotoğraflarında elimi gezdirdim. Fotoğraflar kaybolup bir anda *Akınito!* yazısı çıkınca korkuyla titredim. Sanki ağladığımı hissetmiş gibi beni arıyordu. Nefes alıp gözyaşlarımı silerek kendime gelmeye çalıştım. Gözyaşlarımı silip kendime gelmeye çalıştım. Masadan kulaklığımı alıp, telefona takarak aramasını cevapladım.

"Mavi göz." Akın'ın neşeli sesini duyunca yutkundum. Dövüşçü olabilir ama o çok iyi biri. Ailesi yok. Kendi kendine bakıyor. Merhametli ve güzel kalpli biri.

"Okyanus?" Sesi endişeli gelince ona cevap vermediğimi hatırladım.

"Efendim?" diye sessizce fısıldadım.

"Ne oldu?" diye yumuşakça sordu. Beni bu kadar iyi tanıyor olmasından nefret ediyorum.

"Bir şey olmadı," dediğimde incecik çıkan sesim beni ele verdi.

"Ağlıyor musun sen?" diye şaşkınlıkla sordu. Konuşamadım, sadece olumsuz mırıltılar çıkardım.

"Okyanus?" dedi soru sorarcasına. Gözlerimi kapatıp yaşların akmasına müsaade ettim.

"Akın, yok bir şey."

"Neden ağlıyorsun?"

"Ağlamıyorum," diye direten sesim bile ağlamaklı çıkıyordu.

"Bunu söylerken bile ağlıyorsun!" Kızıyordu. Neden ağladığımı bilmek istiyordu ama bunu ona söyleyemezdim. Ne diyecektim? Ela sevdiği ile evleniyor ama ben seninle evlenemeyeceğim mi? Acı gerçek gün yüzüne çıkınca gözyaşlarım çoğaldı.

"Anlat bana." Sesindeki şefkat benim daha çok ağlamama sebep oldu. Dayanamadım ve hıçkırdım.

"Ağlama. Buradan ağladığını duymak yeterince zor." Fısıltılı sesini duyunca hıçkırmayı bıraktım. Yüzümü sıvazlayıp kendime gelmeye çalıştım.

"Tamam," deyip nefes aldım.

"Ne olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?" diye sorunca, "Hayır, söylemeyeceğim," deyip burnumu çektim. Cevabım karşısında ondan bir ses gelmedi. Yatağımda cenin pozisyonunu alarak, "Akın, bana şarkı söyler misin?" diye fısıldadım. Önce durdu ve sonra gülmeye başladı.

"Saçmalama, mavi göz."

"Lütfen," diye yalvardım. Derin bir nefes verip, şarkıya başlarken gözlerimi kapattım. Sesi o kadar güzel ve yumuşaktı ki inanılmaz iyi hissettiriyordu. O şarkıyı söylemeye devam ettiğinde uykuya daldığımı hissettim. Uykunun kollarına kendimi bırakmadan önce, "Seni çok seviyorum, Akın," diye mırıldandım.

#@#

Şu okul biterse bayram edeceğim! Dün akşam tüm gecemi ağlayarak geçirdim, sonra sabah üç saat Bay Pimpirikli'nin dersini çektim, ardından İngilizce kursuna gelip Filipinli hocayı dinledim ve bu artık ızdırabın dibiydi!

Oflayarak arkama yaslandım. Aklım Akın'a gidiyordu. Dün geceyi hatırladıkça gözlerim daha çok doluyordu. Şimdi onunla yüz yüze gelmekten çekiniyordum çünkü bana sorular sormaya başlayacağını biliyordum.

Ayağımı stresle titretirken masanın da titrediğini fark ettim. Filipinli hoca dersin bittiğini söylediği an eşyalarımı toplayıp Speedy Gonzales hızıyla sınıftan çıktım. Arkamdan Burak'ın seslendiğini duyunca ona döndüm. Koşarak yanıma geliyordu.

"Nasılsın, Okyanus?" diye sordu. Ona bakıp yürümeye devam ettim.

"İyilik Buri, sen?" diye sordum. Ağzında bir şeyler gevelerken adımlarımı hızlandırdım. Bir an önce eve gidip, yorganımın altına girerek yeni bir ağlama seansı geçirmek istiyordum.

"Neyse, ben kaçtım, görüşürüz Buri," diye ona seslenip, ilerleyecekken elimi tutup, "Okyanus," deyince ona şaşkınlıkla baktım. Elimi daha da sıkı bir şekilde kavrayınca, gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Tam ağzımı açıp bir şey diyeceğim anda birinin, "Okyanus!" diye öfkeyle bağırmasıyla olduğum yerde sıçradım. Elim kalbimde, kapıda kızgın boğa gibi duran Akın'a döndüm. Okul sustu. Herkes bildiğin heykele döndü.

Akın, kızgın boğalar gibi soluyordu ve o kızgınlıkla yanımızda bitti. Biz garipler de okulca daha şoku atlatamadan Akın, Burak'ın

elini tuttuğu gibi çevirdi. Burak'ın acı çığlığı ile hepimiz hipnozdan çıktık. Hocalar başımıza üşüştü. Ben kısa çaplı bir çığlıktan sonra Akın'ı çekmeye çalıştım.

"Eğer ona bir daha dokunursan o dokunduğun eli kırarım!" diye tehdit savurdu. Burak'a baktığımda kıpkırmızı olduğunu gördüm. Bağırmamak için kendini zor tutuyordu, belli. Bir dövüşçü karşısında hiçbir şansı yoktu.

Hocalar büyük bir telaşla Akın'ı uzaklaştırmaya çalıştılar. Bu işin sonu kötü biterdi çünkü hocalar okulda kavgaya sebebiyet verdiğim için ailemi arar ve ben de bu durumu açıklayamazdım. Korkuyla Akın'ın önüne geçtim.

"Akın, dur lütfen," dedim yalvararak. Öfkeli gözleri bana döndü.

"Yapma," dedim sessizce. Sesli bir nefes verdi ve Burak'ı bildiğin fırlatarak bıraktı. Gözlerim yere düşen Burak'a kaydı. Yanına doğru gidip elimi uzattığım anda, Akın elimi kavrayarak beni çevirdi ve sürükleyerek dışarı çıkardı.

Dışarı çıktığımız gibi kolumu ondan kurtarıp, "Ne yaptığını sanıyorsun sen!" diye bağırdım.

"Asıl sen ne yapıyorsun?" diye bağırdı. Sinirimden titriyordum. Okulun ortasında resmen saldırmıştı.

"Burası dövüş yeri değil, Akın! Kendine gel!" Sözlerim karşısında gülerek bana baktı. Dediklerimde ciddi miydim, emin olmaya çalışıyor gibiydi. Sonra birden alkışlayarak, "Bravo!" dedi. Sigara molası veren öğrencilerin gözleri üzerimizdeydi ama ben karşıma geçmiş, deli gibi alkışlayan Akın'a bakıyordum.

"Ben bütün gece ağladın diye uyuyamayıp bulduğum ilk fırsatta soluğu senin yanında alayım, sen git elin adamları ile el ele tutuş!" Kafasında kurduğu senaryo ile sinirli bir şekilde gülmeye başladım. Tüm günümü onu ve geleceğimizi düşünerek geçirmiştim ben.

"Yok öyle bir şey!" diye bağırdım ona. Etrafta dört dönen Akın, birden bana dönünce iki adım geri gittim.

"Ne diye tutuyordu elini o zaman?" diye suratıma doğru kükredi. Akın'ın bu yanını ilk defa görüyordum. Kıskançlıktan geberiyor muydu yoksa başka bir şey miydi, bilmiyordum ama hıncını benden çıkaramazdı. İki büyük adımda yanına yaklaşırken, "Bana bağırma!" diye ona bağırdım.

"Başlarım senin İngilizcene! Gelmeyeceksin bir daha buraya!" Sözleriyle gözlerim kocaman açıldı. Siniri biraz fazlaydı.

"Saçmalama, lütfen," dedim sakin bir sesle. Belki ben sakinleşirsem o da sakinleşebilirdi.

"Gelmeyeceksin, diyorum!" diye bağırdı. Küçük boyumla ona kafa tutarak, "Geleceğim," dedim ve onu dışarıda bırakarak okula doğru yöneldiğim sırada arkamdan, "Siktir git lan o zaman!" diye bağırmasıyla olduğum yere mıhlandım. Başımdan aşağı kaynar sular dökülürken ona fırtına öncesi bir sessizlikle döndüm.

Akın kendi kurduğu cümleyi bile hazmedememiş bir hâlde bana bakıyordu. Öyle bir öfke ile dolup taştım ki bağıra çağıra üzerine atlayıp her yerine vurasım geliyordu. Ama sessizliğin tüm darbelerden daha kuvvetli olduğunu öğrenmiştim.

"Sen de git o zaman," dedim kendimden emin bir sesle ve arkamı döndüm. Döndüğüm an ise kendi kurduğum cümlenin ağırlığı altında ezilip ağladım. Okulun kapısını açıp, tekrar gireceğim sırada kolumu tutarak, "Okyanus," dedi.

"Özür dilerim. Yemin ediyorum, ağzımdan bir anda çıktı." Ona hiç dönmeden, kolumu kurtarıp tekrar girmeye çalıştım. Hızla önüme geçip buna engel oldu. Akan gözyaşlarımı görmesini istemediğim için başımı eğerek yanından geçmeye çalıştım ama müsaade etmedi.

Birden yanaklarımı avuçlayıp başımı kaldırdı. Gözyaşlarımı gördüğü an göz bebeklerinin titrediğine şahitlik ettim. Söylediği cümle kolay affedilir cinsten değildi. Yüzümdeki ifadeyi hiç bozmadan ellerini yanaklarımdan çektim ve dün sevdiğimi söylediğim adama, "Siktir git, Akın," diyerek onu orada bıraktım ve okula girdim.

#@#

"Ara, geri zekâlı! Ara!" Zavallı telefonum ona bağırdığım için benden bıkmıştı. Ben o gün ona gitmesini söylerken beni ciddiye alacağını tahmin etmemiştim. Çocuk yine bir gülle falan gönlümü almaya çalışır diye düşünürken o, resmen gerçekten siktir olup gitmişti.

"Okyanus, yeter artık!" Ela'nın bağırmasıyla tekrar ağlamaya başladım. Tam üç gündür beni aramıyordu. Ela, benim bu hâlimden bıktı. Zavallı ailem hasta olduğumu düşündüğü için böyle olduğumu düşünüyordu. Onu orada bırakıp, okula girdiğimde saatlerce hocalara ailemi aramamaları için yalvarmıştım. Akın gittiğinden beri sürünüyordum resmen. Telefonumu elime tekrar alıp, "Telefonun başında çaresiz bekliyorum! Bekliyorum ama çalmayacak biliyorum," diye şarkıyı söylemeye başladım. "Yüreğim... Ah!" Kafama inen yastıkla öfkeli gözlerimi ona çevirdim.

"Kapat o karga çeneni," diye bağırdı uzandığı yerden. Kızın tuzu kuruydu. Sevdiği adamla evleniyordu. Mutluluğu beni gıcık ediyordu.

"Senin için hava hoş! Sabahtan beri Yiğit ile konuşuyorsun!" diye bağırdım. Bana hiç bakmadan eline yeni bir dergi alarak, "Ben senin gibi mal değilim," dedi. "Gönlümü serseriye kaptırıp orada unutmadım." Ona somurtarak, tekrar telefonuma bakıp, "Ara," diye fısıldadım. Elimdeki telefon ötünce, çığlık atarak yere attım. Ela, bu hâlime göz devirip dergisinin sayfasını çevirdi. Akın'ın aradığını düşünerek sevinçle telefonu elime aldığımda annemin aradığını görünce, oflayarak telefonu kulağıma götürdüm.

"Efendim, anne?" dedim atarlı gençler gibi.

"Kaldır kıçını gel, bana yardım et!"

"Gelmiyorum, anne," dedim başımı sallayarak. Ben şu an bir yetişkin gibi değildim, liseye yeni başlamış bir genç gibi atarlıydım. Ama annem yine aynı annemdi.

"İyi," dedi imalı bir sesle. "Babana davranış bilimleri dersinden çaktığını ve yaz okuluna kaldığını söylerim. Baban da *el âlemin*

kızı evleniyor, bizimki hâlâ okulu bitiremiyor, diye söylenir." Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp, çığlık atarak Ela'nın yerinden hoplamasına sebep oldum.

Benim annem neden böyleydi? Millet çocuklarının kusurlarını kapatırken o, ben nasıl ortaya çıkarabilirim diye düşünüyordu. Telefona doğru, "Geliyorum!" diye bağırarak telefonu kapattım ve yerden kalktım.

"Alacağın olsun, Bay Pimpirikli!" diye bağırdım. Aklıma gelen diğer isimle kafamı havaya kaldırıp, "Sena, Allah seni bildiğin gibi yapsın!" diye bağırdım. Umarım bir yerlerde sol kulağını kaşıyordur.

Biz beşli grup olarak gittiğimiz müze gezisinde aldığımız notları bir araya getirerek harika bir proje çıkarmıştık. Sena teslim edeceğini söyleyip gitmişti. Ben adamın dersinden geçeceğimi düşünerek mutlu olmuşken hoca, bize sıfır vererek bizi dersten bırakmıştı. Hesap sormaya gittiğimizde elindeki projeyi bize doğru fırlatmış ve bağırarak ceza olarak yaz okuluna kalacağımızı söylemişti. Dosyada heykellerle çektiğimiz komik fotoğraflar ve altında ise o an söylediğimiz yazılar vardı. Dördümüzün, ölüm kokan bakışları Sena'ya döndüğünde aptallığa vurup, "Ay yanlış dosyayı vermişim. Ben, Murat için Los Angeles'a gittiğinde bizi unutmaması adına dosya hazırlamıştım," demesiyle üzerine atlamam ve çocukların beni tutması bir olmuştu.

Sırf Murat yaz okuluna kalsın diye kendisi dâhil beş kişiyi bilerek harcamıştı.

Kızın yaptıklarını hatırladıkça öfkeden deliye dönüyordum. Babamın da dediği gibi; millet evleniyor, ben hâlâ okul bitiremiyordum!

#@#

Aradan geçen bir haftaya rağmen Akın'dan hâlâ ses seda çıkmamıştı. Bu hiç hayra alamet değildi. Gururumu bir kenara koyup onu aradım. Telefonun kapalı olduğunu söyleyen sesi duyduğumda içimi bir endişe sardı.

O asla telefonunu kapatmazdı.

Korkarak bir daha ve bir daha aradım. Hepsinde aynı sonucu alınca kampüsten koşarak çıkıp evine gittim.

Uzun bir yolculuk sonrasında, sonunda evinin kapısındaydım. Dudağımı tedirgince ısırdım. Bir haftadır beni aramıyordu, belki de dediğini yapıp gitmişti. Ya da o kavgamız onun için ilişkimizin bittiğinin göstergesi olmuştur. Kapıyı, üzerinde Akın'ın gömleği ile seksi bir kız açarsa ne yapardım ben? Kafamı sallayıp düşüncelerden uzaklaştım. Seslice bir nefes alıp kapıyı tıklattım. Birkaç kere daha tıklattım ve sonunda kapı açıldı. Karşımda Anıl'ı görünce çok şaşırdım. Sarı kıvırcık saçları dağılmıştı, gözünden uyku akıyordu.

"Anıl?" dedim soru sorarcasına.

"Of, Okyanus, nerede kaldın?"

"Efendim?" deyip kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım.

"Boş ver, gir içeri ve kurtar beni," diye zavallım yalvarınca girdim. Oturma odasından televizyonun sesi geliyordu. Akın'ın burada oturduğunu düşünerek oraya ilerlerken Akın'ın, "Anıl, neredesin?" diye bağırdığını duydum ve derin bir nefes aldım. Ona bir şey olmamıştı çok şükür!

Odaya girdiğimde önce üçlü koltukta uzanan Akın'ın vücudunu gördüm. İçeri doğru girince Akın'ın yüzünü görmemle korkuyla çığlık attım. Ben az önce ona bir şey olmamış mı demiştim? Lafımı geri alıyorum.

Yüzü dağılmıştı resmen.

"Akın!" diye bağırıp hemen önünde eğildim. Benim geldiğimi gören Akın şaşkınlıkla kalakaldı.

"Ne oldu sana? Kim yaptı bunu!" Anne edası ile hesap sorarak yüzüne dokundum. Yüzünü buruşturunca ellerimi hızla çektim. Tamam, yüzünü yara bere içinde çok görüyordum ama hiçbiri böyle değildi. Gözleri mosmordu, dudağı patlamıştı, yanaklarında yine kırmızılıklar vardı. Yüzünü inceledikçe gözlerim kızardı.

"Senin burada ne işin var?"

"Sen aramayınca korktum. Telefonun da kapalı olunca buraya geldim. Kim yaptı bunu sana?" Öfekli çıkan sesimle ona baktım. Bir şey demeyip başını tekrar yastığa koydu.

"Kendi kendine yaptı, aptal." Anıl'ın rahatça söylediği sözlerle ona döndüm. O ise bizi takmayıp odadaki diğer tekli koltuğa oturdu.

"Nasıl yani!" dedim kaşlarımı çatarak.

Akın, "Anıl!" diye uyararak konuşunca burada bir şeylerin döndüğünü anladım.

"Aranızda ne geçti, bilmiyorum! Aptal, geldiğinde çok sinirliydi. 'Benim yüzümden ağladı. Öyle demek istememiştim,' deyip durdu," dedi ve arkadaşına sinirle baktı. Akın kafasını yastığa koymuş, tek eliyle yüzünü kapatmıştı. Anıl'ın söyledikleri karşısında kalakalmıştım.

"Sonra?" diye sordum.

"Sonrası 'Cezamı çekmeliyim.' dedi ve akşamki maçta dayak yedi. Hiç karşılık vermedi hatta rakibini daha da sinirlendirip bu hâle geldi. Bir haftadır bu hâlde," deyip elinde olduğunu yeni farkettiğim sodasını içmeye başladı. Anıl olan biteni anlattıktan sonra derin bir nefes alıp kendime gelmeye çalıştım.

Öfkeli bakışlarımı suratını kapatan Akın'a çevirip, "Sen gerçekten geri zekâlı mısın?" diye sordum. Akın elini indirerek şaşkınca bana baktı.

"Mazoşist misin sen!" Oturduğum yerde çığırdım resmen. Ben bir haftadır beni neden aramıyor diye kahrolurken o, yine kendi kafasında senaryolar kurarak kendi cezasını kendi elleriyle vermişti.

"Ne?" Bana anlamayan bakışlar atan aptala döndüm.

"Ben bir haftadır ölüyordum! Aptal işlere kalkışacağına gelip bir özür dileseydin!"

"Yaptığım şey özürle affedilemezdi." Ağzım açık kalakaldım. Bir şey diyemedim. Ne diyebilirdim ki?

"Akın, ben böyle rahatladım mı? Oh canıma değsin, dedim mi?" Öfkeden deliye dönmüş, nefes almakta zorluk çeker gibi soluyordum. Tırnaklarımı avuçlarıma geçirerek dağılan suratına baktım. Hep böyle mi olacaktı? Beni kızdıracak, ben ona bağıracaktım ve o gidip suratını mı dağıtacaktı? Her normal insan gibi kalkıp bir özür dileyemez miydi?

Suratının hâlini gördükçe canım daha çok acıyordu, "Benim şu an etimden et kopartıyorlar! Canım ne kadar acıyor biliyor musun? Seni böyle görmek bana sadece acı veriyor!" Dayanamadım, sarsılarak ağladım. Ellerimle yüzümü kapatıp önünde hıçkırıklara boğuldum.

"Okyanus, ben daha çok ağla diye yapmadım."

Elimi yüzümden çekip suratına doğru, "Ama bak, şu an daha çok ağlıyorum!" diye bağırdım. Hayatımda hiç bu kadar canımın acıdığını hissetmemiştim. Kendimi tutamayıp, hızla kalkarak banyoya girdim. Kapıyı çarptığım gibi lavaboya tutundum. Banyoda ağlayışım daha da arttı.

"Geri zekâlı," diye söylendim. "Yok onu ağlatmışım da yok cezamı çekmeliymişim de! Şu an en büyük cezayı ben çekiyorum!" Sinirle suyu açıp, yüzümü yıkayarak kendime gelmeye çalıştım. Ellerimi yanaklarıma vurup sakinleşmeye çalıştım.

Bu aptalı bu hâlde bırakamazdım. O yüzden pantolonumun cebinden telefonumu alıp Ela'yı aradım.

Gülen sesiyle, "Alo," derken arkada Yiğit'in kıkırtısını duydum. Mutlulukları hüznümün üzerine atılan bir toprak gibiydi.

Sesli nefes alıp kendime gelmeye çalıştım.

"Ela, senden bir şey isteyeceğim." Ciddi çıkan sesimle Ela'nın kıkırtısı kesildi. "Ne oldu?" diye sordu. Ona şimdi uzun uzun meseleyi anlatacak durumda değildim. Kendimi strese soktuğum için başım çatlıyordu.

"Bu akşam Akın'ın yanında kalacağım. Beni bir şekilde idare et," dedim. Hiç öyle olgun, ağırbaşlı bir kız değildim. O yüzden benim bu ciddi hâllerime de pek sık rastlanmazdı. Ela, konunun ne olduğunu bilmese bile işin ciddiyetine anlayarak, "Tamam," dedi. Telefonu kapatıp banyodan çıktım. Holde ilerlerken ikisinin konuşmasını duyunca, kapının kenarında sessizce durup onları dinledim.

"Akın, mal mısın oğlum?"

Akın, "Ne alakası var Anıl ya," diye sinirle söylendi.

"Böyle bir kız bulmuşsun, kıymetini bil. Anladığım kadarıyla kız zengin."

Akın, "Bana ne parasından!" diye arkadaşına öfkeyle bağırdı. Ancak Anıl'ın sinirle nefes aldığını duydum.

"Bir dinle!" diye bağırdı. "Kız zengin ama senin gibi birine âşık. Gözü parada değil. Dövüşçü olduğun için etrafında binlerce kız var ama bu kız, sen dövüşürken içli içli ağladı, sanki onu dövüyorlarmış gibi." Anıl'dan böyle bir konuşma beklemezdim. Dışarıdan bakıldığında pek de anlayışlı bir adama benzemiyordu çünkü.

İkisi de sustu.

Ben tekrar konuşmazlar sanıp, içeri gireceğim sırada Anıl tekrar konuşunca olduğum yere geri döndüm.

"Akın, seni yıllardır tanırım. İlk defa bu kadar mutlu olduğunu gördüm. Bu kızı kaybetme! Bu kız seninle birlikteyken metrobüsten zevk alan bir kız," deyince sessizce gülümsedim hatta onların güldüklerini de duydum. Dudağımı dişleyerek heyecanla Akın'ın cevabını bekledim.

"Anıl, ben ona yetemem. Yani oğlum, baksana benim hayatıma! O kız evinde el bebek gül bebek büyütülmüş. Bir de benim hayatıma bak! Hangi baba kızını bana verir ki!" Akın'ın sesi çatallaşmış mıydı? Yoksa ağlıyor muydu? İçeri gitmemek için zor tuttum kendimi. Gerçeklerin farkında olan tek kişinin ben olmadığımı bilmek üzmüştü. Ben ondan destek alarak ayakta kalmayı düşünürken o, arkasında çok farklı şeyler saklıyordu.

"Kendimi Okyanus'un babasının yerine koyuyorum. Ben de vermezdim kızımı böyle bir adama! Ha Okyanus'u seviyor muyum?" Ve sustu. Kalbim boğazımda atıyordu. Bana sevdiğini asla söylememişti. Heyecanla bekledim.

"Çok seviyorum." Bu cümleyi öyle bir kurdu ki dizlerimin bağı çözüldü, duvara zor tutundum. Hıçkırıklarımı tutmak için kendimi çok sıktım. Çöktüğüm yerde başımı kaldırıp, derin derin nefes alarak kendime gelmeye çalıştım. Yüzümü sıvazlayıp çömeldiğim yerden kalkıp oturma odasına girdim. Akın'a baktığımda yüzünü sıvazlıyordu.

Ağlamıştı.

İçim titreyince, sesli bir şekilde nefes alıp, "Akın, gel yatıralım seni," dedim. Ona yardımcı olarak odasına götürdüm ve yatağına yatırdım. Tam geri döneceğim sırada elimi tutup, "Bu gece benimle uyur musun?" dedi. Kurduğu cümle ile kalakaldım.

"Akın," diye çaresizce ismini fısıldadım. Hızlıca nefes verip, "Tamam, sormadım say," dedi ve gözlerini kapattı. Numaradan uyuyan yüzüne baktım. Canı çok acıyor olmalıydı. Acısına destek olmak için elini tuttum. İki elimle tek elini kavradım. Her yaralı parmak boğumunu öptüm. Avuç içini yanağıma yaslayıp bu anın tadını çıkardım.

Ona baktım. O mükemmel suratına baktım. Benim yüzümden şu an morluk içerisinde olan suratına... Bu canımı acıttı. Yüzüm hâlâ avucunun içinde olmasına rağmen gözlerini açmadı. Bir elimi kaldırıp yanağına götürdüm ve okşadım. Morlukların üzerinde elimi gezdirdim. Yüzünü acı ile buruşturunca elimi hızla çektim. Onun acı çekmesini istemiyordum. Özellikle benim yüzümden... Hangi aptal böyle bir şey yapardı ki? Bu hâline dayanamadım, ağlayarak biraz uzağına doğru yatağa uzandım. Sol yanağım hâlâ avucunun içindeydi. Ancak gözlerini açmıyordu. Gözyaşlarımdan eline düşünce kasıldığını hissettim. Yüzümü olabildiğince sağ eline gömdüm ve sessizce ağlamaya devam ettim. Bana doğru yaklaşıp diğer eliyle yüzümü kaldırdı. Ona bakamıyordum. Yaralı yüzünü görmeye dayanamıyordum.

"Bana bak," diye yumuşak bir şekilde emretti ama yapamadım.

"Mavi göz," diye fısıldayınca, bu sefer seslice hıçkırarak ağladım.

"Hey," deyip bana sarıldı. Hemen göğsüne sığınıp hıçkırıklarla ağlamaya devam ettim.

"Akın, özür dilerim... Kendine bunu yapaca..." Hıçkırıklarım konuşmamı kesti. Bunu düşünmek bile berbatken seslice söyleyemedim.

"Lütfen ama lütfen, bunu bir daha yapma!" Sanki olabilirmiş gibi daha da sokuldum.

"Seni seviyorum ve seni böyle morluklar içinde görmek bana acı veriyor."

"Tamam, sakin ol," deyip sırtımı sıvazladı. Ama benim içimde bir korku vardı. Bu nereye kadar böyle sürebilirdi? Aramızda söylemeye korktuğumuz gerçekler varken ilişkimizi nereye kadar götürecektik? Ben onu çok seviyordum. Onun hayatıma giren ilk ve son erkek olmasını istiyorum.

#@#

Biraz daha kendime geldiğimde yorgun hissettim. Günlerimin ağlamakla geçiyor olması vücudumu yorgun düşürüyordu. Akın beni yavaşça bırakıp, uzaklaşmaya çalışınca korktum. Gözlerim hâlâ kapalıyken sol elini hızla yakaladım.

"Gitme, lütfen," dedim. Tekrar uzandı ve sol elimi tuttu. Yavaşça uykuya dalarken onun saçımı öptüğünü hissettim.

29. BÖLÜM

HEPSİ BİR ARADA

Bilgisayardan açtığım diziyi izlerken telefonum çaldı ve hemen ekrana baktım. Akın'ın aradığını görünce gülümsedim. Bugün cumartesiydi ve biz buluşamıyorduk.

Akın gittikçe iyileşiyordu. Anıl ona iyi bakıyordu. Onu çok fazla yormamak için hafta içi bir kere daha ziyaret ettim.

O gün daha iyiydi. Onunla zaman kavramını kaybetmiştim. Normalde zaman geçmek bilmezken şimdi öyle hızlı geçiyordu ki hızına yetişemiyordum. Sanki daha dün Akın'ı yaralı bulmuş gibiydim. Hâlbuki olayın üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti. Başında durup iyileşmesine yardımcı olmayı çok istesem de bunu yapamıyordum. O yüzden sadece gece yatarken telefonda konuşmakla yetindim.

Ekranda akıp giden diziyi dondurup, telefonu kulağıma götürerek, "Efendim?" dedim.

"Mavi göz, ne yapıyorsun?" Sesinin neşeli çıkıyor olması beni mutlu etmişti.

"Dizi izliyorum, sen ne yapıyorsun?"

"İyiyim ve sana bir sürprizim var." Sürpriz mi? Bayılırım sürprizlere! Işık gören tavşan gibi oluverdim. Bilgisayarı kucağımdan alıp yatağa bırakarak, "Ne?" diye heyecanla konuştum.

"Benimle buluşursan söylerim." Pazarlıkçı herif! Sinirle dişlerimi sıktım.

"Gelemeyeceğimi biliyorsun," dedim ama o, "Yarım saate hazır ol," diyerek telefonu suratıma kapattı. Afallayarak telefonuma baktım.

"Pislik kapattı," diye telefona sövüp yerimden kalktım. Dışarı çıkmak için bir bahane üretmeye çalıştım. Ela'nın da nişan hazırlığı yaklaştığından bahane olarak onu kullanamıyordum. Oflayarak, dolabıma gidip üzerime bir şeyler geçirdim ve odamdan çıktım. Annem ile babam televizyon izliyorlardı. Kapının arkasına gizlenip anneme gelmesi için işaret yaptım. Kaşlarını çatarak yerinden kalktı.

"Ne oldu?" diye sordu. Bir şey isteyeceğim zamanlarda baktığım gibi bakıp, "Anne," dedim. Gözlerini devirerek, "Ne?" dedi.

"Arkadaşlar sinemaya gidiyor, beni de çağırdılar." Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Tam itiraz edecek gibi oldu ki kollarını tutup yalvararak engel oldum. Kollarının çekilmesinden yorulan annem, oflayarak kollarını kurtardı ve beni idare edeceğini söyledi. Neşeyle olduğum yerde zıplayıp evden çıktım.

Caddeye çıkarak Akın'ı beklemeye başladım. Gerçekten dediği gibi yarım saat sonra gelmişti. Yine arkadaşından ödünç aldığı bir araba vardı. Koşarak arabaya binip, "Umarım buna değer," diyerek kapıyı kapattım ve ona baktım. Yüzündeki yaralar daha iyi görünüyordu. Yara bere vardı, evet ama ilk günkü gibi değildi. Bana bakıp gülümsedi ve arabayı çalıştırdı.

Az gittik, uz gittik, dere tepe düz gittik.

"Akın, ne kadar kaldı?" diye yüzüncü kez sordum.

"Dayan," deyince ofladım ve radyoda yeni bir kanal açarak yoldaki ağaçlara baktım.

"Siktir." Akın'ın sessizce küfretmesi ile ona döndüm, "Ne oldu?" diye sordum.

"Yok bir şey, kemerini tak," diye emretti ama gözü dikiz aynasındaydı. Merakıma yenik düştüm ve arkama dönüp bakmaya çalıştım. Akın, bir anda beni tutup önüme döndürdü.

"Okyanus! Bir kere de söz dinle ve şu kemerini tak!" Korkuyla yerime sinip kemerimi taktım. Daha yeni barıştık sayılırken aramız kötü olsun istemiyordum.

Yüzü kasıldı. Elleriyle direksiyonu öyle bir kavramıştı ki bir an koparıp fırlatacak sandım. Sürekli arkasına bakıp duruyordu.

"Ne oldu?" diye tekrar sorduğumda, "Beş dakika! Sadece beş dakika o güzel çeneni kapat, tamam mı?" diye azarlandım.

Oflayarak arkama yaslandım. Dışarıda yağmur yağıyordu ve Akın gittikçe hızını arttırıyordu.

"Akın, yağmur yağıyor, yavaş sür." Bana bir bakışı vardı ki sanki ona *aptal* demişim gibi. Sadece baktı ve daha da hızlandı. Hızlanmasıyla koltuğumda arkama yapıştım. Kanımın hızla pompalandığını hissettim. Kalbim korkuyla atmaya başladı. Akın bir anda direksiyonuna vurmaya başlayınca korkuyla sıçradım ve çenemi kapalı tuttum. Yine bir şeyler dönüyordu.

Yol bomboştu ve Akın arabayı zorluyordu. İki yanımız sadece ağaçlıktı.

Her şey bir anda oldu.

Önce ateş sesi duydum ve arka cam kırıldı. Çığlık atmaktan kendimi alamadım. Akın, tek elini bana sarıp beni korumaya çalıştı. Bunu yaparken hâkimiyetini kaybetti. Araba bir anda sağa sola gitmeye başladı. Ben kafamı gelecek darbelerden korumaya çalışıyordum. Arabanın artık düz asfaltta gitmediğini fark ettim. Çakıl taşlarının sesini duydum. Araba aşağıya doğru hızla ilerliyordu. Akın bir kolunu hâlâ bana sarmış ve beni korumaya çalışıyordu. Araba bir şeye çarparak durdu. Ani darbe ile öne doğru sendeledim. Kemerim takılı olduğu için camdan dışarı uçmaktan kurtuldum. Adrenalin tüm vücudumda geziniyordu ve ben artık sesimi çıkarıp çığlık bile atamıyordum.

Sanırım... Şoka girdim.

Kulaklarım çınlıyordu ve zangır zangır titriyordum. Yüzüme inen tokatla kendime geldim.

"Okyanus!" Sonunda Akın'ın endişeli sesini duydum.

"İ... İyi...Yim," diye titreyen dişlerimle zor konuştum. Gözümü vitese dikmiştim ve başka bir şey yapamıyordum. Akın

kemerlerimizi hızla çözdü ve beni kucağına aldı. Sanırım artık konuşamayacaktım! Korkudan başka bir şey hissetmiyordum. Vücudum kutuplarda çıplak kalmış gibi titriyordu. Akın bana sarılıp tek eliyle sırtımı sıvazladı. Diğer elinde sonradan fark ettiğim telefonu vardı.

"Anıl?" dedi. Karşı taraftan gelen mırıltıları duydum.

"Yardımın lazım, kaza yaptık. O şerefsizler peşimdeydi." Anıl'ın bağırış sesleri telefondan aşıp çevremizde yankılanmıştı.

Akın'ın, "Bak, şu an sana hesap verecek durumda değilim. Yanımda Okyanus var!" dediğini duydum. Anıl'ın yine mırıltılı sesini geliyordu.

"Evet, o da var. Sadece en kıza zamanda buraya gel," dedi ve adresi verdi. Nerede olduğumuzu bilmiyordum. Her yer sadece ağaçlıktı. Adresten anladığım kadarıyla Sarıyer tarafındaydık.

"Okyanus, iyisin, değil mi?"

"Evet, sadece..." Konuşamadım. Bu onu korkuttu.

"Ne? Sadece ne?"

"Akın, ayağımı hissedemiyorum." Ağlamamak için kendimi zor tuttum.

"Sakin ol, uyuşmuştur. Merak etme." Ona güveniyordum ve sadece kafamı salladım. Ben yüzümü Akın'ın göğsüne gömdüğüm için hiçbir şey göremiyordum. Fakat Akın'ın vücudunun kasıldığını hissetmemle, "Ne oldu?" diye sordum.

"Arabadan çıkmamız gerek."

"Ne? Hayır Akın, yürüyebileceğimi sanmıyorum."

"Okyanus araba patlayacak, mecbur çıkmamız gerek," deyince içimi bir korku saldı ve yeniden titremeye başladım. Başımı kaldırıp baktığımda ön taraftan dumanlar çıkıyordu.

Akın kapıyı açtı, bacaklarını dışarıya çıkardı. Koala gibi ona yapışmıştım. Beni bırakmadan yavaş bir şekilde arabadan çıktı. Onun kucağındayken etrafımıza bakınca bir ağaca çarptığımızı

fark ettim. Dumanlar arabanın ön tarafından gittikçe yükseliyordu.

Akın beni taşıyarak yola çıkardı ve diğer tarafa geçti. Arabadan yeterince uzaklaştığımız zaman beni bir ağacın dibine bıraktı. Tam giderken koluna yapıştım. "Nereye?" diye korkuyla sordum.

"Okyanus, arabayı söndürmem lazım."

"Hayır, gitme," diyerek başımı hızla salladım.

"Ağaçlık alandayız. Ormanda yangın çıkar."

"Gitme."

"Hemen geleceğim, söz," deyip alnımdan öptü ve gitti. Titremem geçmeyince dizlerimi kendime çekip kollarımı etrafıma sardım. Başımı dizime yaslayıp, nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. O adamlar kimdi? Bizi neden öldürmeye çalıştılar? Akın'ın hayatı sadece dövüşten ibaret değil miydi? Ardında başka şeyler olduğu için mi benimle bir geleceği olduğuna inanmıyordu? Kafamda bin bir soru vardı ve cevapları Akın'daydı.

Geri geldiği gibi bana sarıldı.

"Akın, kimdi onlar?" diye birbirine vuran dişlerimle konuştum.

"Benimle ilgili değil, Okyanus. Bunu bil yeter."

"Seninle ilgili değilse neden bize saldırdılar?" diye sesimi yükselttim.

"Okyanus, sus! Sadece sus!" Sinirlerine hâkim olmaya çalışır gibi çıkan sesine rağmen merakım daha da arttı. Başımı kaldırıp, "Ama..." dediğim anda beni susturdu.

"Sakın! Sus ve sadece sarıl." Onu daha fazla kızdırmamak adına sustum. Bir müddet sonra bir araba sesi duydum. Korku ile vücudum kasıldı.

"Sakin ol, Anıl o," deyince rahatladım.

"Akın! Okyanus!" diye bize bağırdığını duydum. Ayak sesleri yanımızda son buldu ve ben kafamı kaldırdım. Akın'ın vücudu-

nun kasıldığını fark ettim. Akın, Anıl'ın yanındaki adama bakıyordu.

"Seçkin ağabey, senin ne işin var burada?" diye tısladı. Seçkin? Bu isim çok tanıdık geliyordu.

"Oğlum, boş ver şimdi onu, nasılsınız? Bir şey oldu mu?" diye babacan bir sesle konuştu. Orta yaşlarda, oldukça gür sakallı ve ürkütücü bir tipi vardı. Vücudu Akın kadar yapılı değildi ama duruşu âdeta *seni gebertirim* diyordu.

"Yok, iyiyiz," dedi Akın.

"Bu kız da..."

Akın adamın sesini, "Okyanus," diyerek kesti. Adam dönüp beni inceledi. Ben koala gibi Akın'a yapışmıştım.

"Depoya gitmemiz gerek." Anıl'ın sesi sıkıntılı çıkıyordu.

"Tamam, Okyanus'u bırakıp geçeriz."

"Hayır, vaktimiz yok, hemen," dedi ürkütücü adam. Bana sarılan Akın'ın vücudu aşırı derecede kasılmış, beni sanki elinden kaçıracakmış gibi sımsıkı sarmıştı.

"Ağabey saçmalama! Onu oraya götüremem!"

"Bir şey olmayacak. Vakit kaybedemeyiz, hadi," deyip elini salladı adam geri giderken. Anıl son kez bize üzgün gözlerle bakıp gitti.

"Akın, ne oluyor?" diye sordum tekrar.

"Bir şey yok, güzelim. Seni evine götüreceğim ama önce bir yere uğramalıyız," diyerek saçlarımı okşadı.

"Nereye?" diye korkuyla sordum.

"Sakin ol. Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim," diyerek, ciddi olduğunu belli edip yüzüme baktı. Kafamı sallayınca, beni kaldırıp kolunun altına aldı. Beraber arabanın arka koltuğuna oturduk. Arabayı Anıl kullanıyordu. Seçkin diğer koltuktaydı.

"Demek Akın'ın yüzünü mahvedecek kadar sevdiği kız sensin."

Adam arkasına dönüp tek kaşını kaldırarak bana baktı. O kadar ürkütücü bir bakışı vardı ki korkarak Akın'a sığındım.

Akın adamı, "Ağabey, dön önüne," diye azarlayınca adam gülmeye başladı.

"Sakin ol, koçum. Sadece tanımak istedim," deyip kafasını salladı ama bir daha arkasına dönmedi.

Uzun bir yolculuktan sonra büyük depo gibi bir yerdeydik. Araba durunca herkes indi ama Akın inmedi. Ona baktığımda kararsız duruyordu.

"Akın, çocuklaşma, hadi!" O ürkütücü adam tekrar bağırınca Akın sinirle nefes verdi. Ben hâlâ kolunun altındayken birlikte arabadan çıktık.

"Özür dilerim, bunları görmeni istemezdim," diye mırıldandı. Ne görecektim ki?

Yoksa adam mı öldürecekler! Kalbim ve aklım buna dayanmaz! Korkuyla yutkunup Akın'a daha çok sokuldum.

Anıl demir kapıyı açınca hepimiz içeri girdik. İçerisi rutubetliydi. Akın ile Anıl deponun bir köşesine ilerleyince otomatikman ben de gittim.

"Akın, ne oluyor?" diye korkuyla fısıldayıp göğsüne daha çok sığındım. Beni sarıp daha çok kendine çekti.

"Yok bir şey, sakin ol," diye kulağıma fısıldadı ama sakin olamıyordum. Etrafımızda izbandut gibi koca koca adamlar varken olmuyordu. Titreyince Akın sırtımı sıvazladı.

"Mavi göz, sakin ol, tamam mı? Bir şey olmayacak. Çıkacağız şimdi," dediğinde ona güvenerek kafamı salladım. Yanımıza Seçkin geldi.

Seçkin!

Tabii ya! Bu, Akın'ın hayatını kurtaran adamdı. Adamdan korksam da minnet duymadan edemedim.

Seçkin tam önüme gelip, "Küçük kız, sessizce bekle burada. Sesin çıkmazsa sana bir şey olmaz," deyince korku ve dehşet ikilisi

yüzünden kalbim, ağzımdan çıkacak şekilde atmaya başladı ve ağladım. İç çekerek ağladım.

Akın onu azarlayıp "Şakanın sırası değil, ağabey," dedi yanağımdan öperek. "Sakin ol," dedi.

Deponun ortasında bağlı iki adam duruyordu. Yüzlerindeki kan izleri, biz buraya gelmeden önce hırpalandıklarını gösteriyordu. Seçkin denilen adam onların dibinde bitti ve ikisine öyle bir tokat attı ki adamlar yere düştü

Korkuyla olduğum yerde zıpladım. Kulaklarım yanıyordu.

"Bakma sakın." Akın hızla fısıldayıp, beni göğsüne sokarak gizledi. Gözlerimi kapattım ve Akın'ın kokusunu alarak biraz sakinleşmeye çalıştım. Bağırışlar, yakarışlar ve vurma sesleri duyarken artık içimi çeke çeke ağlıyordum.

"Söyle ona, eğer bir daha Akın'a ya da diğerlerine bulaşırsa onu kendi ellerimle öldürürüm!" Sadece kitaplarda okuduğum veya filmlerde izleyip, çok etkilenerek *keşke benim de başıma gelse* dediğim sahneler şu an gerçekleşiyorken ben, bir an önce sıcak yatağıma girmeyi düşünüyordum. Çünkü göründüğü gibi hissettirmiyormuş. Allah'tan Akın vardı ve beni göğsüne gömmüştü. Yoksa şu duyduklarımı canlı görsem bayılabilirdim ki zaten duyduklarım ile yaprak gibi titreyerek ağlıyordum.

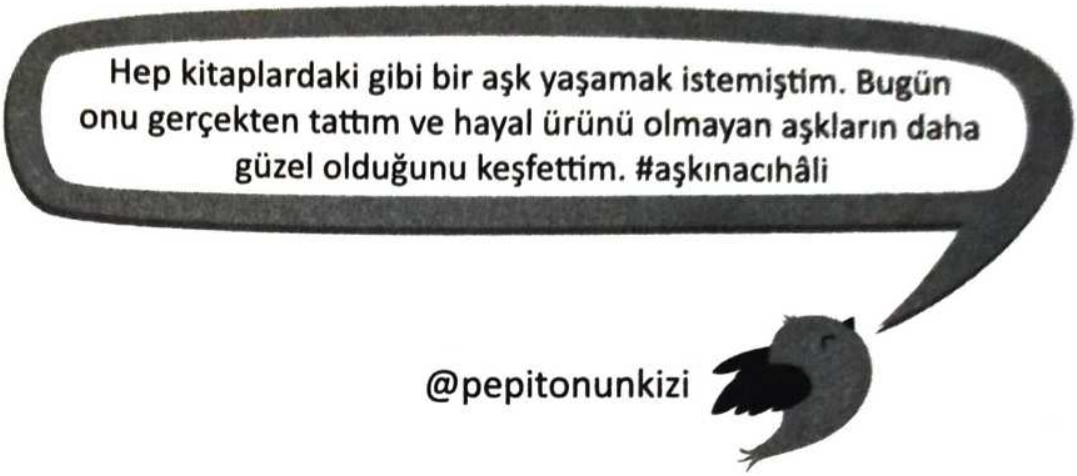
Sonunda sesler tamamen kesildi.

Seçkin denilen adam, "Tamam, gidin," dedi ve Akın bir anda beni kucaklayarak, "Gidiyoruz," dedi. Çıkışa doğru hızla yürüdük. Arabaya bindiğimizde Akın beni kucağından indirmedi.

"Okyanus, aç gözlerini," diye sakince fısıldadı ama ben hâlâ ağlıyordum. Bir şey demeden bana sıkıca sarıldı.

"Akın, beni eve götür," diye korkuyla fısıldadım. Yorgun bir nefes verip Anıl'a arabayı sürmesini söyledi. Bu olay, benim gerçekleri daha iyi fark etmeme yardımcı oldu.

Akın ile benim gerçekten bir geleceğim olamazdı.

Hep kitaplardaki gibi bir aşk yaşamak istemiştim. Bugün onu gerçekten tattım ve hayal ürünü olmayan aşkların daha güzel olduğunu keşfettim. #aşkınacıhâli
@pepitonunkizi

30. BÖLÜM

GELECEK KAYGISI

Sabah uyandığımda kendimi daha iyi hissediyordum. Ruhumun yorgunluğu biraz dinmişti. Dün gece olanlar aklımdan bir türlü çıkmıyordu. Sanırım sonunda o kaçındığım gelecek kaygısı dibimde bitiyordu.

Akın'ın hayatı böyle mi?

Onunla Beşiktaş'ta karşılaştığımda da birinden kaçıyordu. Sadece ringde yumruklarını konuşturmayıp başka işler de mi yapıyordu? Etrafımdaki insanların bana bas bas bağırarak, "Onunla bir geleceğin olmaz!" demelerini sustursam da kendi kendimin önüme gelip bağırdığımda susturamamıştım.

"Of, Allah'ım of!" deyip saçlarımı karıştırdım. Ne yapacağımı, ne edeceğimi bilmiyordum. Şu an sadece pazar kahvaltılarının vazgeçilmezi olan patates kızartması yemek istiyorum. Çünkü kokusu odama kadar gelmişti!

Yatağımdan kalkıp aynadan kendime baktım.

"Şu yüzüme bak ya, yine şişmiş!" Son zamanlarda çok fazla ağlamanın vermiş olduğu yan etkiydi. Daha fazla bu iğrenç manzaraya maruz kalmamak için odamdan çıkıp banyoya girdim. Soğuk su iyi gelmişti. Yüzümü kurutmadan mutfağa girdim.

"Günaydın!" diye neşeyle konuşurken mutfak masasında duran salatalık tabağına uzandım. Akın salatalık sevmezdi. Onu hatırlamak kalbimde bir acının oluşmasına sebep oldu. Bu düşünceyi kafamdan atıp derin bir nefes aldım ve salatalığı ağzıma attım.

"Şuna bak! Kızım, kaç kere söyleyeceğim şu yüzünü kurula diye!" Annem patatesleri çevirirken bana söylenmeyi ihmal etmedi.

Gülümseyip, "Böyle daha iyi. Oh, mis gibi soğuk!" dedim. Elindeki havluyu suratıma atınca şaşırdım.

"Şimdi kurudu," diyerek omuz silktim ve kızarmış patateslere uzandım. Annem elime vurarak buna engel oldu.

Ailemle yaptığım pazar kahvaltısından sonra kendimi tekrar odama kapattım. Elime telefonumu aldığımda Akın'dan mesaj olmadığını gördüm. İçim burkuldu. Artık beni aramadığı zamanlar şüphe eder olmuştum çünkü içinde kopan fırtınaları bilmiyordum.

#@#

Akın beni aramıyordu. Ben onu arayınca da hep meşgule veriyordu. O böyle yaptıkça daha çok üzülüyordum. Yanımda olması gerekmez mi? Neden kaçıyor?

Nisan ayına girmiştik. Onunla beş aydan fazladır beraberiz. Gün geçtikçe birbirimizi daha çok tanımıştık. Artık davranışlarını çözmüştüm. Benden kaçıyordu. Olaydan dolayı benden kaçıyordu. Ya beni bırakırsa?

Gözlerim acıyla kapandı.

"Selam, Oki!" Dolunay'ın sesini duymak bile beni mutlu etmiyordu. Üzgün suratımı ona çevirince ördek suratıyla, "Çok üzgün görünüyorsun," dedi.

"Keşke ben de senin gibi yüzümü botoksa boğup üzgünlüğümü belli edemeseydim," diyerek cevap vermesini beklemeden okuldan çıktım. Bazı hocalar erkenden dönemi bitirme meraklısı olduğundan mayısın ilk haftasına finalleri sokarak biz zavallı öğrenci topluluğunu final kaygısına boğmuştu. Sena Hanım yüzünden yaz okuluna kaldığım için mezun bile olamıyordum!

Kendi dertlerim sırtıma ağır geldi, kamburumu çıkararak bir başka derdim olan İngilizce kursuna doğru ilerledim.

Derse odaklanamadan, sürekli kalemimi oynatıp duruyordum. En sonunda Filipinli hoca masamdaki tüm kalemleri toplayıp, kendi masasına koyunca mahcup bakışlarım eşliğinde başımı eğ-

dim. Kafamı sıraya yaslayıp olanları düşündüm. Neden herşey altüst oluyordu ki? Biliyorum, önünde sonunda karşıma çıkacaktı bu gelecek kaygısı ama erken değil mi? Ben onu kaybedemem. Onun gibi birini bulamam ki!

Ders bitiminde parçalı bulutlu hâlimle okuldan çıktım. Telefonumu alıp Akın'dan gelen bir arama var mı diye baktım ama eli boş döndüm. Oflayarak başımı kaldırdığım an okulun karşısında Akın'ı görmemle yeniden canlandım.

"Akın!" diyerek, ona doğru koşup sarıldım. Sarılışıma karşılık bile vermedi.

"Ne oldu?" diye sordum korkuyla.

"Yok bir şey," diyen sesi buz gibiydi. Korkuyla yutkundum. "Neden telefonlarıma cevap vermiyorsun?"

"Meşguldüm," dedi umursamaz bir sesle. "Her neyse, kitap yarıda kalmasın istedim. Gel, geçelim, kafede oturup yazalım," deyip yanımdan yürüdü. Elimi tutmak yerine ellerini ceplerine soktu. Bana karşı çok soğuk davranıyordu ve bu, benim gözümden kaçmamıştı.

Kafeye girdikten sonra masaya oturduk. Bilgisayarım okuldan dolayı hep yanımda olduğu için masaya koyarak programı açtım. Ben kaldığımız yerden yazmaya devam ederken o, bana bakıp, "Biraz entrikaya ihtiyaç var," diye mırıldandı.

Parmaklarım tuşlarda, ona döndüm. "Neden?" diye sordum. "Romantik bir kitap bu."

"Doğu aptalın teki! Kelebek ise! O kıza zaten anlam veremiyorum," diye sinirle söylendi.

Kaşlarımı hızla çatıp, "Nesi varmış Kelebek'in?" diye bağırdım. O da kaşlarını çatarak bana baktı. "Çünkü Doğu'ya âşık! Hem de her şeyiyle. O çocuk kötü biri ve bunun farkında olmasına rağmen onunla kalıyor. Olmaz öyle şey," diyerek, elini sallayıp sandalyesinden arkasına yaslanınca ağzım açık kaldı.

"Çünkü adı üstünde aşk bu! Tüm kusurları ile seveceksin. Aşk nedir, biliyor musun Akın!" Neden sinirliydim ki? İçim fokur fokur kaynıyordu. Birden ateş basmıştı.

Benim sinirli hâlimi gören Akın omuzlarını dikleştirip, "Nedir?" dedi ters bir sesle.

"Aşk, çilek görünümlü bir acı biberdir." Sözlerimle gözlerini kırpıştırdı. Siniri yatışıyor gibi oldu ama elini masaya vurarak bunu engelledi.

"Isırdıktan sonra acı olduğu anlarsın, Okyanus!" dedi.

"Gülü seven dikenine katlanır," deyip omuz silktim. Sözüme sinirli bir şekilde gülüp başını çevirdi. Neyi tartışıyordu ki bu aptal?

"Hayır! Ne var, biliyor musun?" diye hiddetle bana döndü. "Sadece aptallar buna inanır! Doğu gibi birini kim ne yapsın?"

"Doğu, Kelebek'e sevildiğini hissettiriyor!"

"Hayır!" dedi gözlerimin içine bakarak. "Kelebek ömrü boyunca sevilmediği için ona karşı ilgi duyan ilk erkeğe âşık oldu!"

"Hayır, olmadı!" deyip yumruğumu masaya geçirdim.

"Kelebek, ilk zamanlar onu sevmiyordu. Tanıdıkça sevdi," diye bastırarak konuştum.

Hıhlayıp bana doğru uzandı. "Çünkü onun aciz ve zavallı biri olduğunu anladı. Merhametli biri olduğu için hemen âşık oldu!" dedi.

"Onu zavallı olarak görmedi!" diye bağırıp ben de ona doğru uzandım.

"Hangi kız ona kötü davranan bir erkeğe yardım eder! Tanımadığı hâlde son parasını onun için harcar! *Evine kadar* gider! Yetmez gibi; çocuk onun kalbini sürekli kırar, hayatını tehlikeye sokar ama o kız yine de çocuktan vazgeçmez!" diye bağırıp yumruğunu masaya indirdi. Masadaki su devrildi. Herkes susup bize baktı.

"Yazdığımız kitapta böyle bir sahne yok!"

"İkimiz de biliyoruz ki ben Doğu'dan ve Kelebek'ten bahsetmiyorum," diye fısıldadı. Kartlarımızı açık oynayacaksak o zaman ben de sunayım!

"Madem öyle, peki!" deyip ellerimi masaya koyum. "O kız, ona âşık! O aptal kız ilk defa kalbinin, attığını hissetti. O salak kızın kalbi ne olursa olsun ona güvendi! Onu ilk gördüğü anda, adı her daim adının yanında olsun diye dua etti. Onu çok sevdi ve sevildiğini hissetti!" diye ben de bağırdım.

"Salak işte!"

"Evet Akın, salağım ben! Beni tanımadın mı? Ben takmıyorum bunları! Ben sadece seni istiyorum!"

"Bende ne var, Okyanus!" diye hiddetle bağırdı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Kıyafetlerini çekiştirerek, kendini gösterirken gözleri kıpkırmızıydı.

"Sende aşk var, sevgi var, şefkat var, merhamet var, Akın," diye yorgunca konuştum.

"Bende bir bok yok!" dedi ve hızla kalkıp gitti. Arkasından sadece baktım. Benim kabullendiğim gibi o neden kabullenmiyordu? Kafamı masaya koyup sessizce ağladım. Millete çok güzel bir şov izletmiştik.

Kendimi toparlayıp ayağa kalktım ve bilgisayarımı topladım. Kafamı kaldırdığımda hâlâ bana baktıklarını gördüm.

"Ne var! Ne bakıyorsunuz? Ah tabii, *acaba neden kavga ettiler* diyorsunuz. Durun, anlatayım. Bu *üniversiteye giden bir kızla dövüşçü bir çocuğun aşk hikâyesidir,*" dedim ve onları o hâlde bırakıp kafeden çıktım.

#@#

Eve geldiğimde Ela'yı odamda bulunca şaşırdım. Genelde Yiğit ve ailesi ile beraber olurdu. Kızın nişanına bir hafta, düğününe iki ay kalmışken günleri evlilik telaşı ile geçiyordu.

"Selam," dedim ve bilgisayarımı açıp masaya koydum.

"N'aber Okyanus?" dedi Ela neşeli bir sesle. Görüşemediğimiz için neler olup bittiğini de ona anlatamıyordum. Gitgide yalnız kalıyordum.

"İyi. Çok iyi," diye mırıldanıp, çantamı yere atarak bilgisayar başına oturdum.

"Okyanus, ne oldu?" diye soran arkadaşımı, "Yok bir şey," diyerek tersledim ve kendimi yazmaya verdim.

Bunlar kendi baloncuklarında fazla kaldılar. Biraz çıkarmak gerek! Siz New York'a niçin geldiniz hatırlatmak lazım! Gürkan bir görünsün size! İç sesim mazoşist ve sadist olmuşken hızla yazdım. Biraz acı çekerek gerçekleri görmeleri lazımdı.

Ne kadar saattir yazıyordum, bilmiyorum ama Ela yanıma oturup yazdıklarımı okuyordu. Akın'a olan öfkem kurguya yansımıştı. Güllük gülistanlık olan hayatları birden tepetaklak olmuştu.

Tıpkı benimki gibi...

Beynim boşalıp, rahatlayınca yazmayı bıraktım. Bölümlere ayırıp bölüm isimlerini yazdıktan sonra, bilgisayarı kapatıp yatağıma oturdum. Ela bilgisayarın başında öylece kalmıştı. Hayretle açtığı ağzını da aldı ve gelip yanıma oturdu.

"Doğu, neden bu kadar kötü davrandı?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Erkekler öyledir Ela. Bunu sen de biliyorsun," diye mırıldandım.

"Peki, neden ayrılıyorlar? Ayrılmasınlar." Ona dönüp, "Hayır, ayrılacaklar, Ela!" diye bağırdım. "Kelebek onu seviyor ama Doğu aptalın teki!" diyerek, kafamı yatağa yaslayıp başımı yukarı kaldırdım.

"O, kayıp Ela. Ne olduğunu bilmiyor. Hisleri arasında kaybolup gitmiş. Her şey birbirine karışmış. Onu oradan Kelebek kurtaracak ama sabretmesi lazım. Hayat böyle işte!" Kime anlatıyorum ki! Hikâyeden mi bahsediyorum kendimden mi, onu bile bilmiyordum.

Doğu, kayıp bir çocuktu ve kendini bulması için Kelebek'e ihtiyacı vardı. Tıpkı Akın'ın kendisini bulması için bana ihtiyacı olduğu gibi. O da kayıptı ve kendini bulmak için çaba sarf ederken bizi kaybetmesinden korkuyorum.

"Akın'la bir sorun mu var?"

"Evet, Ela, evet. Sonunda bana *ben sana demiştim* diyebileceksin!" diye çıkıştım. Sinirlerim altüst olunca, yataktan kalkıp yere uzandım. Ayaklarımı da yatağın üstüne koydum. Gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalıştım.

"Okyanus. Ben senin iyiliğin için söylüyorum," diye mırıldandı.

"Ela, beni anlayamazsın!" diye bağırdım.

"Sen daha bir işi düşünürken ben onu faaliyete geçireceğini anlayacak kadar tanıyorum seni," diye kızdı bana. Kızmasıyla uzandığım yerden hızla kalktım. Ben yerde oturuyorken o yatakta oturuyordu.

"Ela! Bak şu hâlime!" diye sinirle bağırdım. Ağlamamak için kendimi sıkıyordum. Ela yataktan inip geldi ve yanıma oturdu.

"Okyanus. Bak, biz kardeşiz. Ben sadece senin için endişeleniyorum."

"Ela, Akın benden uzaklaşıyor," diyerek ağlamaya başladım. Yüzüme üzgünce baktı.

"Sürekli annemler evlilikle ilgili laf çarpıp duruyorlar. Sen evleniyorsun diye beni de zorluyorlar. Tamam, bizim yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmez ama sen evleniyorsun diye ben de hemen biriyle evlenmek zorunda mıyım?" Ağlayan suratımı ona çevirdim. İnleyerek bana sıkıca sarıldı.

"Of, böyle yapacaklarını biliyordum!" Ama kendi mutluluğu için birinden vazgeçemezdi ki? Ela'ya sıkıca sarıldım.

"Ela, onun hayatı çok karanlık. Kötü adamlarla dolu," diye itiraf ettim. Hem ona hem de kendime itiraf ettim. Kaçındığım gerçek gözler önündeydi.

"Bizim onunla gerçekten bir geleceğimiz olamaz, Ela," deyip burnumu çektim. Korkuyorum. Akın'a o kadar çok bağlandım ki başkasını düşünemiyorum. Başıma geleceklerden korkuyorum. Ne olduğunu bile bile ona kapılıp gidiyordum.

"Ben Akın'dan başkasını düşünemem. Sen Yiğit'ten başkasını düşünebilir misin?" dediğimde üzgünce başını hayır anlamında salladı.

"Ela, ne yapacağım ben?" diyerek ona daha çok sarıldım.

"Ben onu kaybedemem." İnsanın hayatına sadece bir erkek girmiş ve onu gerçekten sevmişse, hele bir de o erkek kıza sevildiğini hissettirmişse aradaki bağ çok kuvvetli oluyordu. Şimdi onu kaybetme korkusu içimi sarıyordu. Ben korkağın tekiydim. Öyle savaşamazdım. Sadece oturup ağlardım. Tıpkı şimdi yaptığım gibi. Sadece onu kaybetmemek için oturup ağlıyordum.

#@#

Akın ile ettiğimiz kavgadan sonra artık eskisi gibi değildik. Hatta bir ara Anıl bile arayıp ne olduğunu sordu. Akın sürekli kendine dövüş ayarlayıp duruyormuş. Neredeyse her gün dövüşüyormuş. Oraya gitmek istedim ama onu o hâlde gördüğümde dayanamayacağımı bildiğim için gitmedim. Akın benimle haftadan haftaya konuştuğu için ne yaptığına dair bilgim yoktu.

Ev ise tam bir faciaydı. Ela sonunda nişanlanmıştı. O lanet nişanda annem ve Ela'nın zoruyla şık bir elbise giyip süslenmiştim. Bir umut cevap verir diye Akın'a fotoğrafımı attığımda yorum bile yapmamıştı. Sosyal medya hesaplarında nispet yapar gibi sürekli yabancı marka araba isimli kızlarla fotoğraf paylaşıp duruyordu. Sanki bana, *biz birbirimizden çok farklıyız,* demek istiyor gibiydi. O gözüme soktukça ben bundan kaçıyordum.

Her şey çok mükemmelmiş gibi Yiğit'in bir kuzeni kafayı bana takmıştı. Ela evlilik aşamasında olduğundan Yiğit'in akrabalarını sürekli görmek zorunda kalıyordum. O gıcık kuzeninin annesi ise gördüğü her yerde bana, "Gelinim! Gelinim!" diyerek nefretlik insanlar kategorisine giriyordu. Annem, Fatoş teyzenin dünürü ile

muhabbetlerini gördükçe canı çikolata çeker gibi, "Dünür istiyorum ben," deyip duruyordu. Bir gün elimde dürüm ile gelip, "Al sana dünür!" diyerek gazabına yakalanmıştım babama yaz okuluna kaldığımı ispiyonlamıştı.

Bunu duyan babam öfkelenip okuldan eve, evden okula gidip gelebileceğimi, Elalara bile gidemeyeceğimi söyleyerek acılarıma acı katmıştı.

Derin bir nefes alıp geri verdim. Finallerim başladığı için derslerime konsantre olmaya çalışıyordum çünkü bir dersten daha kalamazdım. Sıkıntıyla başımı kaldırdığımda okulun kapısında Akın'ı görmemle şaşırdım. Bana o eski Akın gibi bakıyordu. Hızlı adımlarla yanına gitmiştim.

"Selam," dediğimde beni sıkıca kucakladı ve bu, benim içimde bir şeylerin oynamasına, göğsümü zorlamasına sebep oldu.

"Selam," diye sevgiyle fısıldayınca bazı şeylerin normale döndüğü hissine kapılmıştım.

"Eve mi?" diye sordu.

Başımı olumlu anlamda sallayıp, "Yaz okuluna kaldığım için cezalıyım," dedim.

"Tamam. Ben de kulübe gidecektim. Gel, beraber gidelim," dediğinde çok şaşırmıştım. Başımı sallayıp beraber yürüdük.

Uzun zaman sonra elimi tutunca rahat bir nefes verdiğini hissettim. Belki de her şey eskiye dönüyordur.

Metrobüs durağına gelince bekledik. Ne o konuşuyordu ne de ben. Aramızda görünmeyen duvarların olduğu hissine kapılıyordum. Sonunda metrobüs gelince bindik. Akın yine eskisi gibi sırtını yasladı, ben de ona sokuldum. Ah, kokusunu gerçekten de çok özlemişim. Burnumu dayayıp kokusunu içime çektim. Çenesini başıma yaslamıştı ve çok düşünceli bir hâli vardı. Konuşmak istemiyordum. Eğer konuşursam büyü bozulacak gibiydi. Fakat bu sessizlik beni geriyordu.

"Müzik dinleyelim mi?" diye bir öneride bulundum. Başını sallayıp benden ayrıldı. Telefonumu çıkardım, kulaklığın tekini

ona verdim. Birlikte duygusal şarkılar dinlemeye başladık. Akın hiçbir şey demeden ayak uydurdu. Gözlerini bana diktiğinin farkındaydım ama göz temasından kaçıyordum.

Topkapı durağına iki üç durak kalmışken ben ondan ayrılmak istemiyordum. İçim ağlama hissiyle doldu. Bir parçam kayboluyormuş gibiydi. *Soğuktu.*

"Sıra bende." Akın'ın kurduğu cümleyle ona baktım. Elimdeki telefonu aldı ve bir yerlere girdi. Kulaklıktan sadece tuş sesleri geliyordu. Bir anda müzik sesi duydum. Sakin ve rahatlatıcıydı. Akın telefonu elime verdi, gözlerimin en derinlerine doğru baktı. Beni en çok yakan ise gözlerime bakarak söyledikleriydi.

"Sen bana demedin mi, mavi gözlerin gibi denizlere gidelim diye.

Sen beni sevmedin mi, aşkımızın külleri yakamaz mı bizi yine."[19]

Şaşkınca ona bakıyordum. Mırıldanmıyordu. Bildiğin gözlerimin en derinlerine bakarak seslice söylüyordu. Otobüsteki uğultu gitmişti. Sadece Akın'ın sesi ve arkadaki müzik vardı. Sözleri beni yakarken bakışları öldürüyordu. Hüzünlü bakıyordu. Sanki bana hesap soruyormuş gibiydi.

Sen beni sevmedin mi diye hesap soruyordu resmen bana. Şaşkınlıkla gözlerim açılmıştı. Bunlar ona ait sözlerdi. Ellerini tedirginlikle kaldırıp yanaklarımı kavradı ve tekrar şarkıyı söylemeye başladı: "*Gel hayalim, anıları alalım kaçalım buralardan.*

Gel yoruldum, yalanları yaşayan gururumdan.

Bir ömür var bir de aşkımız yeter bu zamana.

Gel baharım, kaybolalım."

Bu bir istekti. Bana sesleniyordu. Tutup beni buralardan götürse sesim çıkmazdı. Bana böyle bakmaya devam ederse ben, "Kaçalım," diyebilirdim.

Hiçbir şarkının bu kadar anlamlı olup kalbime dokunacağını sanmazdım. Bana bakarak söylediği sözlerle gözlerim doldu ve ağlamaya başladım. Yanaklarımı nazikçe tutuşundan, sanki şarkı

[19] Tuna Hizmetli- *Kaybolalım*

söylemiyor da benimle konuşuyormuş gibi olmasından gözyaşlarım durmuyordu.

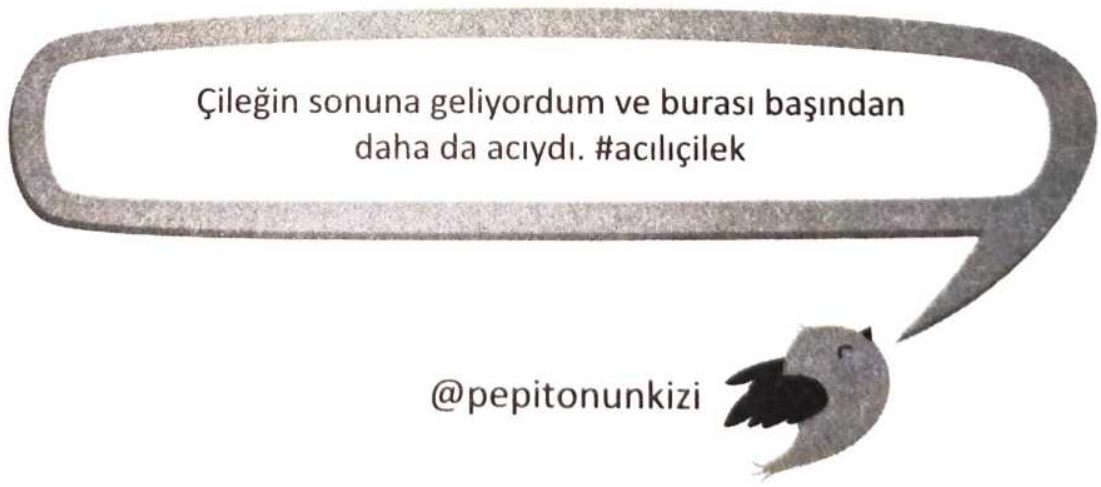
Sustu ve alnını alnıma yasladı. Seslice nefes aldı. Sanki zorlanır gibi bir hâli vardı. Gözlerini açıp bana baktığında şaşkınlığın zirvesindeydim. Gözleri dolu doluydu ve acı içindeydi. Yavaşça ve zorlukla alnımı öptü. Gözlerim huzurla kapandı ama yaşlar durmadı.

"Hoşça kal, mavi göz," diye fısıldadı, kulaklığı çıkarıp duran metrobüsten hızla indi. Boğazım düğümlenmiş gibiydi. Herkese kısa çaplı bir konser vermişti ve sanırım herkes sesinden etkilenmişti. Akın'ın etkilenilmeyecek tarafı yoktu ki! Ona olan hislerim, beni her seferinde sarsıyordu. Elimden kayıp gitmesi en son isteyeceğim şeydi. Kimse onun gibi sevemez. O sanki beni sevmek için yaratılmış gibiydi.

Gözümün önü bulanıklaşmaya başladı. Zorla direğe tutundum. Herkes acıyla ve kıskançlıkla bana bakıyordu. Onlara aldırış etmeyecek kadar fena bir hâldeydim. Telefonu elime aldım ve şarkıya baktım. Bu şarkıyı ilk defa duymuştum ve Akın'ın ağzından duymak mükemmeldi. Şarkıyı söyleyen sanatçının ağzından dinleyince beni, Akın kadar etkilememişti. Akın gibi mükemmel söyleyemiyordu. Akın hisli ve şarkıyı değil de içinden geçenleri söyler gibiydi. Akın'ın da dediği gibi;

Bir ömür var bir de aşkımız yeter bu zamana

Gel baharım, kaybolalım.

31. BÖLÜM

"KAL!" DE...

Finaller beni zorladığı için kendimi derslere adapte etmeye çalışarak Akın ve geleceği düşünmemeye çalışıyordum. Zaten o da beni aramıyordu. O günden sonra sanki bana veda etmiş gibiydi ve bu, benim canımı acıtıyordu. Gecelerim ağlamakla, gündüzlerim zombi gibi etrafta gezinmekle geçiyordu.

Sonunda hoca bizi serbest bırakınca, sınftan çıkıp kampüste yürümeye başladım.

"Okyanus!" Sena'nın seslenmesiyle ona döndüm. Çığlık atarak yanıma geldi.

"Yaz okuluna kalmıyorsun!" diyerek kolumu çekiştirince ona anlamayan bakışlar attım.

"Ne demek kalmıyorum?" diye sordum. Sena yanımda şımarık kızlar gibi sallanınca Ela'dan öğrendiğim taktiği yapıp elimi havaya kaldırdığım an eliyle yüzünü kapadı, "Yüzüme vurma! Daha dün yüzüme dolgu yaptırdım. Üç gün boyunca dokunulmaması gerek!" dedi.

"O zaman adam gibi söyle!" diye ona bağırıp yürümeye başladım. Yanımda yürümeye başladı.

"Ya Murat'ın babası yaz okuluna kalırsa evlenemeyeceğimizi söyledi." Ay Murat nasıl sevinmiştir şimdi! Kızın yüzünden yaz okuluna kaldığına üzülürken şimdi evlenmekten kurtulduğu için mutludur.

"Ama ben Bay Pimpirikli ile konuşup hallettim!" Murat'ın çökmüş hâli gözlerimin önüne gelince üzüldüm. Yaz okuluna kalmadığıma sevinemiyordum bile!

"İyi, kanki," diyerek onu bıraktım ve hızlı adımlarla ilerledim. Arkamdan, "Nesi var bunun?" dediğini duydum. Tam okuldan çıkacağım sırada köşede kalan bankta tek başına oturan Dağhan'ı görünce yanına gittim. Bu hayatta beni en iyi anlayacak olanlardan biri Dağhan'dı.

"Ne yapıyorsun, kanki?" diyerek yanına oturdum. Yine telefonunun dibine girmiş, heyecanlı heyecanlı kitap okuyordu.

"Kanka lan!" diyerek omzuma bir tane indirdi. Zavallı hassas vücudum Dağhan'ın vuruşuna karşı iki büklüm oldu.

"Yavaş olsana, oğlum!" dedim omzumu ovarken. Dağhan, kocaman açılan ela gözleriyle bana baktı.

"Doğu ile Kelebek ayrıldı kanka. Oha! Ulan şerefsiz yazar! Nasıl ayırırsın onları? Ulan ben senin..." Küfretmeye başlayacağı an elimle ağzını kapattım. Tam yanında hikâyenin yazarı vardı ve haberi yoktu. Dağhan ellerimde çırpınmaya başlarken anlamayan bakışlarla ona baktım. Sanırım ağzını kapatayım derken burnunu da kapatmıştım. Elimi çekmemle derin derin nefes alıp vermesi bir oldu.

"Doğu ile Kelebek'in birleştiğini görmeden ölemem!" Ah, zavallı Çakma Yağız'ım, ben o yollardan çok geçmiştim. Az vaktimi telefon başında kitap okuyarak harcamamıştım.

"Hayır, o değil de yazar yeni bölüm de atmıyor." Ah, ah! Atamam ben Dağhan. Çok efkârlıyım. Yazacak hâlim yok. Ben de isterdim oturup yazmak ama bu kafayla anca yeni bir kurguya başlayabilirdim. Dağhan'a yazarı olarak cevap vermek istesem de sadece başımı sallamakla yetinebildim.

"Ulan kızım, senin daha dört rakama ulaşan okuyucu kitlen varken bu hava ne? Ben ne güzel daha milyonluk olmamış, götü bulutları geçmemiştir dedim! Kız resmen ters köşe yaptı!" Hayda! Yine hakaret yedik. Dağhan biraz daha yanında kalırsam bana saydıracaktı. Omzuna vurarak sefil vücudumu banktan kaldırdım.

"Sana iyi sövmeler," desem de cevap bile alamadım.

#@#

İngilizce kursuna doğru yürürken biri, "Okyanus," diye seslendi ve arkamı döndüm. Burak'ın bana doğru koşarak geldiğini gördüm. Ona karşı kendimi mahcup hissettiğim için yüzüm pişmanlıkla doldu.

"Nasılsın?" dedim yanıma gelince.

Gülümseyip, "İyi, sen?" diye sordu. Bir şey demeden, başımı sallayınca kolumu tuttu. "Neyin var senin?" diye sordu.

"Yok bir şeyim," diyerek yalan söyledim. Önüme geçip çattığı kaşlarıyla bana baktı. "O herif mi bir şey yaptı?" diye sordu. O herif dediği Akın oluyordu. Balon gibi söndüm.

"O herif sanırım artık yok," dedim başım önümde.

"Ayrıldınız mı?" Sesi o kadar mutlu çıkıyordu ki! Çocuk okulun ortasında dayak yemiş duruma geldiğinden ondan hazzetmemesi çok normaldi.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Okyanus, o çocukla bir geleceğiniz olamazdı ki zaten." Herkesin ağzından duyduğum cümleyle gözlerimi kapattım. Burak'ın yanında geçip okula doğru yöneldim.

"Sen daha iyilerine layıksın," diyen Burak'a cevap bile vermedim.

#@#

"Okyanus!" Odamın kapısı hızla açılıp, duvara çarparken yattığım yerde zıplayarak uyandım. Son finalini de dün başarıyla tamamlamış bir kız olarak uykuya hasret kalan vücudumu dinlendirme çabasındaydım. Ancak odama birden dalan annem buna engel oluyordu.

"Anne, ne oluyor sabah sabah?" diye bağırdım gözlerimi bile açamazken.

"Okyanus!" diyen annemin liseli genç kızlardan farkı yoktu. Kadın koşarak yatağıma geldi ve açtığı gözlerini üzerime dikti.

Korkarak uzaklaştım. "Anne, korkuyorum, neden öyle bakıyorsun?" diye sordum. Annem ellerini havaya kaldırıp, "Allah sesimi duydu, Okyanus!" dedi. "Yaz okuluna kalmadan mezun oluyorsun ve harika bir haber gönderdi Allah."

"Hayırdır anne, yine Cebrail'i mi gördün? Bu sefer ne dedi?" diyerek güldüm. Annemin çok istediği bir beyaz araba vardı. Bir gün pazar kahvaltısının ortasında rüyasına Cebrail'in geldiğini ve ona tam hayalindeki arabayı anlatıp, onu alması gerektiğini söylemiş ve babamın dini düşüncelerini sömürerek arabayı aldırmıştı.

Annem koluma vurup kızgın bakışları ile "O gerçekti! Yalan söylemedim kocama!" dedi. Gerçek mi, yalan mı, ahirette Cebrail ile karşılaştığımızda sorarız artık.

"Ne, anne ne? Sabahın köründe odama dalma sebebin ne?" diye sordum.

"Okyanus," diyen annem şımarık kızlar gibi sallanıp dibime kadar girdi. Ben mi anneyim o mu, belli değil.

"Kızım, bu hafta sonu babanın bir arkadaşı bize geliyor. Senin de tanıdığın biri ama sürpriz olsun diye söylemiyorum," dedi. Baygın bakışlarımı ona çevirip, "E, ne var bunda? Beni bunun için mi uyandırdın?" diye bağırıp, yatağıma tekrar kurulacakken kolumdan tutup engel oldu. Oflayarak anneme baktım.

"Benim nur cemalimi görmeye gelmiyorlar, Okyanus!" diye bağırdı annem.

"Ne diye geliyorlar o zaman?"

"Seni görmeye," dedi ve kocaman sırıttı. Başımdan aşağı kaynar sular dökülürken annem, "Zengin, yakışıklı, beyefendi," diye saymaya başlamıştı bile. Kulaklarım çınladı, tüm sesleri kaybettim.

"Anne git, uyuyacağım," diyerek, yatağıma uzanıp battaniyeyi kafama çektim.

"Bana bak!" dedi annem battaniyeyi üstümden atarak. Dağılan saçlarımı üfleyip gözümün önünden çektim.

"Sevdiğin mi var senin? Ne bu tripler!" Oflayarak yerimden kalktım.

"Yok, anne," dedim. "E, ne o zaman?" diye bağırdı annem anlamayarak. "Sanki sana kalk, çocukla evlen dedim! Bir görüş dedim," dedi ve söylene söylene odamdan çıktı. Vücudumu tekrar yatağa bıraktım. Aileme görüştüğüm biri olduğunu söylemek istiyordum ama konu Akın olunca bir şey diyemiyordum. Yani daha farklı şartlar altında onunla tanışsaydık şimdiye dek aileme söylemiştim ama konu Akın olduğunda ailemin nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum. Telefonumu elime aldım. Akın'ın profiline girip fotoğrafına baktım.

"Akın, lütfen bana yardımcı ol biraz," diyerek, gülen suratına sessizce fısıldayıp mesaj attım.

Akın, konuşmamız gerek.

Akın, lütfen.

Bana cevap ver.

Seni seviyorum.

Lütfen!

Okyanus

Korkaklıkta bir numaraydım fakat bu konuda da korkak olursam sonum iyi değildi. Onu kaybedemezdim. Hızla yataktan kalkıp üzerimi giydim. Odamdan koşarak çıktım. Anneme bir şey demeden dış kapıyı açıp evden ayrıldığım gibi apartmandan çıktım.

Koşarak metrobüse bindim. Topkapı'da indim. Her şey o kadar hızlı ilerliyordu ki eğer durursam pes edip geri dönebilirdim.

Koştum. Hayatım buna bağlıymışçasına koştum.

Depoya vardığımda nefesim kesilip, ciğerlerim oksijen diye bağırınca durdum ve dinlendim. Toparlanıp, yürüyerek o gün Akın'ın gösterdiği gibi arka kapıya gidip kapıyı yumrukladım. Kapıyı üstü çıplak Akın açtı. Bana kısa ama gıcık bir bakış atıp içeri girdi. Sanki ben değil de yabancı biri gelmiş gibiydi.

Bu duruma üzülsem de belli etmeyerek içeri girdim. Suratıma bile bakmadan demir masaya gitti.

"Niçin geldin?" diye soğuk bir şekilde sordu.

"Sevgilimin iş yerine gelemez miyim?" diye tatlı bir şekilde konuşup ortamı yumuşatmaya çalıştım.

"Niçin geldin?" diye bastırarak söyleyince işe yaramayacağını anladım. Seslice nefes aldım. O ise masadaki sargı bezlerini eline sarıyordu. Gözlerini demir masaya dikmişti.

"Konuşmamız gerek," diye fısıldadım.

"Konuş!" diye sertçe söyleyince yutkundum. Aramıza mesafeler koyuyordu. Benden ayrılacak olmasına inanamıyordum.

"Benden ayrılıyor musun?" diye sordum yavaşça. Ses etmedi. Sargı bezlerini sarmaya devam etti.

"Beni bırakmayacağını söylemişken şimdi beni bırakıyor musun?" dedim. Elleri durdu, sonra bir şey olmamış gibi sarmaya devam etti. Yavaş adımlarla yanına gidip ellerini tuttum.

"Akın," dedim yumuşak bir sesle. "Sen de seviyorsun, neden inat ediyorsun?" diye sordum. Ellerini ellerimden çekip yorgun bir nefes bırakarak yüzüme baktı.

"Çünkü *biz* diye bir şey olamaz, Okyanus," dedi.

"Olur," diye diretsem de başını olumsuzlukla salladı.

"Benim hayatım böyle. Sürekli birilerini yumruklamakla geçecek. Birileri hep peşimden kovalayacak. Sen bu hayata girdiğin

an ölürsün." Dudaklarımın titremesi ağlayacağımın habercisiydi. Gerçekleri yüzüme vurmasını istemiyordum.

"Diyelim ki her şeyiyle kabul ettin ve evlenmeye karar verdik." Kararlı sesi devamında kötü bir cümle geleceğini belli ediyordu.

"Ailen buna karşı çıkacak ve ben sana diyeceğim ki, 'Okyanus, ben mi ailen mi?' Bana ne cevap vereceksin?" Kaşlarını çatarak sinirle bana bakıyordu. Cevabını ikimiz de biliyorduk. Suratı neyi uzattığımı anlamaya çalışır gibiydi. Nereye kadar böyle bir hayat süreceğimi tartıyor gibiydi. Kaçtığımız gerçekler gözler önüne serildiğinde acıyla ağladım.

"Akın," diye fısıldadım. Lafımı tamamlamama izin vermeden, "Git, Okyanus," dedi ve yürümeye başladı. Hemen ona yetiştim.

"Akın!"

"Git, Okyanus." Emin çıkan sesine dayanamadım.

"Akın... Lütfen." Burnumu çekip bana dönmesini diledim. Ne kadar aciz bir hâlde olduğumu görmüyor muydu? Tüm gururumu ayaklar altına alıp ona yalvarıyordum ve durmadan bana gitmemi söylüyordu.

"Git, Okyanus!" Yüzüme bakıp da söylemiyordu. Bu bile benim için bir umuttu.

"Bana git deme!" diye bağırdım. "Kal de! Yanındayım de!"

"Diyemem!" Hiddetle bana döndü. "Görmüyor musun, benim bir geleceğim yok! Yolun başındayken kaç kurtar kendini benden!" Sözlerindeki acıyı hissediyordum. Sözlerindeki yalnızlığı, çaresizliği hissediyordum. Sinirden ve acıdan gözleri kızarmıştı.

"Sen de seviyorsun, biliyorum. Bana söylemesen de ben hissediyorum. Yapma bize bunu." Ona destek olmak istiyorken, beni itip durmasından nefret ediyordum. Tek doğru, kendi bildiği doğruydu.

"*Biz* diye bir şey yok!" diye gözlerimin içine doğru bağırıp, "Hemen gidiyorsun," dedi ve kapıdan çıktı. Omuzlarım sarsıla-

rak ağlamaya devam ettim. Kapının ardından Akın diye bağırışlar duyuyordum.

Belki gelir diye bir ümit bekledim. Tabureme oturup maçın bitmesini bekledim. Akın'ın bağırışlarını ve hırsını buradan hissedebiliyordum. O geri gelene kadar da gitmedim.

Sonunda kazananın Akın olduğu söylendiğinde başımı hızla kaldırdım. Akın içeriye yüzü kan içerisinde girince korku ile ayağa kalktım.

"Akın!"

"Sana git dedim," deyip kaşındaki kanı eliyle sildi. İlerleyip, demir masadan ıslak havluyu aldı ve kanlı yerlerini sildi.

"Akın."

"Ya neden anlamıyorsun! Sana git diyorum! Git!" diye bastırarak söyledi. Beni görmezden gelip üzerindeki atleti çıkardı ve üzerini değiştirdi. Kapı açıldı ve içeri uzun, sarışın bir kadın girdi. Cilveli bir şekilde gülümseyerek boyundan büyük topukluları ile tak tak içeri girdi.

Kızın bir, "Akın, geliyorsun, değil mi?" deyişi var! O güzelim Türkçemizi başka kimse bu kadar katledemezdi!

"Geliyorum," deyip kapıya doğru gitti.

"Akın, lütfen!" diye bağırdım. Kolunu tuttuğumda bana dönüp, "Neyi anlamıyorsun!" diye bağırdı. "Senden bıktım! Sende ne buldum, onu bile bilmiyorum," diye iğrenircesine konuştu. Sözleri kalbimi yaralasa da bunu bilerek yaptığını biliyordum. Beni en çok insanların sözlerinin yaraladığını biliyordu.

"Sana inanmıyorum!" diye bağırdım. Yaşanan onca şey bir kalemde silinip atılamazdı. Bana söylediği güzel cümleler bir yalandan ibaret değildi.

"Bana inanıp inanmaman umurumda değil!" diye bağırıp kolumu tuttu. Canım acısa da belli etmemeye çalıştım. Gözlerimin içine öfkeyle bakıp hızla beni yere itti. Geriye doğru düşüşüm

ani olduğu için canım acımıştı ve acıyla inlemeden edemedim. Akın bir an yumuşar gibi oldu ama tekrar buz gibi bakışlarını üzerimde gezdirdi. Beni o hâlde bırakıp, aptal bir sarışının peşine takılarak gitti.

#@#

Yol boyunca sadece Akın ile geçirdiğimiz zamanları düşündüm. Gözlerim artık şişmişti ve batıyordu. Eve yaklaştığımda burada olmak istemediğimi anlayıp hızla geri döndüm. Durakta otobüsün yaklaştığını görünce koşarak otobüse bindim. Şu an ihtiyacım olan, onu hatırlatacak bir şeylerdi.

Tepeye geldiğimde oturup manzarayı izledim. Buraya hep onunla gelirdik. Gizli yerimiz olmuştu bizim. Yaşadıklarımız gözümün önüne geldikçe ağlamaya başladım. Beni buraya ilk getirişi, yüzüme kocaman gülümseyerek bakışı, öpüşü...

Başımı eğip sessiz hıçkırıklarımı dışarıya saldım. Telefonum çalınca bir umut hızla çantamdan çıkardım ama arayanın Ela olduğunu görünce balon gibi söndüm. Burnumu çekip, yüzümü sıvazlayarak telefonu kulağıma götürdüm.

"Efendim, Ela."

"Okyanus, neredesin, sana ihtiyacım var!" Sesi çok endişeli geliyordu.

"Ölüm ile hayatı ayıran o ince çizgi üzerindeyim." Söylediklerimi işitince durdu. Algılamaya çalıştı. "Ne saçmalıyorsun sen! Neredesin!" diye kızgınlık sordu.

"Ela, bana *git* dedi. Git!" Biz kızlar neden bu kadar duygusalız? Ben neden bu kadar çok duygusaldım. Benim yerimde bir başkası olsaydı ve ona da git denilseydi gider miydi? Benim yaşadıklarımı yaşamışsa asla gitmezdi.

"Okyanus." Zavallım ismimi mırıldanmaktan başka bir şey yapamadı.

"Ela, o yoksa ben de yokum."

"Okyanus, aptalca bir şey yapma sakın. Biliyorum, sen tescillenmiş aptalsın ama yapma."

"Ben ondan başkasıyla olamam. Ben ona âşığım, Ela. Onu kaybedemem!" Karşı taraftan ses gelmeyince, hıçkırarak ağlamaya başladım. Hani Akın benim ağlamama dayanamazdı! Onun yüzünden ağlıyordum.

"Okyanus, lütfen kendine bir şey yapma." Ela'nın ağladığını sesinden anladım. Onun yüzünden sevdiklerimi de üzdüğümü fark ettim. Burnumu çekip, "Merak etme," dedim ve telefonu kapattım. Yüzümü sıvazlayıp ayağa kalktım. Dinlenmem gerekiyordu. Yarın yeni bir gün olacak. Yarın her şey daha güzel olacaktı.

#@#

Yeni bir gün oldu.

Hızla hazırlanıp evden dışarı çıktım. Gideceğim yer belliydi.

Akın'ın evi.

Oraya vardığımda hızla kapıyı çaldım. Kapı açılmayınca kapıyı yumrukladım. Kapı açılınca heyecanla bekledim. Karşımda Anıl'ı görünce seslice nefes verdim.

"Anıl?" dedim soru sorarcasına.

"Okyanus." İsmimi öyle bir söyledi ki kötü bir şey olduğunu anladım. Yutkunarak ona baktım. "Ne oldu?" diye sordum.

"Okyanus."

"Anıl, söyle!"

"Okyanus, Akın gitti."

"Ne?" Gitti mi? Ne diyordu bu? Başım dönmeye başladı. Gidemez ki o! Olduğum yerde sendeledim. Anıl beni tutup oturttu. Ne demek gitmişti? Beni bırakıp nasıl giderdi! "Okyanus, senden tek bir şey istiyorum," diyen Anıl'ı göremiyordum bile. "Sabret ve bekle. Acılarına merhem olacak şey gelecek ama lütfen, sabret ve bekle." Sözleri karşısında dolan gözlerimle ona baktım, "Gitti mi?" diye fısıldadım.

@pepitonunkizi adını @gideninkizi olarak değiştirdi.

32. BÖLÜM

GİTTİN

Kalbimin ortasına kazık çakılmış gibi hissediyordum. Parçalanmış gibiydim. Ağlamaktan başka bir şey yapamıyordum. Her şey ama her şey bana onu hatırlatıyordu ve ben inatla onu hatırlatan şeylerden kaçmıyordum. Bana *git* demişti, ben gitmemiştim ama *o gitmişti*. Kalbim acıyor, yanıyor, ölüyor...

Ah hayır!

Kalbim hiçbir şey hissetmiyor, sadece mutsuz olması gerektiğine inanıyor. Renkli hayatım sanki bir anda solmuş gibiydi. Ben duygularını dışarı yansıtan kızlardandım. Beni güçlü görmeleri için poker surat gibi davranamazdım. Bazen kitaplardaki güçlü karakterli kızları kıskanırdım. Onlar gibi dik durmak ve güçlü olmak isterdim. Ancak ben bendim. Okyanus'tum. Akın'ın dediği gibi.

Bana *git* demişti ama o gitmişti. Aklım ve kalbim bunu algılayamıyordu ve sürekli hatırlatıyordu.

O GİTTİ. KALMADI. SEN ONA "BANA KAL DE!" DİYE YALVARDIN AMA O "KAL!" DEMEDİ

GİT-Tİ.

Ailemin yüzüne her baktığımda acı gerçeği görüyordum. Ela her seferinde yüzüme b*en sana demiştim* der gibi bakıyordu. Akın'ın gittiği gün tepeye gittim. Anıl hiçbir şey demedi, sadece bekle dedi.

BEKLE...

Ne kadar acı verici bir söz!

Ben bekledim. Bir hafta geçti, o gelmedi. Odamdan dışarı çıkamıyordum. Renkli tavanım bile iç açıcı değildi. Ağlamaktan batan gözlerimi dinlendirmek için gözlerimi kapattım. Gözümün önüne Akın gelince gözlerimi hızla açtım. Geceler bana haram, gündüzler cehennemdi. Uyumak için yan döndüm. Gözüm masanın üzerindeki kurumuş mavi gül ile KNİOO kitabına takıldı. Belki Yağız'ı hatırlarsam Akın'ı unuturdum.

Yerimden zorla kalkarak kitabı aldım ve yatağıma gidip sırtımı başlığa dayadım. Gözlerimi kapatıp kitabı açtım. Neresi olduğunu anlamak için biraz okudum. Bendeki şansa sıçayım! Yağız'ın Şeyda'yı terk edip gittiği sahneydi! Bu sahnelerde hep ağlardım. O yağmurun altında Şeyda, motoruna atlayıp giden Yağız'ın ardından koşmuştu. Kendim için ağladım. Şeyda için ağladım. Yaşadıklarımız ve yaşamak zorunda kalacaklarımız için ağladım.

"Okyanus." Ela'nın sesini duyunca, gözlerimi silip ona baktım. Kitabı masaya koydum.

"Efendim?" dedim ağlamaktan kısılan sesimle.

"Yunus amcan geldi." Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Amcam mı?" dedim. "Neden?" diye ekleyip yatağımdan çıktım.

"Senin iyi olmadığını öğrenince burada biraz daha kalmaya karar vermiş," diye mırıldandı. Başımı sallayarak odamdan çıktım. Bu hayatta bana benzeyen tek kişi Yunus amcamdı. O, beni anlardı. Üzerime gelmek yerine benimle konuşup kafamı dağıtırdı. Ki öyle de oldu. Amcamla konuşurken o gittiğinden beri ilk defa güldüm.

Her güzel şeyin bir sonu olduğu gibi bunun da vardı. Yunus amcam arkadaşlarıyla buluşmak için çıktığında ben de ağlama köşeme, odama girdim. Kendimi yatağa attığım gibi kapım hızla açıldı ve içeri Ela girdi.

"Kendine gel artık!" diye bağırdı. Bir şey demeden battaniyeyi kafama çekeceğim sırada buna engel oldu. Öfkeyle ona baktım.

"Ne var, Ela?" diye bağırdım. "Yine ne diyeceksin? Ben demiştim mi? De o zaman!" Yüzüne doğru bağırarak, içimdekileri kusarken Ela şaşkınlıkla kirpiklerini kırpıştırdı.

"Okyanus," dese de konuşmasına müsaade etmeden yataktan çıktım.

"Ben senin için her şeyi yaptım!" diye bağırdım. "Sana sahip çıktım! Seni korudum! Aptalca aşklarından korudum! Sen neden benim birini sevmeme izin vermiyorsun? Senin Yiğit'in var, bırak da benim bir Akın'ım olsun!" İçimi boşalttıkça rahatlıyordum. Annemlerin duymayacağından emin olsam çığlık çığlığa bağırabilirdim.

"Sen hâlâ Yiğit'inle tanışmadın, Okyanus! Sen şu an serserilerle birliktesin! Zamanında senin bana yaptığın gibi saçından sürükleyerek seni koruyorum!" Ela ne zaman sinirlense yüzü kıpkırmızı olurdu. Tıpkı şu an olduğu gibi. Şu an, lise dönemindeki o büyük kavgalarımızdan birini ediyorduk.

"Akın, senin çıktığın serserilere benziyor mu? O beni sevdi! Bana değer verdi!" Ben de bağırıyordum artık.

"Ama *gitti!* Senin bu hâllerine daha fazla katlanamayacağını söyleyip gitti! Bunu sen anlattın! Tam olarak bunları demedi mi? Bıktım senden, demedi mi! Nerede sevgisi? Nerede aşkı? Hani, nerede?" diye bağırıp ellerini iki yana açtı.

Sustum.

Diyecek bir şey bulamadım.

"Ela, beni yalnız bırak," dedim sessizce ve yatağıma girdim.

"Yine kaçıyorsun! Kaçma, yüzleş. Korkak olma."

"Ben korkağım! Şimdi beni korkaklığımla yalnız bırak!" dedim ve battaniyeyi kafama kadar çektim. Ela, sinirle nefes alıp verdi ama sonunda gitti.

Neden diye sormadan duramıyorum.

Neden? Tam *ben mutluyum,* derken neden? Yükseklere uçmuşken kafa üstü neden çakıldım? Gözyaşlarım bitmiyordu. Onun

yeri dolmuyordu. İzlediğim her filmden kendime bir şeyler çıkarıyordum. Bizim sonumuz da mutlu bitebilirdi. Sonra içimdeki o gıcık iç ses, *her son mutlu değildir,* diyerek ağlamama neden oluyordu.

Ama ben inanıyorum.

Sadece bekleyeceğim. Akın gelecek. O beni bırakmaz. Beni seviyor. Hissediyordum. Çikolata gözlerinde bunu görüyordum. Onu hissetmeye ihtiyacım vardı. Ona dair bir şeye!

Kokusu!

Hızla yorganı kaldırıp telefonumu aldım ve arama motoruna Akın'ın parfümünün adını yazdım. Çıkan ilk alışveriş sitesine girdim. Ah, vardı! Fakat gördüğüm rakamla telefonun dibine daha çok girdim.

"Bin lira mı! Bir parfüm bu kadar pahalı olur mu? Ha, bir de dalga geçer gibi indirimde sekiz yüz lira olduğu mu yazıyor?"

Lanet olsun!

İçimdeki heyecan söndü ve ben yine yatağıma girdim.

#@#

Depresyonun en derin evrelerine gelmiştim. *Gerçekleri idrak etme evresi.* Ben kandırıldım ve kandım. Aynadaki yüzüme bakmaya bile utanıyordum. Onu sevmiştim ve onun beni sevdiğini sanmıştım. Ah, evet, tekrar ağlama evresine döndüm. Gerçi bu bir evre değildi, depresyonun ta kendisiydi. Ellerimle hızla gözyaşlarımı sildim.

Onun için ağladığım yeter! Kalbime söz geçiremiyordum. Kalbim sürekli onunla ilgili şeyleri bana hatırlatıyordu. Yaptığım her şey bana onu hatırlatıyor. O, hayatımın bir parçasıydı. Metrobüse binerken gözüm hep Topkapı yazısında takılıyordu. Burada inip kulübe giderdi. Mecidiyeköy'de indiğimde ise gözüm otobüs duraklarına takılıyordu. O hep beni orada, elleri ceplerinde, başı eğik bir şekilde beklerdi. Her seferinde yine orada bekliyormuş gibi kalbim hızla atıyordu ve oraya bakıyordum. Ama yoktu. Çünkü bu, benim yazdığım bir hikâye değildi.

Benim gerçek hikâyemdi.

Kahve satan dükkânı her gördüğümde kalbim yine hızla atıyordu. O her yerdeydi çünkü ben onu hayatımın merkezine almıştım. Şimdi ise acısını çekiyordum.

Kapım yine çalındı ve içeri Ela girdi. Gözlerimi devirerek diğer tarafıma döndüm.

"Dönme bana kıçını!" diye bağırarak popoma vurdu. Acıyla inleyip ağrıyan popomu ovdum.

"Kalk, hazırlan," diyen arkadaşımı görmezlikten geldim.

"Okyanus, mezuniyetine de katıl istersen," diyen Ela'nın sesiyle ona döndüm.

"Biz bugün mezun oluyoruz, değil mi?" diye sordum. Başını olumlu anlamda salladı. Bir yıl daha bitmişti. Üniversiteye veda edecektik. Oradaki arkadaşlarımızı bir daha göremeyecektik. İçimde oluşan ayrılık hissiyle yatağımdan kalktım.

Son kez onlara veda etmeliydim.

Yerimden kalktığımda Ela, neşeyle bağırıp dolabıma yöneldi. Onun bu hâline güldüm. Gözlerim masamın üzerinde duran solmuş güle takılı kaldı. Onu atmaya bir türlü elim varmıyordu. Atarsam ondan tamamen koparım diye düşünüyordum.

Ela, dolaptan aldığı kıyafetimi kafama fırlattı.

"Giyin çabuk! Yiğit götürecek bizi," dedi. Bir şey demeden, üstüme attığı kıyafeti alıp giydim. Zombilere benzeyen suratımı insana çevirmesine de müsaade ettim.

Yiğit'in bizi almasıyla birlikte mezuniyeti kutlayacağımız mekâna geldik. Kendi arkadaş çevremiz bir tarafta toplanmıştı ve onlara doğru ilerledik. Hepsi birbirinden farklı ama bir araya gelince harikalar yaratan insanlardı. Dağhan benim her zaman Çakma Yağız'ım olarak kalacaktı. Dolunay botoks yaptırmaktan kıpırdatamadığı poker suratına özendiğim Çakma Amerikalı'm olarak kalacaktı. Sena ise ne olursa istediğini elde etmek için her şeyi

yapan, gerekirse çirkefliğin dibine vuran ama yine de vazgeçmeyen Çirkef Sena olacaktı. Murat ise onun peşinde koşmak zorunda kalan zengin bebesi, biricik Bahçeşehirli Murat olacaktı.

Burak.

Burak benim her daim seveceğim, güzel bir dostum olarak kalacaktı. Bu arada son kez üniversiteli gençler olarak hayatımızı geçirirken buradan çıktığımız an iş hayatına atılmaya çalışan yetişkinler olacaktık.

"Selam, millet!" diyen Dağhan'ın sesiyle ona döndüm. Karşımda Yağız'ı görmüş gibi hissederek ona kocaman sarılınca çocuk olduğu yerde kaldı.

"Okyanus, ne yapıyorsun kızım?" dedi kalakalmış bir şekilde. "Kapat çeneni ve sarıl," dedim. Aralarında sessizlik oluşurken ellerini belime dolayıp bana sarıldı.

"Yeter bu kadar," diyen Yiğit bizi ayırmıştı. Öfkeli bakışlarımı ona çevirdim.

"Ne yapıyorsun, küçük enişte ya!" dedim.

"Evet, ne yapıyorsun Yiğit? Kız ne güzel sarılıyordu. Gel, Okyanus," diyerek kollarını açan Dağhan'a ölümcül bakışlarımı gönderdim. Sapık herif! Kırk kızın arasına girmesinden anlamalıydım bunu.

"Takılıyorum sana, deli!" diyen Dağhan saçlarımı karıştırınca ona gülümsedim. Onu özleyecektim.

O ve kırk kızı.

Sınıfa her girdiğimde vücuduma nüfuz eden yoğun parfüm ve yanık saç kokusunu, sandalye ve masamın üzerinde kalan saç tellerini, Bay Pimpirikli'nin bizi diz dize oturtup üzerimize testler yaptırışını ve birlikte geçirdiğimiz müze zamanlarını özleyecektim.

"Haydi, dans!" diye bağıran Sena, Murat'ı tuttuğu gibi piste götürürken, herkes birinin elini tutup dansa kaldırdı. Dağhan, Dolunay'ı kolundan tutup piste götürürken sandalyeye çökerek onları izledim.

"Nasılsın, Okyanus?" Burak'ın sesiyle ona döndüm. Yorgun yüzüme rağmen gülümsemeye çalıştım.

"İyi diyelim, iyi olalım Burak. Sen?" diye sordum.

"İyi," diyen sesi çok farklı çıkıyordu. Bir şey söylemek istiyor gibi bir hâli vardı. Bu şekilde karşımda kıvranması bana Akın'ı hatırlattı. Onu hatırlamak canımı acıttı. Derin bir nefes aldım.

"Okyanus, sana bir şey söylemek istiyorum," diyen sesi ne diyeceğini anlamamı sağlamıştı. Önünü kesmek adına yorgun bakışlarımı üzerinde gezdirip, "Burak, ben..." dememle elini kaldırıp beni susturdu.

"Senin o çocuğu sevdiğini biliyorum. Onun seni kullanıp attığını da biliyorum," demesiyle yutkundum. Elbette Akın'ı biliyordu ama gittiğini nereden biliyordu? Dik dik Ela'ya baktım ama Burak, "Boşuna Ela'ya öyle bakma. Ben zorladım. Çok mutsuzdun ve sebebini merak ediyordum," dedi. Bakışlarından bir sürü kelime dökülüyordu.

O gitti, Okyanus! Seni bırakıp gitti! Seni kandırdı! Gitti, Okyanus!

Görmemek için gözlerimi yumdum. Burak uzanıp, elimi tutarak ona bakmamı sağladı. Mavi gözleri beklenti ile bakıyordu. "Ama ben de seni seviyorum, Okyanus," dedi. Ne diyeceğimi bilemedim. Kalbini kırmak da istemiyordum. Elimin üstündeki eli tutup sıktım. "Burak, bak, sen çok iyi birisin," diye başladım söze. Devamında gelecekleri o da biliyordu, ben de biliyordum.

"Seni asla kırmak istemem. Bana yararın çok ama ben seni arkadaşım olarak görüyorum. Sevmediğim biriyle birlikte olamam," dedim.

"Tanıdıkça seversin. Hep öyle olmaz mı?" Gözlerimin içine böyle beklentiyle bakması canımı çok acıtıyordu. Ona bakınca kendimi gördüm. Şu an neler hissettiğini anlayabiliyordum. Sonradan kalbini kırmaktansa önceden kırmak daha iyiydi.

"Burak, benim kalbim başkası için atıyor. Ben başkasına o gözle bakamam. Benim aşk gözüm sadece onu görüyor," diye fısıldadım.

Sözlerime kızmıştı. "Ama o seni sevmiyor. Gitti, Okyanus. Ben buradayım ama o yok," dedi kızgınlıkla.

"Olsun. O, bir gün gelecek," dedim başımı sallayarak.

"Okya..."

"Gelmese bile benim kalbim onun için atmayı bırakana kadar bekleyeceğim. O zamana kadar benden geriye harabe kalır. Burak, seni seven birini bul. Ben arkadaşın olarak hep buradayım," deyip tebessüm ettim. Acı bir tebessümden başka bir şey değildi bu. Bir şey demedi, sadece kafasını salladı.

"Murat!" Sena'nın çığlığı tüm salonu sallar cinstendi. Burak ve ben şaşırarak ona döndük. Sena yerde elindeki mektupla ağlarken bizimkiler etrafında toplanmıştı.

Sena bir kez daha, "Murat!" diye bağırınca Burak ile bizimkilerin yanına gittik.

"Ne oldu?" diye sordum Ela'ya. Ela gülmek ile gülmemek arasında, yerde yakarışlar içerisinde kalan Sena'ya baktı.

"Murat onu terk ettiğine dair bir mektup bırakarak gitti," dedi. Gözlerim kocaman açıldı.

"Nereye gitti?" dedim şaşırarak.

"Bilmiyoruz. Mektupta *cehennemin dibine gidiyorum, sakın gelme* demiş." Ela'nın sözüyle uzun zamandan sonra ilk kez kahkahalarla güldüm.

"Sonunun böyle olacağı belliydi," dedim.

33. BÖLÜM

SEN YOKTUN

Onsuz geçen haftalar beni benden alıyordu. Gözümün önüne sürekli gülen yüzü geliyordu. Ela ile Yiğit bizim eve çadır kurmuştu. Annem ile babam misafirliğe gidince depresyonumu rahat rahat yaşıyordum. Ela ile Yiğit'i oturma odasına postaladım ve yine fotoğraflara baktım. Nefesim kesiliyordu. Titriyordum.

"Akın!" diye sessizce bağırdım. Nefes alamadığımı hissettim. Nefes almak için kendimi zorladım. Duyma yetimi de kaybettim.

Kapının açıldığını gördüm. Ela yanıma gelip bana sarıldı. Kız evlenecekti ama benim sorunlarımla uğraşmak zorunda kalıyor, kendi mutluluğunu yaşayamıyordu. O bana sarılırken ben, heykel gibiydim. Kıpırdayamıyordum ve gözümün önüne sadece Akın'ın gülen yüzü geliyordu. Kulaklarım sadece Akın'ın bana *mavi göz* diye seslenişini duyuyordu. O gözümün önünden gitmiyordu. Çıldıracak gibi hissedince, "Ela, yardım et bana!" diye seslendim.

"Ela, getir onu, lütfen! Bul onu!" Sadece yalvardım.

"Tamam, Okyanus, tamam." O da biliyordu, Akın gelmeyecekti ama Ela beni teselli ediyordu. Kapı çalınca Ela benden ayrıldı. Yalnız kaldığım odamda bacaklarımı karnıma çekip çenemi dizlerime yaslayarak öylece bekledim. Mezun olmuş bir bireyken okulun bittiğine bile sevinemiyordum. Herkes kendi hayatını kurmaya başlamıştı.

Bahçeşehirli Murat bile!

Sonunda o kızın elinden kurtulup kendi hayatını kurmak için dünyanın bir ucuna kaçmıştı. Ben ise burada oturmuş, asla gelmeyecek bir adamın arkasından ağlıyordum.

Ani bir kararla yerimden kalkıp odamdan çıktım. Oturma odasından gelen seslerle oraya yöneldim. Amcamı oturmuş, televizyon izlerken bulmam, kapıyı çalan kişinin o olduğunu anlamamı sağladı.

"Elalar nerede?" diye sordum.

"Mobilyacılar gelmiş. Kapının önündelermiş, evlerine gittiler," dedi. Cümle karşısında boğazıma yumru oturdu. Bir şey demeden, koltuğa geçip iki büklüm yattım.

"Konu ne?" diye sordum.

"Uzaylılar."

"Ne kaçırdım?" diye sordum ekranda bir kadın bir şeyleri hararetli bir şekilde anlatırken.

"Sözde bu kadın uzaylı bir adamdan olmuş."

"Yuh, deve!" deyince güldü.

"Sonra?" diye sordum.

"Sonra kadın kaçırılmış. Bilim insanları da onu denek olarak kullanmaya başlamış ve kadında uzay DNA'sı bulunmuş."

"Yani bu kadın şimdi uzaylı mı?" diye sorduğum gibi evet anlamında başını salladı.

"Bazı bilim insanları o DNA'nın uzaylı DNA'sı olmadığını, bunun bazı insanlarda bulunduğunu söylüyor."

"Yani muğlak," dediğimde kafasını salladı. Uzun zaman sonra, her zamanki gibi amcamın yanında rahat ve huzurluydum. Amcamın telefonu çalınca yüzünden anladığım kadarıyla dışarı çıkacaktı.

"Gelirken bana Toblerone al," deyip gülümsemeye çalıştım. Gitmesi iyiydi. Evde kimse yokken acımı daha rahat yaşayabilirdim.

"Geri geleceğim, mavi göz," diyerek burnumu sıktı. Bir an gözümde Akın ile olan anım canlandı. O da böyle burnumu sıkardı. Böyle bakar ve *mavi göz* derdi.

"Geleceksin, biliyorum," diye mırıldandım.

Biliyordum, gelecekti.

Daha fazla uzaylı görmek istemediğim için odama gittim. Telefonumu elime alıp ona ait olan klasöre tıkladım ve çalan şarkıyı dinlemeye başladım. Tek yaptığım, elimdeki fotoğraflarına bakarak şarkıyı söylemekti. Gözyaşlarım fotoğraflarını ıslatıyordu. Her fotoğrafta geçmişe gidiyordum. Evden çıkmıyordum. Hâlim berbat ötesiydi. Okul da yoktu. Tek yaptığım odamda şarkı dinleyip onunla olan anılarımı tazelemekti.

Onun gülen suratını gördükçe kalbime onsuzluk daha da acı veriyordu. Her fotoğrafında bu kadar gülümserken ve bana onca güzel söz söylemişken benden sıkılıp gittiğini bilmek canımı acıtıyordu.

Onca şey yalan mıydı? Hayır!

Yalan olamayacak kadar güzeldi. O gelecekti. Anıl bana *bekle* dedi ve ben bekleyeceğim. Fotoğraflarına sarıldım ve dizlerimi karnıma çekerek içli içli ağladım.

Depresyona girenlerim neden böyle efkârlı şarkılar dinlediklerini daha iyi anladım. İçimdeki yangının tarifi onlardaydı.

#@#

"Okyanus, kalk artık!" Ela'nın her zamanki bağırışlarıyla gözlerimi daha sıkı yumdum.

"Git buradan," diye fısıldayıp bacaklarımı karnıma çektim.

"Ne kadar süre böyle yaşayacaksın?" Sesi bıkkın çıkıyordu. Bir şey dememek için dişlerimi sıktım.

"O gitti, Okyanus. Bir ay oldu. O gitti..." Bunu hatırlatmak zorunda mı? Evet, o gitti! Bir ay, on gün önce gitti. Beni de kendisiyle götürdü.

"Beni yalnız bırak!" diye bağırdım gerçekleri yüzüme vurunca.

"Hayır, gel benimle. Evime eşya bakacağım. Seni yanımda görmek istiyorum."

"Ela, özür dilerim ama bu durumda inan bana gelemem. Beni çekmek istemezsiniz."

"Sen benim kardeşimsin, Okyanus," deyip yatağıma oturdu. Onu böyle mutlu bir zamanda yalnız bıraktığım için çok mutsuzdum. Belki ilerleyen yıllarda bugünleri hatırlayıp pişmanlık duyacaktım ama şu an hissettiğim acı, pişmanlık duymama engel olamıyordu.

"Okyanus..."

"Ela, lütfen git!" deyince sessizce nefes verdi. Yatağımda bir süre oturdu. Hiç ses etmedim. Pes ederek, yataktan kalkıp odamdan çıktı.

Dış kapının kapanma sesini duymamla battaniyeyi üzerimden attım. Telefonumu elime alıp onu tekrar aradım. Telefonu kapalıydı. "Akın, seni çok özledim. Gel, lütfen," diye milyonuncu kez mesaj bıraktım telefonuna. Kulaklığımı taktım ve müzik dinlemeye başladım.

Kalbim sakin atarken bir gün hızla atacağını biliyordum.

Bir gün...

Hayatımda hiç kimse olmadı. Sanki kalbim bir gün onun geleceğini biliyormuş gibi bana, *kimseye bakma, gülümseme; kimseye sevdalanma, bir gün o gelecek,* der gibiydi. Ben de kalbime o kadar çok güvenirdim ki sabırla bekledim. Onun gelmesini bekledim.

Ve o geldi. Kalbimin asıl sahibi olan Akın hayatıma girmişti.

Akın gelmeden önce kalbim ve ruhum geleceğini biliyordu. Bekliyordu. Sonunda da gelmişti. Şimdi de kalbim, *o gitti ama gelecek, sen yeter ki bekle,* diyordu. Bekleyeceğim. O gelecek. O yine gelip beni bulacak. Kim ne derse desin ben yıllarca kalbime güvendim ve bekledim. Yine bekleyeceğim.

İnsanlar hüzünlüyken şarkı sözlerini dinlermiş. Bu şarkıyı yüz kere dinledim ama hiç bu kadar anlamlı gelmemişti. Şimdi çıksa, gelse hesap sormadan gider, ona sarılır ve onu affederdim. Şimdi çıkıp gelse, *lütfen beni bırakma,* derim. Ben onu deli gibi sevdim. Gözyaşlarım onun için. Yaptığım her şey onun için. Onu çok öz-

lüyorum. Bana *Okyanus* diye seslenmesini çok özledim. Hele bana mavi göz deyişini...

Gurursuz kızın tekiydim. O sevmese de seviyordum onu. Gurursuzluk mu aşk mı, bilmiyorum ama onsuzluk daha berbat. Tutamıyorum kendimi.

#@#

İki ay, on beş gün geçmişti ama o gelmemişti. Anıl'a da ulaşamıyordum artık. Sadece bekliyordum. Herkes iş bulma telaşına kapılmıştı. Ela bir ay sonra evlenecekti.

Sanki eski hâlime dönüyor gibiydim ama tam dönemiyordum. Araftaydım. Hayatıma bir şekilde adapte olmam gerektiği için iş arayışına girmiştim. Bilgisayardan öz geçmişimi çıkarmak için odama girdiğimde Ela'yı yatağımda oturmuş, dergi okurken buldum. Evi ve işi belli olan arkadaşım hayatından memnundu.

Bilgisayar başına oturduğumda burnuma gelmeyen kötü kokuyla başımı kaldırdım ve kokuşmuş olan gülün yerinin boş olduğunu gördüm. Öfke ile Ela'ya döndüm.

"Niye attın?" diye sinirle bağırdım. Beni hiç takmadan, derginin sayfalarını çevirip, "Odan bok kokuyordu," dedi.

"Ondan hatıraydı o!" diye sinirle bağırıp masaya vurdum.

"Yeter artık, kendine gel!" diyen Ela'ya öfkeyle döndüğümde dibimde bitmişti ve ne olduğunu anlayamadan tokadı suratıma geçirdi. Darbenin etkisiyle yana savruldum. Acıyan sol yanağımı tuttum. Kollarımdan tutup, beni sarsarak, "O gelmeyecek! Gitti!" diye bağırdı. Ses etmedim. Elim sol yanağımda öylece durup Ela'nın beni sarsmasına müsaade ettim. Ama birden onun ağlama sesini duydum. Şaşkın gözlerimi ona çevirdiğimde ela gözleri dolu doluydu. Elini sol yanağıma götürüp okşayarak, "Özür dilerim," dedi.

Herkes benim yüzümden üzgündü. Artık daha fazla burada kalamazdım. Herkesi üzüyordum. Ela benim yüzümden mutlu bile olamıyordu. Bunu yapmaya hakkım yok. O kız evlenip yeni

bir hayat kuracakken tüm vaktini benimle geçiriyordu. Bunu ona yapamazdım. Onu hızla kendime çekip sıkıca sarıldım. Bu, benim ona veda sarılışımdı.

Ela'yı evine gönderdim. Kendi hayatını düzene oturtması gerekiyordu. O gittikten sonra yatağıma oturdum ve KNİOO kitabını elime aldım. Beni ilk öpüşü geldi aklıma; beni sahiplenişi... *Mavi göz* deyişi... Hatırladıkça sessizce ağladım.

Bir karar verdim artık. Kimse benim yüzümden mutsuz olmak zorunda değildi. Kitabı bıraktım ve gözyaşlarımı silip odadan çıktım. Babam, annem ve amcam televizyon izliyordu. Zavallı amcam bile Londra'ya gitmeyip yanımda kaldı. Ben içeri girince hepsi tedirgin oldu. Herkes yüzüme bakıyordu ama ben kimsenin yüzüne bakamıyordum. Ailem, Ela'nın evlenip, iş bulup hayatını düzene soktuğu için böyle olduğumu sanıyordu. Öyle bilmeleri, gerçekleri bilmelerinden daha iyiydi.

"Baba, bir şey konuşabilir miyiz?" diye artık bağırmaktan ve ağlamaktan kısılmış sesimle sordum. Tedbirli bir şekilde kafasını sallayınca yanına oturdum. Gözümü krem rengi desenli halıya diktim.

"Baba, ben amcamla Londra'ya gitmek istiyorum. Orada çalışıp biraz tecrübe kazanmak istiyorum." Bu cümleleri nasıl kurdum, bilmiyorum. Babamın tepkisinden korkuyordum ama daha fazla burada kalamazdım. Herkesin şoke olduğu, derin sessizlikten belliydi.

"Niçin?" Evet Okyanus, niçin? Babam güzel bir soru sordu. Niçin? Onu çok sevdiğim için. Canımı çok acıttığı hâlde hâlâ onu sevdiğim için. Benim yüzümden herkes mutsuz olduğu için. Bunları söyleyemedim ama boğazıma yumru öyle bir oturdu ki sanki söylemiş de tepki beklermiş gibi oldum.

"Ağabey, gelsin. Hem ben yalnızım, bana yoldaş olur. Zaten Okyanus orayı çok sever, biliyorsun." Amcama teşekkürlerimi sundum, beni cevaplayamayacağım bir sorudan kurtardığı için.

"Birdenbire nerden çıktı?"

"İş hayatında tecrübe kazanır. Buraya geldiğinde daha iyi bir yerde iş bulur. Orada ben ona iş ayarlarım." Yunus amcam kendinden emin bir şekilde konuşurken babamın bakışları pek tatmin olmamış gibiydi.

"Kardeşin doğru söylüyor, Ahmet!" Annemin kızgın çıkan sesiyle ona döndüm. Bulduğu her fırsatta beni gömen annem, şimdi bana destek oluyordu. İki yandan baskı yiyen babam bana baktı. Burnundan nefesini hızla verip, "Tamam," diye mırıldandı. Ben başımı sallarken, "Ama bir yıl," dedi. Onu daha fazla zorlamamak adına başımı salladım. Bir yılım vardı. Ya onu unutacaktım ya da bulacaktım.

Akşam odama geçtiğimde kapım kapandığı hızla açıldı. Annem yanıma geldiği gibi kolumu çimdikledi. Acısıyla bağırdım.

"Bana bak, küçük cadı!" diyen sesinden kızgın olup olmadığını anlayamadım. "Londra'ya gittiğinde o çocuğu unutur musun yoksa getirip bizimle tanıştırır mısın, ne yapıyorsan yap!" Gözlerim hayretle açılmış vaziyette anneme baktım. Ela pisliği yoksa ona her şeyi yumurtlamış mıydı? Ben burada aşk acısı çekerken o dedikodumu mu yapıyordu.

"Anne," dedim şaşkınca. "Sen nereden biliyorsun?"

"Ah, benim aptal kızım," diyerek başıma vurdu. "Seni ben doğurdum. Ben! Kaç aydır ölü gibisin, anlamayacak mıyım sandın? Evi inleten Mustafa Ceceli şarkılarıyla herkes anlardı." Gözlerimi kısarak, anneme bakıp, "Ne alakası var!" dedim.

"Belki ben öylesine dinliyorum!" Burnumu havaya dikip, bilmişlik taslarken annem kafama bir kez daha vurdu.

"Tüm gün evi Hepsi grubunun şarkılarıyla inleten kızım bir anda Cecelist mi kesildi!"

"Cecelist mi?" diyerek gülmeye başladım. Annem kızgın bakışlarını üstümde gezdirse de sonunda dayanamayıp bana sıkıca sarıldı.

"Ah benim turuncu kafalı kızım! Saçını boyarken beynini de mi boyadın, ne yaptın?" diyerek saçlarımı okşadı.

@gideninkizi: @gideninkizi adını @cimbomunkizi olarak değiştirdi.

@UltrAslan sizi takip etmeye başladı.

34. BÖLÜM

ONSUZLUK

Bir yıl olmuştu o gideli.

Tam olarak geçen sene bugün bana, *git* demişti. Artık kendi gözlerime baktıkça onu anımsadığım için bu mavi gözleri görmek istemiyordum ve bu yüzden bir yıldır lens takıyordum. Her türlü göz rengini denedim. Elanın elli tonunu taktım.

Ah Yağız, seni özledim. Sen beni bırakmadın hiç. Boşuna kitaplara âşık bir kız değildim. Yağız hâlâ buradaydı.

Sayfalardaydı!

Eski ben, bana hep onu hatırlattığı için kendimde büyük değişikliklere gittim. Saçlarımı önce eski rengine çevirdim ve sonra her türlü renge boyadım. Kıyafet tarzımı uçarı bir şey yaparak kendime zıt düştüm.

"Okyanus!" Murat'ın seslenmesiyle ona döndüm. Evet, kaçtığı yer Londra'ydı. Sena'nın onu uzak ülkelerde arayacağını bilerek kendini yakın ülkelerden birine atmıştı. Onunla da burada karşılaşmamız tesadüf olmuştu. Amcamın stajyerlik için iş bulduğu yerde Murat da stajyerlik yapıyordu.

"Murat!" diyerek el salladım. Çocuğun gülümseyen yüzüne baktım. Sena'dan sonra onu görünce asıl Murat'ı görmüş gibi oldum. Gözlerinin için deli gibi parlıyor ve yüzünden gülümseme eksik olmuyordu. Yanıma gelip otururken telefonum çaldı. Önümde duran kek tabağını ona doğru itip telefonumu çıkardım. Ela'nın aradığını görünce kocaman gülümsedim. Ela habersiz gittiğim için benimle bir haftadan fazla konuşmadı. Bu, bizim için bir rekordu. Elbette dayanamayıp barışmıştık. Düğün, Yiğit'in babaannesini kaybetmesi sebebiyle ertelenmişti. Ertelenen düğünün

yapılması, araya giren başka aksiliklerle neredeyse bir yılı bulmuş ve zavallı Ela'm hâlâ evlenememişti. Kızın evi ve kocası hazır olmasına rağmen o nikâh masasına bir türlü oturamıyordu.

"Görüntülü arıyor," dedim Murat'a ekranı göstererek. Başını sallayıp onayladı.

Ela'ya Murat'ın Londra'da olduğundan bahsettiğimde Murat başta bayağı tedirgin olmuştu ancak o deli kızdan sır çıkmayacağını söyleyip onu rahatlatmıştım.

"Ocean!" Ela'nın çığlık çığlığa çıkan sesiyle göz devirdim. Her seferinde bana böyle seslenmekten bıkmıyordu. Kocaman gülümseyip, elini sallarken telefonu ortamıza koydum. Yanımda kek yiyen Murat'ı gören Ela, "Murat'ım!" diye bağırdı. Kek çocuğun boğazında kaldı. Zavallıma Sena'yı hatırlatmış olmalıydı. Gülerek Ela'ya, "Kanki, Sena ne yapıyor?" diye sordum.

"Ne yapsın mal, Brezilya'ya gitti Murat'ı aramaya." Gülerek Murat'a baktım. Kız gerçekten yakın ülkeleri aklına bile getirmiyordu.

"Neden Brezilya?" dedim gülerek. Ela da bilmediğini belli edercesine omuz silkerken Murat'ın, "Orada fabrikalarımız var. Ondan gitmiştir," demesiyle gözlerimizi hayretle açtık.

Zenginlik seviyesini öğrendiğim Murat'a tatlı tatlı sırıtıp, "Murat," dedim sevecen bir sesle.

"Üf Okyanus," diyerek kafasını salladı ve keke döndü.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordum. Yüzü gözü ayrı oynayınca bana bir haber vereceğini anladım.

"Kanki," dedi gülerek. "Düğün tarihimiz bu sefer kesin olarak belli oldu!" Murat ile birbirimize baktık. Bu cümleyi her ay kuruyor ve her seferinde söylediği tarihte düğün yapılmıyordu.

"Valla lan!" dedi. "Ölen kalan yok artık! Tüm yaşlıları gönderdik. Bu yaz düğünümüz var!" dedi. Bu yaz benim eve dönüş zamanımdı. Annem *ya onu unut ya da gel, bizimle tanıştır,* demişti. Sena nasıl harıl harıl her yerde Murat'ı arıyorsa ben de onu aramıştım ama eli boş dönmüştüm.

Onu unutamamıştım. Onu hatırlatacak şeylerden kaçsam da rüyalarımdan kaçamıyordum. Oralara gelip bazen kâbusum, bazen tatlı rüyam oluyordu.

"Evlensen de evlenmesen de bu yaz ben dönüyorum," dedim. Yanımdaki Murat surat asarak kekini yerken Ela, otuz iki diş sırıtıyordu. Buraya ben de çok alışmıştım ama temelli kalamıyordum. Babamı o kadar ikna etme gücümüz yoktu.

"Kanki, arkadan yine bir veli arıyor, kapatıyorum," diyerek göz devirdi ve telefonu kapattı. Telefonu masaya koydum ve camdan gelip geçene baktım.

"Gerçekten gidecek misin?" diye sordu Murat. Ona dönüp başımı olumlu anlamda salladım.

"Gitme be. Sana alışmıştım ben." Bu sözüyle kıkırdayıp omzunu omzumla dürttüm ve "Benimle evlenirsen kalırım," dedim. Üfleyerek kendini geri çekti.

"Evlilik benden uzak olsun!" diye bağırdı. Bu hâline gülerek başımı salladım. Başımı dışarıya doğru çevirdiğimde karşı kaldırımda tanıdık bir sima gördüm. Cama daha çok yaklaşarak baktım. Akın'dı. Gözlerim kocaman açıldı. Yerimden fırladım.

"Nereye, Okyanus!" Murat'ın bağırmasına aldırış etmeden, kafeden çıkıp karşıya geçtim. Etrafıma bakınıp onu aradım ama yoktu. Balon gibi söndüm. O her yerdeydi. Ona ait şeyleri görmemek için İstanbul'u bile terk etmişken gittiğim yere hayaleti de geliyordu.

#@#

Akşam saat geç olunca eve gelmiştim. Merkezî bir apartmanda amcamla yaşıyorduk. Eve vardığımda hemen üzerimi değiştirip önce yarınki toplantı için gerekli dosyaları hazırladım. Masamın üzerinde duran Abercrombie&Fitch Fierce'nin kokulu mumunu yaktım. Odam şimdi tamamen Akın gibi kokuyordu. Londra'ya ilk geldiğim hafta onun parfümünden alarak kokusunu hissetmeye çalıştım. Amcam benim bu hâlime korkarak bakmıştı. Neredeyse her gün erkek parfümü sıkıyordum; sabah akşam... Geceliklerim

Akın gibi kokuyordu. Rahat uyuyordum. Gündüzleri kokusu bedenimdeydi. *Sanki benimle gibiydi.*

Amcamın geldiğini duyunca odamdan çıktım.

"Hoş geldin, amca," dedim.

"Hoş buldum, fıstığım," dedi ve bana sarıldı. Buraya geldiğimde amcamın bir sırrını öğrenmiştim. Gönlünü bir İngiliz kıza kaptırmış ama bunu bir türlü ailemize söyleyememişti. İmkânsız bir aşkı olan amcama kendi imkânsızlığımı anlattığımda beni çok iyi anlamıştı.

"Okyanus." Bu ses tonu kötü bir şey söyleyeceğinin habercisiydi.

"Söyle, amca," dedim sessizce.

Gözlerini bana çevirdi ve "Uçak biletlerimizi aldım," dedi.

Kaçtığım yere geri dönme ve yüzleşme vaktiydi.

@ibbresmi size yanıt verdi: Siz yeter ki gelin. Biz sizin için buradayız.

@cimbomunkizi: @ibbresmi aga önce metrobüs seferlerini arttırın. Yoksa gelmem.

@ibbresmi size yanıt verdi: Siz gelin. Bir aylık metrobüs kartınız bizden.

@cimbomunkizi: @ibbresmi Oooo kraaaalll! Geliyorum. Kartımı hemen adresime gönderin.

35. BÖLÜM

SANIRIM BAYILACAĞIM

Yazın amcamla İstanbul'a döndük. Gelmişken, tüm cesaretini toplayıp sevdiği kızı tanıtarak evleneceklerini söylediğinde ona inanmamıştım ama şu an yanımda sırıtarak yürüyen Emma gerçekti. Kıza tekrar bakıp amcama döndüm. Babam kalpten gidecekti.

"Okyanus, lenslerini çıkar."

"Ha, doğru," deyip lens kutumu çıkardım. Amcam hatırlatmasa gözümdeki ela renkli lenslerle kalacaktım.

Havaalanından çıktığımız an Emma, "It's so exciting!" [20] dedi. Ona gülümseyerek baktım. "Ya çok *exciting*. Babamla tanışınca göreceksin sen exciting mi değil mi?" dedim. Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Emma, bana Çakma Amerikalı Dolunay'ı hatırlatıyordu. Bakışları ve tepkileri ona benziyordu. Dolunay gibi botoksun ayarını kaçırmıştı.

Evimiz Florya'da olduğu için havaalanına çok yakındı. Hemen eve varmıştık. Yolda giderken metrobüsleri görmek bana onu hatırlatıyordu. Umarım İBB sözünü tutar, bana bir aylık bedava akbilimi gönderirdi. Gözlerimi metrobüsten çekip, amcama bakıp gülümsedim. Sonunda taksiden inmiş ve apartmanın üst katına çıkmıştım. Ben heyecandan ölürken amcam, yanımda ecel terleri döküyordu. Emma her şeyden habersiz sırıtıyordu.

Kalbimin *güm güm* diye attığını duyuyordum. Sonunda kapı açılınca annemi gördüm. Aynıydı hatta bıraktığımdan daha iyiydi.

"Okyanus!" diye hasretle seslenip bana sarıldı.

"Annişko!" diye neşeyle bağırdım. Gülerek daha sıkıldı bana.

[20] *İng.* Çok heyecanlı.

"Ah, kızım döndü. Sonunda. Şükür kavuşturana Ya Rabbim!" deyip, "Tü tü!" diyerek, yüzüme doğru tükürünce yüzümü buruşturdum.

"Okyanus." Babamın sesini duyunca annemden ayrılıp ona sarıldım.

"Babacığım!" dedim.

"Kızım, nasılsın?" Babamın da sesi çok iyi geliyordu.

"İyiyim, sen nasılsın, baba?"

"İyi iyi, hadi içeri geçin," dedi ve kapıda duran amcamla sevgilisine baktı.

"Yunus, hoş geldin," diyerek, ona sarılırken gözleri Emma'da kaldı.

"Bu kızımız da," diyen babam bir bana bir amcama bakıyordu. Amcam aptala dönmüştü. Babamla yüz yüze gelmek, korkusunu çoğaltmıştı. Ben tam ağzımı açıp, Emma'yı tanıtacakken amcam, "Okyanus'un iş yerinden arkadaşı!" diye bağırınca kahkahamı püskürttüm. Her şeyden habersiz olan Emma içeriye ayakkabılarıyla girince annem, elini uzatıp, "No, no," diyerek başını salladı. Emma başını sallayıp, ayakkabılarını çıkararak, "Mirhaba," dedi bozuk aksanı ile. Doğrulduğu gibi, "Ben Yunus'un..." demesine kalmadan amcam eliyle ağzını kapattı. Kıza günlerce birkaç cümle öğretmişti. O cümleler de "Merhaba, ben Emma. Yunus'un sevgilisi. Öpeyim, efendim." idi.

Kız öğrendiklerini söyleyecekken korkak amcam buna engel oldu.

#@#

Akşama doğru Ela geldi ve onunla da hasret giderdik. Durmadan bana Yiğit'le anılarını anlattı. Evlilik heyecanından bahsetti. Onu sahte bir gülümsemeyle dinledim. Benim aklım ondaydı. Buraya tekrar dönmek bana onu hatırlatıyordu.

Akın'ı.

Sesini özledim. Kokusunu. Her şeyini...

Ela, bana, "Sen ne yapıyorsun?" diye sorunca daldığım hayaller ülkesinden çıktım.

"Bildiğin gibi," deyip omuz silktim. Koltukta bana iyice yaklaşıp kulağıma doğru, "Hâlâ unutamadın mı?" deyince kafamı hayır anlamında salladım.

"Okyanus, neredeyse bir yıl oldu," dedi şaşırarak.

"Ben hâlâ bekliyorum, Ela," dedim sessizce, nefes verdi ama bir şey demedi.

"Eee, balayına nereye gidiyorsunuz?" diye konuyu değiştirdim.

"Düğünden sonra Antalya'ya gideceğiz," dedi. Tam ağzını açmış bir şey söyleyecekken, Emma'nın ortamıza *pat* diye oturmasıyla korkarak birbirimizden ayrıldık. Anlaşılan kız, annemle Fatoş teyzemin elinden kurtulmuştu. Bizimkiler tüm Türk yemeklerinden yaparak bebek besler gibi Emma'yı besliyordu. Kız eli karnında, kusar gibi ses çıkarınca Ela, "Üstüme kusarsan senin ağzına sıçarım!" diye bağırdı. Emma bir şey anlamadan Ela'ya baktı.

"Shit, shit! Your mouth shit!" diyerek önce poposunu, sonra Emma'nın ağzını gösterdi. Bu, kızın daha da midesini bulandırırken yediklerinin hepsini Ela'nın kucağına bıraktı. Ela kusmuğa batmış bir hâlde Emma'ya bakıp, "Şimdi shit edeceğim your mouthuna!" diyerek kıza saldırdı.

#@#

Geldiğimizden beri Ela'nın düğün hazırlıklarıyla ilgileniyorduk. Emma ilk defa bir Türk düğünü göreceği için her etkinliğe katılmıştı. Kına gecesinde Ela'nın tacını takarak kısa çaplı bir saç saça başa başa girme operasyonu yaşandıktan sonra düğünde bir sakatlık çıkmayacağını düşündük.

Gelin çıkartmaya geldiklerinde kapıda ben durmuştum. Ama meraklı Emma da yanımda ne olduğunu anlamadan durunca Yiğit ikimize de para vermişti. Bunu gören Ela, herkes aşağı inerken, kızı sıkıştırarak parayı almış ve kesesine koymuştu. Zavallı Emma

bunun da bir âdet olduğunu sanıp susmuştu. Düğün boyunca Ela otuz iki diş sırıtarak göbek atarken onu izleyip gülmüştüm. Yiğit ile Ela ortada göbek atarak oynarken Emma, yerinden kalkıp Ela'nın taklidini yapmış; ikisinin arasına girip, Yiğit ile göbek atmaya başlayınca Ela bir an saldırıya geçecekken Yunus amcam buna engel olmuştu. Yerimden kalkıp amcama destek olmaya gittim.

"Ne istiyor lan bu kız benden!" diye bağırdı Ela. Kız bir şey istemiyordu. Sadece âdetlerimizi bilmiyordu. Ama bunu Ela'ya anlatmak imkânsızdı. Emma kalkıp yine bir delilik yapar diye, kızı bir iple kendime bağlayıp tüm düğünü öyle geçirmiştim.

Düğünden sonra balayına giden çiftimiz, dönüşte istikâmetlerini bize çevirmişti. El öpme bahanesiyle karınlarını doyurmaya gelmedilerse ben de bir şey bilmiyorum!

"Okyanus, gel artık!" Of, bu annem hiç değişmemiş!

"Geliyorum!" diye bağırıp renkli tavanımı izlemekten vazgeçtim.

"Efendim, mother," deyip başımı yana yatırarak ona baktım.

"Sana mother," diyerek tersledi. "Sen de Emma gibi bir işin ucundan tut. Bak, misafir gelecek," dedi. Emma adının söylenmesiyle gülümseyip bize baktı. Zavallıma annem sarma sardırıyordu.

"Anne, Ela misafir mi?" diyerek kaşlarımı kaldırdım ve ona baktım.

"Kızım, bir misafirimiz daha gelecek," deyince kalbim korkuyla attı.

"Kim?" diye korkulu bir nefes alarak konuştum.

"Gelince görürsün. Şimdi gâvurluğunu konuştur ve Amerikan salatası yap," deyip sorumu geçiştirdi. Korkuyla nefes alıp verdim. Kim gelecekti? Annemin söylemediği kişi kimdi? Kafamı farklı bir şeyle meşgul etmek için kendimi salata yapmaya verdim.

Bunun adı neden Amerikan salatası? Onlar mı buldu? Madem onlar buldu, neden onlar hiç yapmıyor? Onların da haberi var mı bu salatadan? Babam böyle pasta yapmayı nereden öğrendi?

Kafa yine gitti!

Nefes alarak yaptığım salataya baktım. Biraz tuhaf duruyor ama yenilebilir.

"Anne, hazır," deyip ona baktım. Tuhaf salatama bakıp başını sallayarak, "Tamam, hadi hazırlan," dedi ve ben de odama gittim.

"Hadi, Okyanus. Bakalım bugün bizi ne bekliyor?" diye aynadaki yansımamla konuştum. Kapı çalınca korkuyla kapıya gittim. Kapıda Ela ile Yiğit'i görünce rahat bir nefes aldım. Onları göreceğime hiç bu kadar sevineceğimi bilmiyordum.

"Kız gelin, hoş geldin," deyip gülümsedim.

"Hoş bulduk," diyerek gülümsedi ve bana sarıldı.

"Küçük enişte, hoş geldin."

"Hoş buldum, baldız." Hepsi içeri geçerken Emma mutfaktan çıktı. Ela onu görünce göz devirdi. Bir Dolunay'a bir de Emma'ya gıcık oluyordu. Zavallı Emma, Türkçe konuşamadığından sadece sırıtıyordu.

Bir gün evde yokken annem Emma'yı bakkala göndermişti. Türkiye'de hiçbir şey bilmeyen kıza anlata anlata bakkalı göstermişti. İşin komik tarafı, Emma annemin dediklerini alarak gelmişti. Ertesi gün beraber Ertürk Bakkala gittiğimizde, Ertürk ağabey yanımda sırıtan Emma'ya acıyan gözlerle bakıp, "Vah canım, pek de güzelmiş," demişti. Ne olduğunu anlayamadan alacaklarımı kasaya indirdiğimdeyse, "Bak, bu kız çok akıllı, Okyanus!" diyerek Emma'ya hayranlığını belli etmişti. Ben ne olduğunu anlayamamıştım ancak olay sonra ortaya çıktı. Meğer Emma, Türkçe bilmediği için annemin istediklerini kendi gidip almış, tartmış ve hesaplayarak Ertürk ağabeye parasını vermiş. Bunu gören Ertürk ağabey Emma'yı dilsiz sanmış!

Zavallım, her şeyden habersiz herkese sadece gülüyordu. O günden sonra da annem kızın adını Emma Lâl taktı.

Ela gıcık olduğu kıza bakıp, "Ne haber, Lan? Pardon, Lal," diyerek yine kendi yaptığı espriye kendi güldü. Holde kimseden çıt çıkmayınca, Yiğit'e vurarak, "Gülsene esprime!" dedi.

Yiğit ise sahte bir şekilde, "Ah, ha ha!" dedi. Ela daha çok kızıp oturma odasına girdi. Kıkırdayarak ardından ben de girdim. Tekli koltuğa iki kişi oturup fısır fısır gülüştük. Biz konuşurken kapı çaldı. Ben kendimi Ela'ya o kadar çok kaptırmıştım ki içeriye gireni başta göremedim. Gülerken gözüm kapıya takılınca âdeta dondum. Hızla ayağa kalktım.

Doğru görüyordum, değil mi! Karşımdaki kişi Akın'dı! Ama o kadar farklı ki. Yüzünde hiç yara izi yok. Üzerinde gri bir gömlek ve siyah kravat vardı. Siyah keten bir pantolon giymişti.

Karşımda canlı bir şekilde duruyor işte! Ağzım açıldı ama sesimi bulamadım. Bana gülümseyerek ve mahcup bir şekilde bakıyordu. Bir de hasretle... Nefes alamadığım için boğazım tıkandı.

"Okyanus." Bu, o şiirsel ses! Rüyalarımdaki ses. O gerçek, burada!

Dünyam karardı ve sanki yer ayağımın altından kayıyor gibi hissettim. Akın'ın suratı endişeli bir hâl aldı. Ona seslenmek ve sarılmak istedim. Bir adım atarken başıma şiddetli bir ağrı girdi ve ben ayaklarımı hissedemedim. Gözlerim kapandı, düştüğümü hissettim. Boşluğa doğru çekilmiş gibiydim.

#@#

Gözlerim yavaşça açılırken başımda oturan Ela'yı gördüm.

"Ela," diye seslenince hızla bana döndü.

"Okyanus!"

"Ela, çok güzel bir rüya gördüm. Akın buradaydı." Çok gerçekçi bir rüyaydı. Gerçek olmasını çok isterdim.

"Okyanus as..."

"Ela, bana *Okyanus* diye seslendi. Sesi aynıydı ama görüntüsü farklıydı. Takım elbise giymişti. Yüzünde hiç yara yoktu," deyip sessizce ağlamaya başladım. "Ela, ben onu çok özledim," diye fısıldadım. Bana üzgünce bakıp saçlarımı okşadı.

"Okyanus. Rüya değildi," deyince bir an nefes alamadım.

Zorla, "Ne?" diyebildim.

"Gerçekti," diye fısıldadı. "Akın burada. Sen onu görünce bayıldın. Düşerken seni Akın tuttu," deyip dolu dolu gözlerle bana bakıyordu. Yataktan doğruldum. Şaşkın gözlerle ona bakıyordum.

Akın buradaydı!

Bizim evde! Tuhaf tuhaf sesler çıkardım ama konuşamadım.

"Onu görmeliydin, Okyanus. Sen bayılınca o kadar çok korktu ki! Durmadan özür diledi. Seni kucaklayıp odaya getirdi. Şimdi de içeride." Son cümlesiyle hızla yataktan kalktım ve koşarak odaya geçtim. Ela da peşimden geldi.

Odaya girdiğimde gerçekten de rüya olmadığını anladım. Tüm gözler bana dönmüştü. Zorlukla yutkundum ve ayakta duramayınca kapının oradaki koltuğa oturdum.

Hâlâ şoku atlatamadım.

Akın buradaydı! Babamla beraber üçlü koltukta oturuyordu. Dayanacak gücüm kalmayınca Ela'dan destek aldım. Hemen bana sarıldı.

"E evlat, ailen ile görüştün mü?"

Ne? Babamlar ne zamandır birbirlerini görüyordu? Ne konuşmuşlardı?

"Evet, efendim." Sessizce söylediği bu iki kelimede acı vardı. Ah, hayır, görüştü ama sonuç iyi değil. Bunu anlayacak kadar onu tanımıştım.

"Ee, geliyorlar mı kız istemeye?" Ne diyordu babam? Ne oluyordu burada? Akın önce boğazını temizledi ve gözlerini halıya dikti.

"Bana mutluluklar dilediler ama ikisi de ayrı şehirlerde yeni bir aile ve yeni bir hayat kurduklarını söylediler."

Of!

Sustu ve yutkundu. Konuşmak zor geliyordu ona. "Bu düzenlerini bozma tehlikesine giremeyeceklerini söylediler." Fısıltıyla

çıkan acı sesi beni benden aldı ve onun için gözyaşı akıttım. Bacaklarını hafif açmış, ellerini birbirine geçirmişti. Babam eliyle, Akın'ın bacağını erkekçe sıvazladı ve anneme döndü.

"Bir tane dünyalar güzeli kızımız vardı. Bir tane de akıllı bir oğlumuz olsun mu?" Babamın sözleriyle nefesimi tuttum. Akın hızla kafasını kaldırıp babama baktı. Annem sinirle Akın'a bakıyordu. Söylemek istediği bir sürü cümle vardı ama babamdan dolayı kendini tutuyordu. Liseli genç kızlar gibi başını sallayıp, "İyi, olsun bari," dedi.

"Artık sen de benim oğlumsun," diyen babam ona şefkatle bakıyordu.

Akın, "Teşekkür ederim, efendim," diye mahcup bir sesle konuştu.

Babam, "Ne efendimi? Baba diyeceksin," dediğinde Akın seslice nefes aldı.

"Baba." Ama bu kelimeyi öyle hasret dolu ve boğuk bir sesle söyledi ki hormonlarım fazla mesai yaptı ve daha çok ağladım. Babam parlak gözlerle Akın'a baktı

"Baba..." diyebildim sadece. Bana dönünce devam ettim. "Siz tanışıyor musunuz?" diye sordum, nefesim ve dişlerim korkudan titriyordu.

"Kızımın yataklara düşecek kadar sevdiği adamı elbette tanıyorum." Söylediği keskin cümle ile yerime mıhlandım.

"Ne?" diyebildim sadece. Ama beni takmadan Akın'a geri döndü.

"Daha önce de söylediğim gibi kızınıza layık bir adam olabilmek için gittim," dedi ama *daha önce* kelimesinde takılı kaldım. Bu ne demek oluyor! Biri bana açıklama yapsın! Başım dönmeye başlayınca gözlerimi kapattım. Sakinleşmeye çalıştım. Kendimi toparlayınca tekrar gözlerimi açtım.

"Her şey usulüyle olsun. En yakın zamanda değer verdiğin, saydığın bir büyüğünle gelip kızımı benden istersin," dedi ve kalk-

tı. Hepimiz ayağa kalktık. Babam başka bir şey demeden oturma odasından çıkarken şaşkınlıkla olanları izliyordum.

Annem birden yerinden kalkıp, Akın'ın kafasına vurarak, "Bana bak, hergele!" diye bağırdı. Akın vurulmanın etkisiyle inleyerek başını tuttu.

"Kızımı bir daha üzersen seni yakarım!" Annem hiddetlendi mi tam hiddetleniyordu. Hayretle açılan gözlerimle ona baktım. Bana bir bakış atıp babamın ardından odadan çıktı.

"Akın," diye fısıldadım ve ona doğru yürüdüm. Gerçek olamayacak kadar mükemmeldi. Karşımda dövüşçü Akın yoktu. Bambaşka biri vardı. İş insanı Akın sanki. Ben Akın'dan önce gelen sıfatlara değil, Akın'ın kendisine âşıktım. Kalbim sızlıyordu ama aşkla, mutlulukla, hüzünle... Benim kalbim onunla her şeyi yaşadı.

"Okyanus," diye şiir gibi sesiyle seslenince dayanamadım ve ağlamaya başladım. Koşarak gidip yüzünü tuttum.

"Sen gerçeksin," dedim. Gülümseyip başını salladı. Yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Geldim. Özür dilerim, çok beklettim," deyince ağlayayım mı güleyim mi, karar veremedim. İkisinin arasında tuhaf sesler çıkardım.

"Geldin."

"Özür dilerim, mavi göz."

"Geldin." Tek söyleyebildiğim buydu. Ayaklarımda takat kalmayınca dizlerimin üzerine çöktüm. Akın da çöktü. Hâlâ birbirimizin yüzlerini tutuyorduk.

"Özür dilerim, benim yüzümden çok acı çektin. Buna mecburdum. Affet beni."

Oydu. Karşımdaydı. Akın'dı. İnanamaz bir hâlde ellerimi yüzünde gezdirdim. Önce alnına değdi parmaklarım, sonra düzgün burnuna götürdüm. Yanaklarına dokundum ve sonra *dudaklarına*.

Evet, oydu.

"Geldin," diye tekrar hıçkırdım.

"Okyanus, affet beni." Ah salak, o geldi ya bana yeter! O geldi. Artık sevinçten gözyaşı döküyordum.

"Sensiz bir yıl geçmedi, mavi göz." Şiir gibi sesi kulaklarımda yankılanırken sevinçten bir an öleceğimi sandım. Gözyaşlarını görünce dayanamadım ve sildim.

"Ağlama Akın, lütfen," diye mırıldandım. Akın yaklaştı ve gözlerimin üzerine öpücük bıraktı. Bana sarılınca ona sıkı sıkı sarıldım. Bu kokuyu özledim. Hem de çok. Bana sıkıca sarıldı. Yavaş yavaş ağlamam diniyordu.

Sonunda susunca ondan ayrıldım. Elimi alnından başlayarak burnuna, oradan dudaklarına ve en son çenesine kadar tekrar götürdüm.

"Ben anlamıyorum. Nasıl?" dedim şaşkınca. "Yani sen gittin. Şimdi buradasın. Babam seni tanıyor," deyip yutkundum. Gözlerinin içi kıpkırmızı olmuştu.

"Anlatacağım her şeyi," deyip burnunu çekti.

"Gel," dedi ve beni koltuğa oturttu.

"Ulan hazır ağabeyim duygusala bağlamışken Emma'nın benim sevgilim olduğunu söylesem mi?" Yunus amcanın sözüyle güldüm. Oturduğu yerden kalkıp Emma'nın elinden tutarak, "Ağabey!" diye bağırıp odadan çıktı.

Tekrar Akın'a döndüm. Mutlulukla gülümsedim, "Anlat," dedim.

"Sen olaylardan bahsedince bir karar aldım."

"Ne?" Ellerimi tutup kucağına çekti.

"Düzelme kararı. Seni seviyordum ve senden ayrılamayacağımı biliyordum. Bir şey yapmam lazımdı. Babanın bu hâlimle seni bana vermeyeceğini biliyordum," deyip sustu.

Susma, konuş!

"Sonra?"

"Sonra Anıl ile dertleştim. Bana Uras adındaki bir arkadaşından bahsetti. Londra'da şirketi varmış. Başına geçirecek iyi bir adam arıyormuş. Bana teklif etti. Git, düzelt kendini, dedi."

"Sen de bu fırsatı değerlendirdin," dedi Yiğit. Akın ona bakıp başını salladı.

"Evet. Hem Uras sağlam çocuktu hem de Londra'da yaşayacaktım. Sen hep orada yaşamak istiyordun," dedi bana bakarak ve kurduğu cümleyle gözlerim yandı.

"Sonra?" dedi Ela.

"Sonra gittim."

"Bana neden söylemedin?" diye kızgınlıkla sordum.

"Kabul etmeyeceğini ve saçmalayacağını biliyordum."

"Tanımışsın kardeşimi," diyen Ela'ya öldürücü bakışlar attım.

"Bunun için sana kötü davrandım ama beni beklemeni de istedim." Dalgınca başını salladı.

"O yüzden Anıl bana *bekle* dedi." Böylece olayın iç yüzü de aydınlanmış oldu."Evet. Çünkü beni ne kadar çok sevdiğini biliyordum. Çok acı çektin. Çektik." Sözlerindeki acıyı hissetmek yeter de artardı bile.

"Boş ver bunları, devam et," diyerek ortamı sakinleştirdim.

"Londra'ya gittim. İlk zamanlar berbattı. Seni düşünmeden duramıyordum. Ölü gibiydim. Sonra bir gün Yunus amcan karşıma dikildi."

"Ne!" diye üçümüz birden bağırdık.

"Evet," dedi gülerken.

"Nasıl?" diye sordum merakla. Amcam Akın'ı bulmuştu. Benim haberim yoktu.

"Amcan, Uras'ı tanıyormuş. Ondan rica etmiş beni bulmasını. Şansa bak ki ben onunla çalışıyordum. Yunus amcanı karşımda görünce bir an şaşırdım." Amcama bak sen ya! Akın'ı bulmuş, benim haberim bile yok. Ela ile Yiğit bile sanki hikâye dinler gibiydiler. "Onunla konuştum, her şeyi anlattım. Bana senin orada olduğunu söyleyince heyecanlandım." Gözlerim yerinden çıkacak gibiydi! O zaman o gün kafede gördüğüm kişi gerçekten Akın'dı!

"Dur. Benim orada olduğumu biliyorsan neden gelmedin?" dedim ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Gelecektim ama amcan dönmemi ve babanla konuşmam gerektiğini söyledi. Bu olay zaten birkaç ay önce olmuştu. Ben de kabul ettim."

"Na...Nasıl yani? Sen şimdi babamla daha önce görüştün mü?" diye şaşkınlıkla soludum. Neye şaşırıyorsam! Az önce olanlar neydi sanki.

"Evet, mavi göz," deyip bana bakınca bir anda yeniden ağlamaya başladım. Bunu o kadar çok özlemiştim ki. Bana *mavi göz* deyişini.

"Ağlama, lütfen," diye fısıldayıp yüzümü avuçları arasına aldı. Gözlerimin içine pişmanlıkla bakıyordu.

"Mutluluktan, Akın," demekten kendimi alamadım. Mutluluktan ağlıyordum. Onu sevmekten vazgeçmediğim için ağlıyordum. Akın benim için değişmeye çalıştığı için ağlıyordum.

Mutluluktan.

Onu tekrar bulmuştum. Gözlerimin içine aşkla baktı ve gülümsedi.

"Vay be, ne aşkmış!" diye bilmiş bilmiş konuşan Ela'ya döndük. Gülmeden edemedim.

"Ya Akın, onu bunu bırak da sen nasıl ikna ettin Okyanus'un babasını?" Aramızdaki akıllı adam Yiğit soruyu sordu.

"Nasıl?" diye sorup merakla ona döndüm. Yüzümü tekrar avuçları arasına aldı. *Aşktı Akın. Candı.*

"Aslında başta kızdı, hem de çok fena ama sonra söylediklerimle yumuşadı," deyince anlamayan üç aptal olarak ona baktık.

"Ne dedin babama?"

"Baban nahif bir insan. Anlayışlı ve seni çok seviyor," deyince babamın bana duyduğu şefkat, gülümsememi sağladı.

"Öyledir benim babam," diye ilkokul çocuğu gibi hava attım.

"Ay geç onu! Ne dedin onu söyle!" diyen *öküz Ela'ya* öldürücü bakışlar atsam da bana ne der gibi omzunu salladı.

"Öküz," dedim ağzımı oynatarak. O ise dil çıkardı.

Ela'ya dönüp, "Sus kız, yeni gelin," deyince, Ela hariç hepimiz gülmeye başladık.

Ela, "Okyanus," diye gözlerini kısarak konuştu.

"Akın, söyle de şu iki göz kavga etmesin," diyen garibim Yiğit'e baktık.

Akın gülümsedi.

"Ben kızınıza altınlar cevherler veremem," dedim. "Altına son model bir araba da alamam. Benim kızınıza vereceğim tek şey sevgi ve sadakattir, dedim."

Eridim. Öldüm. Dirildim. Şimdi hesaba çekilmek için bekliyorum.

Gözlerimi ondan ayıramadım. "Benim sevgi ve sadakatten başka bir isteğim yok ki," diyebildim. Nefes almayı hatırladığım sırada bu cümleyi kurdum. Akın eliyle yanağımı okşadı ve "Biliyorum," dedi. Ben orada, o sahnede öylece kalmayı diledim.

@cimbomunkizi adını @akininherseyi olarak değiştirdi.

VE MUTLU SON

Saat öğlen on ikiye gelince uyandım ve Akın'ı öpüp kalktım. Banyoda yüzümü yıkadım. Akın bu saatte hele ki günlerden pazarsa asla uyanmazdı. Onunla evlendiğimden beri onu daha iyi tanıyordum.

Londra'da küçük ama bize yeten bir evimiz vardı. Akın bir yıl boyunca burada yaşarken bu evi bizim için satın almış ve içini ikimizin zevkine göre döşemişti. O beni mutlu etmek için her şeyi yapıyordu. Özellikle yaşadıklarımızdan dolayı hâlâ kendini affedemediğini söylüyordu. Bazen yüzüme pişmanlıkla bakıyordu. Londra'ya geleli nerdeyse beş ay olacaktı ve evliliğimiz çok güzel gidiyordu.

Aman, tahtalara vurun! Allah nazarlardan saklasın!

Akın'ın daha uyanmayacağını bildiğimden oturma odasına gidip televizyon izledim. Gözüme evlilik fotoğrafımız takılınca onu elime aldım. Gelin duvağım ikimizin üstündeyken kollarımı boynuna dolamıştım. Ve ikimizin de gözleri kapalı bir şekilde burunlarımız birbirine değiyordu. Elimi fotoğrafın üzerinde gezdirip gülümsedim. Çok acı çekmiştik ama sanırım buna değmişti.

Artık o benimdi!

Saat ikiye yaklaşınca oturma odasından odamıza girdim. Yüz üstü yatıyordu ve hâlinden oldukça memnun duruyordu. Hâlâ onun bu hâllerine alışamıyordum. Kaslı vücudunu gördükçe içim kaynıyordu. Dudağımı dişleyerek yatağa tırmandım. Yatakta zıpladım ama uyanmadı.

"Akın!" Cevap yok! Ölü gibi uyuyor! Biri kalkıp beni kaçırsa haberi olmaz, o derece!

"Akın, hadi kalk," dedim ve yatakta yine zıpladım. Beni tınlamadı ve benim yastığıma sarılıp bana kıçını döndü.

"Totonu dönme bana! Kalk!" diye mızmızlandım. Kime söylüyorum! Kıçına bile takmıyor beni!

"Of!" Düşünmem lazım. Aklıma gelen şeyle yüzümde şeytani bir gülümseme oluştu. Eğilip Akın'ın üstüne uzandım. Omzunu öpünce hoşuna gittiğine dair sesler çıkardı. Kokusunu içime çektim. Burnumu omzuna dayayıp kokladım.

"Akın, hadi kalk," diye cilveyle konuştum. Beğeniyle homurtular çıkardı. Ensesini öptüm ve kokladım. Döndü ve bana uykulu gözlerle baktı.

"Gel bakayım sen buraya," deyip bana uzandı ve sarıldı. Tamam, severim sarılmayı ama geç kalacaktık!

"Akın, hadi," deyip dürttüm.

"Ya bir dur, mavi göz." Sabahları sesi şiir gibi değil, borazan gibi çıkıyordu. Onu üstümden attım ve yatakta ayağa kalktım. Bir elini başının arkasına koyup bana baktı. Akın üzerime bakınca ona gülümsedim. Üzerimde Akın'ın gömleği vardı.

"Ne kadar güzel olmuşsun sen," diye beğeni ile mırıldandı. Şımarık kızlar gibi kıkırdayınca kahkaha attı. Bacaklarımdan tutup beni çekince çığlık atarak üstüne düştüm. Dudakları dudaklarımla buluştuğu an gülümsedim.

Elini enseme koyup, işi yokuşa sürünce kendimi hemen çektim, "Geç kalacağız," dedim. Üfleyerek başını salladı. Yataktan zıplayarak indim, banyoya girmeden önce son kez, "Hadi!" diye bağırdım.

On beş dakika sonra üstümü giymiş bir vaziyette ellerimi göğsüme bağlayıp ayaklarımı yere vurarak Akın'ı bekliyordum.

"Akın!" diye yüzüncü kez bağırdığım sırada, "Geldim, geldim," derken bir yandan da düğmesini ilikliyordu. Girişteki aynada saçlarını da düzeltti.

"Of, yakışıklısın hadi!" deyip sırtından ittirdim. Göz devirdiğine yemin ederim!

"Hadi, pepito!" diye onu sinir edercesine konuşurken arkamda öfkeyle soludu.

Ben onu sinir etmenin verdiği yetkiye dayanarak, neşeyle arkama dönüp merdivenlere yöneleceğim sırada yan komşumuz olan Kıvırık Dela kapıdan çıktı. Suratım anında düşerken bakışlarım bir panter gibi hızla Akın'ı buldu.

Öküz!

Nasıl da rahatça sırıtıyordu. Bu aptal kız kocama yavşıyor ve kocam da durmadan ona gülümsüyordu. Beni sinir etmek için o da elinden geleni yapıyordu!

"Akin!" Kızın sesiyle baygın baygın bakıp, "Nereye akim?" dedim. Ben Türkçe konuşurken Kıvırık Dela dediklerimden bir şey anlamadı, o koca gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Sert bakış atsam da neye yarar? Kız o koca boyuyla bana tepeden bakıp Akın'a döndü.

Neden yan komşumuz bir manken olmak zorundaydı? Ve bu lanet olasıca mankeni, gecenin bir vakti canım çikolata çekti diye markete giden sevgili kocam, sokakta tacize uğramaktan kurtarmıştı? Yahu, kurtarmasına ses çıkarmıyordum da bu kızın minneti bitmek bilmiyordu! Her gece kapımızı çalıp duruyor, Akın'a durmadan bir şeyler veriyordu.

Yetti ama!

"Hi Dela!" diyen Akın'a gözlerimi kocaman açarak baktım.

"Justin Bieber bile bize bir kere *hi* dememişken sen el âlemin mankenine yüz kere *hi* diyorsun! Ha-yır-dır inşallah Akın?" Öküz! Çikolata gözlerini kocaman açıp bana *sus* dercesine bakıyordu. Ama susar mıyım?

Asla!

"Lan yeter. Bu ne ya! Kız durmadan tepemizde. Ben sana Akın deyince kızarsın Ikın der gibi deme diye! Ama kız sana Akin diyor! Resmen gel sana akayım diyor, sen de gülüyorsun!"

"Okyanus... Sus. Eğer biraz daha tuhaf şeyler söylersen yemin ediyorum konsere gelmem, kalırsın tek başına." Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirdim. Bugünün başkaları yüzünden kötü geçmesini istemiyordum.

#@#

Sonunda konser alanına gelebilmiştik! Hızla biletlerimizi verip ilerledik.

"Ay, çok heyecanlıyım!" diye bağırarak yerimde zıpladım.

"Heyecanın bir sanatçı için," diyen kocama, "Olsun," deyip omuz silktim.

Ön sanatçıdan sonra Beyoncé sahneye çıkınca çığlık çığlığa tüm şarkılara eşlik ettim. Akın ise sadece arkamdan bana sarılarak gülmekle yetindi.

Beyoncé Halo şarkısına başlayınca bağırarak Akın'a döndüm. "Akın! Bayılıyorum bu şarkıya!" deyip sözleri Akın'a söyledim Çünkü bu hislerime tercüman oluyordu.

"Hit me like a ray of sun
Burning through my darkest night
You're the only one that I want
Think I'm addicted to your light

I swore I'd never fall again
But this don't even feel like falling
Gravity can't forget
To pull me back to the ground again[21]"

[21] Bana güneş ışını gibi vur/ Benim karanlık gecemi yak / Sen benim istediğim tek şeysin / Sanırım ışığına bağımlıyım / Yemin ederim bir daha asla düşmeyeceğim / Ama bu düşüyormuşum gibi hissettirmiyor bile / Yer çekimi beni geri zemine çekmeyi unutamaz.

Gözlerime bakıp gülümsedi. "Ve en sevdiğim bölüm," deyip parmaklarım üzerinde yükseldim. Akın'ın boyuna yetişmeye çalıştım. Akın hemen beni tutup kaldırdı, ben de ona doğru fısıldadım.

"Everywhere I'm looking now.
I'm surrounded by your embrace
Baby I can see your halo
You know you're my saving grace
You're everything I need and more
It's written all over your face
Baby I can feel your halo
Pray it won't fade away[22]

"Artık buradayım, mavi göz. Ve ışık halkası senin başında var. Sen bir meleksin. Bana gönderilmiş bir melek."

"Senin ışık halkanı görebiliyorum," diyerek ondaki iyiliği gösterdim.

"Seni milyonlarca yüzüğe değişmem," diye fısıldadığımda Akın hızla beni öptü.

Şarkı bittiğinde benden ayrıldı. Yüzüne utangaç bir gülümsemeyle bakıp tekrar sahneye döndüm. Bu sefer Run the Girl şarkısını söylüyordu ama ben göremiyordum!

"Akın, göremiyorum!" diye mızmızlandım.

"Gel buraya, mavi göz," dedi ve eğildi. Gülümseyerek omzuna çıktım. Akın bir anda ayağa kalkınca, çığlık atıp kafasını tuttum. Bağırarak şarkıya eşlik ettim.

"Şu hâlimize bak," diye bağırıp gülmeye başladım. Her şey bir metrobüsle başlamıştı. Hayat bizi nerelere getirmişti.

Buralara gelmemizi sağlayan Kalp Ne İsterse O Olur kitabına teşekkürler!" Akın'ın mutlulukla çıkan sesiyle eğilerek onu öptüm.

[22] Şimdi baktığım her yer / Senin kucaklaman ile çevrili / Bebeğim haleni görebiliyorum / Biliyorsun sen benim kutsal kurtarıcımsın / Sen her şeysin ihtiyacım kadarı ve daha fazlası / Bu yüzünün her yerine yazılmış / Bebeğim haleni hissedebiliyorum / Dua et ki solup gitmesin.

"Teşekkürler, Kalp Ne İsterse O Olur," diye dudaklarına fısıldadım.

Herkesin bir ruh eşi vardı. Benimkiyse Akın'dı.

TEŞEKKÜR

Teşekkür edeceğim birçok insan var. Önce kimden başlayacağımı bilemiyorum.

Bu hikâyeyi yazabiliyorsam değerli okuyucularım sayesindedir. O yüzden ilk teşekkürüm size gelsin! Beni her zaman destekleyip yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Özellikle de BİZİM BİRLİK grubumuza çok teşekkür ederim. Her zaman desteğinizi üzerimde tuttunuz.

Kitabı yayımlama fırsatı veren Ephesus Yayınlarına çok teşekkür ederim. Gösterdiğiniz ilgi ve alakadan dolayı çok müteşekkirim. Umarım birlikte nice kitaplarımız olur. Kitapta emeği geçen herkese sonsuz teşekkürlerimi sunmak istiyorum.

Normalde yazı yazarken sessiz bir ortama ihtiyaç duymam. Gürültülü bir yerde de kolaylıkla yazarım ama bu hikâye sessiz ortama ihtiyaç duyduğum sayılı hikâyelerden biriydi ve bu ortamı bana sağlayan aileme çok teşekkürler! Unutmayın, en büyük ilham kaynaklarım sizsiniz.

Belki şu an adını yazmayı unuttuğum ama çok desteği geçenler vardır. Hepinize yürekten teşekkür ediyorum!

#Varmısın? hikâyesi çoğu öğrenci gibi hayatı toplu taşıtlarda geçen Okyanus ile Akın'ın hikâyesiydi. Metrobüste ilk karşılaştıklarında okudukları KNİOO'yu ve birlikte yazdıkları Koruyucu Meleğim kitabını bir gün sizinle buluşturabilirim.

Umarım kitapta kendinizden bir parça bulabilirsiniz!

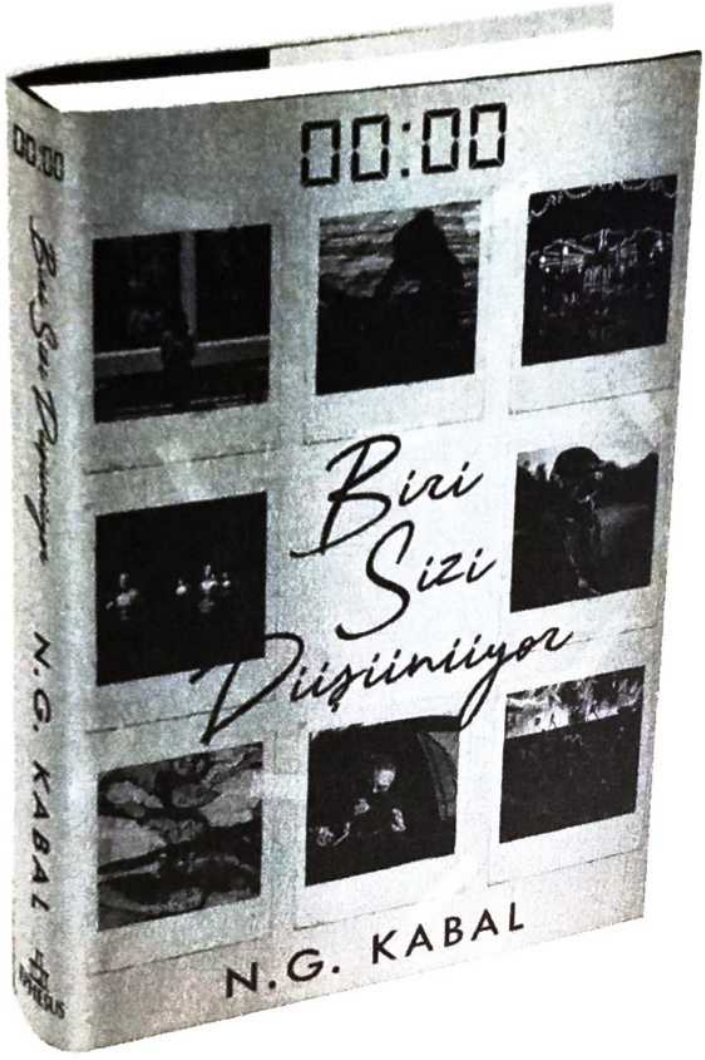

Bir varmış bir yokmuş...
hayat kısaca böyleydi.
Bazen var oluyordun bazen de yok...

Ancak bazen hayallerinde büyüttüğün insanın tam karşısına dikilsen de ne sen görünürdün ne de hislerin...
Adeta görünmez oluverirdin.
İşte o an yokluğun en derinden yaşandığı andı.

Ben de öyleydim.
Hayatımı bir odada yalnız başıma tüketirken birilerinin anılarında var oluyordum.
Fakat bir gün isyankâr ruhum şaha kalkıp kendini gösterdiğinde
Fırtınalara göğüs germeye çalışan bir papatya oluverdim.

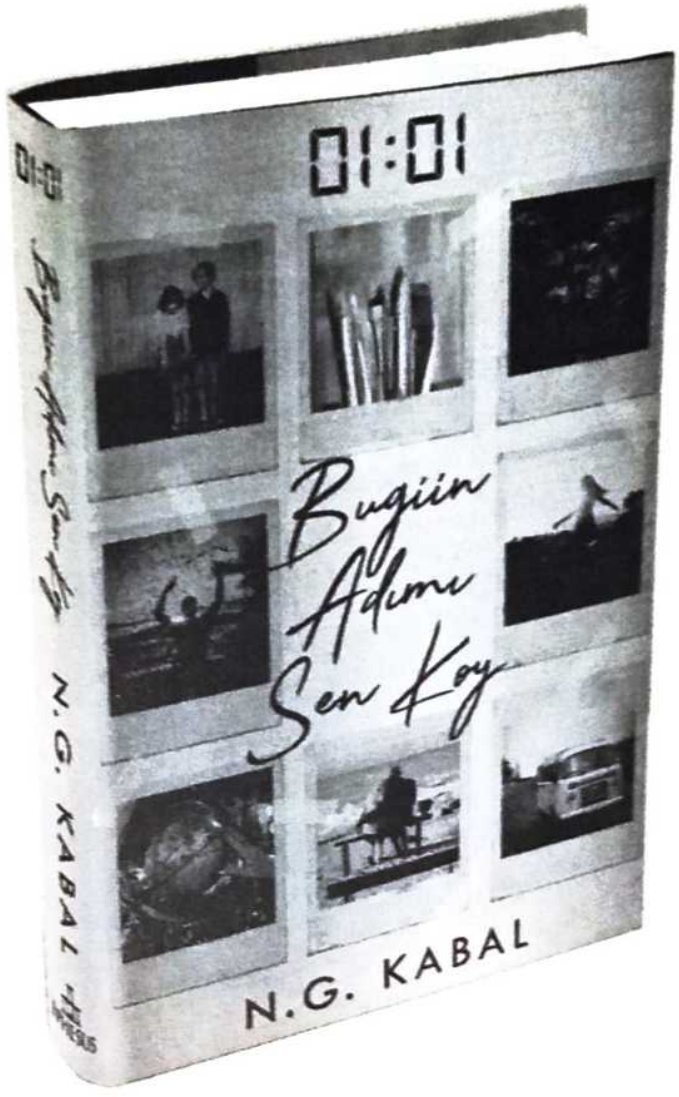
Madem gidiyordum,
Hayatı sonuna kadar yaşayacaktım.
Sevecek, gülümseyecek, yeni şeyler öğrenecek
Ve yeni dostlar edinecektim.

İngiliz Dili ve Edebiyatı okuyan Nazlı ve Ezel, Jane Austen üzerine ortak bir ödev hazırlamak zorunda kalırlar. Ancak bu ödev zamanla Nazlı'nın kendi hayatıyla hesaplaşma işine dönüşür. Geçmişini unutarak kendine yeni bir kimlik belirleyen Nazlı, her attığı adımda karanlık düşlerine biraz daha gömülür. Bu yolda ona ne en yakın arkadaşı Ecem, ne Ezel, ne de diğer insanlar yardımcı olabilirler. Çünkü bu tamamen, Nazlı'nın çözebileceği bir kördüğümdür.

Edebiyat ve sanata dair hem hoş hem de sorgulayıcı ayrıntıların yer aldığı 00.00 Biri Sizi Düşünüyor aşkı en derinlerde bulmaya çalışan bir roman. Ve baş döndürücü, bir atlıkarıncada vakit geçiriyormuş gibi...

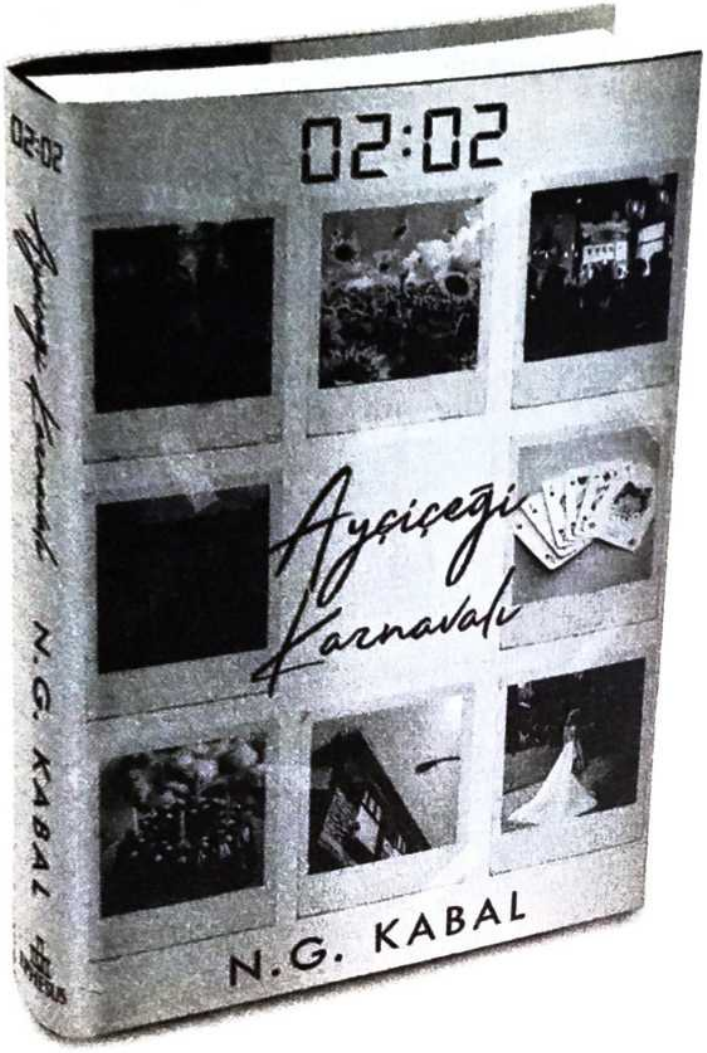
Herkesin dünyada bir kez birine karşı, insanların aşk dediği o şeyi hissedebileceğine inanıyordum ve kendi hakkımı çoktan kullandığımı biliyordum

Zamanın hançeri, boğazlarına dayanmış hâldeydi. Köstekli saat, onlar için geri saymaya çoktan başlamıştı kız hayat doluydu sayılı kalan günlerine rağmen... çocuk, yaşama dair umudunu kaybedeli çok olmuştu zamanın içine sığmadılar adam hatırlayamadığı geçmişi, kızın hayalini dahi kuramayacağı geleceği bir köprüde buluştu karşı karşıya geldiler.

Kendi zincirlerini keşfederken bir anahtar arayışı içinde birbirlerinde kayboldular. Ölüme çeyrek kala, her gün yeni bir isim olarak Azrail'e kafa tutan pembe balyozlu bir kızın romantik, buruk ve eğlenceli sonsuzluğu keşfi.

"Size ikimizin de asla gidemeyeceği o yerden yazıyorum bayım.
Sizi sevmek beni iyileştirdi."

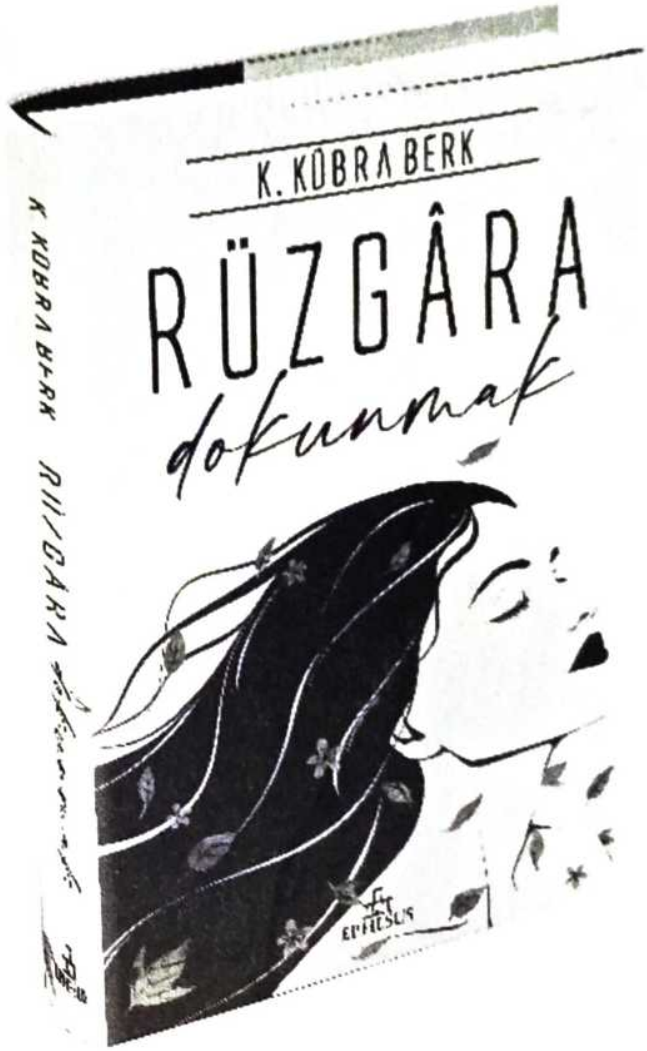

Dolunay yıllar sonra bulduğu ikiz kardeşi için çok heyecanlıdır. Ancak dış görünüşleri ne kadar benzese de büyüttükleri hayaller birbirinden çok farklıdır. Yaşamları hakkında hiçbir şey bilmeyen iki kardeşin hayatı, bordo bir sırt çantasıyla geri dönülemez şekilde değişir. Bir süre, kardeşinin tahmin ettiğinden daha zor olan hayatını yaşamaya karar veren Dolunay, kendini bambaşka bir dünyaya savrulmuş bulur. Burada tanık olduğu fedakârlıklar, dostluklar ve yüreğinde ilk kez beliren aşk kıvılcımı onun için zamanla bir karnavala dönüşür.

Peki, Dolunay ayçiçeği gibi yüzünü güneşe dönebilecek midir?

Yoksa kaçtığı hayata geri dönüp bu oyuna bir son mu verecektir?

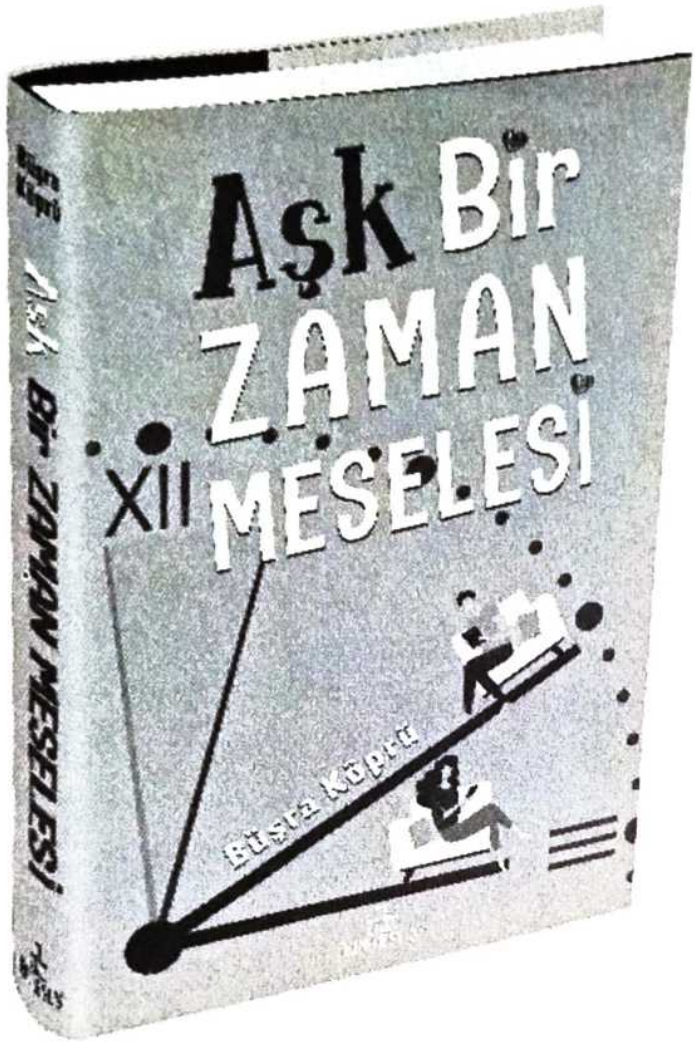
"Güvenli kozamdan çıkmıştım, kanatlarım arkamda büyüyordu ve uçmaya hazır olduğumu biliyordum."

Siz her şeyi geride bıraktığınızı düşünmenize rağmen,
geçmişin izlerinden kaçmak ne kadar mümkün?

Rüzgâr Ulu, asistan doktor olarak çalıştığı hastanede sıradan bir hayat
süren genç bir kadındır.
Ta ki kapısının önünde, birtakım saplantılı
aşk notları bulana dek... Bu korkunç notlarla beraber zihnine şüphenin ilk
tohumu düşer ve
geçmişin kirli izlerinin peşini bırakmadığını fark eder.
Mavi Gece'den tanıdığımız Emir ve Gece'nin de
yer aldığı romanda Rüzgâr artık ılık bir melteme değil, fırtınaya dönüşmek
zorundadır.
Peki, Mavi Gece'nin Tuna'sı bu fırtınanın oluşumunda
nasıl bir rol oynayacaktır?
Bu kitapta kendi kaderini şiddete teslim etmeyen
güçlü bir kadının hikâyesini okuyacaksınız.

"Birine sıkıca sarılmak canını acıtmadığında güzeldir.
Kemikleri kıran sevgi, artık sevgi değil, sevgiye ihanettir."

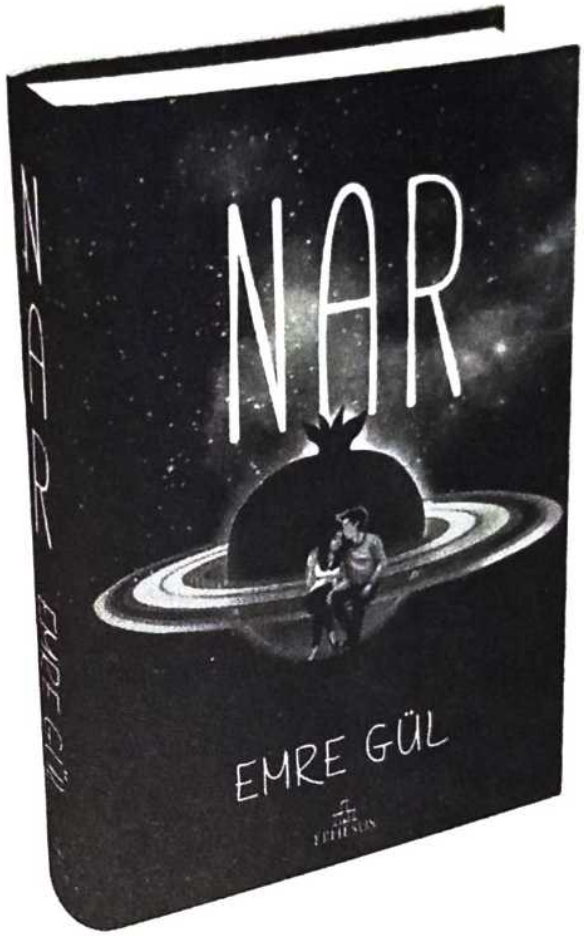
Yade, acı bir ayrılığın sonrasında kendini bir çıkmazın içinde bulur. Aşağılanmış, kırılmış ve özgüvenini yitirmiştir. Ama kardeşi Mahir'in arkadaşı Asaf'la karşılaşmaları içine bir umut ışığı düşürür. Kaybettiği özgüvenini Asaf sayesinde yeniden kazanmayı ve yaklaşan mezuniyet balosuna bambaşka bir Yade olarak katılmayı kendine amaç edinir. Ve sonrasında olaylar birbiri ardınca gelişir...

Sizce, istenmeden söylenen bir yalan, hayatın yönünü nasıl değiştirebilir?

Aşk bir zaman meselesi midir yoksa yalnızlık meselesi mi?

Yade'nin sahici hikâyesini okurken kimi zaman gülecek kimi zaman da hüzünleneceksiniz.

"Birini ne kadar seversen sev, ona tüm kalbinle güvenemiyorsan sevmenin çok da anlamı kalmıyor."

Hep yıldız kayarken dilek tutulurdu, değil mi? Onlar saatlerce bir yıldızın kaymasını bekleyip, o kaydıktan sonra tutmuşlardı dileklerini. Çünkü onlar için, kayan yıldız gökyüzüne ihanet etmişti. Bu yüzden dileklerini ona değil, gökyüzünden vazgeçmeyen tüm yıldızlara sunmuşlardı.

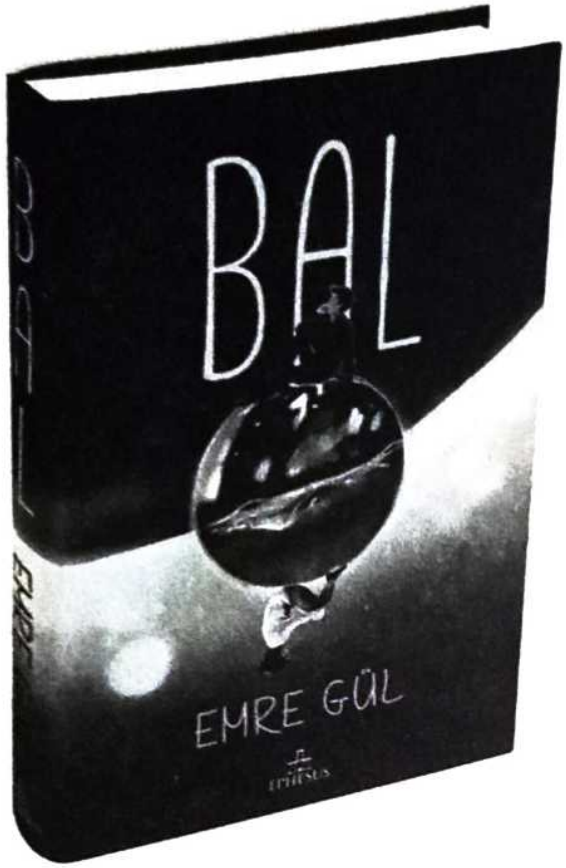
Sırf âşık olduğu adama ulaşmak uğruna saçlarına kıyan Rapunzel'in hikâyesini dinlediğinden beri, masal gibi bir dostluğun, masallardaki aşklardan daha değerli olduğuna inanan Çınar Duman'ın, dört yıldır aynı evi paylaştığı bal kızı Balın İmge ile olan dostluğu bir yaz tatili projesiyle bir şehirden diğerine uzanacaktır.

Proje için seçilen diğer altı öğrenciden kimisi bu ikiliyle samimi dostluklar içerisine girer, kimisi de gizli kimlikler ardında çeşitli oyunlar düzenlemekten geri kalmaz.

Ve bir de mesajcı...

İkili, hemen her gün bir şekilde kendilerine ulaşan mesajcıyı bulmak için çabalar. Çıktıkları yolda daha birçok şeyi de beraberinde getirir zaman. Bir şeyler değişir, bir şeyler gelişir fakat ikili her şeye rağmen dostluklarına sıkıca tutunmaktan vazgeçmez.

"Lütfen... Lütfen sonsuz olalım!"

Masallarla doğar insan. Hikâyelerle büyür, romanlarla ölür.

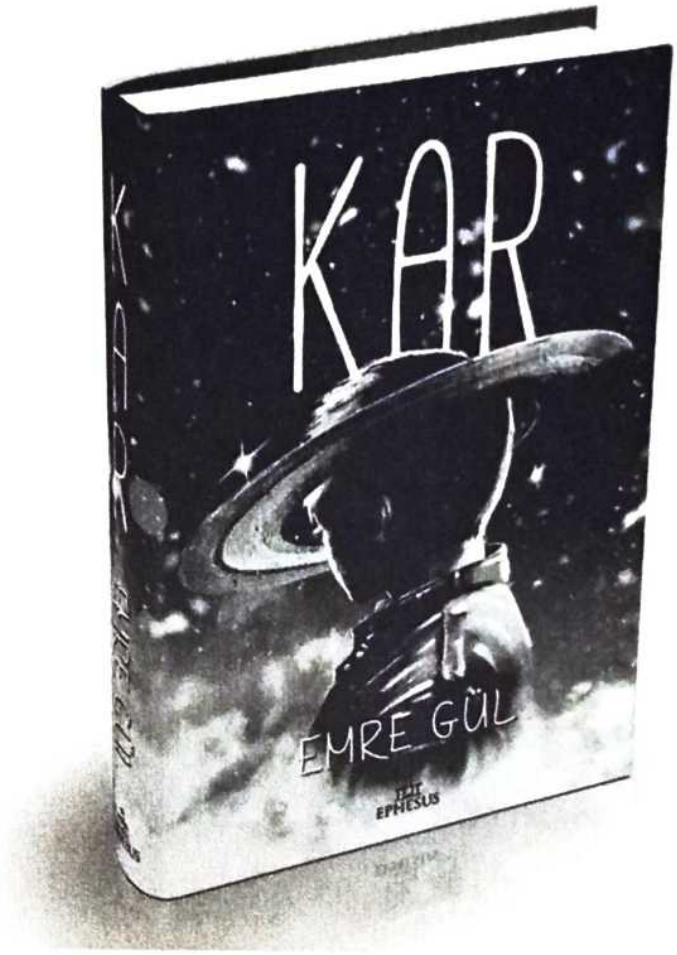
Nice masallar dinledim. Kulağıma fısıldanan hikâyelerle anladım her şeyin masallardaki kadar tozpembe olmadığını. En nihayetinde romanlarla öğrendim insanların göründüğü kadar masum olmadığını...

Küçük bir çocuktum, masal gibi bir dostluk diledim, buldum. En güzel anları onunla yaşadım. Fakat... Artık çocuk değildim. Kazandım, kaybettim. Düştüm, kalktım. İnanmadığım aşkın en güzeline ulaştım. Masal gibi bir dostluğu da yaşadım, masallardaki gibi aşkı da.

Bir mesajla hayatının tüm dengesini kaybeden Çınar Duman, bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bildiği halde her şeyi geride bırakıp gider. Öfkeyle aldığı bu kararının düşündüğü kadar kolay olmadığını, kafasının içinde susmak bilmeyen geçmişi ile anlamıştır.

Eski hayatına yeniden döndüğünde hiçbir şey bıraktığı gibi değildir artık. Yalnızca Balın İmge... O günün enkazından kendisi gibi o da kurtulamamıştır hâlâ. Yaz projesiyle dostluklarına düşen gölgenin karanlığından kurtulmak için çabalayan ikili, ilişkilerindeki çatlakları onarmaya çalışırken olaylar yine hiç tahmin etmedikleri bir yönde gelişmeye devam eder.

"SARILALIM. KALBİN SAĞ YANIMA DENK GELSİN. DENK GELSİN Kİ RUHLARIMIZ TAMAMLANSIN!"

Yıldızlara sığınıp, sonsuzluğa yemin ettiğimiz o büyülü gecenin sahibiydi ilkbahar…

Ve sonsuzluğumuza gölge düşüren, karanlık günlerimizin sahibi yaz...
Bir sonbahar günüydü yaşananları ardımızda bırakıp her şeye rağmen sıkı sıkı sarıldığımızda…

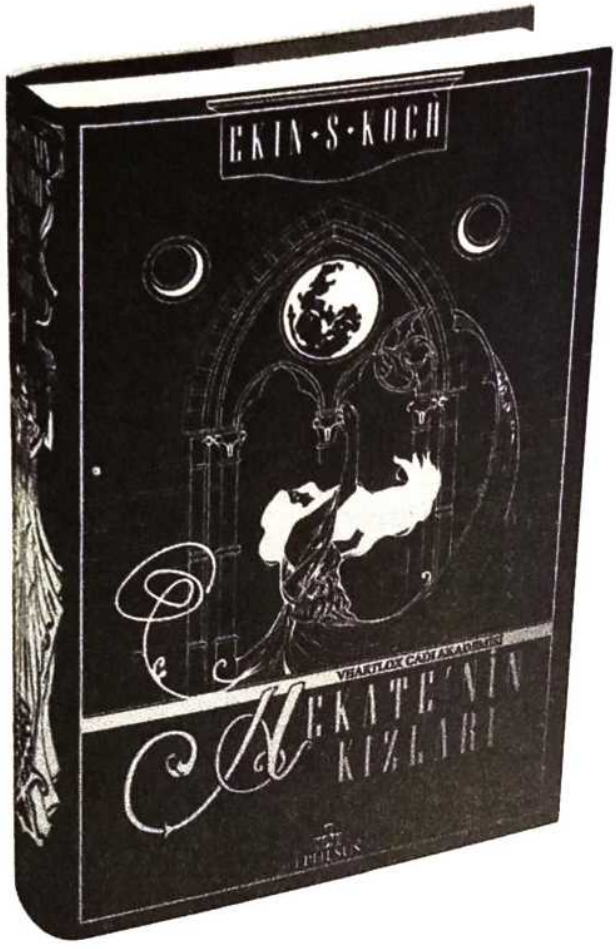
Ve ellerimizi ayırmak isteyen kim varsa, onlara karşı var gücümüzle savaşmaya karar verdiğimiz günlerin sahibiydi kış…

Hedefine ulaşmak adına, karşısına çıkan tüm engelleri ortadan kaldırmak için gözünü iyice karartan mesajcı, akıl almaz oyunlarıyla istediğini elde edene kadar sınırları zorlamaya hazırdır. Kusursuz işleyen oyunlarıyla bir labirent misali ikilinin etrafını kuşatmıştır. Ancak Çınar ve Balın'ın her şeye karşı çareyi yine birbirlerine sığınmakta bulmaları mesajcının hiç hoşuna gitmeyecektir.

İkili, hayatlarını bambaşka bir noktaya taşıyan mesajların ardındaki kişiyi öğrendiğinde ne yapacaktır?

Mesajcıyla tanışmak onlar için hiç kolay olmayacaktır…

"Masalımız defalarca yabancılar tarafından yırtıldı fakat
hiçbiri sarıldığımız sayfalara dokunmaya cesaret edemedi."

Erin büyüye olan ilgisini ve son zamanlarda edindiği gotik tarzını çevresindeki herkes gibi bir ergenlik evresi sanmaktadır. Benzemeye çalıştığı o cadılardan biri olabileceğine ihtimal vermez. Fakat bir gün, kendini Vhartlox Cadı Akademisinde bulur. Her şey bundan ibaret değildir. Karanlık doğası ve sınırları zorlayan gücüyle Erin; tehlikeyi kendine çeken kişi değil, tehlikenin bizzat kendisidir. Bu durum, akademinin altına hapsolmuş kadim bir varlığın dikkatini çeker ve başına geleceklere kimse engel olamaz. Tanrıların hüküm sürdüğü zamanlardan kalan bir dava yeniden su yüzüne çıkmak üzeredir.

Ben Okyanus!
Hayatımın büyük bir kısmı ev ve okul arasında geçerken
bu yolculuğumu renklendiren tek şey,
okuduğum kitaplardaki ulaşılmaz karakterlerdi.
Bazen onları hayatıma öyle dâhil ederdim ki
hayal ile gerçeği birbirinden ayırmam neredeyse
imkânsız hâle gelirdi. Bir gün ben de hayata dair
bildiğim her şeyi bir kitapta toplamaya karar verdim.
im için aşk, roman karakterlerine saplantılı olmaktan
baretti ve bu yüzden kitabımda aşka yer yoktu.
Ta ki yolum, Dövüşçü Akın'la kesişene kadar.
Birlikte bir aşk romanı yazmaya karar verdiğimiz an,
hayatımızın tamamen değişeceğinin farkındaydık.
ya siz, bizimle aşkın romanını yazmaya var mısınız?

"Sonu güzel bitsin bu hikâyenin."
"Hangisinin?" diye fısıldadım.
"İkisinin de."

THG
463133
SNF
6J133 SNF

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayinlari
/ephesus yayinlari
EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454
9 786257 077194